

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

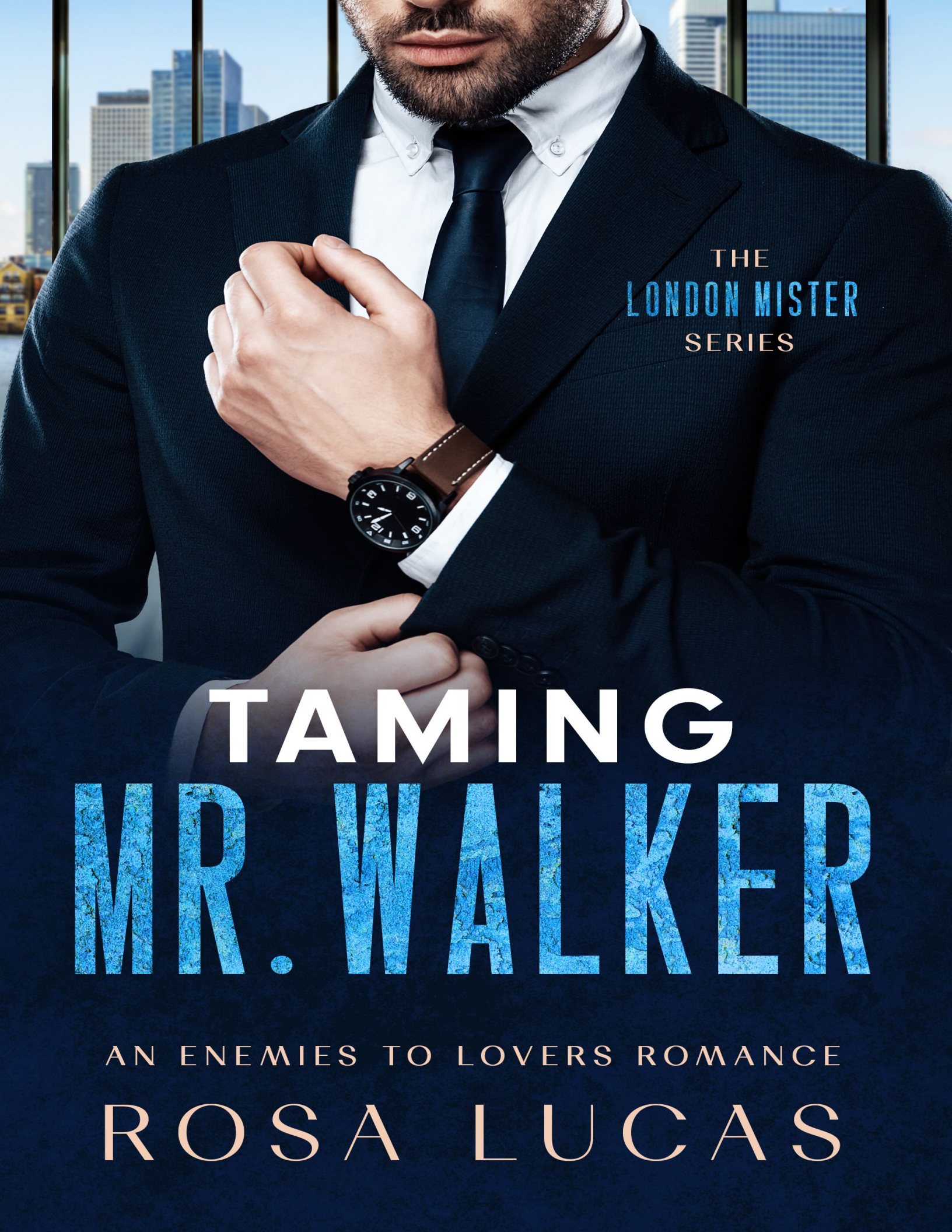
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
LONDON MISTER
SERIES

TAMING MR. WALKER

AN ENEMIES TO LOVERS ROMANCE

ROSA LUCAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

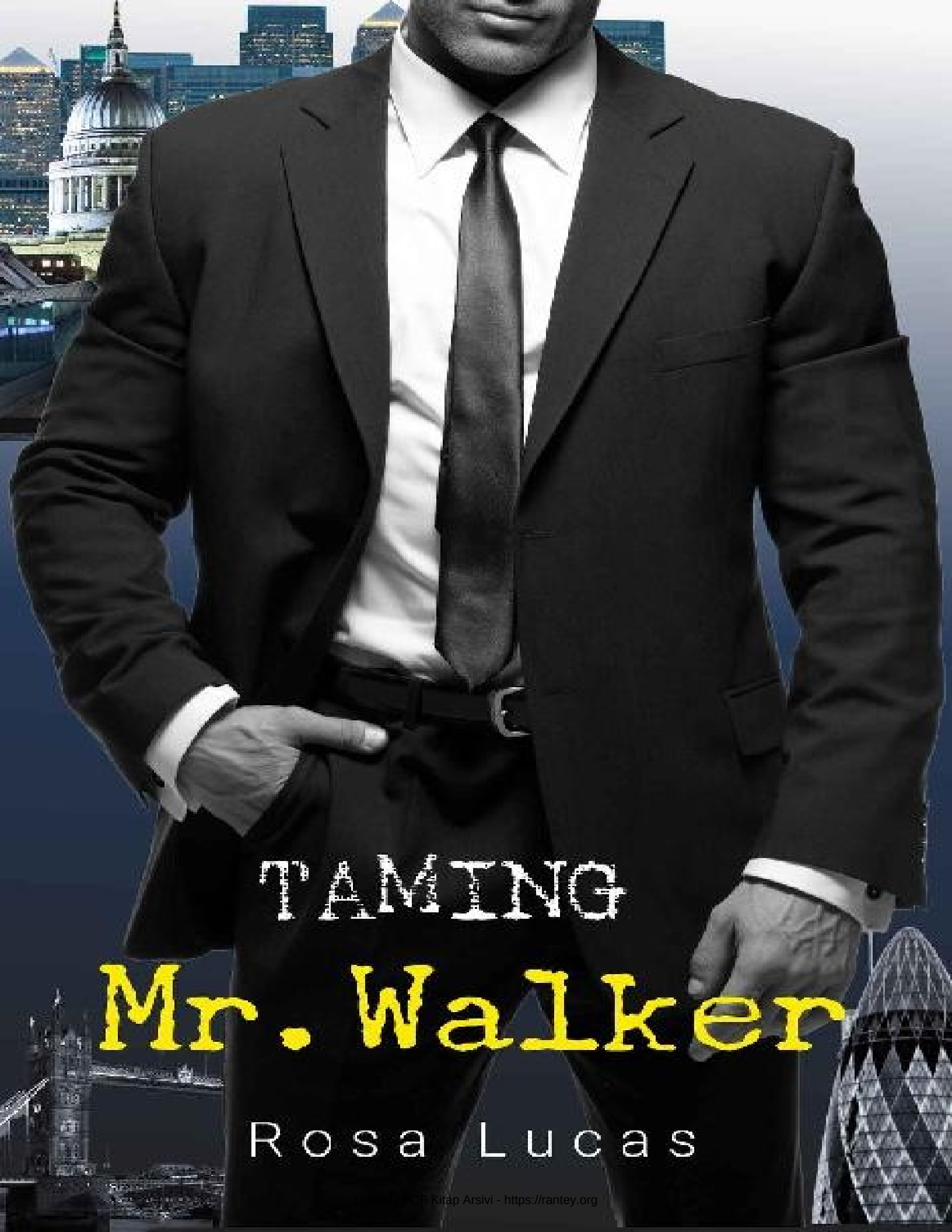
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TAMING

Mr. Walker

Rosa Lucas

Bay Walker'ı

Evcilleştirmek Rosa

Lucas

Copyright © 2021 Rosa Lucas

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı 1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Charlie

Hangi cehennemdesin sen? Mike savaş yolunda.

Bu arada hedef sensin.

Teşekkürler, Stevie.

Telefonu çantama geri koyuyorum ve Londra metrosunun parfümüne bulanmış Dunley Tech'in cam kapılarından içeri dalıyorum.

Sevgili resepsiyonistimiz Jackie, bu hafta hangi influencer'ın Instagram'ını taklit etmeye çalışıyorsa kafasını kaldırıp ona bakıyor. Yüzüne o kadar çok pudra sürmüş ki pasta gibi görünüyor.

"Günaydın," diye başımı salladım.

"Vay canına" Gözlerini ekrandan ayırıyor. "Cildin gerçekten...." Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum.

"Gri." Devam etti. "Dün gece içki mi içiyordun?"

"Teşekkürler Jackie," diye cevap verdim, çantamda güvenlik kartımı bulmaya çalışırken. "Bu neredeyse saçımı saç kremiyle yıkayıp yıkamadığımı sorman kadar güzel. Bilmeniz gerekiyorsa, sunucu kesintisini çözmek için sabah 3'e kadar ayaktaydım. "

"Büyüleyici." Instagram'a geri dönüyor. "Sensiz başladılar. Mike çok öfkeli. Bu kadar geç kaldığına göre hasta ya da ölü olsan iyi olur diyor."

Lanet olsun.

Saatime baktım. Saat 10.20 olmuş bile.

Mike Chambers, şirketin on yıl önceki kuruluşundan bu yana Bilgi İşlem Müdürümüzdür.

İşyerinde tam bir dinazor. Değişimden ve kendisinden kaynaklanmayan her türlü fikirden nefret eder.

Yağlı, gergin ve umutsuzca iyi bir görüşmeye ihtiyacı var. 50 yaşında bir bakire olduğuna eminiz.

Kendimi destekliyorum ve toplantı odasının kapılarını iterek açıyorum. Bu, ekibin arka planda bir slayt gösterisi eşliğinde Mike'ın sik sallamasını izlediği haftalık yönetim toplantımız. Söyleniyor ve ayaklarını yere vuruyor.

Geri kalanımız sabırla tavus kuşu gösterisinin son perdelerini çekmesini beklerken bir saat boyunca.

Herkes stratejik olarak Mike'tan uzaktaki koltukları seçmişti. Onun yanında kalan tek koltuğa doğru yürüyorum.

Harika. Daha kendi kahvemi bile içmedim; şimdi onun kokmuş nefesini koklamak zorundayım.

"Üzgünüm Mike, bu sabah geç kalıyorum."

Eğildi, yüzüme doğru nefes alıyor. Biraz daha yaklaşırsa öğüreceğim.

"Bunu görebiliyorum. Hindistan ofisinin dün gece neden iki buçuk saat boyunca çevrimdışı kaldığını tartışıyoruz. Bu, otuz personelin hiçbir iş yapamadığı anlamına geliyordu. Bir satır bile kod yazılmadı!"

"Hayal kırıklığını anlıyorum Mike -" Ben başlıyorum.

"Bu at boku demek, Charlie." Yumruğunu masaya vurarak odadakilerin irkilmesine neden olur.

"Burada ne olduğunu açıklayabilir misiniz? Yönetim kuruluna en kritik yazılım sürümümüzün neden zamanında çıkmayacağını açıklayabilir misiniz?"

Masanın üzerine eğilip parmağını yüzüme doğru uzatıyor. "Neyin yanlış gittiğini açıklayabilir misin?"

Keskin bir nefes alıyorum ve ona küfürler kusmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Yine ağda bir sorun vardı. Sorunu tespit eder etmez, 1. dereceden bir çağrı aldık. En hızlı bu kadar sürede yapabiliyorlardı."

"En hızlısı mı?" Alay ediyor. "Saçmalama. Kim batırdı burayı? İHTİYACIM VAR. CEVAPLARA İHTİYACIM VAR."

Her kelimesinde parmağını masaya vuruyor. Etki yaratmak için parmaklarını kullanmayı seviyor; bunu *aptallar için yönetim* veya *işgücünüzü kontrol edin* kitaplarında okuduğundan şüpheleniyoruz.

"Sözleşmeye göre, bu tür sorunlar için üç saate kadar sürebiliyorlar. Bunlar bizim SLA'larımız."

Öfkeyle göz kırpmıyor. "Bunun bir daha olmayacağından nasıl emin olacaksın?"

"Yapamayız," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Bizi bir bulut çözümüne taşımama izin vermediğiniz sürece, istediğiniz esnekliğe asla sahip olamayacağız."

"Saçmalık!" Uluyor. "Lanet olası bir bulut yaratmıyoruz, Charlie!"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Mike'ın temel şemalarını çizmiştim ama anlamıyordum.

"Hayır, bulutu biz yaratmıyoruz," diyorum yavaşça. "Amazon bunu bizim için çoktan yaptı."

Mike BT'nin başındaydı ama BT'den anlamıyordu. Ona göre bir şirketin yazılım ve donanımı, üzerinde 'Git' yazan büyük kırmızı bir düğmeye basarak çalışmalıydı. Düğmenin bazen neden çalışmadığını anlayamıyordu ve bu yüzden çok sinirleniyordu. Gerçekten çok kızdı.

İşletim Sisteminde bir hata bulunursa, bu benim hatamdı. Bordro yazılımının son sürümünde hata varsa, bu benim hatamdı. Yazıcısının kağıdının bitmesi benim hatamdı, arkadaşının ona virüslü bir e-posta göndermesi benim hatamdı ve şirketin güvenlik duvarlarının porno sitelerini engellemesi benim hatamdı. Sonuncusu benim hatamdı.

Hiçbirimiz Mike'ı ciddiye almadık ama bu maskaralığa katlanmak zorundaydık.

Beş yıllık özveri ve sıkı çalışmanın ardından, alt-orta düzey yönetim olarak adlandırılabilir bir başarıya ulaşmıştım.

Mike genellikle işimin ne olduğunu bilmediği için müdahale etmeden işime devam etmeme izin verirdi. Ancak bir bilişim sorunu yüzünden Müdürler ona kafasını kaldırdı ve savaş yoluna gitti.

Destek için masadakilere bakıyorum. Dana omuzlarını silkiyor. Tim yanağındaki tüyleri alıyormuş gibi yaparak gizlice burnunu karıştırıyor.

Diğer herkes telefonlarına ya da pencereden dışarı bakıyor.

Stevie'ye bakıyorum, dilini yanağına sokmuş, bana oral seks işareti yapıyor.

Siktir git, ben de veriyorum. Bu ofiste harika bir yoldaşlık var.

"Satın alma hakkında konuşabilir miyiz, lütfen, Mike?" Tim araya girerek açmazımızı bozdu.

Herkes oturur, ilgilenir.

Mike ağırlığını bacaklarının arasına verir ve Tim az önce yaramaz bir kelime söylemiş gibi havayı içine çeker.

"Şirketi kimin satın aldığını hâlâ söyleyemediler mi?" Tim devam ediyor. "Teknoloji devlerinden biri olduğunu duydum."

Mike'ın gözleri odanın içinde geziniyor. Gergin. "Sanırım herhangi bir değişiklik görmeyeceğiz."

Tercümesi: Kesinlikle hiçbir fikrim yok.

"Maaşımız aynı mı kalacak?"

"İşlerimiz aynı mı kalacak?"

"Costa kahve indiriminden hala faydalanabilir miyiz?"

"İşten çıkarmalar olacak mı?"

İşten çıkarmalar. Kahretsin. Son birkaç haftadır şirketin devralınması konusunu görmezden gelmişim. Stevie'den ne bildiğini öğreneceğim.

Bizi susturmak için ellerini kaldırdı. "Bildiğimiz kadarıyla işler her zamanki gibi devam edecek; hiçbir şey değişmeyecek."

Birkaç mırıldanma oldu.

"Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde şirket genelinde bir bildiri yayınlanacak," diyor kararlı bir şekilde.

İletişim. Bu kelimedenden nefret ediyorum. İletişim, vizyon, strateji, stratejik vizyon, hepsi Mike'ın dudaklarını yalamasına neden olan kelimeler.

Bizi kapatmak istediğinde 'iletişim kurulacak' diyor, bu da kendisinin neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyor.

Soru fiçimiz kapının çalınmasıyla yarıda kesildi.

"Affedersin Mike," diye sahte bir tatlılıkla gülümsüyor Jackie. "Charlie için önemli bir mesajım var."

Muhteşem görünüyor ama bunun nedeni resepsiyonu bir salon olarak kullanması.

Mike devam etmesi için başını sallar.

"Kız kardeşinden. Acil bir durum olduğunu ve derhal onunla iletişime geçmeniz gerektiğini söylüyor".

Aman Tanrım. Midem bulanıyor.

Bu çok kötü.

Birisi ölmüş.

Babam öldü.

İrlanda'dan kalp krizi geçirdiğine dair haberler geldi... ya da sonunda aşırı dozda içki mi aldı?

Hayır, annem öldü. Çok yavaş sürerken biri ona çarpmış.

İkisi de öldü.

"değil." Mike beni kovmak için elini salladı.

Titreyerek ayağa kalktım... Güçlü ol, Charlie. Callie için güçlü olmalısın.

Gerçi Callie neden benden önce biliyor? Elbette kötü haberi veren büyük kardeş olmalı. Tristan neden aramıyor? Tristan'ın bir sorunu mu var?

Jackie'yi resepsiyona kadar takip ettim ve telefonumu çıkardım. Callie'den gelen 10 cevapsız arama var. Kahretsin!

"Kimin hakkında olduğunu söyledi mi? Babam mı?" diye yüksek sesle sordum.

Omuz silkiyor. "Sormak benim iş tanımımda yok." Kaltak.

Telefonu aldım.

"Callie?" Kekeliyorum. "Ne oldu?"

"Charlie!" Trafiğin gürültüsünden bağılıyor. Sanki çok yoğun bir yoldaymış gibi. Haklıymışım; annem bir araba kazası geçirmiş.

"Evet?" Çılgılık atıyorum. "Ne oldu? oluyor?"

"Tanrı'ya şükür." Derin bir nefes verir. "Büyük bir ikilem içindeyim. Yüzlerce çantayla Selfridges'in hemen dışındayım ve hareket edemiyorum! Buraya gelip onları trene taşımama yardım etmen gerekecek."

"Ne?" Jackie duymasın diye kısık bir sesle tısladım. "Eve taşıyacak çok fazla alışveriş poşetin olduğu için mi beni yönetim ekibiyle toplantıdan çıkardın? Acil durum bu mu?"

"Evet!" Haykırıyor. "Mahsur kaldım ve annem bir saat içinde evde olmam gerektiğini söylüyor! Bot bölümüne gidene kadar fark etmemiştim ve üç çift bot aldıktan sonra her şeyi kaldıramayacağımı fark ettim! Bir güvenlik görevlisi çağırmak zorunda kaldım ve o da çantaları kapıya kadar taşımama yardım etti ama ne kadar çok şey satın aldığımı düşününce korkunç bir tavır takındı ve bunun iş tanımında olmadığını söyledi."

"Callie," diye araya girdim, öfkeyle. "Çalıştığının farkında mısın? Alışveriş maceralarından birine acil durum diyemeyeceğinin ve bunun için bir toplantıdan ayrılmamı talep edemeyeceğinin farkında mısın?"

"Pazartesi sabahı saat 10.30. Neden okula gitmiyorsun?" "Çıkarma; önemli bir işin yok ki.

Tristan." Esniyor. "Pekine kadar kalacaksın?"

"Oraya inmemem için dua etsen iyi olur, Callie. Çünkü eğer gelirim, kış deliğinin derinliklerine saplanmış bir stiletto bulacaksın. Şimdi siktir git!" Telefonu kapattım.

İnanılır gibi değil.

Jackie arkamdan öksürüyor. Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Kulağa tam bir ikilem gibi geliyor," diye mırıldanıyor. "Zavallı kız kardeşin."

Ona zehirli bir bakış attım. "Özel görüşmeleri dinlemek senin görev tanımında yok."

"Ve onları almak senin elinde değil." O da karşılık veriyor. "Hashtag'ine geri dön, Jackie."

"Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden bile şüpheliyim." Gözlerini devirdi.

"Kullanımın çok farkındayım." Masamdan bir kâğıt kaptım ve öfkeyle karaladım. "IT Destek'in başında olduğumu unuttunuz mu?"

Kağıdı klavyesinin üzerine bıraktım. "Bunu hashtag'le, Jackie."

#GOFUCKYOURSELF

Charlie

"Alo?" Koridordan sesleniyorum, spor ayakkabılarımı çıkarıp atıyorum. Pazartesi akşamı saat 19.30 ve ben şimdiden hafta sonunu bekliyorum.

Cat, Julie, Suze ve ben beş yıl boyunca Kentish Town'da bir daireyi paylaştık.

Fareler bizimle aynı zamanda taşınmamış olsaydı mükemmel olurdu, ama Londra hakkında ne derler bilirsiniz - bir fareden asla bir metreden fazla uzakta değilsinizdir.

Cat, Highgate'de bir okulda drama öğretmeni. O kadar lüks bir okul ki, doktorların çocuklarını oraya göndermeye paraları yetmiyor. Cat, tüm çocukları okula bırakmak için kendi şoförlerinin olduğunu ve Tony Blairs'in çocuklarının başvurduğunu ancak giremediklerini söyledi.

Julie, Liverpool Street'teki bir yayıncılık firmasında kıdemsiz bir avukat ve sosyopatik kişiliği sayesinde geliyor. Bir keresinde onu bir teste tabi tuttuk ve sonuçlara bakarak şunu söyleyebiliriz ki, onunla asla ters düşmeyeceğiz.

Kimse Suze'un işini gerçekten anlamıyor, lojistikle ilgili bir şey.

Burası Julie'nin dairesi, bize asla unutturmayacağı bir gerçek. Hatta sohbet cümlelerinde bile geçiyor. Ne iş yapıyorsunuz? Avukatım ve ev sahibiyim.

Modası geçmiş ve farelerle dolu olsa bile, maaşıyla dört yatak odalı bir Kuzey Londra dairesine nasıl sahip olduğunu asla çözemedik. Böyle tuğlalar için eski paraya ihtiyacınız var.

Julie ile ilk tanıştığımızda, misafirperver cazibesiyle gözlerimizi kamaştırdı. Oturun kızlar, yeni evinize hoş geldiniz. Cat, bulaşık için endişelenme canım, ben . Elbette, çayını halıya olman önemli değil Charlie, bunu senin için temizleyeyim.

Balayı dönemi yaklaşık 5 gün sürdü. Sonrası tabak kırma, her gün çığlık atma seansları ve duş alması altı dakikadan fazla sürdüğünde Cat'in yatağında tekmelenen bir delik.

Orada yaşamaya devam ediyoruz çünkü ihbarımızı Julie'ye vermekten çok korkuyoruz. Hiçbir erkek tarafından terk edilmemesiyle aynı sebepten.

Suze kanepeye yayılmış yemek programı izliyor.

"Hey," diyorum kendimi koltuğa atarak. "Bu gece Yoga'da olacağını sanıyordum?"

"Öyleydim ama kendimi fazla yormak istemedim," diye açıklıyor çörek ve kaymak arasında. "Yarın spinning için rezervasyon yaptırdım, o yüzden bu gece Yoga yaparak bunu mahvetmek istemedim."

Çöreği havada sallıyor. "Ve bu bir keto çöreği, yani zarar yok!"

"Ama bu akşamki Yoga yüzünden dün akşam Pilates'e gitmedin." Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.

Soruyu elinin tersiyle itiyor. "Sanki iç güzelliğimi bulmaya çalışırken tozluklarla oyalanmak bana bir fayda sağlayacakmış gibi. Duymadınız mı? Yarın spinninge gidiyorum! Bir saatte 600 kalori gidiyor! Bunun için enerjiye ihtiyacım var."

"Elbette." Ona boş bir bakış attım.

"Hey, Charlie." Cat, yüzünde sevişme sonrası ışıltısıyla yatak odasından çıkar, Stevie de peşinden gider.

Cat son iş içkilerime takıldığından beri takılıyorlar. Yüksek sesle. Seks çok daha maceracı olmaya başladı. Kullanma kılavuzuna ihtiyacı varmış gibi görünen aletleri ve cihazları var.

"Biraz erken değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Omuz silkiyor. "Kendimize ayırabildiğimiz tek zaman bu." "Suze evdeyken mi?" Burnumu kırıştırıyorum.

Stevie, "O dairedeyken biraz seksi vakit geçirmezsek bekâr kalırız," diye yanıtlıyor.

Bu doğru. Suze bir sürü spor dersi alıyor ama evden hiç çıkmıyor. Cat bana bakıyor. "Stresli görünüyorsun."

Uzanıp Suze'un başlattığı şişeden büyük bir bardak şarap dolduruyorum.

"Hayır, değilim." İç çekiyorum. "Bu hayatımda olduğum en soğuk an."

"Ee, doğum gününü düşündün mü artık?" Charlie heyecanla soruyor.

"Size bu konunun tartışmaya açık olmadığını söylemiştim."

Suze bana baktı. "29..neredeysen 30...bu korkutucu. Şimdi 40'a doğru hızlanıyorum".

"Evet, Suze." Ona pis bir bakış attım. "Yaşlandığının çok farkındayım... Lütfen bana şu kedili fotoğrafı e-posta ile göndermeyi keser misin?"

"Neredeyse 40 yaşında olduğumu ve evli olmadığımı duyduklarını mı söylüyorlar?"

"Ama komik. En azından bu yıl bir aşk ilginiz var, geçen yıldan daha iyi." Başını yana eğip beni inceliyor. "Yine de seks yaptığınızı hiç duymadım." "Suze," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yatak odası rutinimi takip etmeyi bırak." "Bir şeyin rutine dönüşmesi için düzenli olarak yapman gerekir."

Sertçe içime çektim. Haklıydı.

"Zaman ayırmak çok zor. Çok uzun saatler çalışıyorum." Savunmaya geçiyorum. "Bir süre sonra seks arka planda kalıyor, değil mi Cat?"

Kedi kaşlarını çatar. "Benim için değil. Yani, siz ikiniz hâlâ balayı dönemindesiniz; sekiz ay falan oldu, değil mi?"

Üçü de kanepede oturmuş beni inceliyorlardı.

"Neden Charlie, Ben'le ne sıklıkla seks yapıyorsunuz?" Cat soruyor.

Bu soru beni sarsıyor.

"Oh şey, bilirsin işte, geldiğinde sık..." diye devam ediyorum, en son ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışarak.

"Haftada bir gibi mi?"

"Hmmm, duruma göre değişir, bilirsin, son zamanlarda iş ve diğer şeyler yüzünden çok yoruldum."

Bana bakıyor "Tamam, peki en son ne oldu?"

Yutkundum. "Belki 4 hafta önce?"

"4 hafta," Stevie gülerek başını sallıyor. "Kesinlikle başka bir yerden alıyor."

"O değil." Savunmacı bir şekilde karşılık veriyorum. Eğer öyle olsaydı, yorgun olduğumda bunu yapmak zorunda kalmayacağım anlamına gelirdi.

Ne diyorum ben?

"Sadece son zamanlarda yapmak istemedim," diye itiraf ediyorum.

"Lanet olası sik israfı!" Suze homurdanıyor. "Ben muhteşem biri. Sen istemezsen ben yaparım!"

"musun?" Cat bana bakıyor. "Charlie, erkek arkadaşınla seks yapmak zorundasın."

Bir erkek arkadaş ile bir arkadaş arasındaki fark budur."

"Bunu biliyorum!" Feryat ediyorum.

İç çekiyorum, sandalyeye yığılıyorum. "Artık istemiyorum. Keşke yapabilseydim ve 4 hafta öncesine kadar bundan zevk alıyormuş gibi davranmakta çok iyiydim."

ve bunu haftada en az bir kez yapabilirim. Yeterince sarhoş olursam belki iki kez ama son zamanlarda yapamıyorum."

Büyük bir yudum şarap içiyorum.

"Ama neden beğenmiyorsun?" Cat soruyor.

Bir an düşündüm. "Dikkatim dağılıyor. Ve sıkılıyorum. Şimdi bir tür angarya gibi geliyor, süpürge gibi'.

"Dikkatin mi dağıldı?" Kedi tekrarlıyor, perişan halde.

"Hoovering?" "Seks yaparken aklın hiç dağılmıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Daha çok elimdeki görevi düşünüyorum." Stevie'ye sırtıyor, ben de yüzümü buruşturuyorum.

"Peki, dikkatini ne dağıtıyor?"

Geçmiş düşünmeye çalışıyorum. "En son seks yaptığımızda, Seattle ofisinin açık bir sorunu vardı.

çözülemedi, ben de -"

"İş yüzünden dikkatin mi dağıldı?" Stevie gülerek araya giriyor. "Zavallı adam. Karton bir kutuyla seks yapmak gibi bir şey olmalı."

Gözlerimi ona diktim.

"Charlie," diye tereddüt ediyor, "seks mi yoksa... Ben ile seks mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Kayıtsızca karşılık veriyorum. "Açıkçası Ben'i seviyorum, bu yüzden onunla bir ilgisi yok. Benimle ilgili."

"Evet, ama düşünürsen, sen de Barney'i seviyorsun." Az önce erkek arkadaşımı eski köpeğimle kıyasladığına inanamıyorum.

"Cat, bu hayatımda duyduğum en kötü karşılaştırma. Yani, Stevie'yle yatak odasında maceracı olduğunuzu biliyorum ama -"

"Neden, neden böyle düşündün ki?" diye savunmaya geçti. Mor bluzunu ödünç almak için gittiğimde yatak odasında bulduğum kırbaçtan ona hiç bahsetmedim.

"Sen maceracı bir tipe benziyorsun." "Ben öyle demezdim," diye çok hızlı cevap veriyor.

"Ben bu gece geliyor." Bunu düşünerek şaraptan bir yudum daha alıyorum. Eğer sinirlenirsem, belki havaya girerim.

Bir süre düşünür. "Tamam, belki de işleri biraz renklendirmen gerekiyordur. Haklısın; bir çift aynı eski sıkıcı şeyi yapıp biraz kayıtsız kalmamayı bekleyemez."

"Ama ne yapabilirim ki?"

"Neden onunla edepsizce konuşmayı denemiyorsun?"

Dinliyorum. Daha önce Ben'le hiç açık saçık konuşmamıştım; sadece iyi bir önlem için biraz ooh ve aah koymuştum.

Telefonuma uzanıyorum. Google ne yapacağını bilir.

Kapının vurulduğunu duydum ve Cat kapıyı açmaya gitti. Baştan çıkarmak için kurnazca bir plan yaptık. Ann Summers'tan indirimde aldığım kabarık pembe iç çamaşırı takımıyla yatak odamdayım. Yatağa uzanmıştım. Yatak odasının kapısına geldiğini ve sütyenimi düzenlediğini duyuyorum, böylece meme uçları dışarı çıkıyor.

"Charlie?" diye kapıyı çalıyor.

"Gir," diye cevap veriyorum
boğuk bir sesle.

İçeri giriyor ve kendini yatağa atıp başını yastıklara gömüyor. "Ne gündü ama! Çok yoruldum."

Harika, fark etmemiş. En seksi kıyafetimi giydim ve kendimi tuzdaki bir sümüklüböceğin seksapeline sahipmişim gibi hissediyorum.

"Hey," diye başını kaldırıp gülüyor, "neden giyindin?"

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. Onu baştan çıkardığımı belirtmek zorunda mı kalacağım?

Sebat ediyorum. Bunun karşılığını almalıyım, çünkü şu anda yatak odasına eşya sokacak param yok.

"Bir süredir birlikte değiliz, Ben." Ona dikkatle gülümsüyorum ve göğüslerimi dışarı çıkarıyorum.

"Biliyorum." Bana karanlık bir bakış attı. "Üç hafta önce iki hafta süren o tuhaf çift dönemini hatırlıyor musun?"

Tamam, regl olduğum konusunda küçük bir beyaz yalan söyledim. Ama eminim tüm kızlar yorgun hissettiklerinde bunu yapıyordur? Kızartmadan sonra ben de tıka basa doymuştum, kabalığımı mazur görün ama gerçekten vücuduma başka bir şey sığdıramazdınız.

"Artık bitti." Tişörtünü çekiştiriyorum ve olabildiğince seksi bir şekilde çıkarmaya çalışıyorum ama kafası sıkışıyor ve bana yardım etmek zorunda kalıyor.

Anlamadığım şey Ben'in çekici bir adam olduğu; bunu biliyorum çünkü sokakta ona bakan başka kadınlar görüyorum. Ondan hoşlanmam gerektiğini biliyorum; sadece o kıvılcımı kaybettim. Midenizin çukurundaki heyecan hissi, onların yanında osuruklarınızı tutmanıza neden oluyor.

Ben'le çıkmaya başladıktan birkaç ay sonra osuruklarımı salmaya başladım.

"Tamam." Sırıttıyor, ruh hali aniden düzeliyor. Kıyafetlerini olabildiğince çabuk çıkarıyor; sanırım son birkaç aydır onu cinsel olarak aç bıraktım, zavallı adam.

Yatağa tırmanıyor ve ben de rodeo için hazır bir şekilde üstüne çıkıyorum. Henüz benim için hazır değil, bu yüzden onu ellerimin arasına aldım.

En güzel surat ifademle yatakta öne doğru eğildim ve okşamaya başladım. Onaylarcasına inliyor. Evet, bu kaltakta hâlâ iş var. Yine de kredi kartı faturamı düşünmeden edemiyorum.

Yarın ödemem lazım, sürekli unutuyorum.

Aslında, belki de bundan sonra hemen ödemeliyim.

Evet, ben de öyle yapacağım. İşimiz bittiğinde, Barclay's'e olan 200 pound borcumu ödeyeceğim. Bu kadar yükselmesine asla izin vermemeliydim.

Aldığım o lanet kotlar üzerime bile olmuyor ve iade etmek için 30 günüm var ve bu 26. gün mü? Bunu yarın öğle yemeğinde yapmam gerekecek, ama Mike yarın öğle yemeğinde şirketin devralınmasıyla ilgili o lanet toplantıyı çağırdı. Bizi kim satın alıyor? Stevie haklı. Belki de daha dikkatli olmalıyım. Neden bize söylemiyorlar, bu gizlilik niye?

"Charlie!" Ben adım haykırarak ayağa kalktı. Odaya geri döndüm.

"Evet?"

"Kendimi sağılan bir inek gibi hissediyorum." Kısık bir sesle söylüyor.

"Sen sadece bir sonraki işe koşturan bir sütçüsün."

"Bu daha önce içinde bulunmadığım bir fantezi". Müstehzi bir şekilde gülümsüyorum. O gülmüyor. Aşağı bakıyorum.

Oldukça sarkık.

Oops.

Elimi üzerinden itiyor ve yatakta doğruluyor. "Bu işe yaramıyor Charlie," diye iç geçiriyor.

"Merak etme, tekrar ayağa kaldıracamız," diye ikna ediyorum, sırtını okşayarak.

"Benim aletim değil," diye tersliyor. "Bizi. Bugünlerde bir karton kutu kadar cinsel dürtülerin var."

"Stevie'yle seks hayatımız hakkında mı konuşuyordun?" Öfkeyle tışlıyorum. "Var olmayan seks hayatımız hakkında." Tişörtünü giymek için çabalarken iç geçiriyor-

Gömlek. "Bunu bu geceye bırakalım, belli ki aklınız başka yerde."

"Ben," diye sızlanıyorum kulağına. "Özür dilerim. Bir dahaki sefere kesinlikle, tamam mı? İstedğin gibi bir motorbot bile yaparım... çok gıdıklayıcı olmasına rağmen."

Başını sallıyor, yorganı yukarı çekiyor ve yüzünü duvara dönüyor.

En azından artık kredi kartımı ödeyebilirim.

Charlie

"Eşim olduğun için teşekkürler, Cat." Aynaya bakıp el işimizi inceliyoruz.

Sütyen giymediğimi gösteren, müthiş bir dekoltesi olan siyah bir üst giyiyorum. Popomu saran dar siyah bir kot pantolonla eşleştirdim. Dumanlı gözlerim ve kırmızı dudaklarımla kendimi boyadım ve koyu kahverengi saçlarım sırtımdan aşağı kat kat dökülüyor.

İyi görünüyorum ve bunu biliyorum.

Ben'le çıkmaya başladığımızdan beri en çok çaba harcadığım şey bu ve o bunu görmek için burada bile değil.

Sütçü kız destanından sonra ona sormadım. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacımız vardı.

"Bir femme fatale gibi." Stevie arkamızdan yavaş ve kirli bir kurt ıslığı çalıyor. "Çok iyi parlıyorsun, Finnegan."

"Teşekkürler," diye isteksizce cevap verdim. Stevie iltifatlardan hoşlanan biri değildi, bu yüzden kabul ediyorum.

"Yine de bu gece seninle sohbet edecek zavallı herif için üzülüyorum," diye devam ediyor, "korkunç el işleri yaptığını öğrendiğinde."

İşte .

Başımı çevirip ona ters ters bakıyorum. "Ben kötü el işi yapmam!" "Ve Ben'le konuşmayı kesecek misin? Siz arkadaş bile değilsiniz! Siz benim arkadaşım olması gerekiyordu, onun değil."

"Stevie!" Cat soluk soluğa. "Charlie'ye sert davranma. Ben sana laf yetiştirmek yerine onu daha iyi yönlendirmeli. Aksi takdirde nasıl gelişecek?"

"Durabilir miyiz!" Tısladım. "Sorun yaşamamızın nedeni bu değil."

Bana gülümseyerek başlarını sallıyorlar.

"El işlerim o kadar iyi ki profesyonel bir fahişe olabilirim!" Yüzlerine bağıriyorum. Bu ne cüret.

Çantamı karıştırıp telefonumu aradım. Tristan partinin yapılacağı yerin adresini mesaj atmıştı. Londra'nın en gösterişli barlarından biri olacağına şüphe yok.

Bugün Cumartesi gecesi ve ağabeyim Tristan'ın 40. doğum günü. Bazen onun doğarken değiştirildiğini, dışarıda politikacı, kraliyet mensubu ya da Nobel Ödülü sahibi olan gerçek ailesinden koparılıp Finnegan klanına verildiğini düşünürdüm.

Bu, nasıl Londra'nın en önde gelen ve güçlü avukatlarından biri ve şehirdeki prestijli bir firmanın kıdemli ortağı olduğunu açıklıyor. Benim yaşıma geldiğinde çok zengin olmuştu. Yüksek profilli uluslararası davalar onu küçük bir ünlü statüsüne ve pin-up adamına yükseltmişti.

Holland Park'ta kendine ait bir evi, dört farklı ülkede tatil evleri ve söylentiler doğruysa haftanın her gecesi yeni bir kadını vardı. Görünüşe göre, Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde müvekkillerini temsil etmek oldukça heyecan vericiydi.

Bilmeme gerek olmayan bir gerçek.

Bu gece bu kadar çaba sarf etmemin nedeni Tristan'ın 40 yaşına girmesi değildi.

Ya da midemin neden takla attığını.

Hayır, bu Tristan'ın en iyi arkadaşı yüzünden oldu.

Danny Walker, finansal teknoloji kralı, kendi kendini yetiştirmiş multimilyoner ve benim baş düşmanım.

Tristanın sağ kolu. İkisi de beş parasız ama başarıya aç üniversitede tanışmışlar ve servetlerini birlikte yaratmışlardı.

Her ikisi de yeni zenginlerdendi, bu da bu kadar çok ortak noktaları olmasının nedenlerinden biriydi. Bu durum onları kadınlar için daha da heyecan verici kılıyordu. Belediye sitelerinden gelen erkeklerin sertliğini iyi taşıyorlardı. Julie ikisinin de kirli seks gibi göründüğünü söyledi.

Nexus Group, Asya ve Amerika'daki baskın varlığıyla Birleşik Krallık'ın en hızlı büyüyen BT şirketi.

Kurumsal kaynak planlaması, muhasebe, satış, tedarik zinciri, içerik yönetimi - en seksi yazılım değildi, ancak Danny Walker'ın çoğunluk hisselerine sahip olması onu çok zengin ve güçlü bir adam yapıyordu ve bu da seksiydi.

İş hayatındaki saldırganlığı ona sürekli manşetler ve 'Dirty Danny' ve 'Danny the Destroyer' gibi yaltaklanmaya değer lakaplar kazandırdı. Sosyal medyada dolaşan favorim ise 'Wanker Walker'.

Danny Walker'ın olduğu sosyal toplantılar beni korkutuyor. Yirmi yaşımdayken Tristan'ın evlerinden birinde zil zurna sarhoş olduğum zamanlara dayanıyor.

partiler. Tristan safça Cat ve benim katılmamıza izin vermişti, biz de havaya girmek için trende elma şarabı içmeye başladık.

O gece yanlışlıkla kritik bir karar verdim. Danny Walker'ın konuşma girişimini flört olarak yanlış yorumladım.

Üniversiteden sonraki planlarım hakkında benimle sohbet ederken, doğal olarak bir sonraki adımım dizine tırmanmak, bacaklarımı beline dolamak ve onu kuru bir şekilde becermeye çalışmak oldu.

O gece olanları yarım yamalak hatırlıyorum ama beni açıkça reddettiğini . Bu kısım o zamandan beri beynime kazındı.

Ertesi sabah uyandığımda Tristan'ın dairesindeki kanepeden sarkmışım ve Tristan bana bağıırıyordu. Danny görünürde yoktu.

Danny Walker'ın benimle ilgileneceğini düşünmem hayatımda yaptığım en safça hataydı.

Ne dediğini bile takip edemiyorum; Tristan'la halka arzları ve diğer kısaltmaları ve jargonu tartışırken, internetten bakmıyormuş gibi davranmak zorunda kalıyorum. Referans için Halka Arz anlamına geliyor.

Benim sohbete katkım, bir güvercin gibi tekrar tekrar başımı sallamak oldu.

Aptal, alakasız bir üniversite öğrencisi olduğumu düşünmüş gibi üstünden kalkmam için beni terslediğini hatırlıyorum. Çok da haksız sayılmazdı.

Suçu sadece içkiye atabilirim ve ilk kez istiridye tadıyordum. Beni ormandaki bir bonobo kadar azdırdıklarının farkında olmadan o emicileri içime sokuyordum.

Tristan'ın suçu aslında, istiridye sağladığı için.

Adam o zamandan beri bana neredeyse hiç gülümsemedi, ki bu iyi bir şey çünkü 8 yıl sonra hala ona kıpkırmızı olmadan bakamıyorum.

"Peki, nerede?" Cat omzumun üzerinden bakıyor. "Kensington? Burası kesinlikle serbest bir bar, değil mi?"

"Tabii ki." Gözlerimi deviriyorum. "Tristan her zaman ellerini ceplerine sokar."

"Yol için bir tane alalım. Böylece tüm bu şehirli takım elbiselilerin arasına karışacak cesaretim olur."

"Tamam, sadece bir tane," diye uyarıyorum. "Hafif olduğunu biliyorsun. Bütün gece sana destek olmayacağım."

Birer şarap, şişeyi bitirmeye geçiş.

Dışarı çıkarken aynanın önünden geçerken, bir şişe şaraptan sonra daha sofistike, daha *ince olduğumu* düşünüyorum.

On dakika sonra taksiye bindik ve bir şişe şarabı bitirmenin büyük bir hata olduğunu fark ettim. *Büyük bir hata. Büyük.*

Cat ayıkken kötü bir yolcuydu, bir litre ucuz market şarabı içtikten sonra ise hiç iyi değildi.

Taksi şoförü Cat gibi insanlarla daha önce de karşılaşmıştı. Koltuğunun arkasından göz korkutucu bir 'kusarsan dava ederim' işareti bize bakıyor.

Birkaç dakika içinde bana döndü, gözleri şişmişti. Boğazında hızlı yutkunma hareketleri görüyorum. Sonra sessiz bir kusmuk püskürmesi ayaklarıma sıçıyor.

Ayaklarımla tabela arasında dehşet içinde bakakaldım. Zaten koltuğun üzerinde biraz vardı, bu yüzden şoförden şimdi durmasını isteyemezdik, yoksa bunu görür ve muhtemelen bizi dava ederdi. Suçlu duruma düşerdim. Neyse ki henüz fark etmemişti.

"Sessizce yap," diye fısıldıyorum.

Hakkını yemeyelim, omuzlarının şiddetle kalkmasına rağmen sessiz bir kusucuydu. Yerde ayakkabılarımızın etrafında sarı bir sıvı birikiyor ve şoförün geri dönmemesi için dua ediyorum.

Kusma seslerinden dikkatini dağıtmak için Cat'in cevap vermesini gerektirmeyecek bir monolog yaparak kendi kendime gevezelik ediyorum.

Hyde Park'ın etrafında dolaşırken, kusma neyse ki azalıyor.

Çok lüks bir barın önünde durduk. Tristan'ın bazı arkadaşlarının dışarıda kaynaştığını görüyorum.

"Bitti mi?" Yüzümü ona dönerek homurdandım.

Dudakları kıpırdıyor ama cevap vermiyor. Taksinin kapısını agresif bir şekilde açıyor ve yoldan geçen bir arabayı kıl payı kaçırıyor.

"Tanrı aşkına, Cat!" Tıslayarak taksiden indim.

Benimle kaldırımda buluşmak için koşuyor, sonra ağzını açıyor ve şimdiye kadar duyduğum en kirli, en gürültülü, en rahatsız edici geçirmeyi çıkarıyor.

Şok içinde ellerimi ağzıma götürdüm. Tristan'ın arkadaşları aniden konuşmayı bırakıp kafalarını çevirdi.

"Tanrım, Cat," diye hırladım ona. "Giriş yapmaktan bahsediyorsun". "Özür dilerim," diye feryat ediyor, gözleri kocaman. "İçinde kalmadı."

"İşin bitti mi?" Havlıyorum.

Uysalca başını sallar. "Bu sonuncusuydu". "Bir daha asla," diye mırıldanıyorum, randevu seçimimden pişmanlık duyarak.

Tristan'ın arkadaşlarının hâlâ bize baktığını görmezden gelerek bara bakıyor ve yavaş bir ısıklık çalıyor. "Şampanya o zaman."

Bar olabildiğince prestijli. İki güzel hostes ellerinde panolarla kapıda duruyor, hayattaki tek amaçları beni yetersiz ve girmeye değmez hissettirmek.

Etrafları bizi şüpheyile süzen dört iri yarı fedai tarafından sarıldı.

Tristan'ın özel üye kulüplerinden birine benziyordu. Akşam için tüm barı kiralamış olmalı.

Merdivenlerden çıkarken en büyük fedai bizi engellemek için elini uzatıyor.

"Üzgünüm, burada belli bir müşteri kitlemiz var. Kapıda geçirmeyenler."

"Bu kardeşimin partisi," diye karşılık veriyorum, ağırbaşlı görünmeye çalışarak. "Benim adım Charlie ve kardeşim bu mekân için küçük bir servet ödedi, o yüzden bizi içeri alın."

Pano kızlarından biri listeye göz attıktan sonra hayal kırıklığı içinde bize bakıyor.

"Tamam," diye tersliyor, "ama onu kontrol altında tut." Cat'e tiksintiyle bir parmağını sallıyor.

Kedi somurtuyor. "Aslında Highgate'de çok prestijli bir okulda öğretmenim."

"Bayan, Buckingham Sarayı'nda öğretmen olmanız umurumda değil." Fedai başını sallar. "Senden daha terbiyeli inşaatçılarla tanıştım."

Buna itiraz edemem.

"Hadi gel." Onu son basamağa kadar çekiyorum ve 2 numaralı pano hatunu bizi kadife perdelerden geçirerek Londra'nın en zengin ve en iyilerinin sığınağına götürüyor.

Tristan'ın partileri seksî

ölümsüzleştiriyor.

Bu da bir istisna değil. Tasarımcı etiketleriyle süslü kokteyller içen ve ne kadar zengin ve başarılı olduklarını tartışan güzel insanlar topluluğu.

Dedikleri doğru, para güzelliği çeker. Kimin doğal olarak güzel olduğunu ve kimin estetik yaptırdığını söylemek zordu. Yani, 100 kadından her birinin büyük göğüslere ve dolgun dudaklara sahip olma ihtimali nedir?

Erkekler de özel dikim takım elbiseleriyle aynı derecede müsrif yaratıklardı ve hepsi de aksesuarlarıyla en büyük aletin kendilerinde olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu - saatler, kol düğmeleri, partiye katılan arkadaşlarına net servetlerinin ne olduğunu bildirmek için üzerlerine asabilecekleri herhangi bir şey.

Dipsiz bedava içkiler. Kapıda bize bir bellini verdiler. Her masanın Moët şampanya ve Belvedere Votka şişeleriyle dolu olduğunu görüyorum. Cat'e göz kulak olsam iyi olur.

Bu partiler iki davetli olmasaydı çok eğlenceli olurdu - bir, Danny Walker ve iki, İrlandalı annem. Örnek bir evlat olan Tristan, 60 yaşında İrlandalı bir kadın Londra'nın seçkinleri arasında son derece yersiz görünse de annemi her doğum günü partisine davet etti.

Hem tatlı hem de gülünçtü. Onun kendini dışlanmış hissetmesini istemiyordu.

Babam bizi utandırıp İrlanda Cumhuriyeti'ne başka bir kadının kollarına koştüğundan ve bizi bir sürü borçla baş başa bıraktığından beri bu onun için bir takıntı haline gelmişti. Annem hayatında ilk kez ipotek faturalarını nasıl ödeyeceğini düşünmek zorunda kaldı. Aşağılanmış bir kadındı; bugün hala onun önünde zina yapan adam hakkında konuşamıyoruz.

Onunla ara sıra doğum günü kartı ya da sarhoşken Noel araması ya da Tristan'ın durumunda olduğu gibi asla geri dönmeyecek bir borç para ricası gibi düzensiz temaslarımız oldu.

Barın köşesine bakıyorum ve aşağılanmak için mükemmel bir fırtına görüyorum. Tristan, Danny, arkadaşları Jack Mathews ve çelimsiz sarışın bir bomba annemle konuşuyorlar.

Annem 90'lardaki bir düğündeymiş gibi giyinmiş, kocaman saçları, büyük vatkaları var ve saatte yüz mil hızla konuşuyor.

Danny, etrafta dolaşan ve fark edilmek için birbirini ezen kadınlardan habersiz, onları dinliyor.

Pislik.

Cehennem gibi ateşli, pantolonunu indir muhteşem pislik ama yine de bir pislik.

1.80 boyuyla odadaki herkesten daha uzun ve daha geniş, hatta Tristan'dan bile.

Kalın pazuları geniş göğsünün üzerinde katlanmış, beyaz gömleği kasların baskısı altında zorlanıyor ve tıknaz bacakları erkeksi bir pozda açılmış. İri yarı bir Adonis, bir teknoloji patronunun nasıl görünmesi gerektiğinin tam tersi.

Kalın siyah saçlar, keskin kare çene hattı, yumruklamak istediğim Roma burnu, dolgun tatlı dudaklar...

Ne şansım vardı ki?

Tüm bu güzellik böyle huysuz, iğrenç bir hıyar için harcanmış.

Tristan'ın bir başka yakın arkadaşı Jack Mathews ile konuşuyor.

Cat gözle görülür bir şekilde yanımda soluyor. "O köşedeki testosteron seviyesi yasadışı olmalı. Bu sosis festivalinde kadın olarak nasıl işlev göreceğiz? Ben kesinlikle Tristan-Danny-Jack sandviçinin dolması olurdum."

"Kardeşimi hastalıklı fantezilerine dahil etmesen olmaz mı, lütfen?" Gözlerimi ona dikiyorum.

"Tamam, ama kabul etmelisin ki çok erkeksi." Övgüler yağıyor. "Erkeklerin erkekleri. Sadece güzel yüzler de değil, hepsi para içinde yüzüyor. Nasıl oluyor da biz o kadar şanslı değiliz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu pek şans sayılmaz, Cat."

"Sanırım para yerine bir meslek seçtim," diye düşünüyor, sanki bir şehitmiş gibi.

Telefonuna bakar ve yazmaya başlar.

"Danny Walker, CEO ve teknoloji devi The Nexus Group'un kurucusu, tahmini net değeri 100 milyon £. Danny son yıllarda Birleşik Krallık teknoloji endüstrisini tekeline almak için yaptığı agresif satın almalarla tanınıyor."

Kaburgalarına vuruyorum. "Onu yüksek sesle takip etmeyi bırakır mısın? Tristan'ın arkadaşları etrafımızda dolanıyor!"

"İşler daha da ilginçleşiyor," diyerek beni görmezden geliyor, "Danny Walker ile eski bir çalışan olan Sam Lynden arasındaki dava nihayet sonuçlandı. Sam Lynden'in Bay Walker'ı fiziksel saldırıyla suçladıktan sonra önemli bir maddi ödeme aldığı doğrulandı."

"Yani öfkeli biri." Bayıldı. "Tehlikeli."

Görüntülere tıklıyor. "Vay be. Bir sürü seksi kadınla birlikte olmuş."

Telefonunu elinden çekip alıyorum.

"Charlie! Buraya gel!" Dişlerimin arasından emiyorum. Annem bizi fark etti ve çılgınca bize el sallıyor.

Tristan bana bakıp bizi yanına çağırıyor, ben de el sallıyorum.

Danny ile göz göze geldik. Jack ile konuşurken aniden durdu.

Tanrım, şu gözler.

Midem küçük bir takla attı. Kahverengi gözleri beni delip geçiyor, bakışları vücudumda gezindikten sonra tekrar yüzüme iniyor.

Sanki beni görmek bile onu rahatsız ediyormuş gibi kaşları derin bir çatıklıkla birleşiyor.

Beni yetersiz hissettirme yeteneğini nasıl kazandı?

"Charlie!" Annem kollarını çılgınca sallayarak bağırıyor. Birkaç kişi dönüp ona tuhaf tuhaf bakıyor.

"Evet!" Ağzımla cevap veriyorum. Kadın ne yapıyor? Onu açıkça görebiliyorum ama yine de büyük bir kargaşa yaratıyor. Belki de Tristan'ın onu bu özel toplantılara davet etmeyi bırakmasının zamanı gelmiştir.

Yanına gitmek için davete ihtiyacı olmayan Cat'e "Hadi yapalım şunu," diye mırıldanıyorum.

"Herkes merhaba." Tristan'ı öpmek için eğildiğimde gruptakileri gülümsemeye zorluyorum. "Mutlu yıllar, eski dostum."

Sarılmak için beni kucakladı.

"Anne." Her iki yanağına da bir öpücük kondurmak için eğiliyor; bu partilerde yaptığı şey bu.

Tristan'ın arkadaşlarının en karizmatığı olan Jack beni sıkıca kucaklıyor. "Muhteşem Charlie, seni görmek her zaman bir zevk."

Bana pantolonumu eritebilecek bir sırtış fırlatıyor ve Triston onu sarsıyor. "Terbiyeli ol, Mathews. Kardeşim. Sınırların dışında."

Danny'ye yan gözle bakıyorum ve onun da beni temkinli bir şekilde izlediğini görüyorum.

Hafif bulaşıcı olabilirmişim gibi.

Geçmiş dönüşler beni vurdu.

Dizine tırmanıyorum ve bacaklarımı ona doluyorum.

"Danny," diye .

"Charlie," diye cevap veriyor İskoç sesiyle. Bana sarılması gerekip gerekmediğini hesaplarken kaskatı kesiliyor.

O ses. Neden bana seksi düşündürüyor? Dilinden dökülen ismim ensemdaki tüyleri diken diken ediyor.

Beni etkilemesinden nefret ediyorum. Bir olmalı. Sadece beni görmezden gelen erkeklerle ilgilendiğim "Pislik Uyarılma Bozukluğu".

Vücudumu onun kocaman sikine sürtüyorum.

Kesin şunu!

Kendime geldim.

"Hepiniz Cat'le daha önce tanıştınız." Döndüğümde onun bir ahmak gibi gülümsediğini ve gergin olduğunda bacaklarıyla yaptığı o küçük hareketi yaptığını görüyorum.

"Merhaba," diyor yüksek bir ses tonuyla.

Tristan boğazını temizler ve telaşlıymış gibi ellerini saçlarında gezdiren Danny'ye dikkatle bakar.

"Charlie, Cat, bu Jen." Tristan kolunu sarışın afetin sırtına koyar.

Poker düzlüğünde uzun sarı saçları var ve göğsüne yapışmış plaj topları ile süper sıksa.

Tam da kardeşimin sevdiği türden. "Selam, Jen."

Gülümsüyorum.

"Merhaba, Charlie, Cat" Öpücük için eğiliyor. "Küçük kız kardeşle tanışmak harika!"

Kaskatı kesildim. Ben onun küçük kız kardeşi değilim.

Benden en fazla 5 yaş büyük görünüyor, yeni üvey annem gibi konuşacak nitelikte değil.

"Jen bir insan hakları avukatı," diye anons ediyor annem, belli ki bir hayranı.

"Yani, bu konuda konuşmayı çok sevmiyorum ama evet, Londra'daki en genç insan hakları avukatıyım." Gözlerini grubun üzerinde gezdiriyor.

Onay mırıltılarından memnun, devam ediyor. "Ne iş yapıyorsun, Charlie?"

"Bilgi işlem desteği." Londra'daki en genç insan hakları avukatı kadar iyi olamayacağı için sorduğunu bildiğimden dudaklarım sürekli sahte bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Bu harika." Sanki az önce kalp cerrahı olduğumu açıklamışım gibi elini göğsüne götürüyor. "Kapat ve tekrar aç!"

"Hizmetinizdeyim."

Acınası.

"Şirketimizdeki BT destek personeli çok kötü," diye gereksiz yere ekliyor.

"Yine de çok daha iyi olduğuna eminim." Bir anlığına buna inanmamış gibi bana bakıyor.

"Doğru." Ona ölümcül bir bakış attım.

"Oh." Bakımlı elini Danny'nin pazusuna koyuyor. "Danny sana Nexus'ta bir iş bulabilir! Eminim sana bir şeyler yapabileceğin bir iş bulabilir."

"Hayır, sorun değil, bakmıyorum," diye karşılık veriyorum Danny sertleşirken.

O gaddar, acımasız, her yönüyle piç kurusuna iş için yalvaracağımı hiç sanmıyorum.

Onu hırpalamaya çalışmanın verdiği bariz utancın yanı sıra, beni asla işe almayacağı gibi göze batan bir sorun daha vardı. Ben 'Nexus kalibresinde' değilim.

Bu konudan uzaklaşmam gerek. "Cat, Highgate'de drama öğretmeni. CV'lerimizi gözden geçirdiğimizden beri."

"Doğru," diye araya giriyor Cat, Tristan'a anlamlı anlamlı bakarak. "Benimki bir kariyerdan ziyade bir meslek."

"Ne kadar güzel. Highgate'de yaşıyorum," diyor Jen. "Orada küçük bir apartman dairem var. Birkaç yıl önce satın aldım. Bahçesi küçük ama ofis olarak kullanabileceğim küçük bir yazlık evi var ve balkondan fundalık manzarası çok güzel."

Muhtemelen 2 milyon sterlinlik bir mülkü şirin bir kulübe gibi anlatırken ona bakıyorum. "Kulağa çok...ilginç geliyor."

"Charlie ve Cat Kentish Town'da bekâr hayatı yaşıyor." Tristan'ın gözleri eğlenerek kırışıyor. "Parti kızları. Gerçi artık ben zorlamadıkça partilerime nadiren geliyorsunuz!"

Çünkü senin seksi en iyi arkadaşınla rodeo yapmaya çalıştım.

"Kentish Town?" Bana sanki A bir hapishaneden yeni çıkmışım gibi bakıyor. "Sanırım orada emlak fiyatları daha düşük, çünkü orası gelişmekte olan bir yer!"

"Kiralıyoruz," diye mırıldandım.

Onun ipoteği vardı, benim neyim vardı? Fareler.

"Charlie satın almak istediğinde ona yardım edeceğimi biliyor," diye söze giriyor Tristan, zavallı ve beş parasız kız kardeşi sefalet içinde yaşarken onun cimri olduğunu düşünmeleri ihtimaline karşı telafi etmek için.

"Hayır," diye karşılık veriyorum hayırsever kişiliğimden dehşete düşerek. "Satın aldığımda kendim yapacağım."

Bu konuyu burada açmayacağız. Tristan sürekli bana bedava para vermeye çalışıyordu.

"Tristan'la ne zamandır çıkıyorsun?" Jen'e kibarca sordum. Bu kızdan hoşlanmıyorum, bu yüzden uzun sürmeyeceğini umuyorum. Tristan'la asla sürmez; en fazla üç ay sürer diye tahmin ediyorum, nazik davranmak zorunda kalacağım.

"Hayır," diye gülüyor. "Bu muhteşem olan benim." Parmağını Danny'nin kaburgalarına sokuyor ve Danny rahatsız bir şekilde ayak ayak üstüne atıyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor.

Tüm kavşak boyunca sessiz kaldı. Midem sıkışıyor ve mutlu yüzümü zorluyorum.

Hayır, Charlie, bunu yapmayacağım. İlgilenmiyorum, diyor beni dizinden iterken.

Demek Danny'nin tipi bu. Benim tam tersim. Sarışın, çok başarılı, feragat eden kadınsı.

"Ben nerede?" Tristan soruyor.

"Charlie ve Ben'in arası bozuk. Yakında bekar kalabilir," diye duyurdu annem. "Yine."

"Anne!" Çocuklar özürlerini mırıldanırken ben mahcup bir şekilde ona bakıyorum. "Oooh, zavallı şey," diye mırıldanıyor Jen Danny'nin kolunu okşarken. "Çocuklar, siz

Charlie için iyi bir arkadaşın var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Danny gereksiz bir güçle. Ona bir bakış fırlatıyorum ve karanlık bir bakışla karşılaşıyorum. Yani ben de onun arkadaşları için yeterince iyi değil miyim?

"Ben'den önce Charlie'nin bir sürü erkeği vardı," diye araya giriyor Cat faydasızca. "Çekim konusunda sorun çıkarmaz." Bir şey değil, diye gülümsüyor bana.

Tristan viskisini yudumlarken sıcıyor. Yanaklarım ahududu gibi oldu.

"Charlie'nin bizim adi arkadaşlarımızdan biriyle çıkması için cesedimi çiğnemesi gerekir." Tristan gülüyor ama hepimiz sesindeki sertliği duyuyoruz. "Böyle bir şey olmayacak. Kanlı ellerini kendilerine saklayacaklar. Şimdiden birkaçının sana baktığını gördüm."

"Ben Ben'den hoşlanıyorum," diye araya giriyor annem üzüntüyle. "Erkek arkadaştan erkek arkadaşına koşturmayı bırakmanın zamanı geldi."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman onunla çık." Hepsi gülüyor.

Yippee, Charlie'nin aşk hayatı çok komik.

"İşler nasıl, küçük kardeşim?" Tristan beni dürtüyor. "İstedğin maaş zammını aldın mı?"

Duymak için eğildiklerinde. Yalan söylemek istiyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum derin bir iç çekerek. "Patronum pisliğin teki."

"Bu işte de gerçekten çok çalışıyorsun," diye başını sallıyor Cat ikinci bir destek çabasıyla. "Son işinde tuvalette uyukladığını ve sürekli hasta olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Bu işte öyle şeyler yapmıyorsun."

"O yıllar önceydi," diye tısladım ona. Bu geceden sonra Cat için Guinness Rekorlar Kitabı'na gelmiş geçmiş en kötü randevu olarak başvuracağım. "ve o işte çok sıkılmıştım."

"Merak etme Charlie," diyor Jen elini benimkinin üzerine koyarak.
"Herhangi bir kariyer tavsiyesine ihtiyacın olursa, seve seve yardımcı olurum."
"Teşekkürler Jen," diye mırıldandım, "her türlü hayat tavsiyesi için sana başvurabilirim gibi geliyor."
Gözlerimi kaldırdığımda Danny'nin bana baktığını ve kaşlarını çatıldığını görüyorum.
"İşte bir inşaatçı gibi geçiren kız." Arkamdan yüksek sesle duyuyorum.
Tanrı aşkına.
Jen'in ağzı açık kaldı.
"İzninizle," diyerek geçiren inşaatçı Cat'in kolunu tutuyorum ve onlara en göz kamaştırıcı gülümsememi gösteriyorum. "Biz bara gidiyoruz."

Charlie

Bizi bir grup yatırım bankacısının arasına kamufle ederek bir saat boyunca onlardan uzak kalmayı başardım.

Bankacıların neşesi için barın en egzotik kokteyllerinden tadıyoruz.

Pastırma yağı ile yıkanmış votka ile yapılan 'bacon-me-angry' kokteyli, baharatlı ve tatlandırılmış balkabağının burbon ile infüzyonu ile 'Butternut-old-fashioned' ve viski, tekila, votka ve sahte adet döngüsü için V8 içeren sade ve iğrenç 'bloody-tampon' vardı.

Bir içkide asla olmaması gereken bir şey, ama bu yüzden sizden iki katı ücret alıyorlar ve bu Tristan'dan geliyordu. Bir kız ne zaman onurunu koruyacağını ve ne zaman beleşe çalışacağını bilmeli ve ben kesinlikle annem arka planda gezinirken balkabağı burbonuna 22 sterlin ödemeyecektim.

Tristan haklıydı; bir sürü sapık arkadaşı var. Bankacılar pek hoşuma gitmedi ama Jen'in pasif-agresif kızartmasından sonra güven tazeleme amacına hizmet ettiler.

"Şarkı söyleyeceksin Charlie," diye anons ediyor annem arkamdan gelirken. "Affedersiniz çocuklar."

Bankacıların arasından dirsekleyerek geçtiğini görmek için döndüm. Yüzü kıpkırmızı ve çok fazla şeri içmiş.

Şimdi de öz annem mi beni engelliyor?

Tristan yüzünde muzip bir ifadeyle onun arkasında yürüyor.

"Ne? Hayır!" Ağzım açık kaldı. "Burası eski toprakların müziğinin ne yeri ne de zamanı. Burası *Kensington*, Tanrı aşkına."

"Bu bir gelenek, Charlie." Tristan sırtıyor. "Burada bir gitar olduğundan emin oldum."

"Tristan!" Feryat ediyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun? Bu lanet olası bir cenaze bile değil!"

"Diline dikkat et, Charlie!" Annem bana bağılıyor. "Kes şu saçmalığı. Çok güzel bir sesin var. Bu saçmalıklara gelmemin tek sebebi o."

"Buraya bedava şeri için geliyorsun." Gözlerimi kısıyorum.

"Tristan, lütfen" diye yalvarırcasına ona bakıyorum, ellerimi dua eder gibi kavuşturuyorum. "Eğer beni seviyorsan, bu araba kazasını durdurursun."

Kendi kontrolü dışındaymış gibi omuzlarını silkiyor. Sanki bunun gerçekleşmesi için enstrümanı teslim ederek bunda hiçbir rolü yokmuş gibi.

Göğsüne bir şaplak attım.

"Hey!" Saldırıya uğrayan bölgeyi ovuyor. "Aslında şarkı söylemeni seviyorum. Ayrıca, annemin dırdırıyla yaşayamazdım "

Tristan için bunu söylemek kolay. Diğer konukların bu kesintiyi hoş karşılayacağından emin değildim. Bundan sonra 41. doğum gününe kimsenin gelmediğini görebilir.

Seksi sahneye baktım ve irkildim. Sahne soul, caz ya da burlesk için tasarlanmıştı, İrlanda'daki bir fiddly dee seansında duyabileceğiniz müzikler için değil.

"Mo Teyze'nin cenazesinde şarkı söylemek başka bir şey. Bununla başa çıkabilirim. Özel bir üye kulübünde İrlanda coverları söylemek o kadar da değil!" Tavana bakıyorum ve küçük bir feryat koparıyorum. "Aman Tanrım, bu neden benim başıma geliyor?"

"Dramatik olmayı bırak," diye sırtıyor. "Her neyse, grup zaten seni bekliyor."

"Charlie?" Annem sesleniyor.

"Ne?" Ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Pes ettim, lanet kadın. Bir şarkı söyleyeceğim."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde büzüyor. "Belki sahneye çıkmadan önce bir sütyen giyebilirsin?"

Argh. Yüksek sesle homurdanıyorum ve Danny Walker'a tokat gibi çarparak oradan uzaklaşıyorum.

Kenara çekilirken yüzünde bir eğlence titreşimi beliriyor. "İyi şanslar," diyor o kuru ses tonuyla.

Homurdanıyorum ve sahneye doğru ilerliyorum.

10 dakika sonra ve iki kanlı tampon kokteyli içtikten sonra sahnenin kenarında bekliyorum. Göğüslerime baktım. Belki de tavuk fileto sütyeni bir hataydı? O konuda oldukça iyi durumdayım. Filetolar beni karanlık abajurlar altında boğucu göstermek içindi, bir tür seks şovu gibi sahne spotu altında çıplak değil.

Onları daha fazla incelemek için çok geç; grup beni sahneye çağırıyor, mikrofonla tanıştıırıyordu.

Basamakları çıkıyorum ve solist yüzünde sempatik bir ifadeyle elektro gitarı bana uzatıyor.

Cazdan eski İrlanda country'sine geçmek, kırılması zor bir geçiş. "Bize bir mola verdiğiniz için teşekkürler," diye sırtıyor. "Hepsi senin."

O kadar da kötü görünmüyordu.

Gitar askısını boynuma geçirdim ve sahne sinirlerinin midemden yukarı doğru fırladığını hissettim.

Annem 8 yaşımdan beri her cenazede ve düğünde geleneksel İrlanda şarkılarını söylemem için beni götürürdü. Şarkı söyleyen Finnegan sansasyonuydum. Dinleyiciler genellikle oturmuş, dizlerine vuran yaşlı İrlandalı kadınlardı. İşemekten anladıkları Monako'da bir hafta sonu geçirmek ve kiraladıkları yatta dipsiz şampanya içmek olan Kensington'lı simsarlar ve avukatlar değildi. Bu memnun edilmesi daha zor bir kalabalıktı.

Kalabalık cazın yokluğuyla tedirgin olurken boğazımı temizliyorum.

Mikrofona en boğuk sahne sesimle "Üzgünüm millet," diyorum. "Annem beni bunu yapmaya zorluyor. Ve tüm masrafları kardeşim ödüyor.

Bu yüzden bana iyi davranmak zorundasınız."

"Söz veriyorum sana sadece bir şarkı dinleteceğim. Ama lütfen tezahürat yapmayın çünkü o zaman annem bana bunu yaptırmaya devam eder."

Kalabalıktan birkaç kahkaha ve tezahürat yükselir.

"Ayrıca, cenaze törenleri yapmaya alışkınım, bu yüzden ana dinleyici kitlem yas tutanlar ve ölümler."

Daha fazla gülme var. bu, komik kız. Artık senin için üzülmüyorlar ve seni sahneden yuhalamayacaklar. Ya da "içkileri kardeş ödüyor" repliği tam isabet.

Tıngırdatmaya başladım. Celtic rock havasını yakalamaya çalışıyorum. Elektro gitar için değiştirdiğim neşeli bir İrlanda konseri seçtim. Kulağa oldukça eğlenceli geliyor, eski gelenekselin yeni rock'la buluşması gibi.

Hızlı bir temposu var ve kalabalık buna karşılık olarak sallanmaya başlıyor.

İlk replik çok güzel. Sahne şovumun başarısı bu ilk repliğe bağlı. Eğer Sinead O' Connor gibi yapmazsam, fiyasko olur.

Nefes alıyorum, sonra açılışı patlatıyorum. Kalabalıktan uğultular ve ıslıklar yükseliyor.

Başardım.

Gösterişli Kensington kulübü yokuş aşağı kayarak gürültülü bir İrlanda barına dönüşüyor. Kimi kandırıyorum ki? Eninde sonunda hep öyle olur, sert takım elbiseliler ne kadar gergin olursa olsun.

Birkaç Chelsea'li dans pistinin önünde nehir dansı yapmaya çalışıyor.

Kalabalıktan yüksek sesli tezahüratlar yükseliyor ve ben daha yüksek sesle şarkı söylüyorum, gitarı öfkeyle tıngırdatıyorum. İrlanda müziği çalmak bir egzersiz gibi. Sırtım ve göğsüm terliyor.

Şarkı söylerken kendimi kaybediyorum. Kalabalıktan ilk iyi tepkiyi aldığımda, adrenalin dalgasına binip sahnenin sahibi olabiliyorum.

Şarkı uzun, yaklaşık 6 dakika kadar; geleneksel İrlanda şarkıları hep . Sonuna geldiğimde bitkin düşmüştüm ve siyah kot pantolonum terden yapış yapış olmuştu.

"Teşekkürler, millet." Bitirdiğimi göstermek için küçük bir el sallıyorum. Alkışlar ve yuhalamalar pistte patlak veriyor.

"Bir tane daha," diye gürliyor kalabalığın arkasından bir ses. Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Daha fazla." Bağırışlar devam ediyor ve odaya yayıldıkça daha da yükseliyor.

Sahnenin kenarındaki soliste bakıyorum ve o da cesaretle kaşlarını kaldırıyor. Bir tane daha mı?

Kalabalığa bakıyorum. Danny Walker bana sabitlenmiş, gülümsemiyor. O sert vücuduyla tipik anlaşılmaz bakışları.

Bu pisliğin sorunu ne?

"Tamam, sadece bir tane daha," diyorum mikrofona.

Bir sonraki yaptığım bir kapak değil. Kendime ait bir şarkı. Bunu kalabalığa asla itiraf etmem; bu çok fazla baskı yaratır. Sadece başka bir cover olduğunu düşünebilirler. Hala İrlanda geleneği ama biraz daha boğucu. Yazdığımda Amy Winehouse'a kafayı takmışım.

Bu bir hobi, şarkı yazmakla uğraşıyorum. Yarattıklarımın bazılarının oldukça olduğunu düşünüyorum, ama tabii ki ben önyargılıyım, tüm arkadaşlarım ve ailem de öyle. Konu kendi geldiğinde Julie bile bana yumuşak davranıyor. Hiç doğru düzgün yapıcı geri bildirim almadım, bu yüzden gerçek şu ki muhtemelen bir ölüm perisi gibi ses çıkarıyorum ve sempati oyu alıyorum. Hatta konserler sayesinde birkaç sevişme bile ayarladım. Yine, belki sempati oyları, ama

Ben alırım. Hayranların varmış gibi davranmak güzel.

Annem bunların cenazeler için fazla seksi olduğunu düşünüyor, bu yüzden asla söyleyemiyorum.

Tıngırdatmaya başlıyorum ve bunu gözlerim kapalı söylüyorum. İnsanlar benim şarkılarımdan birinin ortasında çıkıp giderse çok itici olur.

Bu şarkıda gösterebileceğim oldukça iyi bir ses aralığına sahibim.

Son dizeyi derin ve boğuk bir sesle söyledikten sonra gözlerimi açıp aşağı bakıyorum. Kilitlendiğim ilk çift göz Danny Walker'ınki. Kıpırdamadan duruyor, kalabalığın geri kalanıyla birlikte hareket etmiyor. Ellerini ceplerine sokmuş, sanki bu şimdiye kadar en rahatsız ortammış gibi. Karanlık bakışları son satırda tereddüt etmeme neden oluyor ve sessizce ona lanet ediyorum. ses tellerim üzerinde kontrol sahibi olmak.

Kalabalık alkışlıyor ve birinin adımı haykırdığını duyuyorum. Muhtemelen annem.

Cat'in ağzı açık ve elleri kalbinin üzerinde. O benim en büyük hayranım.

Tristan bana bakıyor ve annem uygun bir sütyen olmamasına rağmen çok mutlu görünüyor.

Küçük bir el sallıyorum ve terli kot pantolonumla sahneden inip gitarı geri veriyorum.

"Sansasyonel." Bay Baş Şarkıcı bana göz kırpmıyor.

Flört diliyle konuşarak ona göz kırpmıyorum. En azından biri şarkı söylememi takdir ediyor.

Danny Walker ve onun sert kare çene hattı cehenneme gidebilir.

Kalabalığın arasında yürüyorum, D listesindeki bir ünlü gibi sırtım sıvazlanıyor.

"İnanılmaz Charlie!" Cat bana sarılmak için öne atıldı. "Riverdance'ın soul ile buluşması gibi."

"Woah!" Belime dolanan güçlü kollarla ayağa kalktım ve Jack Mathews'un bana sırtıttığını görmek için döndüm, "Tanrım Charlie, bize ne yapıyorsun? Orada herkesin kalbini kırdın."

Gözlerimi deviriyorum ama iltifatın tadını çıkarıyorum. Cat haklıydı; göze hoş geliyor. Kollarını orada bırakabilir.

"Çok iyi," diyor Jen, dudakları ince bir çizgi oluşturarak. Tristan ve Danny'nin arasına girmiş, Danny'nin elini tutuyor. "Sanırım *sadece* örtü yapıyorsunuz?"

Kaltak.

"İkincisi kendisinden biri," diye yanıtlıyor alçak ve kuru ses ben daha söyleyemeden ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Danny Walker bunu nereden biliyordu?

"Hmmm, evet, aslında benimkilerden biriydi."

Sarhoş bir herif beni arkamdan itti. "Dolly Parton! Do Dolly!"

"Ben Dolly'nin isteklerini yapmam," diye çıkışıyorum ona, aramıza mesafe koyarak. "Dolly," diye tekrar kükrüyor. "Hadi, bunun için testilerin var!"

Ağzım açık kaldı.

"Geri çekil," diye homurdanıyor Tristan arkamdan. "Kim lan bu herif?" diye mırıldanıyor Danny'ye.

"Haydi, Dolly kuşu." diye devam ediyor adam, Tristan'ın öfkesini yanlış anlayarak. İnsanlar şimdi bakıyor.

"Bu Amerikan Ülkesi değil, İrlanda Ülkesi, seni moron." Ben de karşılık verdim. "Şimdi geri çekil... seni Dolly seven pislik."

Toparlayabildiğim en iyi hakaret buydu.

"Eğer kız kardeşimle bir daha böyle konuşursan, sana yeni bir göt deliği açarım. Kiminle olduğunu bilmiyorum ama gerçekten pişman olacağım bir şey yapmadan önce siktir git buradan."

Gülümsüyorum. Bazen kötü huylu bir ağabeye sahip olmak harika bir şey.

Danny

Kendine gel, dostum.

Bardağın geri kalanını dünyanın en eski tek maltlarından biri yerine ucuz bir viski gibi içiyorum.

Parmak eklemlerim camı öyle sert sıkıyor ki kırabilirim.

O maltı özel bir durum için saklıyordum ama bu gece içmem gerekiyordu. Gerginliğimi alacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ofisimde, karanlıkta, tek başıma iki kez mastürbasyon yapmıştım. Kendi zavallılığımın güldüm.

Tristan partisinin tipik sonu değil.

Ne yaptığını merak ediyorum. Eve biriyle mi gitti? Orada yeterince zengin puşt vardı. Şu anda onlardan biriyle seks yapıyor mu? O caz şarkıcısı şansını deniyor gibiydi.

Sütyen fark ettiğimden beri sikim . Çıplak sırtı, meme uçlarının belli belirsiz hatları... Bundan sonra ne şansım olabilirdi ki?

Tristan neden onun giyinmesine izin verdi ki?

Sahneye çıkıp onu herkesin önünde anlamsızca sikmemek için kendimi zor tuttum. Onu domaltıp o kadar derine girdim ki bir hafta yürüyemedi.

Gözlerimi kapatıp o şeffaf bluzun içindeki göğüslerin kabarıklığını yeniden yaşıyorum. Bir çekiştirmeye üstünü yırtıp atabilirdim. Kot pantolonu kışını o kadar sıkıyordu ki bile olabilirdi. Dizinin üstündeki yırtık; o yırtığı kasıklarına kadar yırtmayı arzuluyordum.

O dudaklar, sadece şarkı söylerken bakmaktan kendimi alamadığım o dolgun seksi dudaklar. O dudakların sikimin etrafına sarılıp beni içtiğini hayal ediyorum. Önümde diz çöktüğünü, boğazının arkasına vurduğumda gözlerinin yukarı baktığını düşününce sikim sızlıyor.

Ağızına boşalmam için yalvarıyordu.

Sahne o kadar kontrollü, o kadar küstahtı ki neredeyse pantolonumun içine boşalacaktım. Kendimi pis bir ihtiyar gibi yeniden ayarlamak zorunda kaldım.

Bu kadar sahiplenici bir ağabey için, Tristan'ın o partilerde sahneye çıkmasına neden izin verdiğini bilmiyorum.

Eminim orada elleri cebinde olan tek erkek ben değildim. Hepimizi büyüledi. Hepimizin amını okşadı.

Bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek ve kendisini tatması için yalvaracak türden bir kız.

Seyirciler arasında genç kızı arzulayan başka bir adamdım. Yani şimdi lanet bir klişeyim, kendi kendime gülüyorum. 40'ından sonra böyle oluyor işte.

Tristan bilseydi, beni eşek sudan kadar döverdi.

Bu asla kaşıyamayacağım bir kaşıntı. Küçük kız kardeşine bir şey yaparsam arkadaşlığımızın biteceğini bilmem için beni yeterince uyarmıştı.

Beni çok iyi tanıyor. Birkaç sikişten sonra sistemimden çıkar ve sahip olduğum en iyi arkadaşlığı kaybederim.

Bir gün o etraftayken sakladığım büyük ereksiyonu fark edecek. Neden beni etkilediğini anlayamıyorum, tabii ki seksi ama ben güzel kadınlara doydum. Görür görmez ereksiyon olduğum nadirdir. Belki de bana öylesine kinle bakıyor ki, benden ne kadar nefret ettiğinden hiç kuşku yok.

Belki de şehirde dokunamadığım tek kadın o olduğu içindir.

Annesi bu gece onu videoya çekiyordu.

O videoyu ele geçirmem lazım; şüpheli görünmeden Tristan'dan nasıl alacağımı merak ediyorum.

Bayan Finnegan'dan kızının şarkı söylediği bir video isteme düşüncesiyle sırtıyorum, böylece onu mastürbasyon bankama ekleyebilirim.

Omuzlarımdaki düğümler gerildi. Şimdiye kadar bir plan yapmalıydım. Ofiste bu cazibeye kapılamam.

Ona reddedemeyeceği iğrenç bir miktar teklif edeceğim. Hemen pişman olacağım bir şey yapmadan önce.

Yüksek sesle gülüyorum. Yaşlandıkça oyunumu mu kaybediyorum? Beş milyon sterlinlik bir satın almanın ortasındayım ve bir numaralı sorunum en iyi arkadaşımın becermek istediğim kız kardeşinin bir çalışan olması mı?

"Danny?"

"Huh?" Jen ofisimin kapısında. Ne kadar zamandır orada durduğunu bilmiyorum.

"Yatağa geliyor musun?" Bana kocaman gözlerle bakıyor. "Saat sabahın ikisi." "Bir dakika içinde," diye başımı ve kendime bir bardak . Neredeyse şişeyi parlattı.

Bu gecenin görüntüsünü kafamdan atmak için Jen'i anlamsızca becermem gerekecek.

Yarın sabah ilk iş Tristan'ı arayıp ne yapmam gerektiğini anlatacağım. O bir iş adamı; gerekçemi anlayacaktır.

Ama önce... Boxerımı aşağı itiyorum ve Facebook profilindeki tatlı dudaklarına bakarak sertleşmiş sikimi kavırıyorum.

Charlie

Ofiste normal olmayan bir telaş var.

Pazartesi sabahı. Herkes depresif ve yorgun olmalı. Kimse neşeli olmamalı. Kesinlikle bu paralel evren ofisinde olduğu gibi birbirlerine *nezaket* göstermemeliler.

Jackie, podyuma çıkmak üzereymiş gibi giyinmiş, dumanlı bir gece makyajıyla resepsiyonda oturuyor.

Ofise *gerçekten* zengin bir müşterimiz geliyor olmalı. Yanından geçerken bana bir bakış bile atamayacak kadar dikkati dağınık.

Dördüncü kattaki açık plan ofise çıktım.

Bu çok yanlış. İnsanlar kahvaltılarını etmeli, sosyal medyada gezinmeli, hafta sonu hakkında yüksek sesle konuşmalı, gerçek iş dışında kesinlikle her şeyi yapmalı.

Bu sabah, tek bir sosyal medya sayfasına bile göz atılmıyor.

Her masanın önünden geçiyorum ve aynı kapkaç sahnesi; iş arkadaşlarımın yerini, sessiz fısıltılarla konuşarak iş faaliyetlerini yürüten kibar klonlar almış.

Korkunç.

Masama giderken Mike'ın yanından geçiyorum. Elinde bu çeyreğin tüm raporları yere saçılmış gibi görünüyor. Düzenli olarak göndermemize rağmen bu raporları daha önce hiç okumamış. Kendi başına bir kopyasını nasıl bulmuş ki?

"Stevie!" Kolunu tuttum. "Ne haltlar ?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Satın alma işlemi tamamlandı. Bugün yeni kazıcılar geliyor, yani yeni CEO ve yönetimi. Buldozere hazır olun."

"Oh." Geçen haftaki güncellemelere dikkat etmemiştim. Demek etrafta dolaşan yeni takım elbiseliler bunlarmış.

"Ama pek bir şeyin değişmeyeceğini söylediler - sadece bir ana şirketimiz olacak. Bizi rahat bırakacaklar, değil mi? Neden herkes bu kadar gergin görünüyor?"

"Hep böyle derler." Bana yandan bir bakış attı. "Nexus bizi satın aldı. Şirketleri yalnız bırakmazlar. Şirketi satın alırlar, yağlarını keserler ve en iyi bahisleri Nexus'a çekerler."

"Ne?" Yürümeyi bıraktım. "Nexus?"

Hayır.

Stevie yanlış anladı. Bir

hata var.

Kan yüzümden vücuduma doğru akıyor ve ayak bileklerimin etrafında birikiyor.

Danny Walker'ın şirketimizi satın almasına imkan yok. "Saçmalık."

Tükürdüm.

"Saçmalık yok," diye yanıtlıyor. "Geldiklerinde kendin göreceksin. CV'ni hazırla çünkü Nexus Group'un CEO'su şirketin yarısını yok edecek. Sadece en iyileri seçecek ve geri kalanımız iş bulma merkezinde kışımızın üstünde olacağız."

Birdenbire odada yeterli oksijen kalmadı.

"Bu mantıklı değil. Sigorta sektöründe faaliyet göstermiyorlar."

Ellerimi çırparak sandalyeme çöküyorum.

"Fikirlerini değiştirdiler; şimdi değiştirdiler." Omuz silkiyor, masamın kenarına yaslanıyor. "Diğer tüm pazarları ele geçirdiler."

Havayı yutuyorum ve boğuluyorum. "Tamam, ama bizi rahat bırakacaklarından emin misin?"

"Pek mümkün değil. Okuduklarıma göre Danny Walker acımasız biri. Arkadaşım ETech'te çalışıyor; Nexus geçen yıl satın almış. Ekibin %50'si işten çıkarıldı. İşlerini koruyan insanlar şimdi günde 10 saat çalışıyorlar. Cehennem gibi, dedi."

"Biz şişman mıyız?" Boğuk bir sesle söyledim. "Terfi edeli daha bir yıl oldu."

Sinirlenerek elimi tuttu. "Parmaklarını masaya vurmayı kes artık; tam bir bunak gibi görünüyorsun."

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum. "Sadece bu gerçekten kötü bir haber."

"Neden bu kadar endişelendiğinizi anlamıyorum," diyerek kendini işaret ediyor. "Boku *yedim*. Buraya geldiğimden beri günde üç saat çalışıyorum. Mike'ı kandırabilirim ama bu adamlar tembelliğimin kokusunu bir mil öteden alırlar."

"Bekle," diye kaşlarını çatıyor. "Kardeşin esas adamla, Walker denen adamla arkadaş değil mi?"

"Evet." İç çektim.

"Yani iyi misin? Arkadaşının kız kardeşinden asla kurtulamayacak."

"İyi değilim." Sandalyemde öne doğru yığıldım. "Son 8 yıldır utancımдан Danny Walker ile aynı odada bile zor bulunuyorum. O

Görmezden gelmeyi tercih ettiği umutsuz bir zavallı olduğumu düşünüyor ve Cumartesi gecesi sayesinde, maaş zammını hak etmeyen ve gününü iş yerindeki tuvaletlerde uyuyarak geçiren işe yaramaz bir çalışan olduğum fikri zihninde tazeliğini koruyor."

"Yani hayır" Gözlerimi yere indiriyorum. "İyi değilim."

"Tamam." Bana bakıyor. "Bunların hiçbirini anlamadım. Daha detaylı açıklaman ."

Stevie'ye söylemeye cesaret edebilir miyim? Hayatımın diğer her yönünü biliyor. Hatta moral desteği için pamukçuk ilacını almak üzere benimle eczaneye bile geldi.

En azından bir erkeğin bakış açısına sahip olurdum.

Mike yumruğunu odanın ortasındaki sütuna vuruyor, böylece detaylandırma şansım olmuyor.

"15 dakika içinde ana toplantı odası." Ayaklarını sürüyerek bağırıyor. Benden bile daha gergin görünüyor. Sanırım ona BT'nin ne anlama geldiğini soracaklarından ve gerçeği öğreneceklerinden endişeleniyor; hiçbir fikri yok.

Stevie uğursuz bir şekilde "Son yaklaştı" diyor.

Boğazımdaki dev yumruyu yutmaya çalışıyorum.

"E-posta işlerim var." Masasına doğru dönüyor ama parmağıyla beni işaret etmeden önce dönmüyor. "Ama bu hikayeyi dinlemek için daha sonra döneceğim."

Çeyrek saatimiz olmasına rağmen insanlar toplantı salonunda kaynaşmaya başladı bile. Bu toplantı bitene kadar sıfır verimlilik olacak.

Camın arkasını görmek için gözlerimi kısıyorum. İşte orada.

Danny Walker yönetim kurulu odasındaki podyuma yaslanmış, takım elbiseli diğer bazı adamlarla konuşuyor.

Onu görünce tüylerim diken diken oluyor.

Atletik vücudunu mükemmel bir şekilde saran koyu mavi, özel dikim bir takım elbise giyiyor. Beyaz yakasından sadece biraz saç görünüyor ve birkaç günlük kirli sakalı ona sert bir hava veriyor. Olağanüstü görünüyor. Onu sosyal ortamlarda görmeye alışkınım. Yani bu Danny Walker'ın CEO versiyonu. O bir odadayken normalde olduğumdan daha fazla sarsılıyorum ve bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Kendimi çok aptal hissediyorum. Neden Cumartesi akşamı bundan bahsetmedi ki?

Onun için bu kadar önemsiz miyim ki, "Bu arada Charlie, beş yıldır çalıştığın ve maaşına zam yapmayan şirketi biliyor musun? Bil bakalım ne oldu, artık benim."

Toplantı odasına girme düşüncesi kalbimi küt küt attırıyor. *Belki gizlice kaçabilirim ve Stevie bana ne dediğini söyleyebilir?*

Hayır, bir ara onunla yüzleşmem gerekecek.

Ayrıca, bu adamın hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Gözlerini bana doğru çevirdi ve beni bakarken yakaladı. Monitörümün arkasına eğildim. Çok olgunca. Artık her gün böyle mi çalışacağım? Monitörümün altında saklanmak mı?

"Hesaplaşma zamanı," diye sesleniyor Stevie, oturduğu yerden kalkarak bana doğru.

Başımı sallıyorum ve ekibin geri kalanıyla birlikte odasına girerken onunla aynı hizaya geliyorum.

Kapıya yakın bir koltuk kapıp içine yığılıyorum ve Stevie'yi de yanımda sürüklüyorum. Yere yığılırsam fiziksel ve manevi desteğe ihtiyacım var.

Havada sanki havalandırma deliklerinden dışarı pompalanıyormuş gibi gerginlik dolaşiyor. Yaklaşık 50 kişi en fazla 30 kişilik bir toplantı salonuna sıkışmış durumdayız ve Seattle ve Hindistan ofisleri video bağlantısına sahip.

İnsanlar ayağa kalkıyor, duvarlara sıralanıyor. Koltuğumda bir o yana bir bu yana kayıyorum, dizlerim aşağı yukarı zıplıyor.

Klostrofobim var. Bu odadan çıkmam gerek. Birisi kapıyı kapatıyor.

Danny Walker kollarını sıvamış bir şekilde podyuma yaslanmış, rahatlamış görünüyor. Bu onun için ofiste başka bir gün, başka bir devralma. Elindeki kahveyi karıştırıyor ve başka bir adamla kolayca gülüşüyor.

Bu odanın kime ait olduğuna dair hiçbir soru yok.

Başını kaldırıyor ve gözleri bir şey ya da birini aramak için grubu tarıyor.

Sandalyeme daha da gömülüyorum. Bu yakınlıkta göz teması panik atağa neden olur.

Danny bizi selamlamak için acele etmeden adamla sohbet ederken odada sıkıcı bir konuşma var. Sonunda boğazını temizledi ve oda sessizleşti.

Mike gibi bağırarak ya da yumruk vurmak zorunda değil. Danny Walker özünde baskındır. Cat haklıydı. Erkek adamın erkeği.

Odaya sessizlik çöküyor, herkes onun ilk sözlerini bekliyor. Kalp atışlarımı kulaklarımda yüksek sesle duyuyorum ve başka birinin duyup duymadığını merak ediyorum.

"Merhaba." Gırtlaktan gelen alçak ses herkesin dik oturmasına neden oluyor. "Ben

Danny Walker, Nexus Group'un kurucusu ve CEO'suyum."

Sanki bu tanıtıma ihtiyacımız varmış gibi. Sanırım az önce birinin yumurtalıklarının patladığını duydum. "Dunley Tech ve Nexus arasındaki ortaklık haberini şimdiye kadar duymuşsunuzdur."

O mükemmel beyaz dişlerini göstererek odaya gülümsüyor. "Bu bir ortaklık sayılmaz," diye mırıldanıyor Stevie nefesinin altında.

"Birlikte yapacağımız yeni girişim için çok heyecanlıyım," diye devam ediyor yavaşça yerde volta atarak.

"Nexus olarak bir süredir yolculuğunuzu izliyoruz ve yazılımınızda büyük bir potansiyel görüyorum."

Sözleri karşısında irkildim ve koltuğuma daha da gömüldüm.

Bir süredir şirketimi izliyordu ve hiçbir şey söylemedi. Tristan da bilirdi. Beş yıldır burada çalışıyorum, tüm zayıflıkları biliyorum ve iyileştirme için fikirlerim var.

Benim fikirlerim onun için o kadar önemsizdi ki, "Hey Charlie, çalıştığın şirket nasıl bir yer?" diye sormaya bile değmeyeceğini düşündü.

"Sadece bir sonraki seviyeye geçmesi ve sigorta sektörüne gerçekten hakim olması için biraz daha fazla itici güce, daha fazla yeniliğe ihtiyacı var. Nexus bunu yapacak şirkettir."

Her kelimeyi, yeteneğinden şüphe duymayan bir adamın özgüveniyle söylüyor.

Titriyorum ve Stevie bana yan gözle bakıyor. Bu çok acınası. Sesi beni darmadağın ediyor.

Görünüşe göre bir tek ben değilim. Ofisteki kızların bebeklerini istercesine ona baktığını görmek için odaya göz gezdiriyorum. Herkes saçlarını savuruyor, dudaklarına dokunuyor, gülümsüyor, bacak bacak üstüne atıyor ve onun dikkatini kendi vücut bölgelerine çekmek için başka çaresiz girişimlerde bulunuyor. Ön sırada oturan Jackie, göğüslerini kuş bakışı görebilmek için öne doğru eğiliyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Kendimden . Onun sözlerini dinleyemiyorum. Burada otururken, birçoğundan biri, ne kadar ayrı dünyalar olduğumuzu ve bu adama kuru kuruya asılmaya çalıştığım için ne kadar gülünç olduğumu fark ediyorum. Beni polise ihbar etmediğine şaşırdım.

"Hepinizi, ne yaptığınızı ve şirketin neyi temsil ettiğini tanımayı planlıyorum." diye devam ediyor kuru İskoç sesiyle. "Şirket belli bir düzeyde faaliyet gösteriyordu, iyi ama örnek teşkil edecek düzeyde değil. Şirketin yumuşak geçişini şahsen denetleyeceğim, bu nedenle önümüzdeki birkaç ay boyunca beni bu ofiste sık sık göreceksiniz."

Odanın ortasında durur. "Bu arada endişelenecek bir şey yok; günlük işlerinizi normal şekilde yapmaya devam edin. Bugün ilerleyen saatlerde ekip, siz Nexus'un çalışanı olurken önümüzdeki birkaç ay boyunca meydana gelecek değişiklikleri anlamanız için gereken tüm bilgileri gönderecek."

Stevie elini kaldırıyor. Ne oluyor be! Kendimi kamufle etmem gerekiyordu.

Danny kimin elini kaldırdığını görmek için gözlerini kısar. "Evet?" Stevie'nin sorusunu sorması için başını sallar.

Öndeki adamın omzunun üzerinden beni görebilmek için başını eğiyor ve Stevie'ye dönmeden önce gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor.

"Nexus ile birleştiğimizde ekip büyüklüğünün nasıl değişeceğini düşünüyorsunuz?" Odada ortak bir nefes alma sesi duyuldu. Milyon-Dolar sorusu.

İşimize devam edecek miyiz?

"Bazı departmanların yeniden yapılandırılması gerekecek," diyerek doğrudan konuya giriyor.

Bir ayağını podyum basamaklarından birine koyuyor ve dirseğini dizine dayıyor.

Takım elbisesi içinde bile bir CEO'dan çok Özel Kuvvetler'e benziyor.

"Bu durum bazı görev değişiklikleri ve hatta işten çıkarmalar anlamına gelebilir. Böyle bir durumda Dunley'de geçirdiğiniz süre için adil bir şekilde ödüllendirileceğinizi garanti edebilirim. Gönüllü işten çıkarma teklif ederek işe başlayacağız."

Grup toplu olarak sertleşir.

Bazılarımız işini kaybedecek.

Odada ve video konferansta bir mırıltı yayılıyor. Uzak ofisler bizden daha da korkmuş görünüyor.

"Ne yapmak istediğinizi iyice düşünün." Odadaki gerginlikten etkilenmeden devam ediyor. "Nexus son derece ödüllendirici ama rekabetçi bir ortamdır. Yalnızca en yüksek kalibreli kişileri işe alırız. Sıkı çalışma ve katma değer talep ediyoruz. Eğer %100'ünüzü ortaya koymaya istekli değilseniz, o zaman bu iş size göre değil."

"Ayrıca bu binanın kira sözleşmesini askıya alacağız ve şirketi Nexus'un ana merkezine taşıyacağız. Hala Londra Köprüsü, yani

İşe gidiş geliş saatleri aynı kalacak. Ancak umarım yeni ofisleri biraz daha..." doğru kelimeyi bulmak için durakladı. "ilginç."

Bu yetersiz bir ifade. Son beş yılımı geçirdiğim mevcut ofisimiz, gösterişli ve seksi Nexus genel merkeziyle kıyaslandığında bir cenaze salonundan farksızdı.

Bir keresinde Tristan tarafından gezdirilmiştim. Thames Nehri'ne bakan bir çatı dinlenme alanı, jakuzili bir spor salonu, çok sayıda kafe ve restoran ve bir yoga stüdyosu vardı. Personelin binayı asla terk etmemesi ve şirketten ayrılmayı asla hayal etmemesi için tasarlanmıştı. Zorlu işe alım süreçlerini geçmeyi başarırırsanız, ömür boyu çalışıyorsunuz demektir.

Odada heyecan dolu bir uğultu var. Eğer seçilebilirsek, iç karartıcı sıkıcı ofisimizden ayrılacağız.

"Şimdilik hepsi bu kadar." Başını sallayarak zamanımızın dolduğunu bildirdi.

Bazılarımız aylak aylak dolaşırken çoğumuz yönetim kurulu odasından çıkmaya başlarız. Aylak aylak dolaşanlar iki kategoriye ayrılır: baştan çıkarma sanatlarını icra etmek için yayın zamanı isteyen Jackie kategorisi ve yeni patronun gözüne girmek için bir şans arayan yalaka kategorisi.

Ben de kendi kategorimdeyim, patronun izni olmadan ona kuru gürültü yapan bir aptalım.

Mike podyumun yanında duruyor ve göğsünü aşırı bir tavuskuşu dışarı çıkarıyor. "Sorusu olan bana söylesin!" diye bağırıyor.

Herkes onu görmezden geliyor.

Danny Walker bakışlarını Stevie ve bana çeviriyor ve kaşlarını onaylarcasına hafifçe kaldırıyor.

Karşılığında kısa bir baş selamı veriyorum ve kapıya doğru fırlıyorum, kapı aralığındaki tikanıklığı aşarak dışarı çıkıyorum.

"Yani?" Masalarımıza döndüğümüzde Stevie bana bakıyor. "Hikayeyi anlat."

"Tamam." Tekerlekli sandalyeme çöktüm. "8 yıl önce Tristan'ın partisindeydim. Danny her zaman Tristan'ın partilerinde olurdu, tabii ki bu partide de vardı. Partilerde benimle pek konuşmazdı, ben üniversitede okuyan genç ve aptal bir kızdım, o ise büyük şirketinin CEO'suydu. O hisse senetlerinden bahsediyordu, ben de shotlardan."

"Ve?" Stevie bana acele etmemi ve iyi bir şey yapmamı işaret ediyor. Biraz.

"Bu özel partide gerçekten sarhoştum. O zamanlar bu yeni bir şey değildi. Tristan'ın evine gizlice soktuğumuz bu roket yakıtı ruhunu içiyorduk. Bana büyüklük yanılsaması verdi diyelim. Sinyallerini yanlış okudum, kucığına tımandım ve onu hırpaladım. Ama o beni reddetti ve itti."

"Sen ne?" Stevie kükrer. "Bu harika. Günümü güzelleştirdin. Yeni CEO'ya resmen ahlaksızca saldırdın."

"Birinin bundan mutlu olmasına sevindim." Kollarımı kavuşturarak dudak büktüm. "O zamandan beri çok utanıyorum, onunla zar zor konuşabiliyorum."

"Bu bir kaybet-kaybet durumu. Ya kalacağım ve utanç içinde ondan saklanmak zorunda kalacağım ya da istifa edip başka bir yerde yeniden başlamaya çalışacağım. Önümüzdeki birkaç ay boyunca onu bu ofiste göremem."

Stevie hâlâ toplantı odasında olan Danny'ye bakar, Mike'la konuşurken yüzünde gergin bir ifade vardır. Mike heyecanla kollarını iki yana açıyor.

"Sekiz yıl önceydi," diye omuz silkiyor Stevie. "O kadar çok kadın kaptı ki O zamandan beri bunu unutmuş olmalı, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Benden hoşlanmıyor. Benimle hiç konuşmuyor; sadece homurdanarak ve kaşlarını çatarak oturuyor."

"Beni Tristan'ın aptal küçük kız kardeşi sanıyor." Dizüstü bilgisayarına giriş yaparak devam ediyorum. Şimdi işe nasıl konsantre olacağım? "Tek duyduğu Tristan'ın benim partilere gidip sarhoş olmamla ilgili hikâyeleri."

"Kahretsin." Stevie ayağa fırlar, saatine bakar. "Bak, tek yaptığın patronunun patronunun patronunun aletini tutmaktır. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl daha kötü olabilir ki?" Gözlüklerimi takarak inliyorum.

"Mike'ın siki de olabilirdi." Bana umursamaz bir el salladı ve aceleyle koltuğuna geri döndü.

Yüksek sesle nefes alıyorum ve dalgınlıkla açık destek çağrılarımızı kontrol etmeye başlıyorum. Bu durum üzerimdeyken odaklanamıyorum, Meseleyi kendi ellerimle halletmem gerekiyor. Tarayıcıya Londra'nın ana iş sitesini yazıyorum ve return tuşuna basıyorum. Bakalım bu şehir neler sunacak.

Arkamda biri boğazını temizliyor.

Başımı çevirip onun erkeksi, keskin yüzüne bakıyorum. Çok yakınımda duruyor, üstümde yükseliyor. O kadar yakın ki, kokusunu alabiliyorum.

"Charlie," mesafeli bakışlarını üzerimde sabitliyor. "Bay Walker?"

Kızgınlık yüzünde titreşiyor.

"Bana burada öyle hitap etmenize gerek yok. Ben hâlâ Danny'yim."

"Neden bana Cumartesi günü söylemedin?" Sesim titreyerek sordum.

"Burada çalıştığımı biliyordun."

"Evet, bunu biliyordum." Dudakları gergin bir çizgi halinde kayboldu.

"Bugünden önce açıklayamazdım."

Omzumun üzerinden bakıyor, sonra karanlık bir bakışla bana dönüyor.

"Görünüşe göre meşgulsün."

Kahretsin.

İş sahası.

Dudağımı ısırdım.

"Artık bir BT destek yöneticisine ihtiyacınız yoksa diye," diye yutkunuyorum, yanaklarım kızarıyor.

Tereddüt ediyor ama beni düzeltmiyor. Tam konuşacakken sarışın bir kadın yaklaşıyor ve onu takip etmesi için işaret ediyor; sanırım adı Cheryl.

"İzinle, Charlie."

"Oooh," diye sesleniyor Stevie, Danny Walker hâlâ kulağındayken. "Bu gerginliği bir bıçakla kesebilirsin."

Bunu duyuyor çünkü yürümeden önce başını hafifçe Stevie'ye doğru eğiyor
üz

eri "Terbiyeli ol," diye

nd tısladım.

e.

Pazartesi akşamı ve hafta ortası bar seansımızı öne aldık. Bugünkü kötü sürprizimden sonra böyle olması gerekiyordu.

Ben iş telefonumdan öfkeyle cevap yazarken kızlar dairedaki farelerin durumu hakkında konuşuyorlar.

Julie beni izliyor. "Bu sefer ne dramı var? Biri kablosunu mu kaybetti?"

Ona ters ters bakıyorum. "Seattle ofisi. Merkezle bağlantılarını kaybettiler. Faturalama uygulamasını barındıran Londra sunucusu."

Gözlerini deviriyor. "Lütfen konuşmayı kes. Sıkıldım."

Cat elimi okşadı. "Uyum sağlamalısın, Charl. Yarına kadar bekleyebilir. Her zaman çözmen gereken bir sorun olacaktır." Sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Sadece rahatlamaya ve mesai saatleri dışında bunları düşünmemeye çalışmalısın."

Ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Londra'da mesai saatleri dışında. Ama Seattle'da sabah vakti. Birkaç saat sonra Hindistan uyanıyor olacak, sonra da Singapur."

"Her zaman nöbetçi olamazsın."

"Ayrıca," diye iç geçirdim ve şarabımdan bir yudum aldım. "Danny Walker zaten işimde işe yaramaz olduğumu düşünüyor. Ona bir bahane vermek istemiyorum."

Yoğun ve hızlı mesajlar geldikçe telefonum bip sesi çıkarıyor.

Seattle BT destek ekibine cevabımı yazıyorum ve Gönder tuşuna basıyorum.

"Tanrım," Julie'nin gözleri büyüdü. "Sen bir ucubesin. Gerçekten de ekrana bakmadan yazabiliyorsun".

Gülümsüyorum. "İşini yazman gerekmiyor mu Julie? Yoksa her şeyi yardımcılara mı yaptırıyorsun?"

"Tabii ki," diye cevap veriyor. "Ben konuşurum. Onlar yazıyor." "Neden bu kadar çok sorunun var, Charlie?"

Cat soruyor.

İç çektim. "Mike, 'çevrimiçi' olmak için yukarı ve aşağı çektiğimiz şirket için büyük bir kaldıraç olduğunu düşünüyor." Vurgulama için tırnak işareti yapıyorum. "Bizi bir bulut çözümüne taşımama izin vermiyor."

Kedi başını sallar. "*Bulut.*" Mike'a çizdiğim şemaların aynısını Cat'e de çizdim. Onun bilgisi bile artık Mike'inkini aşıyor.

Sempatik bir şekilde başını sallıyor ve ben de konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar veriyorum. Bazen arkadaşlarımla üzerimdeki baskıyı anlamalarını diliyorum. Cat ve Julie haftada iki kez Legs, Bums ve Tums için buluşurken, ben tehlikeli sistemleri desteklemek için gece gündüz çalışmakla meşgulüm.

Günün herhangi bir noktasında herhangi bir zaman dilimindeki saati size söyleyebilirdim. Cat'in benim 'saati izlemem' ile ilgili bir şakası vardı. Tüm uygulamaları ben yönetiyordum ve tüm uygulamaların günde yirmi dört saat çalışır ve kullanılabilir durumda olması gerekiyordu.

"Neden zahmet ediyorsun?" Julie soruyor. "Danny Walker senden bu kadar nefret ediyorsa yakında kapı dışarı edileceksin gibi görünüyor."

"Belki de hayatına etmenin zamanı gelmiştir, Charlie?" Cat sordu. Haklıydı. Neden canımı sıkıyordum ki?

Karnım gurulduyor ve Julie bana tiksintiyle bakıyor. "Kendine hakim ol kadın, olur mu?"

"Bugün öğle yemeği yemedim," diye yakındım. "Suze nerede?"

Suze'un bizimle otuz dakika önce buluşması gerekiyordu ve masada sadece kırk beş kişilik yerimiz olduğu için garson kız sinirlenmeye başlamıştı. Eğer yemek için başka bir yere gitmek zorunda , onu boğazlayacağım. Bir akşam yemeği randevusuna geç kalmak ona hiç yakışmıyor; yemek yemek onun en sevdiği ve en başarılı olduğu zaman dilimi.

"Bir otobüsün altına düşmüş olmalı." Julie inanamayarak saatine bakar. "İnanılmaz."

"Hey, kızlar," Suze telaşla masaya doğru koşuyor, elindeki broşürleri çırpıyor. "Bilin bakalım neredeydim?"

Bekleyeceğiz.

"Bu!" Bir matın üzerinde geriye doğru eğilmiş zen benzeri bir modelin broşürünü önümüze koydu.

"Bikram yoga," Cat yüksek sesle okuyor. "30 derecede yaptığın yoga bu mu?"

"40, aslında." Suze düzeltiyor. "Bu inanılmaz bir şey! Yaratabileceği fark, dürüst olmak gerekirse, kızlar, bu benim için."

"Yani yeni mi geldiniz?" Şaşkınlıkla ona baktık. Suze hatırlayabildiğimden çok daha fazla zayıflama programına kaydolmuştu, ama kursa başlamak bir yana, kursu tamamlamayı bile nadiren başarırdı.

"Uh-huh," diye başını sallıyor. "20 günlük bir giriş kartı aldım. Temkinli olacağımı düşündüm, henüz yıllık olanı satın almak istemedim, ama sanırım haftada en az üç kez buna gideceğim."

"Kendimizi fazla kaptırmayalım," diye araya girdim. Suze zen-do kickboks kıyafeti için para iadesi almaya çalışırken daha önce de burada bulunmuştum. "Yani bu yogadan gerçekten keyif aldın mı?"

Gülüyor. "Bu gece sadece tanışma sohbeti ve kayıt formunun doldurulmasıydı. Aslında dersi ben yapmadım!" Elini umursamazca sallıyor. "Ama bu sporun bana göre olduğunu biliyorum. Daha önce yogayı denemiştım ve hoşuma gitmişti. Sevmediğim tek şey esneme hareketleri ve akciğer hareketleriydi. Ama 40 derece sıcakta çok daha kolay eğiliyorsun."

"Ama sen gerçekten..." Cat terli kelimesinden daha hoş bir kelime bulmaya çalışıyor. "Kızarmış?"

Heyecanla başını sallıyor. "Resepsiyon bile kaynıyordu! Muhtemelen sadece resepsiyonda otururken bile kilo vermişimdir."

"40 derece oldukça sıcak." Kaşlarımı çattım. "Bu dersin rahatlatıcı olması gerektiğini sanmıyorum Suze. Resepsiyonda oturmak bile seni kızarttıysa, gerçek yoga stüdyosunun nasıl olduğunu Tanrı bilir."

Cat, "Bırakın egzersiz yapmayı, 40 derece hiç durduğumu bile sanmıyorum," diye düşünüyor.

Suze mutlulukla, "İşte size fırsat," diye yanıtıyor. "Çünkü ikinizi de yanıma aldım."

Ağzım açık kaldı.

"Hayır, hayır, hayır, bunu bir daha yapmayacağız." Başımı sertçe sallıyorum, kavgaya hazırım.

"Peki ya 'her şeyi bir kez deneme' anlaşılmamız?" Surat asıyor.

"Benim kâbus anlayışıma benziyor. Orası olmak isteyeceğim son yer. Zaten metroda ayakta durmak ve terlemek için para ödüyorum. Artık para ödememe gerek yok. Ayrıca işimle de çok meşgulüm," diye ekliyorum hızlıca.

"Benim zaten bir spor salonu üyeliğim var, Suze," diye Cat. "Ve onu kullanmak yeterince zor. Devam ettiğim oranda, ders başına yaklaşık yirmi pound ödüyorum."

"Ah, hadi ama kızlar," diye somurtuyor bize. "Herkes bundan bahsediyor; inanılmaz bir şey. Tüm selülitlerinizi yok ediyor."

"Gerçekten mi?" Homurdanıyorum. "Nasa'nın Ay'daki kraterleri poligrip ile doldurma şansı daha fazla olurdu."

Keçi peynirli turtaya bakarken bile peynirin sistemimden fırlayıp kıcıma inmesine engel olamıyorum.

"Aslında, Charlie" Cat düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Haklı olduğu bir nokta var. Matematik bölümündeki Jenny'nin bacakları beden eğitimi öğretmenimizden daha iyi. Aylardır Bikram yoga hakkında vaaz veriyor. Ve tanıdığım birkaç kişi daha bu konuda övgüler yağıdırıyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Danny Walker ofiste dolaşırken en iyi şekilde görünmek istemez misin?"

"Sanırım, tüm itibarımı kaybettiğime göre, yarı düzgün görünmeye çalışmalıyım," diye cevap veriyorum, dişlerimi sıkarak.

"Hadi ama," diye sızlanıyor Suzie. "Londra Köprüsü'nde; kelimenin tam anlamıyla ofisinizin hemen köşesinde! Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Peki," diye çıkıştım, pes etmenin ve Suze'un katılacağı tek derse gitmenin daha kolay olduğunu biliyordum. "Bir derse gireceğim."

"Evet!" Suze ellerini çırpıyor. "Şimdi kutlayalım."

Garsonu çağırdım.

"Sezar salatası lütfen," Julie ilgisiz bir şekilde menüsünü kapattı. Talaş sipariş etmek kadar heyecanlı olurdu. Nikotin içermiyorsa, ister alır ister almazdı.

Garson kız menüsünü açmamış olan Suze'a bakıyor. "Ekstra olarak mavi peynirli ve soğan halkalı biftek burger, mayonezli ve soğuk sos ve bir porsiyon guacamole'lu mini kama alacağım."

"Tanrım," Julie'nin yüzü tiksintiyle çarpılır. "Bunu ezbere mi biliyorsun?"

"İyi bir hafızam var," diye savunmaya geçiyor. 'Ve ara sıra bir şeyler iznim var. Bikram'da buharlaşıp gidecek!'

Telefonum tekrar çalıyor, ilgi istiyor.

"O lanet şeyi parçalayacağım," diye homurdanıyor Julie ve diğerleri onunla tartışmıyor.

Aşağı bakıyorum.

Charlie

Ofisimde buluşalım. Sabah 8

Danny Walker

Kahretsin.

Charlie

Dün gece bu toplantı hakkında endişelenmekten gözüme uyku girmedi. Neden bu kadar belirsiz olmak zorundaydı? Bunun ne hakkında olduğuna dair bir işaret veremez miydi?

Çok sinirli. Bir gece önce akşam 9'da bana e-posta gönderiyor ve e-postalarımı kontrol etmek için sürekli telefonda olmamı bekliyor. Sözleşme saatlerim sabah 8.30'a kadar başlamıyor. O saatten önce bu herifi görmek gibi bir zorunluluğum yoktu.

E-postaları bile görgüden yoksun, sanki her kelime çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi. Otomatik bir mesajlaşma servisi daha karizmatik olurdu.

Tabii ki bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Saat 7.59 ve on dakikadır ofisinin önünde bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. Satın alma işlemi için el koyduğu bir ofis.

En profesyonel görünümlü gri eteğimi ve beyaz bluzumu giyiyorum, aldığımdan beri ilk kez ütülüyorum.

Derin bir nefes alıyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve kapısını çalıyorum.

Hiçbir şey. Beni duydu mu? İçeride olduğunu biliyorum. Bana güveç mi yapıyor? Kapıyı tekrar çaldım.

Bir dakika sonra tok bir ses "Girin," diye cevap veriyor.

Keşke kalbimin iki kez atmasını tetikleyen o derin İskoç sesi olmasaydı.

Ofise girip kapıyı kapattım ve masanın bir metre uzağında durdum.

Masasının arkasında oturmuş, dizüstü bilgisayarına bakıyor, kaşlarını çatıyor ve

Yukarı.

"Otur."

Karşısındaki koltuğa oturdum, gri eteğimi dizlerime kadar indirdim. süründüğünde. Dizüstü bilgisayarının ekranında kaşlarını çatarken gizlice ona bakıyorum. Sabahın sekizinde bile, piç kurusu sansasyonel görünüyor. Kalın Roma burnu ekrandaki bir şeye doğru parlıyor.

Senaryoyu yatakta defalarca prova etmişim. Kendimden emin ve sakin bir şekilde içeri girecek, onun gözlerinin içine bakacak ve

Onun varlığından etkilenmeyen, özgüveni yüksek, güçlü bir kadın olduğumu biliyordu.

Bunun yerine, o beni görmezden gelirken ben orada oturuyorum. Zaman öldürmek için eteğimin üzerindeki hayali tüyleri karıştırıyorum. Bu sessizlik beni öldürüyor. CEO'nun bir gözdağı taktiği olmalı

"Merhaba." Sesim beklediğimden daha yüksek çıkıyor. "Ne istiyorsun?"

Gözleri sanki geri çekilmiş gibi benimkilere dikildi.

"Günaydın Charlie." Sandalyesinde öne doğru eğildi ve geniş kollarını göğsünde kavuşturdu. "Umarım müşterileri böyle karşılamıyordursunuz."

"Ben destek birimiyim, satış değil," diye açık açık cevap veriyorum. "Müşterilerle sadece zaten kızgın olduklarında konuşurum. Her neyse, sen hiçbir zaman kibar biri gibi görünmedin. En azından bana karşı."

"Pekâlâ." Bir kaşını kaldırdı. "Nezaketi bir kenara bırakıp sizi buraya çağırma sebebime gelelim."

"Dinle," diye başlıyor yumuşak bir sesle, kol düğmelerinden birini yeniden ayarlıyor. "Ortak bağlantımızı göz önünde bulundurarak sana mümkün olduğunca çabuk söylemek istedim."

İçimde bir huzursuzluk var.

"Dünkü tanıtım toplantımda da duyduğunuz gibi, şirketin bazı departmanlarını ana şirketimiz Nexus'a entegre etmemiz gerekecek."

Düzene sokun. Yağları kes.

"Ekip yapısını olduğu gibi korumak ekonomik değil," diye devam ediyor yüzümü tarayarak.

"Sana başka bir teknoloji şirketinde aynı pakete sahip mükemmel bir pozisyon ayarladım. Ve tabii ki buradan ayrılış paketin de çok cömert olacak. Diğer tüm ödemelerden daha fazla, bu yüzden bunu kendine saklamayı tavsiye ederim."

Ona dehşetle bakıyorum. Beni kovuyor mu?

"Beni kovuyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Hayır," diyor, duruşu soğuk ve mesafeli. "Size çok cömert bir işten çıkarma paketi teklif ediliyor. Ve başka bir yerde yeni bir iş. Koşullar göz önüne alındığında bu özel bir muamele."

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum. "Buna nasıl bu kadar çabuk karar verdin?" "Tristan'la olan bağlantımız yüzünden sana iyi bir Çabuk paketleyin..." diye devam ediyor ve yüzümde anlayabileceği bir şey arıyor.

Bu benim Tristan'ın kardeşi olmamla mı ilgili? Ateşimin yükseldiğini hissediyorum. Bu ne cüret.

"Özel muamele mi?" Ona ters ters bakarak patladım. "Beni kovabileceğini ve nerede çalışacağıma karar verebileceğini mi sanıyorsun? Bu ne cüret!"

Gözleri öfkeyle parlıyor. Sanırım kimse Danny Walker'a cevap vermiyor.

Sonra sandalyesini geriye itiyor ve masanın önüne doğru ilerliyor, böylece üzerimde yükseliyor.

"Bana biraz saygılı davransan iyi edersin, Charlie. Kimse benimle böyle konuşamaz," diye homurdanıyor, elleri masayı sertçe kavıyor. "Henüz anlamadıysan, bu şirketin sahibi benim, kimin kalıp kimin gideceğine ben karar veririm."

Keskin bir nefes aldım.

"Bu yasal olamaz! Burada 5 yıldır çalışıyorum ve siz beni 2. günden sonra kovuyorsunuz..."

Sözümü kesti. "Bu bir işten çıkarma değil; çok cömert bir işten çıkarma teklifi." "Sizi temin ederim ki avukatlarımız bu konuda çok rahatlar." Sert bir nefes verdi.

"Burada iyi oynayamam. İleriye dönük olarak iki destek ekibine de ihtiyacımız yok; en az %40 işten çıkarma olacak. Bakın sebep."

"Kimlik bilgilerime ya da ne yaptığıma bakmadın bile." Gözlerim ona dikildi.

"Peki ya yapmadıklarınız?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Sürekli kesintiler oluyor. Geliştirme sürünüyor. Departmanınız yetersiz."

"Bunu biliyorum!" Öfkeleniyorum. Tristan'ın bu pislikle arkadaş olduğuna inanamıyorum. Onu çekici bulduğuma inanamıyorum.

"Bütün gece kesintileri çözmeye çalışıyorum." Tısladım. "Eğer Mike önerdiğim bulut çözümünü veto etmeseydi, hiç kesinti yaşamayacaktık. Bunun yerine, tek yapabildiğim çatlakları kapatmak."

"Ve sen de denemekten vazgeçtin öyle mi?" Bana havlayarak karşılık verdi.

"Evet." şak diye söyledim. "Altı ay denedikten sonra. Mike'la tanıştın mı?" "Bu bozguncu bir tavır." Karşılık veriyor.

"Görünüşe göre beni dinlemeyen takım elbiseli kendini beğenmiş puşt adamlar tarafından kolayca yenilgiye uğratılıyor." Ben de karşılık verdim.

Gözleri kararıyor. "Dikkatli ol, Charlie."

Onun amansız bakışlarını geri adım atmadan karşılıyorum.

"Beni dinle" diyor, her kelimeyi vurgulayarak. "Cömert teklifimi şimdi kabul edebilirsin ya da işinde kalmayı İK'ma haklı göstermeye çalışabilirsin.

takım."

Ağır ağır nefes alıyorum. "Başka seçeneğim var mı?"

Yulaf lapamı yemeyen huysuz bir çocukmuşum gibi beni incelerken dudağı hoşnutsuzlukla kıvrılıyor.

"Şu anda, evet. İyi olduğunuzdan emin olmak için masaya gayriresmi bir anlaşma koydum. Düşünmek için yaklaşık 10 gününüz var. Ancak reddedebilirsiniz ve biz de işten çıkarma süreçlerini gözden geçireceğiz. Bu noktadan sonra kimin kalacağına benim ekibim karar verecek. İş gücünün %50'sini keseceğiz. Bu tekliften şimdi vazgeçerseniz size o kadar iyi bir paket sunamam."

"Ve sen benim kendi değerlerimle seçilemeyeceğimi düşünüyorsun." Ona öfkeyle bakıyorum. "Ben sadece Tristan'ın aptal küçük kız kardeşi değilim. Geçtiğimiz yıl bu şirket için çok şey yaptım. Bu çeyrekte destek maliyetlerinde %20 tasarruf sağladım."

Çenesi sıkılır. "Seçilemeyeceğini söylemiyorum, ancak Nexus ekibinin kalibresinin olağanüstü olduğu konusunda seni uyarıyorum. Sana çekip gitmen için bir şans veriyorum, böylece gitmek zorunda kalmazsın. Tristan bunu biliyor ve anlıyor."

"Ne, bekle?" Oturduğum yerden zıplayarak onunla yüz yüze geldim. Ya da en azından benden en az bir karış uzun olduğu için göğsümle. Ofis için daha yüksek topuklu ayakkabılar almam gerekecek.

"*Tristan* biliyor mu?" Çılgılık atıyorum. "Tristan'a benden önce mi söyledin?" Ona inanamayarak bakıyorum. Bu adam tam bir yılan.

Dudağını ısıırıyor ve kısa bir an için suçlu görünme nezaketini gösteriyor.

"Sana şahsen söylemek zorunda değildim ama kim olduğun için söylemek istedim.

vardır."

"Ne kadar da ," diye cevap . "Gerçek bir aziz."

"Daha az tavr, Charlie." bana yaklaştırıp dişlerini gösteriyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Senin için Charlotte," diye karşılık veriyorum. Yumruklarımı gömmek zorundayım, yoksa onun aptal, muhteşem, kibirli suratını yumruklayabilirim.

"Sadece paketi okuyun. Zaten e-postalarınızda var. Mutlu olacaksınız. Birçok insan sizin yerinizde olmak isterdi. Yeni şirketin çok -"

"Nerede çalışacağımı sen belirleyemezsin," diye araya giriyorum. Burada işim bitti. Bu adamı daha fazla dinleyemem.

Hışımınla dışarı çıkıyorum, kapıyı öyle bir çarpıyorum ki zaten yerde olan herkes bakakalıyor.

Saniyeler sonra, koridorun yarısına geldiğimde kapı uçararak açılıyor ve bana doğru ilerleyen öfkeli ayak seslerini duyuyorum.

Güçlü bir kol kolumu geriye doğru çekiyor ve ben de olduğum durup arkamı dönüyorum.

"Bu kapıyı yüzüme son kez çarpışın Charlie," diye hırlıyor, gözlerini bana dikerek.

O kadar yakın ki, her öfkeli kelimesinde nefesini yanağımda hissedebiliyorum.

Meydan okurcasına ona bakıyorum ve ellerinden . Şu anda ofisteki herkes bu gösteriyi izliyor.

Aklıma iyi bir karşılık gelmiyor. Başımı çevirip sıraların olduğu koridorda ilerliyorum, umarım sadece gözlerimdeki öfkeyi görmüştür, incinmişliği değil.

"İyi misin, kardeşim?"

Telefonuma bakıyorum. *Harika*. Tristan zaten biliyor. Bu annem ve Callie'nin bildiği anlamına geliyor. Yine 18 yaşındayım ve hepsi işimi biliyor. Annem muhtemelen itiraflarda Peder Murphy'ye anlatıyordu.

Cevap vermeyeceğim.

Kulağa harika bir fırsat gibi mi geliyor?

Danny harika bir paket sunuyor. Ödemenizle birlikte isterseniz biraz izin alabilirsiniz!

Noktalar daha fazla yazdığını gösterir.

Harikayım x Yanıt veriyorum, sorgulama hattını kapatmaya çalışıyorum. Onunla henüz bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Çok taze.

Telefona bakarak derin bir iç çektim. Tristan'ın haklı olduğunu biliyordum. Paketi okumuştum ve iyiydi, şimdiye kadar duyduğum tüm yedekleme paketlerinden daha iyiydi.

Bu Danny Walker'ı daha az pislik yapmadı.

Şirkete üniversiteden mezun olur olmaz başladım ve beş yıl boyunca uzun saatler çalışarak ve Mike'ın saçmalıklarına katlanarak vasat bir orta düzey yönetici pozisyonuna kadar yükseldim.

Gerçek şu ki, tüm şikâyetlerime rağmen burada çalışmayı seviyordum. Arkadaşlarım vardı, konfor alanımdaydım, saygı görüyordum. Daha yeni terfi etmişim ve şimdi başka bir yerde kendimi yeniden inşa etmem gerekecekti. Şimdi tüm o uzun saatlerimin bir anlamı mıydı? Eğer daha büyük bir şirkete gidersem,

Benim deneyim seviyemle bana asla aynı sorumluluğu vermezlerdi; bu anında bir rütbe indirimi olurdu.

Elbette, çalışmak için en iyi şirket değildi, Julie'nin ofisi gibi bir restoranımız veya spor salonumuz yoktu ve ofisler gösterişli olmaktan çok iğrençti, ama bu benim dünyamdı.

Şirketi devraldıktan bir gün sonra Danny Walker içeri girip aletini sallayarak ve bana bavullarımı toplamamı söyleyerek tüm bunları yok etti.

İşimde berbat olduğumu, onun standartlarını karşılayacak kadar ciddi ya da zeki olmadığımı *varsayıyor*. Jen gibi değil.

Bu yüzden bana Nexus'ta iş teklif etmediğini biliyordum. Yıllar önce iş ararken, bana başka bir şirkette mülakat ayarlamaya istekliydi, ama asla onunkinde değil, asla Nexus'ta değil. Nexus'ta ilan edilen işleri gördüğümde bile.

Ben onun satın alma oyununda, Tristan'la tartışmasını kurtarmak için ortadan kaldırması gereken önemsiz ve aşağı bir piyonum.

Sonra da bana kabul etmediğim başka bir iş ayarladığı için *minnettar* olmam gerektiğini mi söylüyor? Ben hayırsever biri değilim.

Doğruyu söylemek gerekirse, kızgın olmaktan çok kırgınım. On yıl sonra, beni hala aptal küçük bir kız olarak görüyor.

Bana bir şans bile vermedi.

Stevie sandalyesini bana doğru kaydırarak, "Ofiste herkes seni konuşuyor," diye anons ediyor. "İki kamp var; Danny Walker'a cevap verirken cesur olduğunu düşünenler ve senin bir aptal olduğunu düşünenler."

"Harika," diye homurdandım. "Yani herkes bizim küçük baş başa görüşmemizi biliyor."

"Bak, eğer seni bu kadar üzüyorsa, ona açıkça sor, neden?" diye öneriyor. "Sadece sakın ol, sinirlenme."

O haklı. Bunu sakın ve mantıklı bir şekilde halletmeliyim. Danny Walker'a aptal küçük bir kız olmadığımı kanıtlamalıyım.

E-postalarımı açıp yazmaya başladığımda çenem kararlılıkla geriliyor.

**Sevgili Bay
Walker, ne
cüretle...**

Yazdıklarımı siliyorum.

Sevgili Bay Walker,
İşten çıkarılma teklifimin arkasındaki mantığı anlamak istiyorum.
Neden ekipten çıkarılmak üzere daraltıldığımı ayrıntılarıyla açıklayabilir misiniz?

Saygılarımla,
Charlotte Finnegan

İşte, bu . Kendimi vazgeçiremeden gönder tuşuna . Cevap anında geldi.

Charlie,
Kalan sorularınızı görüşmek için lütfen İK ile bir toplantı ayarlayın.
Ekibin size her konuda yardımcı olacağından ve bu süreç boyunca desteklenmenizi sağlayacağından emin olabilirsiniz.

Önce paketi okuyun. Bu son derece cömert bir teklif.
Saygılarımla,
Danny Walker

Homurdanıyorum ve yanımdaki birkaç kişi başını kaldırıp bakıyor.
Ofisteki atmosfer bir cenaze evi gibi. Birbirimize karşı rekabet ettiğimizi fark ettiğimiz için birbirimizi şüpheyle inceliyoruz. İnsanlar Nexus İK ekibiyle yapılan toplantılara sanki bir danışmanlık kliniğiymiş gibi girip çıkıyorlar.

Hepimiz bir yer edinmek için mücadele ederken bu, şirketin şimdiye kadar gördüğü en yüksek verimlilik zirvesi olabilir.

Cevap verdim ve klavyeye çekiçle vurdum.

Sevgili Bay Walker,
Beni işten çıkarma kararını bizzat aldığınıza ve bu kararı bana bizzat bildirdiğinize göre, neden seçildiğimi açıklamanızı istiyorum.

Bu A) sıfır araştırma yaptıktan ve kim olduğumu düşündüğünüze dair kendi önyarglarınıza güvindikten sonra beceriksiz olduğumu düşündüğünüz için mi, yoksa B) 8 yıl önce acı bir şekilde pişmanlık duyduğum aptalca bir hata yaptığım için mi?

Hangisi o?
Saygılarımla,
Charlotte Finnegan

Keskin bir nefes alıyorum. Kuru kambur olayını daha önce hiç gündeme getirmemiştim. Bu her zaman odadaki fil olmuştu.

Bekliyorum. Ve bekledim. Cevap yok.

Cesaretsiz. 45 dakika sonra bir e-posta geldi.

Charlie,

C) şirketin yeni işletim modeli düzene sokulmasını gerektiriyor ve iki BT departmanına ihtiyacımız yok.

Size kişisel bir teklifte bulundum. Bu teklifi kabul edip etmeme kararı size aittir, ancak kabul etmemeyi tercih ederseniz, diğeri meslektaşlarınızla aynı işten çıkarma seçim sürecine tabi tutulacaksınız; bu süreçte yeni yapı altında işin hala mevcut olup olmadığını değerlendireceğiz.

Ne olsun, 8 yıl öncesine ait pişmanlıklarınız olması beni hayal kırıklığına uğrattı.

uyu. Kendine geleceksin ve bunun en iyi sonuç olduğunu

anlayacaksın. Saygılarımla,

Danny Walker.

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar okudum. Sonra tekrar, daha yavaş. Pişmanlıklarım olduğı için hayal kırıklığına mı uğramış? *Bu* da ne demek şimdi?

Charlie

"Yasal olarak bunu yapabilir," diye onaylıyor Julie yazdırdığım belgeyi tararken. "Size gönüllü işten çıkarma teklif ediyor."

Bir şey aramak için göz gezdiriyor.

"Anlamıyorum. Nexus Group'un CEO'sunun bu gibi alt düzey detaylara karışması biraz garip. Yüzlerce çalışanı var. Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler yok mu?"

"Ben zavallı küçük kız kardeşim. Ben bir rahatsızlığım." Öfkemi gardırobumdan çıkarıyorum. Ben'le akşam yemeği için bir kıyafet arıyorum ve askıları çekiştirme gücümle muhtemelen direği kıracağım. "Onun şirketi için doğru kalibre değilim ve Tristan'ın partilerinde uslu bir kız olabilmem için benden sessizce kurtulması gerekiyor."

"Öyle görünüyor, evet." Omuz silkiyor.

Ona bir bakış attım. "Benimle aynı fikirde olmanı istemedim." "O zaman sorma."

"Peki ben ne yapacağım?"

Duraklıyor. "Henüz bir şey yapma. Bunu düşünmek için 10 günün var. Öfkeni öfkeli bir seksle çıkar. O zaman doğru düşüneceksin. Bu arada, bırak terlesin."

Bu gece Ben ve ben onun bazı arkadaşlarıyla yemeğe çıkacağız. Bu benim seks çöküşümden kurtulmam ve Danny Walker'ı düşünmeyi bırakmam için harika bir fırsat.

Milyoner bir erkek kardeşe sahip olmanın avantajı, seçkin restoranlara ve özel üye kulüplerine giriş gibi bedavalar elde etmenizdir. Genelde reddederim çünkü böyle yerler için süslenip püslenmek beni rahatsız etmez ama Ben'in içimdeki cadalozu görmesinin zamanı geldi. Ya tamam ya devam zamanı.

Tristan, Shard'daki yeni suşi restoranına üyeliği kapsamında bizi konuk listesine koydu ve bana %50 indirim sözü verdi. Tüm hesabımı ödeyeceğini biliyorum ama kendimi hayır kurumu gibi hissetmek istemiyorum.

Güvenilir Ben saat 19:00'da kapıda oluyor ve beni gördüğünde bir iki adım atıyor.

"Vay be," Ağzı açık kaldı. "Böyle giyinebileceğini unutmuşum."

Onu azarlamak için ağzımı açtım ama sonra duraksadım. En son ne zaman Ben için giyinmişim?

Ne zaman bir restorandan bahsedilse, lastikli mide genişletici pantolonumun içine dalıyorum. Öncelik her zaman yemekti, sevişmek değil.

"Bunun *altına* ne giydiğimi görene kadar bekle." Ona göz kırpıyorum ve ceketimi alıyorum.

Restoranda güzel bir yaratık tarafından yönlendiriliyoruz ve giyinme iradesini bulduğum için sessizce kendime teşekkür ediyorum. Bu barlarda garsonlar asla sadece garson değildi; onlar manken, aktris ya da sizi bir taş kadar çekici hissettirme becerisine sahip eskortlardı.

Restoran tipik bir Tristan'dır; tavandan tabana pencerelerden nehir manzarasına sahip gökyüzü yüksekliğinde bir teras ve arka planda canlı bir caz grubu serenat yapmaktadır.

Londra'nın en güzel insanları toplanmış ve kırmızı kadife kabinlere yerleştirilmişti. Çok güzel bir manzaraydı.

Zengin, güzel ya da oligark olmanız gerekiyordu, ya da bizim durumumuzda, zenginlerin beleşçileri.

Mikey, kız arkadaşı Sarah, John, kız arkadaşı Bernice ve daha önce hiç tanışmadığım başka bir çift masada mutlu görünüyorlardı. Açıkçası, imkansız olduğu bilinen bir zamanda bize bir masa ayarladığım için büyük puan kazanmışım.

Ben koruyucu bir kolla omzuma sarılıyor ve gülümsüyor. "Tony, Andrea, hanımefendiyle tanışın."

Kaskatı kesildim. Panik, korku, klostrofobi ve mide bulantısı üzerime çöküyor. Ben ne zaman Charlie değil de Missus oldum?

"Merhaba," dedim titreyerek ve Sarah'nın yanına oturdum. Yuvarlak bir masa ama erkekler bir tarafta, kızlar diğer tarafta toplanmıştı. Mikey ve John'un taktiksel bir hamlesi olduğuna şüphe yok.

"Biz de tam bunların ne kadar muhteşem olduğundan bahsediyorduk," diyerek masanın ortasındaki beyaz çiçekleri işaret ediyor. "Seçim çerçevesindeki iki yan masam için mükemmel olurlar."

Uzun bir gece için kendimi hazırlıyorum.

Sarah düğünü hakkında konuşuyordu. Düğüne daha bir yıldan fazla vardı ama görünüşe bakılırsa hazırlıklarla boğuşuyordu.

Gülümsüyorum, ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"Muhteşem," Bernice. "Zambaklarla karışık, değil mi?"

Bernice, John'a kendisinin de harika bir gelin olacağına dair ağır ipuçları veriyordu.

"Doğal olarak," diye karşılık veriyor Sarah gülerek. "Biliyorsun, doğru düğün çiçekçisini bulmak tam bir kabus. Şimdiye kadar beş görüşme yaptım ve hala tatmin edici bir tane bulamadım. Beş! Sürekli rüyamda çadıra girdiğimi, yanlışı çiçeklerin yanlışı masada oturduğunu ve hepsinin orantısız olduğunu görüyorum."

Dürüst olmak gerekirse, düğün çiçekleriyle ilgili bir kabusunuz varsa, en azından katil otların damadı boğduğunu hayal edin.

"Çok şanslısın," diyor Bernice yüksek sesle, gözlerini erkek arkadaşına dikerek. "John evlenme teklif ettiğinde ben emekli olacağım."

"Daha 28 yaşındasın," diye . "Daha çok zamanın var."

Aralarında bakışıyorlar ve gülünç halime gülüyorlar.

"Charlie, hiç değişmiyorsun. Ne kadar özgür bir ruhun var."

"Peki ya sen Andrea, ne zamandır Tony ile çıkıyorsun?" Sarah heyecanla Andrea'ya doğru eğilir, bekârlığa veda partisi için fazladan bir numara ummaktadır.

"Altı ay," diye utangaç bir şekilde yanıtlıyor Andrea. "Sanırım daha çok erken."

"Altı ay! Mikey ve ben altı ay sonra birlikte yaşamaya başladık; bunun doğru olduğunu biliyorduk."

Bernice başını sallayarak onaylıyor. "Gerçi John'un bir sonraki adımı atması için neredeyse bir yıl beklemem gerekti."

"Sanırım yavaştan alacağız," diye söze giriyor Andrea, onlar kendilerini Tony'yle evlerine davet etmeden önce.

"Ben ve benim yakın zamanda birlikte yaşamaya niyetimiz yok," diye açık açık söyledim.

Bernice elini umursamazca bana doğru sallıyor. "Yakında fikrini değiştireceksin. Sadece bekle."

Konuşma Andrea'nın mavi ayakkabıları ve onların ne kadar iyi bir pazarlık olduğu üzerine bir tartışmaya dönüşüyor ama kaçınılmaz olarak düğünlere geri dönüyor.

"...ben de ona dedim ki, şaka mı yapıyorsun? Keçi peynirli salata ile kahverengi rulo mu?"

"...bazen bir düğüne ne kadar emek harcadığını takdir etmiyorlar. Korvetlerin sihirli bir şekilde kendilerini ayarladıklarını mı sanıyorlar?"

"... sandalyeler altın çerçeveli beyaz ketenle sarılacak ve ayakların HİÇBİRİ görünmeyecek."

"...waitresses çok güzel olamaz."

"...Shelley'e nedime olmak için biraz kilo vermesini söylediğimde kaba mı davranıyordum?"

"...ama nedimeler gelinin önüne geçemez, bu yüzden çok fazla kilo veremez."

"...Sanırım rahip aslında ondan biraz hoşlanıyordu."

Ben sessizce kendi kendime sarhoş olurken, onlar bir buçuk saat boyunca gevezelik ediyor, uygun noktalarda başlarını sallayıp mırıldanıyorlar. Andrea da masanın diğer ucunda aynı şeyi yapıyor. Tony'nin bu geceden sonra terk edileceğini hissediyordum.

Tuvalete gitmek için izin istiyorum. Zamanlamayı doğru yaparsam, ben dönene kadar sindirim sistemine geçmiş olurlar.

Restoranda telefonuma bakarak yürürken yüzüm sıcak ve sert bir kas duvarına çarpıyor.

"Özür dilerim!" Başlıyorum, sonra tanıdık soğuk bakışlarla karşılaşınca aniden duruyorum.

"Charlie." Gözleri ayak bileklerime kadar iniyor, sonra çıplak bacaklarımda, belimde ve göğüslerimde bir yol izleyerek tekrar yüzüme yerleşiyor, yukarı doğru ilerlerken kaşları çatılıyor.

"Danny," diye boğuluyorum, adımlı söylediğinde midemde taklalar atmasına aldırmadan.

Boğazını temizliyor. "Seni burada görmeyi beklemiyordum." "Ben de öyle." Ben de karşılık verdim.

"Neden buradasın?"

Ona ters ters baktım. "Tristan'a özellikle bu gece buraya gelip gelmeyeceğini sordum."

"Burada Tristan'la birlikte değilim."

Başımı çevirdiğimde uzun bacaklı Jen'in bizi izlediğini gördüm. Bana sahte bir gülücük attı.

"Affedersiniz," diyorum gözlerimi ona dikerek. "Tabii bana masaları taşımam gerektiğini söylemek istemiyorsanız? Ya da çok fazla rahatsızlık veriyorsam restoranlara?"

Birbirimize bakıyoruz ve aramızda bir gerilim akımı hissediyorum. Ne yazık ki bu pisliğin sert aletini içimde istiyorum.

Bakışlarımı ondan ayırıp etraftan dolanıyorum.

"Bekle" Eli alt kolumu kavırıyor ve dokunuşuyla gözle görülür bir şekilde sertleşiyorum. "Yetişkinler gibi davranmaya başlayabilir miyiz? Tüm bu melodram beni kamçılıyor."

Ona düz bir şekilde bakıyorum. "Belki bana bir erkek gibi davranmaya başladığında?"

"Şirketimi satın aldığınızı ve benden kurtulmayı planladığınızı söylemeyi ihmal ettiniz. Bunu yıllardır planlıyordun, değil mi?"

Duraksaması bana cevabımı veriyor.

Solumdan bir kameralı telefon sesi geliyor ve ikimiz de döndüğümüzde bir Walkie hayranının gram için fotoğraf çektiğini görüyoruz.

"Bunu restoranın ortasında başlatma, Charlie." Hırlıyor, kolu benimkine dolanıyor.

"Sakin başlama." Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Merak etme Danny, seni burada utandırmayacağım. Ofiste ya da Tristan'ın partilerinde de. Birbirimizi görmezden geldiğimiz zamanlar çok daha güzeldi."

Arkama bakmadan tuvalete doğru yürüyorum.

"Onun burada ne işi var?" Ben masaya döndüğümde soruyor.

"Yemek yemek. Aynı bizim gibi," diye tersliyorum ve Ben'in kaşları çatılınca anında pişman oluyorum. "Özür dilerim."

"Sana bakışından hoşlanmıyorum."

"Beni öldürecekmiş gibi mi?"

Mırıldanıyorum.

"Hayır," diye kaşlarını çatıyor, "sanki seni yiyecekmiş gibi."

Omzumun üzerinden bakarken kaşları çatılıyor. "Şu anda seni izliyor."

Ona izlemesi için bir şeyler vereceğim.

"Aldırma ona," diyerek Ben'e doğru eğildim ve bacaklarımı onunkilerin arasına soktum. Sonra kollarımı boynuna doluyorum ve masanın geri kalanı bizi alkışlarken ilişkimizdeki en uzun, en derin öpücük olabilecek bir öpücük için onu içeri çekiyorum.

Ben sırtarak kendini kilidimden kurtarıyor. "Hemen hesabı alalım."

Hesap için garsona işaret ediyor. Garson gülümseyerek yanına gelir.

"Bu senin şanslı gecen. Köşedeki masada oturan beyefendi ödemeyi çoktan yaptı."

"Charlie'ye zeytin dalı olarak mı dedi?" Bunun ne anlama geldiğini anlamamızı umarak kaşlarını kaldırıyor.

Diğerleri önce şaşkın sonra kendinden geçmiş görünüyor.

Danny Walker'a doğru dönüyorum ve o da başını sallayarak kadehini bana doğru kaldırıyor.

İnanmaz bir şekilde ona bakıyorum.

"Bu... Danny Walker mı?" Bernice'in nefesi kesildi. "Akşam yemeğimizi Danny Walker mı ısmarlıyor?"

"Pislik." Ben yüzünü buruşturur.

Garsonun çenesi düşer. "Danny Walker mı?"

Danny Walker'ın neden 600 sterlinlik yemeğimizi ısmarladığına dair sorular yağıyor.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Bunu hak etmek için ne yaptık?" "Ona teşekkür etmeyecek miyiz?"

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak ve Andrea'yı ona doğru koştuktan alıkoyarak.

Eğer bu kibirli herif duruma para atabileceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecektir.

"Affedersiniz, bayan?" Garsona doğru döndüm. "Şu ana kadarki yemek faturası ne kadar? İyiliğinin karşılığını ödeyeceğim."

"Aşağı yukarı 250 pound." Bana boş boş bakıyor. "Akşam yemeğini ödemek ister misin?"

Bu pahalı bir gece olacak.

"Kartıma yükleyin." Kartı ona yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Beyefendiye bir mesaj iletebilir misiniz lütfen?"

"Elbette." Onunla tekrar konuşmak için bahanesi olduğu için çok mutlu bir şekilde gülümsüyor. Her zaman öyledirler.

"Ona , diğer kadınlarının aksine, ben satın alınmayacağım."

"İyi bir gece geçirdin mi, tatlım?" Yatakta birbirimize sokulurken Ben kulağıma fısıldıyor.

Geniş omuzları beni içine çekiyor.

Ona sevgiyle gülümsüyorum ve yalan söylüyorum. "En iyisi."

"Kızlar biraz düğün delisi olduğu için üzgünüm; umarım sizin için çok sıkıcı olmamıştır."

"İyiymi." Elimi erkeksi çene çizgisinde şefkatle gezdiriyorum ve o da beni burnumdan usulca öpüyor.

Gerçekten harika bir adamdı. güzeldi, bana karşı iyiymi ve caddeden geçen yaşlı kadınlara karşı da iyiymi.

O bir avdı ve ben onu hak etmedim.

"Mutlu musun Charlie?" diye soruyor usulca, gözleri korku ve umutla dolu. "Elbette mutluyum." Onu yakınımına çekiyorum ve rahatlatıcı bir şekilde kucaklaşıyoruz.

Ben cevabımdan memnun bir şekilde çabucak uykuya dalıyor. Onu uyurken izliyorum ve kendimi neden bu kadar huzursuz hissettiğimi merak ediyorum.

Sonunda saat 4'te uykuya dalıyorum ve rüyamda koridorda yürüdüğüm kocaman beyaz bir düğün görüyorum, herkes bana gülümsüyor ama bir şeyler ters gidiyor ve ne olduğunu anlayamıyorum. Sütyenim çok mu sıkı? Bronz tenim çok mu turuncu? Ben koridorun sonunda bekliyor.

"Hanımefendi arıyor." İnsanlar bağılıyor. "Bu ."

Kan ter içinde uyanıyorum, yatakta sarsılıyorum. Ben'in battaniyenin altındaki güzel silüetine bakıyorum ve içimi bir panik kaplıyor.

Bir bayan makaralar, büyük destekli sütyenler, üzerinde inciler olan kaşmir kazaklar giyer ve ceplerinde mendil taşır. Annem bir hanımefendi. Ben kesinlikle değilim.

Danny

"Geç kaldın," diye mırıldanıyorum, büyüleyici ev sahibesinin Tristan'ın paltosunu çıkarışını izlerken.

"Ne zaman erkenciyim?" Sırıtarak ona bir yirmilik uzatıyor. "Güzel bir kadın olsaydın belki zamanında gelirdim."

Ona mırıldanarak karşılık veriyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Tristan gittiği her yerde kadınlarla takılıyordu; barlar, ofisler, spor salonları, kiliseler.... Hatta omzumdan ameliyat olduğumda bir hemşireyi tavlama cüretini bile göstermişti.

Üç boş bardağa başıyla işaret ediyor. "Görüyorum ki bizsiz başlamışsınız." "Uzun bir hafta," diye yüzümü buruşturuyorum, üçüncü viskimi yudumlarken.

Garsona yine aynı şekilde başımı salladım. Tristan'ın aksine, ben çekici değilim.

"İşte Mathews." Jack'in perdeden içeri sokulduğu kulüp kapısına başıyla işaret ediyor. "Benden daha geç kalacağına her zaman güvenebilirim."

Jack ev sahibesine kocaman bir gülümseme atarken, "Bunu duydum," diye karşılık verir.

Topuklu ayakkabılarıyla en az 1.80 boyunda ve Jack'le neredeyse yüz yüze.

Utangaç bir ifadeyle oturuyor. "Yoga öğretmeni Sara'nın evinde kısa bir mola verdim. İhtiyaç var."

"Seni pis köpek," diye yüksek sesle gülüyor Tristan. "Umarım ellerini yıkamışsındır."

"Pale Ale, lütfen." Jack garsona gülümsüyor ve bize göz kırpmıyor. "Ağzımı da yıkasam iyi olacak."

"Tanrım, Mathews," diye başımı sallıyorum. "Daha yemek vakti bile gelmedi." "Neyin var Walker?" diye soruyor kravatını gevşetirken. "Sen telefonda gerçekten gergin görünüyordun."

"Jen mi?" Tristan kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Ona bakıyorum. Kimden bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü.

"Hayır," diye neredeyse gülecektim. Jen hiç de sorun değildi.

"Satın alma o zaman?" diye soruyor, bana şaşkın şaşkın bakarak. "Seni daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Neden bu kadar gerginim?*

Daha geçen hafta yılda 10 milyon gelir getiren bir satışı kaybetmişim ve bu beni hiç şaşırtmadı. Benim neyim vardı ki?

"Charlie değil, değil mi?"

Ona iki kez baktım. Neden kız kardeşinden bahsediyor?

Onunla aynı ofiste olmanın üçüncü gününün sonundayız ve o kadar gerginim ki herkese patlıyorum. Tıpkı onun gibi benim de bir canavar olduğumu düşünüyorlar.

"Dostum, nasıl tepki verdiğim konusunda endişelenmene gerek yok. Anlıyorum," diyor ben cevap vermeyince.

"Bunu iyi karşılamadı Tristan," diye iç geçiriyorum, neden bu konuşmanın içine girdiğimi merak ederek. "Seninle konuştu mu?"

"Hayır, pek sayılmaz," diye başını sallıyor. "Telsiz sessizliği alıyorum, bu yüzden üzgün olduğumu biliyorum."

Garsonun masaya eğilip içki tepsimizi masaya koymasıyla dikkati dağılmış bir halde konuşmayı kesiyor.

"Becer beni." Onun sıkı kışının uzaklaşmasını izliyorum. "Yapacağından şüphem yok." Jack kıkırdıyor.

"Yapman gerekeni yaptın," diye omuz silkiyor Tristan ve ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamam bir saniye sürüyor. *Charlie*. "Kendine gelecektir. Sadece gururlu. Bu onun ilk şirket, yüzden duygusal olarak bağlı."

Jack gülerek, "Senin nasıl bir pislik için çalıştığını anladığında teklifini kabul edecek," dedi. "Gazeteleri okumuyor mu?"

"Yok Edici Danny'ye." Kadehlerini kaldırıyorlar ve ben gözlerimi deviriyorum.

Tristan, "'Walker hakimiyet arayışında bir rakibini daha saf dışı bıraktı' geçen haftanın manşetiydi," diye kıkırdıyor.

"Sakın başlama," diye yüzümü buruşturdum. Her devralma ile itibarım daha da çamura battı. Kötü teknoloji endüstrisinin poster çocuğu olmuştum.

"Ve şu lanet olası ismi bırak," diye ekliyorum. "Beni çizgi romanlardaki kötü adamlar gibi gösteriyor."

"Charlie'ye göre öyleyim. Çok *öfkeli*. Çalışanlarımdan hiçbiri bana onun gibi karşılık vermemiştir."

"Bu Charlie, asabi," diye kıkırdıyor Tristan, "bizden çok daha genç olduğunu unutma. 28 yaşında."

Asabi mi? Daha çok düpedüz zor biri gibi. Düşünmeden aklına geleni söyleyen bu kadın, bir ofiste nasıl davranması gerektiğini bilmiyor mu?

"Onu dün gece restoranda gördüm." Çenem gerildi. "Orada olacağını söylememiştin. Yemeğin ortasında taşaklarımı patlatmak üzereydi."

"İsteddiği zaman taşaklarımı patlatabilir." Jack alçak sesle ısıklık çalıyor. "Üzgünüm Tristan, ama bu kız onu her gördüğümde daha da ateşli oluyor."

"Dikkat et Mathews," diye homurdanır. Tristan iki kız kardeşini de dağlardaki bir manastıra , gönderirdi. Babaları kaçıp Tristan'ı üç Finnegan dişisiyle baş başa bıraktığından beri baba rolünü o üstlenmişti ve bu da erkek arkadaşların incelenmesini gerektiriyordu. Eğer herhangi birimiz Charlie'nin yanına yaklaşmaya kalkarsa, taşaklarımızı mengeneyle sıkıştırırdı.

"Barış teklifi olarak onun ve arkadaşlarının yemek parasını ödedim."

"Geri tepti," diye devam ettim dişlerimi sıkarak. "Yüzüme geri fırlattı. Faturamı ödemeye gittiğimde ödemişti. Onu satın almaya çalıştığım ile ilgili bir şeyler söyledi."

Tristan gülerek başını arkaya atar. "Charlie'ye karşı kazanamıyor gibisin. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

Göğüslerini göğsüme bastırdıktan sonra bana attığı bakışı düşündükçe koltuğumda kıpırdanıyorum. Sanki dünyadaki en kötü adammışım gibi. Bu kıza karşı hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Bütün gece onun ve arkadaşlarının kokteyl parasını ödüyorum, o da bana trip mi atıyor? İşte bu yüzden 28 yaşındakilerle çıkmıyorum.

Bana döndü. "Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, çok hızlı bir şekilde. Tristan Charlie'yle bu konuda ne kadar az konuşursa o kadar iyi.

İşten çıkarma teklifi konusunda ona çok sert davrandığımı biliyorum. Ona teklifi kendim yaparsam daha iyi olacağını düşünmüştüm ama bu durumu çok kişiselleştirdi. Beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyordu ve ben de durumu tam bir ahmak gibi ele aldım.

Haklıydı, Mike işe yaramazdı ve bu onun hatası değildi.

Cömert bir ödeme almaktan mutlu olacağını düşündüm. Yeni şirketinin sözleşmesine açık bir başlangıç tarihi yazdırdım. Biraz izin alıp seyahate çıkabilirdi. Neden bu konuda mutlu değildi?

Elbette Tristan da bunu biliyordu, bu yüzden bu kadar makul davranıyordu.

"Dostum, bunu söylediğim için linç edileceğimi biliyorum," diye devam ediyor Jack. "Ama kırmızı kanlı bir erkek olarak, Charlie'yi o lağım çukuru arkadaş çevrenden uzak tutman gerektiğini düşünüyorum. O partide şehrin finans bölgesinin yarısı ona binmeye çalışıyordu."

Gözlerim açıldı. Bırak onu, Mathews.

"Buna cesaret edemezler," diye hırlıyor Tristan, gözlerini Jack'e dikerek. "Bu için de geçerli Mathews, kız kardeşimle ilgili her türlü fikri o iğrenç aklından çıkar."

Jack gülüyor. "Ben olsam oraya gitmezdim. Taşaklarımın vücuduma bağlı olmasını seviyorum."

"Bu sadece bir uyarı Finnegan," diye omuz silkiyor. "İyi görünüyor. O partideki her sik hazır olda bekliyordu. Eğer iğrenç ve şehvet düşkünü arkadaşlarını davet ettiğin partilere onu da davet etmekte ısrar edersen, sadece kendini suçlamış olursun."

"Tanrı aşkına, Mathews," diye parlıyor ona.

İğrenç ve şehvet düşkününü bir dost olarak ifşa edilmeden önce bu konuyu başka yöne çekmeliyim.

"Demek istediğini anladım Mathews," diyorum. "Tanrı aşkına, onu da benim kadar sinirli yapma."

"Belki de garson kız sana değil de bana baktığı için gerginsindir." Tristan sırtıyor.

"Yakında bunu değiştirebilirim," diye karşılık verdim ve kadehimi ona doğru kaldırdım. O da bana çapkınca gülümsedi.

"O tamamen senin," diye sırtıyor Tristan bana. "Sen ve Jen özel değilsiniz o zaman?"

Başımı salladım. "Hayır. Yine de onu biraz dizginlemem gerekebilir, gittikçe yapışkanlaşıyor."

"Çok açık bir şekilde ifade ettim, bağlılık hayali yok."

Jack başını geriye atar ve güler. "Artık 41 yaşındasın Walker. Bir hamamböceğinin karizmasına sahip olmana rağmen seninle her gece seks yapmak isteyen genç ve güzel bir insan hakları avukatın var ve sen hala bağlanmak istemiyor musun? Tam olarak ne istiyorsun?"

"Çeşitlilik." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bağlılıkla ilgilenmiyorum."

Tristan kuru bir sesle, "Doğru bir tavrı var," diyor. "Bağlılık yok, eski karısıyla uğraşma şansı yok."

"İşte, ," diye kadehimi kaldırıyorum, kendi felaket boşanmamı düşünüyorum. "Şimdi ne oluyor?" diye soruyorum.

Gemina'yla evlenmek Tristan'ın maddi ve duygusal açıdan en pahalı hatasıydı ve 11 yıl sonra hala bunun bedelini ödüyor. Boşanmalar söz konusu olduğunda, bu boşanma olabildiğince düşmancaydı. Kadın tam anlamıyla zehirliydi; arkasından iş çevirirken Daniel'in oğlu olduğunu düşünmesine izin veriyordu. Adam 4 yıl boyunca Daniel'in babasının kendisi olduğunu düşünmüş, ancak kadının Monako'da bir kulüpte tanıştığı bir adam olduğunu öğrenmişti.

Daniel şimdi 6 yaşında ve ona hâlâ oğlu gibi davranıyor ama çok az hakkı var.

Yasal olarak dayanacak bir ayağı yok, yani Gemina elmas fetişini finanse etmek için eş ve çocuk nafakasında fahiş bir miktar talep edebilir.

Hemen sertleşti. Bu konuyu neden açtığımı bilmiyorum. Durum hakkında konuşmaya, bununla başa çıkmaya ihtiyacı var, ama bunun onu ne kadar zorladığını görmek bana acı veriyor, sanki üzerinde asılı duran karanlık bir gölge gibi.

Geceleri Daniel'i bir daha göremeyeceğinden, onun zengin ve yaşlı bir morukla bir daha görülmemek üzere çekip gideceğinden endişe ederek uyuyamadığını biliyorum.

"Ona Fransa'da bir tatil evi almamı talep ediyor," diye cevap . "Kız kardeşine yakın olması gerektiğini söylüyor."

"Ona zaten iki ev aldın." Gördüm. "Kaç taneye ihtiyacı var ki?"

"Eğer bir ev değilse, bir tekne, bir araba ya da lanet olası bir adadır," diyor Jack. "Bu kaltağı sonsuza dek nasıl çözeceğiz?"

"Hayır, Jack, onu ." Tristan gözlerini devirir.

"Oğlumu görmek istiyorsam ödemeye devam etmek zorundayım." Yüzü kararıyor. "Oğlumu kaybedemem."

"Yapmayacaksın," diyorum hemen. "Daha iyi bir çözüm bulana kadar ona ödeme yapmaya devam edecek kadar paramız var. Ölüm gibi."

"İyi ki zengin bir vaftiz babası seçmişim," diye kıkırdıyor ben ateşli garsonu yanımıza çağırırken.

Yanıma geliyor ve sikim takdirle kasılıyor.

"Şimdi, müsaadenizle." Viski bardağımın kalanını boşaltıyorum.

"Merhaba." Ona bir gülümseme gösterdim. "Senin adın ne?"

Charlie

Ben kapıyı bana bir öpücük ve bir kadeh şarapla açtı.

"Selam tatlım, neredeyse hazır." Beni kucaklamak için ellerini önlüğüne sildi. "Sana da battaniye içinde domuz yaptım. Onları nasıl sevdiğini biliyorum."

Evet. Aslında, o böceklerin buraya gelmemde karar verici faktör olduğuna dair içimde bir şüphe vardı.

Beni küçük peçeteler ve soslarla donatılmış masanın bulunduğu oturma odasına götürüyor.

Kendimi kanepenin derinliklerine bıraktım, midem beklentiyle çalkalanıyordu. Ben harika bir aşçıydı. Bu kadar iyi çalışmamızın nedenlerinden biri de buydu.

"Voila!" Mutfaktan iki devasa tabak dolusu nefis yemekle çıktı. Bir gece daha sırtüstü yatıp yanlış nedenlerle inledim.

"Bu harika görünüyor." Ziyafete mutlulukla gülümsüyorum ve o da beni öpmek için öne eğiliyor.

Dili ağızıma girdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve o anın içine girmeye çalışıyorum. Dilim karşılık veriyor ama kafam yerinde durmuyor.

Başka bir ağızda olduğumu hayal ediyorum.

İğrenç, kibirli bir İskoç ağız. Kahretsin,

Charlie, *odaklan!*

Ortaya çıktığımızda Ben'in yüzüne bakıyorum ve ilişkimizi ilk kez doğru bir şekilde görüyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Bunu daha fazla yapamam, bu hareketlere devam edemem. Beni yanlış anlamayın, adam milyonda bir bulunur. Şimdiye kadar sahip olduğum en sıcak, en nazik erkek arkadaşlardan biri.

Ama benim için değil. Birini bayılacağınızı düşünecek kadar çok istemenin korkusunu istiyorum. Sizinle konuştuklarında nasıl hava alacağınızı unutacak kadar boğazınızın düğümlemesine neden olan korkuyu.

Julie bunun tipik bir özelliğim olduğunu söylüyor. İlişkilerde kalmam gerekenden çok daha uzun süre kalıyorum çünkü bitirdiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Ben," diye başlıyorum kısık bir sesle.

"Evet tatlım," diye gülümsüyor patates lokmaları arasında.

Lanet olsun, battaniyedeki iyi domuzları ziyan etmenin anlamı yok. Yemekten sonra tekrar deneyeceğim.

"Bu çok lezzetli."

Sanki hükümet kıtlık ilan etmiş gibi yemeği kürekle ağzıma atıyorum.

Battaniyedeki domuzlardan sonra film izlemek için kanepeye yerleştik. En sevdiğim tatlıyı, krem şantili yapışkan şekerleme pudingini getirdi.

Taşıyabileceğinden daha fazlası içine itildiği için midem protesto edercesine gurulduyor.

Bana sokulmaya çalışıyor, ben de dik oturuyorum. Artık erteleyemem.

Yap şunu. Yap. Yap şunu. İçimden çığlık atıyorum.

"Ben, konuşmamız gerek," diye kelimeleri aceleyle sıralıyorum ve şaraptan büyük bir yudum alıyorum.

Tabağını yere bırakıyor. "Kahretsin, bu çok ciddi bir cümle. Neden sadece olay örgüsü hakkında konuşmak istediğini umuyorum ki?"

Hüzünle gülümsüyorum. "Hayır, bu filmle ilgili değil. Bizimle ilgili.

Ben sadece-" "Ne?" Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"Artık işe yaradığını," diye yutkunuyorum. "Bence arkadaş olarak daha iyiyiz."

İşte. Söyledim işte.

"Ne?" Yüzünü ovuşturuyor. "Anlamıyorum. Neden?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözlerim halıda. "Seni hâlâ seviyorum, ama artık daha çok kız kardeşçe ya da annece, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Öne doğru eğilip başını ellerinin arasına alıyor, küçük inleme sesleri çıkarıyor. Buna dayanamıyorum; acı dolu sözlerimi geri almak istiyorum.

"Seni incitmek istemiyorum. Elbette hala arkadaş olabiliriz ama-"

Evet, belki de iyi arkadaş olabiliriz! Zaten şu anda daha çok arkadaş gibiyiz, seks yapmıyoruz. İsterse benim için hala yemek pişirebilir. Battaniyedeki domuzları pişirmesine bile izin verebilirim!

"Bir ilişki için çalışmalısın, Charlie," diye cevap veriyor kırpılmış bir sesle. "Denemeden aranızdaki kıvılcımı sihirli bir şekilde koruyamazsınız."

"Biliyorum," diyorum ıstırap içinde. "Bacaklarımı daha çok tıraş etmeliydim. Çaba göstermeyi bıraktım. Bu benim hatam."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken önümde yığılıp kalmasını çaresizlik içinde izliyorum.

"Sekiz ay, Charlie. Bunun bir anlamı yok muydu?"

"Elbette öyleydi! Ama bazen ilişkiler kendi seyrinde ilerler," diyorum omzunu ovuşturarak.

İnançsızlıkla başını sallar. "Bu hiç beklenmedik bir şey."

Öyle mi? Kendime karşı dürüst olsaydım, bu ilişki aylar önce bitmişti. Sadece işaretleri okumadım.

"Başka biri mi var?" Oturuyor. "Hayır!"

"Stevie mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, geri çekilerek. "Stevie'nin bir dost olduğunu biliyorsun. Cat'le görüşüyor, Tanrı aşkına!"

"Annemle mi ilgili? Biliyorum Charlie, ama o sadece -"

"Hayır!" Keskin bir şekilde araya giriyorum. Her ne kadar annesi gibi davransa da "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum," diye ekliyorum usulca.

"Özür dilerim Ben," diye haliya odaklanıyorum. "Haklısın; berbat bir kız arkadaşım. İş ikinizin önüne koyuyorum. Her zaman yorgunum. Osurmadan duramıyorum. Ve sen, sen inanılmazsın -"

"Bana iyi bir adam olduğumu söyleme," diye araya giriyor. "Bırak gitsin." "Eve taksiyle giderim." Teklif ediyorum.

Başını sallıyor, gözyaşları çenesinden aşağı damlıyor. Yine de içimi kemiren bir şey var. Ben'in kazakları ve donlarıyla dolu bir odaya geri dönme düşüncesi. Gitmeden önce 'T'leri işaretlemem gerekiyordu.

"Ben," diye başladım. "Süveterini ve külotunu geri vereceğim." Yere bakıyor, cevap vermiyor.

"İsterseniz temiz olanları yıpranmış olanlardan ayırabilirim?" Yardımsever bir şekilde ekliyorum.

"Tanrı aşkına Charlie, sanki pantolonum umurumdaymış gibi!"

"Gerçekten üzgünüm, Ben."

Gergin bir gülümsemeyle karşılık verir. "Biliyorum, Charlie. Bu senin hatan değil." "Değil mi?" Umutla soruyorum.

"Ne söylememi istiyorsun? Anladığımı ve kendini suçlamaman gerektiğini mi?" Gözyaşlarını siliyor, gözlerine bir sertlik giriyor. "Tamam, kendini suçlamamalıydın. Kendini suçlu hissetme. Evine git."

"Suçlu hissediyorum." İtiraz ediyorum. "Ama suçluluk duygusuyla devam edemeyiz. Bu bir ilişki için çok iyi bir temel değil."

Başını sallıyor ve yanağıma hafifçe dokunuyor. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Sersemlemiş bir halde dairenin içinde dolaşıp eşyalarımı topluyorum. Kabarık terliklerim, lastikli pantolonum, pembe sıcak su şişem. Hepsi içine düştüğümüz rutinin işaretleriydi.

Yarın dışarı çıkıp şımarık külotlar ve dantelli külotlar alacağım. 28 yaşındayım, ne zaman 68 yaşında gibi davranmaya başladım? Seks hayatımı geri kazanmanın zamanı geldi.

Bugün Cuma sabahı, bu yüzden yerinde olmalı.

Sabahın 6.15'inde yağmur altında bir Bikram yoga stüdyosunun önünde dikilmeseydim olurdu.

Yoga salonunun dışında Suze'la buluştuğumda, oraya zamanında varmak için bisikletimle Londra'yı boydan boya geçmekten nefes nefese kalmıştım bile. Suze tembel seçeneği seçti, metroyu.

Beni gördüğünde derin bir nefes aldı.

Telefonuma baktım. "Cat nerede?"

"Gelemedi. İşi başından aşkın."

"Kedi mi?" İnanamayarak soruyorum. "Cat'in pazartesi günü üç saatini 'her şeyin üstünde' olduğu için külot çekmecesini renklerine göre yeniden düzenleyerek geçirdiğinin farkında mısın? Küçük sürtük, eğer ben bunu yapmak zorundaysam, o da yapmak zorunda!"

"Haklısın!" Suze öfkelenir. "Ondan tek istediğim 90 dakika boyunca bir sınıfta kalmasıydı. Çok şey istediğimi sanmıyorum!"

"Hadi gel." Resepsiyonun kapısını açtım ve ter kokusuyla karşılaştım. "Şu işi bir an önce bitirelim."

Kayıttan sonra stüdyoya yürüdük ve cam pencereden içeriye bakarak son dersin bitmesini bekledik. Etrafa göz gezdirirken Suze ve benim kıyafet anlayışını yanlış değerlendirdiğimizden şüphe etmeye başladım. Sütyen takan kızlar vardı ve şortları o kadar küçüktü ki, eğildiklerinde iç organlarını görebileceğinize eminim. Kate Moss'un üzerinde o stüdyodakinden daha fazla muffin top vardı.

Stüdyonun kapısı açıldığında, bir ölü yakma törenine rakip olabilecek bir sıcak dalgaısıyla karşılaşıyorum. Suze dehşet içinde bana bakıyor, boncuk boncuk ter döküyor.

Kaşlarının üzerinden.

Stüdyoya tereddütle giriyoruz ve kapıya mümkün olduğunca yakın duracak bir alan buluyoruz.

Yaklaşık 20 kişi yoga matları üzerinde avuç içleri tavana bakacak şekilde yere uzanmış, uzun ve derin nefesler alıyor.

Etrafıma baktığımda en az 10 kişinin daha odaya doluştuğunu görüyorum. Bu da ne böyle? Hepimiz buraya nasıl sığacağız?

Ağzımı açıyorum ama içeri oksijen girmiyor. Bu sıcakta nefes almak gerçekten çok zor.

Ayaklarım yerde pişmeye başlıyor ve bir o yana bir bu yana zıplıyorum.

Bu, Sardunya'daki meyve suyu inzivam gibi hoş bir sıcaklık değil. Ya da Ürdün'de bir plajda durmak gibi.

Çok daha sıcak. Kaynıyor. Rekor kıran aşırı iklim koşulları. İnsanların yaşamaması gereken bir oda.

Kapıdan dışarı fırlamamak için tüm gücümü harcıyordum.

"Bunlar ciddi mi lan?" Suze her geçen saniye daha da sinirlenerek bana tıslıyor. "Bu doğru değil! Bu insanlık dışı!"

Genelde Suze'un spor aktivitelerini dramatize ederek anlatmasına karşı çıkarım ama bu seferkine karşı çıkamadım. Ben olsam kümesi bu sıcaklığa kadar ısıtmazdım.

Kapı kapanıyor ve panik dalgaları kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Doksan dakika boyunca bu odada kalmamın imkânı yoktu. Ama kapıyla aramda o kadar çok insan vardı ki. Yanımda Suzy usulca inliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendiliğinden yanarak ölmeyeceğime dair kendimi rahatlatıyorum.

"Günaydın hanımlar. Bikram yogaya hoş geldiniz." Doğu Avrupa aksanlı, kısa boylu bir kadın odaya gülümsüyor.

"Bu yoğun bir seanstır. Zaman zaman rahatsızlık, panik, mide bulantısı, odadan kaçmak isteme hissi yaşayabilirsiniz. Bu zorlu bir ders olacak. Düzenli gelenler için, bu dersin gerçek keyfini ve kazanabileceğiniz faydaları zaten takdir edeceksiniz. Yeni başlayanlar için, sizden buna katlanmanızı rica ediyorum. İlk birkaç seans için kendinizi fazla zorlamayın!"

Suzie başını hararetle sallıyor, ya onaylıyor ya da bir uyumun parçası olarak. Eğitmen odanın önünde bir aşağı bir yukarı volta atıyor.

"Bu sabahki ana hedefiniz doksan dakika odada kalmak olmalı. Eğer bunu başardıysanız, son derece iyi iş çıkardınız demektir."

"Odada kal," diye tekrarlıyorum kendi kendime sessizce. "Sadece odanın içinde kal."

Hiçbir zaman kapalı alanlardan hoşlanmadım. Biri bana tuvaletlerin arızalı olduğunu söylerse, hemen gitmem gerekir. Biri bana sessiz olmamı söylerse, boğazım kurur ve öksürmekten boğulurum. Bikram'daki kadın bana 90 dakika boyunca Sahra sıcaklığında kalmam gerektiğini mi söylüyor? Beynim bana defolup emrediyor.

"Bu gece yeni başlayanlar var. Melissa nerede?" Kedi kostümü giymiş kıvrak bir kız elini havada salladı.

"Ya Charlotte ve Suzanne?" Odanın etrafına bakar.

"Oh, bu biziz!" Törpüledim ve kolumu havaya kaldırdım. Sesimi duymak tuhaftı; kuru ve kırıcıydı.

"Tamam hanımlar, sakın olun. Eğer mideniz bulanırsa egzersizleri bırakın, mindere oturun ve burnunuzdan nefes alın." Ellerini birbirine kenetler.

"Pekâlâ, ilk duruşa başlayalım!" Ellerini başının üzerine uzatıyor. "Kollar tavana doğru... Gözlerinizle tavanı arka duvara kadar takip edin..."

"Kaç tane duruş var?" Suze'a çaresiz bir bakış fırlatıyorum. Bana zar zor cevap verebiliyor. "İki, umarım."

Eğitmenin ve sınıfın çoğunun sıcakta esnemesini ve eğilmesini izliyoruz. Ben de mümkün olduğunca az çalışmaya çalışarak onları takip ediyorum. Kollarımdan boncuk boncuk ter fişkırıyor ve pantolonumla şortumu ıslatıyor. Ayaklarımda ter damlacıkları damar oluklarında toplanıyor.

"Zorlamaya devam edin hanımlar. Bu son ısınma duruşu." Sınıf itaatkâr bir şekilde takip ederken eğitmen sağa doğru eğilir. "Aferin! Isınma bitti!"

"Isınma." Kolumu gıcıklayan boncuk boncuk terleri kaşıyorum. "Buna inanabiliyor musun?"

Suze'a dönüyorum ve sıırıslıklam havlusunu alıp odadan çıkmasını ağzım açık izliyorum. Eğitmenin çağrısını duymazdan geliyor ve sallanan kapıları açarak içeri muhteşem bir soğuk hava girmesini sağlıyor ve sonra da çekip gidiyor.

Eğitmen şaşkınlıkla bakar. "Tamam." Gülüyor "Umarım geri kalanınız ısınma hareketinden daha uzun süre kalmaya çalışır. Gördüğümüz gibi Bikram herkese göre değil."

Bir kıkırdama odada yankılanıyor ve yanımdaki kız bana yan gözle bakıyor.

Kurbağa pozisyonuna geçiyorum ve Suzie'nin sıcaktan bayılmış olmasını umuyorum çünkü eğer bayılmamış olsaydı, buradan çıktığımda onu bayıltacaktım.

"Sadece bu duruşun lezzetinin tadını çıkarın, sırtınızı rahatlatın ve sırtınızın arzuladığı o güzel kavise girin..."

Kulaklarımın arkasından burnuma doğru ter akarken homurdanıyorum.

"Gözleriniz tavandaki çizgiyi takip etsin, nefes verin ve gülümseyin. Tutun.... tutun ve rahatlayın."

Yanımdaki kıza terimi savurarak bir yığın halinde yere düşüyorum.

"Şimdi kurbağa pozisyonuna geçin. Ve serbest bırakın. Ciğerlerinizi dolduran nefese kapılın. "

Ter, bir barajın yıkılması gibi göğüslerimin arasından fışkırıyor. Kendi lanet terimin içinde kayıyorum.

Kapının çatlağını görüyorum ve umutsuzluğa kapılıyorum. Ama en da kızgınım. Etrafta deli bir kadın gibi zıplayarak doğum nefes teknikleri uygulayan ve odadan çıkmama izin vermeyen bu kadına kızgınım. Omurgasız olduğu için denediği her şeyden vazgeçtiği için Suze'a kızgınım. Ve önümde zıplayan emekliden daha az esnek bir kıça sahip olduğum için kendime kızgınım.

Eğitmenin sesi beynime işliyor.

"Dizlerinizi kilitleyin. Aşağı uzanın, parmaklarınız ayaklarınızın altında olsun, dizlerinizi itin ve KİLİTLEYİN. Dirsekler düz, alın yere baksın, DİZLERİNİZİ KİLİTLEYİN."

Dizlerimi iterek yanımdan geçti.

"Bundan daha fazla eğilmezler," diye homurdanıyorum ve o da sakın bir şekilde gülümsüyor.

Charlie

Suze'dan üç öpücükli bir mesaj alıyorum, birkaç kapı ötedeki Starbucks'ta beklediğini söylüyor. Dışarıdaki soğuk havaya vurduğumda, boktan havası olan bir ülkede yaşadığım için hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Starbucks' girdiğimde elinde büyük boy bir latte ve büyük bir havuçlu kekle oturduğunu gördüm.

"Çok özür dilerim, Charlie." Suçlu görünecek kadar sağduyulu. "Bana kızgın mısın? Nefes alamıyordum... Kalp krizi geçireceğimi sandım. Duvarlar üzerime geliyor sandım. Oradan çıkmam gerekiyordu. Kendi terimde boğuluyordum."

"Bir de bana sor," diye iğrenç bir bakış attım ona. "Senin tam on vardı. Ben doksan dakika boyunca terin olmaması gereken çatlaklara girmesine katlanmak zorunda kaldım. Sadece benim terim de değil."

Masanın üzerine eğildiğimde yüzünü buruşturuyor. "Duş almanı beklemekten rahatsız olmazdım. Sırılsıklam görünüyorsun. Saçların _"

Yüz ifademi görünce sözünü kesti. Saçımın neye benzediğini biliyorum. Alnıma yapışmış, sıırılsıklam bir paspas gibi.

"Duş kuyruğu çok uzundu," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Şimdi işe böyle gizlice girip orada duş almam gerekecek."

"Oh," Dudaklarını gergin bir şekilde çiğniyor. "Peki... kolaylaştı mı?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Korkunçtu. Gözlerime acı biber sokmayı tercih ederdim."

"Yani, hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır. Starbucks hoşuna gitti mi?"

"Hadi ama Charl," diye inliyor. "Özür dilerim. Fiziksel olarak orada kalabilseydim, kalırdım. Tüm bu ekstra ağırlıkla nasıl olduğunu hayal edebiliyor musun? Büyük bir ısı süngeri gibiyim. Ve dışarı çıkmadan önce dört yumurtalı omlet yemiştım. Zavallı bağırsaklarım titriyordu."

"Sadece on dakika devam edersen hiçbir ilerleme kaydedemezsin." Bir anda sertçe çıkıştım ve gözlerinde bir miktar yaş oluşunca sert sözlerimden hemen pişman oldum.

"Belki bir dahaki sefere, öncelikle sıcak olmadan deneyin," diye biraz daha yumuşak bir şekilde öneriyorum.

"Umm-hmm." Başını sallıyor. "Bir keki paylaşmak ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Starbucks çalışanları beni dışarı atmadan önce duş almam gerekiyor."

Sabah 7.45'te güvenlik görevlilerinin yan bakışlarına maruz kalarak ofis kapılarından içeri giriyorum.

Neyse ki sabahın bu saatinde, uyumayan sıkı geliştiriciler dışında neredeyse hiç kimse ofiste olmayacak.

Duşlar alt katta, yani fark edilmem pek mümkün değil.

Şortum ve tişörtüm ıslak tişört yarışması gibi üzerime oturdu. Şortlarım çok kısa. Porno kısalığı. Spor salonu dışında giyilmemesi gerekiyordu.

Nehirde yüzen bir fahişeye benziyorum.

İş kıyafetlerim ve dizüstü bilgisayarım arasında çantamı karıştırıyorum. Kahretsin! Havlum yanımda değil.

Bunu nasıl unuttum? Şimdi 4. kata çıkıp yedeğimi almalıyım.

Alt kattaki resepsiyondan gizlice geçip asansöre bindim. Buraya kadar her şey yolunda. Güvenlik görevlileri dışında etrafta henüz kimse yok.

Asansör aynasında yansımam bana çarpıyor. Düşündüğümünden de kötü.

Sırılsıklam oldum.

Şortum ve tişörtüm her yere yapışıyor. Sütyenim ve pantolonum tamamen görünüyor.

Asansör açılıyor ve ben masama koşuyorum, alçakta kalmak için dizlerimi büküyorum.

Birkaç geliştirici kulaklarında kulaklıklarıyla oturuyor. Beni fark etmiyorlar. Bir yazılımcının dikkatini dağıtmak için kasırga gerekir.

Masama geldim ve çekmecemi açmak için eğildim. Evet! Geçen yıl getirdiğim mavi havlu hâlâ burada.

Arkamdan yavaş bir ıslık sesi geliyor. Sıçradım ve kafamı masaya vurdum.

Gözlerimi açtığımda Dylan Anderson'ın bana sırtıttığını görüyorum. Kıyafetime ya da daha doğrusu kıyafetsizliğime bakarken gözleri balon gibi şişiyor. Kirli Dylan, biz ona yumurtalıkları olan herkese sarkıntılık ettiği için böyle .

"Bu sabah erken için memnun değil ? Bu muhteşem bir manzara."

Gözleri göğsümden göğsüme geçerken kollarımı üzerinde kavuşturuyorum. "Defol git, Dylan."

"Hadi ama Finnegan, biraz ilgi beklemeden ofiste böyle dolaşamazsın."

"Senin lanet ilginin peşinde değilim." Kelimeleri tükürerek söyledim. "O küçük pis gözlerini oyabilseydim, oyardım. Git ve sürünerek çıktığın taşın altına geri gir. Ben sadece havlu almaya geldim."

Eğildi ve elini yapışkan koluma koydu.

"Sırtını için bir ele ihtiyacın olursa... .." diye gözlerini kaçırıyor.

Dikkatini neyin dağıttığını görmek için etrafımda dönüyorum.

Danny Walker gözleri alev alev yanarak bize doğru geliyor.

Tristan'ın gençken birkaç yıl askerlik yaptığını söylediğini hatırlıyorum ve şimdi nedenini anlayabiliyordum. Düşmanlarıyla çatışmaya girmeye hazır bir tank gibi yaklaşıyordu.

Yoğun gözlerini yakaladım.

"Bay Walker," diye kekeliyor Dylan, geriye doğru çekilerek.

Danny

On dakika önce.

"Basına yansımaları nasıl engelleyebiliriz?" Telefonun hoparlöründen bağırlıyorum.

Diğer tereddüt var.

"Yapabileceğim tüm aramaları yaptım, kardeşim, ama bu makaleyi yayınlamak istiyorlar. Çekmek için çok sıcak."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve tiksintiyle makaleyi tekrar tarıyorum. Son birkaç yıldır bana karşı pek çok karalama kampanyası yürütüldü ama bu skandalın da ötesinde.

Sam Lynden. Kendi çalışanım olan kız arkadaşını tehdit ederken onu ittiğim için beni temizleyiciye götüren pislik.

İtişip kakışmadan başka bir şey değildi. Tabii ki, kadın şirketten ayrıldı, onun tarafını destekledi ve ikisi de büyük bir para ygün batımına doğru sekerek gittiler.

Şimdi daha fazlası için geri döndüler. Makalede, kız arkadaşının etrafında nasıl dolaştığımdan, onu benimle yatmaya zorladığımdan ve sonra benimle yüzleştiğinde ona nasıl saldırdığımdan bahsediliyor.

Yalanlarla dolu ama halk kanıtları sorgulamayacak. Bu benim acımasız, adi işadamaı karikatürüme uyuyor; dolayısıyla fiilen suçluyum.

"Danny?" Karl soruyor. Arka planda siren sesleri var ve bardan eve dönmekte olduğunu söyleyebilirim. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Yarın gazetelere çıkacak," diyor kararlı bir şekilde. "Hasar kontrolü yapmamız gerekiyor. Avukatlar hazır ve ona bir iftira davası açmaya hazırlar."

İçki dolabındaki viski kadehlerime bakıyorum. Hayır, en azından öğlene kadar beklemeliyim.

"Peki." Uygulanacak planı açıklarken sertçe nefes veriyorum, yarı dinliyorum.

Ofisin tavandan tabana cam duvarlarına bakıyorum. Muhtemelen çok yüksek sesle bağıriyorum; haber basında çoktan yer aldı.

Bu da ne?

"Gitmem gerek Karl." Telefonu kapattım.

Şaka yapıyor olmalı.

Küçük şortu ve tişörtüyle masasının üzerine eğilmiş, adamın birine poposunu gösteriyor. Tişörtü üzerine yapışmış, göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Meme uçları net bir şekilde belli oluyor.

Öfkeme rağmen, sikim yararsız bir şekilde canlanıyor.

Benim şirketim, ofisim striptiz kulübü değil. Ne çalışıyor? Herkes onu gözleriyle sikebilsin diye küçük şortlar mı giyiyor?

İstediği şey bu mu, bu moruğun gözlerinin teninde, kıvrımlarında gezinmesi mi?

Kasıtlı olarak beni tahrik etmeye mi çalışıyor?

Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyor?

Masasındaki moron şimdi elini kızın kolunda aşağı yukarı kaydırıyor.

Cam kapıyı duvara çarparak açıyorum.

Dördüncü katın orta koridorunda ilerlerken yumruklarım kızgın taşlar gibi şişiyor.

"Sen, siktir git masana geri dön." Onlardan hala en az 4 metre uzaktayken adama hırlıyorum.

Kan basıncım yaptı. Fare gibi kaçıp gitti.

Ona doğru hışımınla yaklaşıp yüzüne birkaç santim kala durduğumda gözleri büyüyor.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Vücudunun her yerinde, göğüslerinin çatlakları arasında, alnında, bacaklarından aşağı, bacaklarının arasında boncuk boncuk ter *var*.

Sertleşmemeye

çalışıyorum. Odaklan!

Gözlerim tekrar onun yüzüne kayıyor.

"Ne?" Bana bakıyor, dehşete kapılmış, bir adım geri çekiliyor.

"Kendi vaktinde flört ediyorsun, benim değil," homurdanıyorum. "Bunun uygun bir ofis kıyafeti olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana deliymişim gibi bakıyor.

Sonra patladı.

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" Beni göğsümden iterek tısladı.

"Terli vücudum bu ofiste böyle bir rahatsızlığa neden olduğu için özür dilerim. Bikram yogaya gelirken rahibe kıyafetimi getirmeyi unutmuşum. Havlumu unuttuğum ve zavallı Dylan'ı nemli tenimi görme işkencesine maruz bıraktığım için özür dilerim. Duşta yardım eli uzatma ihtiyacı hissedecek kadar üzülmeye neden olduğum için özür dilerim. Onu buna zorladığım için çok üzgünüm."

Yeşim yeşili gözleri öfkeyle parıldıyor.

"Benim ofisimde striptizci gibi giyinip dolaşamazsın." Sığ nefesimi kontrol etmeye çalışarak hırslıyorum.

"Bana striptizci mi diyorsun?" Karanlık bir şekilde fısıldıyor. Ellerini iki yana açıyor ve bana tokat atıp atmayacağını merak ediyorum.

"Biri gibi giyindiğini söylüyorum."

Gözlerimiz kilitleniyor, ikimiz de geri adım atmıyoruz.

Ellerini izole edilmiş ofisin etrafında sallıyor. Kafalarını eğmiş klavyedeki tuşlara vuran birkaç geliştirici var. Kargaşaya rağmen bize bakmıyorlar bile.

Bunlar sizin için geliştiriciler.

"Burada kimse yok ki! Bütün gün ter içinde oturacak değilim ya. Bir tuvalet kapıp duşa koşacağım. Aslında, beni pusuya düşürmeseydin şimdiye kadar işimi bitirmiş olurdum."

"Derdin ne senin?" Gözleri yarıklara dönüştü. "Nerede çalışacağımı ve nasıl giyineceğimi belirleyebileceğini mi sanıyorsun? Jackie her gün ofiste kısa etek giyiyor!"

Benim sorunum ne?

Benim sorunum kontrolden çıkmış olmam. Neyle oynuyordum ben? Biz bir teknoloji şirketiiz, kütüphane değil. Çalışanlarım ne isterlerse giyebilirler. Çoğu geliştirici delikli kotlar ve yıpranmış tişörtler giyiyor.

Ne giydiği neden umurumda olsun ki?

Bana bakıyor, bir cevap bekliyor.

Kendimi dizginlemem lazım. Boyum 1.80 ve benden on yaş küçük ve en az bir baş kısa bir kıza atıp tutuyorum. İK beni şimdi görse, avukatları çağırırdı. Tekrar söylüyorum.

Boğazımı temizliyorum ve kelimelerimi karıştırıyorum. "Bak, ne istersen giy ama üzerinde bikiniden başka bir şey olmadan ortalıkta öylece dolaşamazsın."

Yüzünde acı ifadesi belirir.

"Affedersiniz," diyor, dudakları ince bir çizgi halinde. "Soğuk bir duş alacağım."

Topuklarının üzerinde dönerek bana o muhteşem arka tarafını ve dolgun bacaklarını gösteriyor.

Benim de soğuk bir duşa ihtiyacım olacak. Ve daha fazla öfke kontrolü dersine.

Charlie

"Ne dedi?" Stevie çok yüksek sesle söylüyor. Dana ve Tim merakla koltuklarında dönerler.

"Sssh, sesini alçalt!"

Sandalyesinde öne doğru oturuyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım, sana artık bir işin olmadığını söylüyor, ama sana bir yerde iş bulmuş, orada çalışmak istemeyebileceğini ve mülakata bile girmediğini göz önünde bulundurarak, bunu nasıl Tanrı bilir, sonra da giydiğin kıyafet yüzünden seni azarlıyor?"

"Bana striptizci dediğini unutma." Yüzümü buruşturuyorum, dizim aşağı yukarı zıplıyor. Bu sabahki olaydan sonra o kadar gerginim ki basketbol topu gibiyim.

"Anlamıyorum." Kaşları çatılır. "Bu kişisel bir şey olmalı. Jackie o kadar kısa bir mini etek giymiş ki kahvaltıda ne yediğini görebiliyorum."

"Aynen öyle." Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki kişisel bir şey."

"İftira davasına benziyor. Böyle şeyler yapmasına izin var mı?" Pisliğin Dunley üst yönetimiyle bir toplantı yaptığı ana yönetim kurulu odasına bakıyoruz.

Danny konuşuyor ve diğerleri tavuk gibi kafa sallıyor. Acınası. Bu adamı hiç sorgulayan var mı?

"Teknolojinin en güçlü adamlarından biriyle kapışmaya mı çalışacaksın?" Omuz silkiyor. "Sanırım insanların parayı alıp kaçmasına çok alışmış. Onlara nasıl davrandığı önemli değil."

"Neredeyse tokatlıyordum onu." Kızgın yüzünü hatırlayarak kıkırdıyorum. "Lanet olsun Charlie, sakın ol. Kovulmaya mı çalışıyorsun?"

"Kovuldun mu... yoksa becerdin mi?" Alaycı bir şekilde ekliyor ve ben de koluna vuruyorum.

Sandalyesini yaklaşıyor. "Çalışan sözleşmesini kontrol edelim. Bakalım kıyafet kuralları hakkında ne yazıyor."

Başımı salladım. "Sanırım işe başladığım zamanki sözleşmem e-postalarımda duruyor."

Stevie omzumun üzerinden bakarken dizüstü bilgisayarına dönüyorum ve çalıştığım ilk yıla ait e-postalarımı filtreliyorum.

İşte burada. Açmak için tıklıyorum ve tarıyoruz.

Bingo! Danny Walker'ın haddini aşmışının ve benim hiçbir şirket politikasını ihlal etmediğimin kanıtı.

Kıyafet Kuralları. Sabah 9 ile akşam 5 saatleri arasında çalışanlar smart casual kıyafet kurallarına uymalıdır. Aşağıdakilere izin verilmez: Küfür, siyasi ve dini mesajlar içeren sloganlar veya grafikler içeren kıyafetler. Bununla birlikte, hiçbir çalışan kıyafeti nedeniyle ayrımcılığa maruz bırakılmayacaktır.

Stevie, "Özellikle 9 ila 5 arası diyor," diye belirtiyor. "VE şortla ilgili hiçbir şeyden bahsetmiyor."

"Ne yapacaksın?" Bana bakıyor.

Gülümsüyorum.

Bunu yut, seni iğrenç pislik.

Danny

"Dinle," diye çıktım, "Bunu konuşmuştuk. Önümüzdeki iki hafta içinde her çalışanın değerlendirilmesini ve puanlanmasını istiyorum."

"Danny," diye yalvarıyor İK müdürüm Cheryl telefonda. "Hepsi için yeterli zaman yok."

"Bu pazarlığa açık bir konu değil." Sözünü kestim. "Bu projenin bir an önce bitmesini istiyorum."

"Tamam, ama acelenizin ne olduğunu sorabilir miyim?" diye usulca soruyor. "Daha önce hiç bu kadar acele etmemiştiniz."

Cheryl on yıl boyunca benim için çalışmasaydı, şu anda çok zor durumda olurdu. Ben sorgulanmayı seven bir adam değilim.

İç çekiyorum. Ona verecek bir cevabım yok. Ona aletimin iyi oynamadığını ve bunu halletmem gerektiğini çünkü yürüyen bir ereksiyon olduğumu söyleyebilir miyim?

Sorgulamayı kapatmam gerekiyor. "Cheryl, 10 gün içinde çıkarma paketlerinin hazırlanmasını istiyorum. Sana bunu yapman için para ödüyorum, soru sorman için değil. Anladın mı?"

"Mükemmel efendim," diye cevap veriyor kısık bir ses tonuyla.

Öfkeyle kapattım ve anında pişman oldum. Cheryl'in hatası değildi.

Charlie şu anda göremese de ben doğru olanı yapıyordum,

Tristan hangisini tercih ederdi? Küçük kız kardeşine çok cömert bir işten çıkarma paketi ve başka bir yerde yeni bir iş vermemi mi yoksa onu kıpkırmızı olana kadar sikmemi mi? Her gün benimle aynı ofiste olsaydı böyle olurdu. Gözyaşlarıyla biterdi, büyük ihtimalle onun gözyaşlarıyla. Onu bir çalışan olarak kabul edemem. Şöhretime rağmen, hiç bir çalışanımcı becermedim.

Dunley Tech'in IT departmanını merkezi Nexus departmanı ile birleştirmek çok mantıklı. O bir iş adamı. İlkini affeder ama ikincisini affetmez.

Zaman içinde o da öyle olacak.

Daha ne kadar somurtarak dolaşacak merak ediyorum. Bu sabah beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Karşımda meydan okurcasına durduğu, elleri kalçalarında, göğsü öfkeyle inip kalktığı anı sikimi sıkıyor.

Bana tokat atmadığı için şanslı; onu omzumdan atıp ofisime götürme, ıslak şortunu indirip onu sistemimden atma dürtümü kontrol edemezdin.

Ne yazık ki ikimiz için de, onun öfkesi beni da tahrik ediyor.

Buzu viski bardağımın etrafında döndürüyorum.

Akşam 7'deki ödül töreninden önce bu gerginlikten kurtulmalıyım. Pantolonumda bu çadır varken ödül vermemi pek hoş karşılamayacaklarından eminim.

Saatime baktım. Arabanın gelmesine 20 dakika var. Meseleyi kendi ellerimle hall. Gerçek anlamda.

Perdeleri indirirken kendi kendime yüksek sesle güldüm. Daha önce ofiste hiç mastürbasyon yapmamıştım. Hiç ihtiyacım olmadı.

Hiçbir kadın beni şehvetimi bir kenara bırakıp işime devam edemeyeceğim kadar etkilememiştir.

Kapıyı kilitliyorum ve pantolonumun fermuarını indirerek kırmızı ve öfkeli bir şekilde dışarı çıkmasına izin veriyorum. Küçük bir parça prekum aşağı damlıyor.

Lanet olsun, çok hazırım. Ne büyük kayıp.

Ben de buna başvurdum. Milyonlarca sterlinlik bir satın almaya odaklanmak yerine, boktan bir derme çatma ofiste kendimi beceriyordum.

Okşamaya başladım. Beni oraya daha çabuk götürecek bir şeye ihtiyacım var.

Video.

Sonunda Tristan'a sormaya cesaret edemedim. Kız kardeşinin şarkı söylediği bir videoya neden ihtiyacım olduğuna dair aklıma mantıklı bir sebep gelmedi.

Peşimde olduğumu bilirdi ve içimi görürdü.

Hayır, gerçek bir sapık gibi, saatimin çalındığını gerekçe göstererek o gece barın güvenlik kameralarına erişim sağlamıştım. 10 bin dolarlık bir saat olduğunu biliyorlardı. Hiç tartışmadan görüntüleri verdiler.

Aletim sol elimdeyken, diğer elimle sabırsızlıkla telefonumda geziniyorum.

Bingo.

İşte o güzel yüz. O yeşil gözlere sonsuza dek bakabilirim.

Sesi kısıyorum ve tatlı dudakları olan yumuşak ağza bakıyorum.

O dudağı ısırarak için neler yapmazdım.

Ellerimin vücudunda gezindiğini, göğüslerini avuçladığımı, ağzımın o muhteşem meme uçlarını ısırdığını ve emdiğini hayal ediyorum. Bacaklarını ayırdığımı, elimi sıcak kalbine doğru uzattığımı; parmaklarımı içine soktuğumu. Bacakları teslim olana kadar parmaklarımla onu becerdiğimi hayal ediyorum. Adımı haykırırken inlemelerini duymak. *Benim adımı.*

Evet. Çok yaklaşmıştım.

Sikimi sertçe pompalıyorum, ellerimde şişmesini izliyorum, doruğa ulaşıyorum.

Kapı kolu dışarıdan tıkırdamaya başlar.

Ne oluyor lan?

Nasıl dönüyor?

Kilitledim.

Ama kilitli değil.

Telefonumdaki 2 boyutlu görüntü, yüzünün önünde kağıtları savurarak kapıdan içeri girerken 3 boyutlu bir versiyona dönüşüyor.

Gözleri aşağıya iniyor ve aniden duruyor, kağıtlar yere düşüyor.

"Kapıyı çalmıyor musun?" Zor nefes alarak homurdanıyorum.

Bana cevap vermiyor. Onun yerine, orada öylece durup uzunluğumu aşağı yukarı okşamamı izliyor.

Çenesi açık kaldı.

Gördüğü şeyden hoşlanıyor, kızarmış yanaklarından ve genişlemiş göz bebeklerinden anlıyorum. Bunu istiyor.

Küçük bir inilti kaçıyor ve beni uçurumun kenarına itiyor.

Artık çok geç; çok ileri gittim. Bu tren enkazını

durduramıyorum.

Bakışlarımızı ayırmadan sertçe orgazm oluyorum, inliyorum, sıvım dokuya fışkırıyor.

Gözleri yukarı doğru hareket ediyor ve benimkilere kilitleniyor, şok olmuş bir halde.

"Burası özel bir ofis." Sularımı peçeteye silerken hırlıyorum. "Canın ne zaman isterse öylece içeri giremezsin."

"Perdelerin indiğini görmedin mi? Özel haklarınız olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

Öfkeliyim. Hangimize anlayamıyorum, onun ofisime davetsizce girmesine mi, yoksa benim kendimi onun önüne çıkmaktan alıkoyamamama mı?

Düşürdüğü kâğıtları karıştırmak için eğiliyor ve ne kadar gergin olduğunu fark ediyorum.

O yerdeki kâğıtla uğraşırken daha yumuşak bir sesle "Özür dilerim," diyorum. Kendimi pantolonumun içine geri sokuyorum. "Bunu görmemen gerekiyordu."

"İş sözleşmem hakkında konuşmak istiyordum," diye kekeleyerek yere bakıyor. "Ellerin serbest kaldığında geri geleceğim."

İçinde bulunduğum zor duruma rağmen, seçtiği kelimeler karşısında edemiyorum. Küstahtı, hakkını vermeliyim.

Kapı çarparak kapandı.

Bir dakika boyunca kımıldamadan durdum. Arabanın ödül töreni için dışarıda olacağını biliyorum.

Gerçekten de bir çalışanın önünde, Tristan'ın küçük kız kardeşinin önünde işimi bitirdim mi?

Keskin bir nefes alıyorum.

Daha önce de başımı belaya soktum, İK'nın müdahale etmek zorunda kaldığı durumlar yaşadım ve aleyhimde çok sayıda iftira davası açıldı, ancak bu yeni bir seviyeye taşıyor.

Kendi kendime gülüyorum.

Bu kariyerimdeki en büyük başarısızlık olabilir ama yine de en heyecan verici olanı.

Charlie

Kapıyı kapatıyorum ve arkamdan mandalla uğraştığını duyuyorum.

Bu gerçekten oldu mu?

Gerçekten Danny Walker'ın en özel anını böldüm ve orada durup izledim mi?

Asistanı Michelle, masasının arkasından soru sorarcasına bana bakıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Evet, lütfen, durdurmak için kendimi içine sokacağım bir buz parçası.

Burada donmuş bir şekilde durup belgelere sarıldığım için tuhaf görünüyor olmalıyım.

"Hayır," diyorum sarsak bir sesle ve yürüyüp gidiyorum. Nefesimi düzene sokmam gerekiyor.

Beni gördü ve durmadı. Bakışlarını üzerimde tuttu ve ben izlerken boşalana kadar devam etti.

Doğrudan dahil olmamış olmama rağmen bunun hayatımın en cinsel açıdan tahrik edici deneyimi olduğunu şüphesiz söyleyebilirim. Daha önce kendimi hiç röntgenci olarak görmemiştim.

Bacaklarımın arası kaygan. Gözümün önünde çözülmesini izlemek beni azmış bir orospuya çevirdi.

Bu ofisten çıkmam gerek. Seksim zonkluyor.

Yüzündeki o *ifade*. *Orgazm yüzü*. Görebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Sıvısının fışkırmasını izliyordum, o kadar çoktu ki, Tanrım, *içime* boşalmasını istiyordum. Son damlasına kadar. Çok kalındı, çok kızgın görünüyordu. Sanki beni parçalayabilirdi. Koşup onu ellerimin almak ve içime gömmek istedim.

Ve o *gözler*. Bana nasıl da öfke ve şehvetle bakıyordu. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı.

Kadınların ona akın etmesine şaşmamalı.

Beni mahvetti. Hayal kırıklığına uğramadan bir daha asla başka bir erkekle seks yapamayacağım.

Asansöre binerken yavaşça derin bir nefes alıyorum.

İstihdam kontağı ellerimde titriyor, uçları tere bulanmış. Bir tane daha basmam gerekecek, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Bay Kodaman Danny Walker, multi-milyoner CEO, hayatının her parçasını ve etrafındaki her şeyi kontrol ediyor, eli pantolonunun içinde benim olduğum bir videoya mastürbasyon yaparken yakalandı.

Kendi kendime aptal gibi gülümsüyorum.

Videoyu görmediğimi düşünüyor. Partiden bir görüntüydü, sahnenin mavi ışıklarını tanıdım. Ama kimin çektiğini bilmiyorum, kuş bakışı çekilmiş gibiydi.

Mastürbasyon ben miydim? Yoksa Jen'e mi?

Aşağı baktığımda kollarımın altında sırlısklam lekeler görüyorum. Aynı bacaklarımın arasında olduğu gibi.

En azından Julie'nin bu akşam beni zorladığı hızlı buluşma etkinliğinden önce üstümü değiştirecek vaktim var. Gerçi buna şahit olduktan sonra bir sürü erkekle nasıl hafif bir konuşma yapmam gerektiği beni aşıyor. Bunu atlatmak için ciddi bir tavsiyeye ve sert bir içkiye ihtiyacım var.

Charlie

"Dikkatini dağıtmamız gerek, Charl. Bu senin için iyi olacak." Cat cesaretle bana . "Burada gerçekten iyi bir adamla tanışabilirsin."

Ofisinin kapısını kapattığımdan beri şaşkınlık içindeyim.

Leicester Meydanı'nda bir bardayız ve hızlı randevu turunun başlamasını bekliyoruz. Teknik olarak Suze, Julie ve ben hızlı randevulaşıyoruz ama Cat ve Stevie çiftleşme ritüellerini uzaktan izlemek için peşimize takıldılar.

Son bir saatimizi Danny Walker'ın ofisinde karşılaştığım sahneyi inceleyerek geçirdik.

Emin misin, diye sorup durdular? Evet, bir sık gördüğümde , diye onayladım.

Hâlâ şüpheciler.

Anlıyorum; bu oldukça inanılmaz.

Ben bile hayal ettiğimi düşünmeye başladım. 5 yıl boyunca o şirkette çalıştım ve en çok dedikodumuz Jackie'nin fotokopi odasında stajyerle sevişmesiydi. Şimdi bir hafta içinde Danny Walker buldozerle içeri girdi, şirketten ayrılmam için bana rüşvet verdi, ona bir striptizciyi hatırlattığımı söyledi ve yanlışlıkla benim önümde mastürbasyon yaptı.

Danny Walker'ın güzel aletinden bahsetmekten bıkan Stevie'nin ısrarı üzerine konuşmayı değiştiriyoruz.

Lanet olsun, o alet kendi dizisinin yıldızı olabilir.

"Peki ya İsveçli adam?" Suze beni dürttü. "Odaklan, Charlie. Danny Walker'ı düşünmeyi bırak."

Başımı salladım. "Hayır. Sessizliğe gömüldü."

Stevie kıs kıs güler. "Bu sefer ne yaptın?"

"Emin değilim." Şarabımdan bir yudum alıp düşünüyorum. "Bana randevumuzda ne yapmak istediğimi sordu, ben de ona Doğu Londra'da bir tahnitçilik kursunun linkini gönderdim. O zamandan beri ondan haber almadım."

Sessizlik var.

"Tahnitçilik mi?" Kedi yavaşça tekrarlar.

"Sapık filmindeki adamın yaptığı gibi mi?" Stevie araya giriyor. Başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Tahnitçilik, hayvan doldurma."

"Oh. Ne dolduracaksın?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bir fare. Zaman aşımında fark ettim. Maceracı olduğumu düşünür diye düşündüm. Her şeyi bir kez deneme anlaşılmamızı hatırlıyor musun?"

Kedi kaşlarını çatıyor. "Bana tahnitçilikle ilgilendiğini hiç söylememiştin." "Yani İsveçli adama söyledin?" Stevie başını sallıyor.

Savunmacı bir şekilde oturuyorum. "Eğer dürüst olamayacaksam, bunu sürdürmenin bir anlamı yok. Eğer bunun için yeterince erkek değilse."

"Bazen gizemi korumak en iyisi olsa gerek Charlie," diye araya giriyor, "adamla tanışmadığın düşünülürse."

Tavsiyelerine devam ediyor. "Bir sonraki adam için, sadece içkilerin iyi olduğunu söyleyin. Senaryoya sadık kalın. En iyisi hobilerinizden hiç bahsetmeyin."

Bir homurtu salıyorum. "Yani küçük bir ölü fare erkekleri korkutup kaçırıyor mu?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Çoğu erkek bir şeyleri inceleyen kadınlardan hoşlanmaz. Kadınların bir gün öfkeyle penislerini kesme ihtimali olduğunu düşünürler."

Duraksadım. "Tahnitçilikten olmayabilir."

"Dahası mı var?" Julie havlıyor.

Dördü de bana tereddütle bakıyor.

"Yüce İsa, ona hemoroidinden bahsetmedin, değil mi?"

Ben de onlara ters ters baktım. "Hayır! Her neyse, herkes hayatında bir kez hemoroid olur!"

Cat Stevie'ye döner. "Ben değil, sadece Charlie." Stevie başını sallayarak onunla alay eder.

Stevie homurdanıyor. "Çekme tekniklerin berbat."

"Eğer seninle tanışsaydı, ne kadar harika biri olduğunu fark ederdi." Cat kolumu okşuyor. "Ama Stevie haklı; bir erkek mesajla sohbet ettiğinde, belki de sadece yemeğe gitmekten falan bahsetmelisin. Gerçekte nasıl biri olduğunu görmesine izin verme."

Suze başıyla onaylıyor. "Yüz yüze daha iyi olursun."

Ben de. "Tabii insanlar bunu takip edip benimle buluşurlarsa. Yemin ederim, bu online randevu çağında insanlar tek kullanımlık. Tüm bu erkekler planlar yapıyor ve sonra devam etmiyorlar. Tinder'da benimle iletişime geçen o kadar çok erkek oldu ki, birkaç gün ileri geri sohbet ediyoruz, sonra bom-hiçbir şey!"

Stevie bilerek bize bakıyor. "Çünkü erkekler olasılık faktörünü kullanıyorlar. Sadece hoşlandıkları kişiye evet demezler; herkese evet derler. Yani başarı oranları %20 ise 5 kadına evet demeleri gerekir."

"Bu iğrenç bir şey," diyorum öfkeyle.

"Belki de yeterince pis değilsinizdir?" Suze soruyor. "Çıplak fotoğraflarını yüklemeyi düşündün mü? Kafanı kesebilirsin, böylece kimse sen olduğunu bilmez."

Şarabım boğazımda kaldı. "Çıplak selfie çekmiyorum, Suze."

Cat başını sallar. "Anlamıyorum. Biriyle barda tanıştığımız eski günlere ne oldu? Artık insanlar biriyle yüz yüze konuşmak yerine resimlere bakmayı tercih ediyor."

"Hayatımızı internet üzerinden yaşıyoruz ve ben bundan bıktım." İç çekiyorum. "Richard Gere, Julia Roberts'ı canlı bir porno sitesinde bulsaydı bu kadar romantik olur muydu?"

Kedi kıkırdar. "Ya da Ryan Gosling, Rachel McAdams'ı Snapchat aracılığıyla mı buldu?"

"Bu çok fazla! Tinder üzerinden konuştuğum adamla henüz tanışmadık ve bana Snapchat'te arkadaş olmak isteyip istemediğimi soruyor. Neden diye sordum? Çünkü birbirimize fotoğraf gönderebiliyoruz. Ama resimlerin ne faydası olacak? Bir resimle konuşamam."

"Uygulamalar ve hobilerden bahsetmişken, yarın şarkılarınızı OpenMic'e koyuyoruz." Cat kararlı bir şekilde söylüyor. "Bunun hakkında çok uzun zamandır konuşuyoruz, Charlie. Ve bu bir randevuda söylenecek bir şey, tahnitçilikte değil."

Gözlerimi deviriyorum. "İyi". Bir yıldır şarkılarımı OpenMic'e koymaktan bahsediyorduk. İnsanların müziğinize puan verebildiği yeni bir uygulamaydı. Derecelendirmeler beni korkutuyordu. Yargılanmak ve derecelendirilmek istemiyordum. Hedef kitlem olan annemin arkadaşları OpenMic'te değildi.

Ama Cat'i sonsuza dek susturmam gerekiyordu. Belki şarkıları asabiliriz, ben de bir gün sonra gizlice indiririm.

Otuz dakika sonra, Suze, Julie ve ben bir bar masasını paylaşıyor, hızlı buluşmanın ilk turunun başlamasını bekliyorduk. Kadınlar kendilerine ayrılmış koltuklarda otururken erkekler etrafta dönüyor. Bize erkeklerin isimlerini yazabileceğimiz puan kartları ve yorum ekleyebileceğimiz bir alan verildi ve hepimiz yaka kartı takmak zorundayız.

Çok klinik.

İlk adam önüme oturdu. Kısa boylu, takım elbiseli ve gözlüklü. Tipim değil ama iki dakika sohbet etmekten memnunum.

"Merhaba," diye gülümsüyorum.

Bakışlarıma karşılık vermek yerine yaka kartıma bakıyor. "Üzgünüm, bunu okuyamıyorum. Kolunuzu çekebilir misiniz?"

Bu adam gerçek mi?

"Bunun yerine bana adımı *sorabilir* misin?" Ben öneririm.

Kımıldatmayı reddettiğim kolumun arkasını görmeye çalışıyor.

Çok net bir el yazısıyla "Charlie" yazmasını izliyorum.

"Ee Charlie?" Ayağa kalkıyor, gözlüklerini burnuna doğru itiyor, sanki teftiş yapıyormuş gibi "Ne iş yapıyorsun?"

Artık sıkıldım bir dakika bile olmadı. "işlemde çalışıyorum."

Onaylayarak başını sallıyor ve yorum bölümüne isminin yanına 'IT' yazıyor. Belli ki onun kontrol listesindeki bir kutuyu işaretlemişim.

"Harika, peki en sevdiğin renk ne?"

Ona dik dik bakıyorum. "Neden? Bu bilgiyle ne yapabilirsin?" Favori bir rengim yok, ruh halime göre değişiyor.

"Tamam, devam edelim. En sevdiğin hayvan?"

Yüce İsa, Dört yaşında bir çocukla röportaj yapıyorum. "En sevdiğim hayvan? Ne yapmak için, yemek için mi? Beslemek mi? Binmek mi? Tahnitçilik? Canavarlık?"

Bana bakıyor, bekliyor.

"Kesin bir cevap mı istiyorsunuz? Tamam, köpekler." Bir telefon sesi.

"Zil mi çalıyor?" Sahte bir pişmanlıkla sordum. "Zaman doldu, sanırım".

"Hayır, telefon " diye cevap veriyor. "Ee, sever misin Seyahat mi?"

Bu olayı bize zorla yaşatan Suze'a ters ters bakıyorum.

"25 sterlin," diyorum gözüme ilişince.

"Evet, seyahat etmeyi severim". Alaycı bir tavırla sevgilime dönüyorum. Bu zilin çalmasını istiyorum.

"?" "Hayatımda mı?"

Başını sallıyor.

"Hayatım boyunca gittiğim tüm ülkeleri saymamı mı istiyorsun?"

Bekliyor.

"Peki, kapsamı bu yıla ne dersiniz? Hindistan ve Seattle"

Hareketli sohbetimiz, bir sonraki randevuya geçtiğimizi bildiren zil sesiyle kesiliyor.

Suze'u bırakıp bana katılan adama bakıyorum. 18 yaşlarında görünüyor.

Yüce İsa.

Geçmemiz gereken 20 adam var. Uzun bir gece olacak.

Hızlı buluşma bize hayallerimizdeki erkekleri getirmiyor, bu yüzden gece 11'de eve elimiz boş dönüyoruz.

Hollywood film yıldızı randevuya gelseydi de fark etmezdi; Danny Walker'ı tüm vahşi ve çıplak ihtişamıyla görmek artık gelecekteki aşk hayatımı mahvetti. Bu noktadan sonra her sikim yetersiz olacak.

Zihnim hâlâ günün tuhaf olaylarıyla dolu.

Yüksek sesle hıçkırıyorum. Son 5 hızlı randevuyu atlatmak için bir tur içkiye başvurduktan sonra sarhoşum.

Daireye giden köşeyi dönüyoruz ve ben kaldırımda aniden duruyorum, Cat arkamdan geliyor.

"Tanrım, Charlie, dikkat et."

Dairenin karşısındaki yola park edilmiş siyah bir Aston Martin var. Bizim sokakta bir mil dışarıda kalıyor.

Onu görür görmez kalp atışlarım hızlanıyor.

Plakayı Tristan'ın evinden tanıyorum.

O burada.

Neden benim sokağımda? Burada yaşadığımı biliyor mu?

Bir günde o kadar çok kuralı çiğniyor ki; bu bir magazincinin ıslak rüyası. Benim de ıslak rüyam.

Tanrıya şükür siyah elbise giyiyorum.

Dördü etrafımda anlamsızca konuşurken, kalp çarpıntılarımdan habersiz daireye çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Söyledikleri tek bir kelimeye bile odaklanamıyorum.

"Cat," diye mırıldandım dudaklarımı oynatmadan. "Anahtarlarını hemen çıkar." "Pekâlâ, donun üstünde kalsın." Çantasını karıştırırken oflayıp pufluyor. I

tünel görüşüyle daireye bakıp Aston Martin'i görmezden geliyor.

Şoföre bakmaya cesaretim yok; dizlerim dayanmayabilir. Burası benim bölgem. Burada olmaması gerekiyor. Onu gösterişli barlarda ya da etkinliklerde sahnede konuşurken idare edebilirim ama burada, evimin önünde değil.

Kapıdan içeri girdik ve kapıyı çarparak kapattım,

Şimdi ne olacak? Metrelerce uzakta olduğunu bilmek anjin krizine yol açıyor.

Onun burada ne işi var?

İçeri girdiğim şey hakkında konuşmamı engellemek için bana ihtiyati tedbir kararı vermeye mi geldi? Ya da şahsen bir P45 teslim etmek için mi? Hiç böyle bir durumda kalmadım ama bunun onun hatası olduğuna eminim. Tamam, içeri daldım ama çıplak bir sakin sergilenmesini beklemiyordum. Burası bir teknoloji şirketi, meme barı değil.

Ofiste mastürbasyon yapmak yasal mı? Şirketin sahibi olsa bile mi? Yerleşik avukata danışacak vaktim yok, Julie.

Burada olduğumu biliyor. *Buna hiç hazırlıklı değilim.* Daha önce söylediğim her şey büyük kız konuşmasıydı, boş blöfler, boktan konuşmalar.

Yeterince eminim, zil çalıyor. Hiç vakit kaybetmiyor.

Donup kaldım, kapının iç tarafını kavradım.

"Paket servis mi sipariş ettin?" Cat salona giriyor ve sorgulayan gözlerle bana bakıyor. "Yaslanınca açılmıyor, biliyorsun değil mi?"

"Kedi." Hiperventilasyon geçiriyorum. "Ben

Danny Walker." Adımının ortasında durdu.

"Burada mı?" Gözleri açılıyor ve bir başka ısrarlı vızıltıyla ikimiz de sığıyoruz. "O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Araba dışarıdaydı."

"Oh," Ağzı açık kaldı. "Onu içeri alacak mısın?"

"Bilmiyorum," diye yutkunarak ona bakıyorum. "İğneler yüzünden başım dönüyor. Düzgün düşünemiyorum."

Yine vızıldıyor.

Julie koridora fırladı. "Bu vızıldayan da kim?" "*Danny Walker.*" Cat ona anlamlı anlamlı bakar.

"Burada mı?" Julie

havlıyor. Dudağımı

ısıarak başımı

sallıyorum.

"İlginç," diye sırtıyor. "Kahretsin kızım, onu taşaklarından yakaladın! Al onları!"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Tıslayarak karşılık verdim.

"Kontrolü *ele al* demek Charlie," diyor Julie kuşkuyla, siyah elbisemin bir düğmesini açarak. "Burası senin bölgen. Onu baştan çıkar."

Ben onu durduramadan Julie üzerime eğiliyor ve kapıyı açmak için düğmeye basıyor.

"Ve şu kocaman pantolonu çıkar, Tanrı aşkına!" Tıslıyor. "VPL olmadığını göreceksin. Her zaman işe yarar."

Evin dış kapısının açılıp kapandığını duyuyorum, ardından ağır ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor.

Dairemizin kapısı gürültüyle çalındı.

Kedi sırtarak koridorda ilerliyor, ardından Julie "Çıkar şunları" diye bağıyor.

İyi düşünülmüş bir stratejim olmadığı için pantolonumu silip radyatörün arkasına tikiyorum.

Kapının diğer tarafında, biraz da sabırsızlıkla boğazını temizliyor.

Kapının arkasında saklanmıyormuşum gibi davranmak için gizlice koridora doğru birkaç adım geri çekiliyorum, sonra kapıya doğru yüksek sesli, kasıtlı adımlar atıyorum.

Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışarak mandalı kaydırıp kapıyı açıyorum ve onun bakışlarıyla yüz yüze geliyorum.

"Danny?" Sesim çok yüksek perdeden çıkıyor.

İş yerinden aldığı özel dikim mavi takım elbisesini giymiş, ceketini çıkarmış. Beyaz gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, küçük siyah tüylerle kaplı muhteşem bronzlaşmış kollarını gösteriyor.

Gözleri vücudumda geziniyor ve tekrar yukarı bakıyor, bakışlarını tekrar yüzümde sabitlerken alaycı bir gülümseme onlara ulaşıyor. Bunu içimde hissediyorum.

"Güzel elbise. Sana yakışmış".

"Nesin sen... Neden buradasın?" Kapı aralığında duruyorum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum.

Bir an için geri çekilmiş gibi görünüyor.

"Özür dilemek için buradayım." Hiçbir hız randevusu beni bu kuru İskoç sesi gibi titretmeye yaklaşmadı.

Bana dikkatle bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Sanırım." Kapıyı daha geniş açıyorum ve o da beni koridorda takip ediyor.

Stevie ve kızlar kanepede donmuş bir şekilde oturmuş, pervasızca kulak kabartıyorlar. Ellerinde patlamış mısır da olabilir.

Stevie yere bakarak, "Bay Walker," diye mırıldanıyor.

Başını sallayarak onları selamlıyor ve sonra bana dönüyor. "Özel bir yere gidebilir miyiz?"

"Sadece bir oturma odamız var. Yani... benim yatak odam olmak zorunda mı?" Yüzünde bir tereddüt beliriyor, sonra başıyla onaylıyor.

"Tamam," diye tiz bir sesle yatak odamın halini zihnimde canlandırıyorum.

"Bu ."

Arkamdan geliyor, parfümünün kokusu koridoru dolduruyor. Vay be, çok lezzetli.

Yatak odasının kapısını iterek açtım. Düşündüğümünden daha kötü.

"Ziyaretçi beklemiyordum." Gözleri odayı tararken irkiliyorum. Yerde ayakkabılar ve kitapların arasına karışmış giysiler ve iç çamaşırları var. Sanki gardiropu boykot ediyormuşum gibi.

"Oturun," diye köşedeki pembe koltuğumu işaret ediyorum.

Koltuktan büyük pantolonlardan oluşan bir kolajı kaldırıp elinde tutuyor.

"Bunlarla ne yapmamı istersiniz?"

Kahretsin. Ayın zamanı pantolonum. Bu dünyada benden başka kimse bunlara maruz kalmamalı.

"Bunları ben alırım," diyorum, elinden kapıp yastığın altına koyuyorum.

Benim zarif sandalyeme sıkışıyor, kalın bacakları dışa doğru açılmış, tamamen yersiz görünüyor.

Odam için fazla büyük, fazla erkeksi, fazla ezici. Buraya gelen ilk düzgün *erkek* olduğunu fark ettim.

Yatağın kenarına tünüyorum, yüzüm ona dönük, külotsuz halimin çok farkındayım. *Bacaklarımı hareket ettirirsem her şeyi görecek.*

"İçki?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum.

"Hayır. Ben iyiyim. Bundan sonra bir iş görüşmem var. Bu akşam daha fazla içemem." Kibarca gülümsüyor ve sandalyede arkasına yaslanıyor.

Neyden sonra?

gideceğimi bilmeden onu izliyorum, sonra sessizliği bozuyorum. "Bu akşam dışarı çıktın mı?"

Gömleği hafifçe parçalanmış görünüyor ve kendisinden hafif bir viski kokusu geliyor.

"Bir startup ödül töreninde açılış konuşması yaptım," diye açıklıyor gelişigüzel. "Canary Wharf'ta."

Tabii ki yaptı.

Ödül töreninde sunuculuk yapmak onun için sıradan bir gece. Sinemaya gitmekten ya da paket yemekten farkı yok.

"Devr almak istediğiniz herhangi bir şirket görüyor musunuz?"

"Birkaç tane," diye cevap veriyor, alaycı ses tonum onun için boşa gitti.

"Bu gece neredeydin?" Beni biraz şüpheyile inceliyor. "18-30 yaş arası hızlı buluşma etkinliğindeydim," diye itiraf ediyorum.

"18 ila 30," diye yavaşça tekrarlıyor. Gözlerinde bir şey parlıyor, belki de kızgınlık? Ben daha anlamını çözmeden kayboluyor. "Peki ya Ben denen adam?"

"Artık birlikte değiliz."

"Bekâırım," diye ekliyorum şüpheye mahal vermemek için.

"Anlıyorum." Bana okunamayan bir ifadeyle bakıyor. "Bu hızlı buluşma etkinliğinde hoşlandığın birini gördün mü?"

Omuz silkiyorum. "Hayır. Kimse benimle ilgilenmedi." Çıplak bedenim yatakla sürtünme yaratırken bacaklarımın arasında artan kayganlığa bakılırsa *senin gibi değil*.

"Yaşlı erkekleri tercih ederim," diyorum Tekila'nın verdiği cesaretle. "Sert, kaba, otoriter biri. Bana haddimi bildirecek biri."

İpucunu al, dostum.

Gözleri kararıyor. "Kendi yaşında biriyle birlikte olsan daha iyi olur." Uyarılmışlığımı gizlemek için bacaklarımı sıkıca birbirine kenetliyorum.

Bunu hayal etmediğimi biliyorum. Odadaki cinsel akım bir bıçakla kesilebilir.

O da en az kadar dengesiz.

Cebinden bir zil geliyor ve telefonunu almaya çalışırken ikimiz de kesintiye bakıyoruz.

"Üzgünüm" Telefonu sessiz moda alır. "Bu gece eyaletlerle kritik bir görüşme var."

"İstersen al." Teklif ediyorum ama bana sallıyor. "değil."

Yakında gideceğim ve bununla ilgileneceğim."

Eğer bu kısa süreli bir ziyaretse, neden burada?

"Anladım." dank etti. "Buraya beni bugün hakkında susturmak için geldin. Seni İK'ya şikayet etmeyeceğimden emin olmak için."

"Bunun için endişelenmiyorum," diye kaşlarını çatarak bana baktı.

"CEO'nun ofisine habersiz geldin."

Bir sırtıma dudaklarını tehdit ediyor. "Aslında seni uyarabilirim."

"O zaman Tristan'a söylememi engellemek için," diyorum hışımlla.

"Açıkçası, öğrenmemesi tercih edilirdi, ama hayır, buraya gelmemin nedeni bu değil." Bir elini kirli sakalının üzerinde gezdirirken gözlerim çene çizgisini takip ediyor. "Buraya özür dilemeye geldim. Seni o duruma sokmamalıydım. Yaptıklarım affedilemezdi. Bunun ofiste yaptığım bir şey olmadığını bilmeni istiyorum."

Yumrukları koltuğun kenarlarına sıkıştı.

"Bu işe karışmanı hiç istememiştim." Sesi gergindi. "Kapıyı kilitledim... daha doğrusu kilitlediğimi sandım".

"İçeri dalmamalıydım," diye itiraf ediyorum, bacaklarımı çaprazlayıp tekrar çaprazlayarak. Kıpırdamadan duramıyorum. O burada, odamdayken olmaz.

"Kendimi savunmam gerekirse, kapıyı hemen kapatabilirdin." Dudakları hafifçe seğiriyor. "Eğer Tristan'a söylersen, sonuna kadar nasıl kaldığını ona açıklamak zorunda kalacaksın."

"Ben de videonun hangi bölümünü bitireceğini görmek istedim," diye karşılık verdim.

Nefesinin altında küfrediyor.

"Bunu gördüğünü sanmıyordum."

Onu tanıdığımdan beri ilk kez yanaklarının kızardığını görüyorum. Şimdi kendinizden çok mu eminsiniz Bay Walker?

"Bendim, değil mi?" Emin olmak için zorluyorum.

Benimkiler arasında gidip gelirken gözleri kararıyor, neredeyse siyaha dönüyor.

"Sen olduğunu biliyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Videoyu nasıl aldın?" Bir an için çok uzun süre duraklıyor.

"Saatimi kaybettim ve bardan görüntü istedim. Sen de o sırada o."

Bileğindeki pahalı saate bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Artık bunu hayal etmediğime eminim. Kimya ücretleri ve o da bunu benim kadar hissediyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

"Neden benim bir videomu izliyordun?" Cevabı zaten bildiğim için fısıldıyorum. "O görüntü bana aitti ve ben saat hırsızı değilim."

Kare çenesi sıkılır. "Sanırım nedenini biliyorsun, Charlie. Buna cevap vermeme gerek var mı?"

Kıvraniyorum, şişen klitorisime karşı yatakla sürtünme yaratıyorum. Pantolon giymemek içimi kandırarak bu gece onun tarafından sikileceğimi düşündürdü ve o kadar hazırım ki, ihtiyaçtan o kadar şişmişim ki, sadece yatağa sürtünerek bile patlayabilirim.

Daha bana dokunmadı bile.

Gözlerimiz kilitleniyor ve onun da benimle aynı cinsel düşüncelere sahip olduğunu *biliyorum*.

Beni burada olabildiğince sert sikmek istiyor.

"Söyle," diye fısıldıyorum.

Kukuletalı gözlerle bana bakıyor, oda o kadar sessiz ki zor nefes alışını duyabiliyorum.

Kalçalarımı hafifçe ayırıyorum. İçgüdüsel bir şekilde onu tahrik edecek kadar. Daha önce hiç bu kadar yüz­süz olmamıştım, erkek arkadaşlarımla bile.

Gözleri aşağıya doğru düşer ve boğazından acı dolu bir inilti çıkar. "Kes şunu, Charlie. Sarhoşsun sen."

"Neyi durdurayım?" Masumca somurtuyorum, pantolonunun giderek artan bir şişkinlikle gerildiğini zevkle fark ediyorum.

Bacaklarımı masumca yatağın kenarına doğru sallıyorum.

"Ne haltlar karıştırıyorsun?" diye fısıldıyor kısık sesle, koltukta kıvranarak. "Bunun sonu iyi bitmeyecek."

"Cevap ver," diyorum, gözlerim kocaman. "O videoyu neden izliyordun?"

Bana dik dik bakıyor, parmak eklemleri sandalyenin etrafında bembeyaz. Nasırlı iri ellerine bakıyorum ve bacaklarımın arasındaki çıplaklığa neler yapabileceklerini düşünüyorum.

"Çünkü seni masamın üzerinde domalttığımı, içine girdiğimi ve sana hayatında yaşadığın en iyi orgazmı yaşattığımı hayal ediyordum."

Nefes almayı bıraktım. Kelimeler doğrudan klitorisime bir elektrik şoku gönderiyor.

Şimdi onun içime gömülmesini istiyorum. Beni o kadar sert becermesini istiyorum ki durması için yalvarayım. Beni o kadar yüksek sesle orgazm etmesini istiyorum ki tüm sokak beni duysun.

Başka bir arama geldiğinde dizindeki telefonun ışığı yanar.

"Pantolon giy, Charlie." Kukuletalı gözlerini bana emretti. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce."

Ben de ona sırtıyıyorum. "Burası benim yatak odam; senin otoritenin burada bana patronluk taslamaya kadar uzandığını sanmıyorum."

"Beni zorlama." Hırlıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

Ağzı bir şey söylüyor ama pantolonundaki devasa çadır başka bir şey söylüyor.

Yataktan kalktım ve ona doğru bir adım attım.

Cesaretimi kaybetmeden önce elini tutuyorum ve sıkılı parmak eklemeni açıyorum.

"Beni en iyi orgazmımdan mahrum etmek hiç adil değil," diyorum usulca, elini çıplak bacağımda gezdirirken.

"Dur, Charlie," eli uyluğumun iç kısmına yaklaşırken donup kalıyor.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Ciddiyim, dur." Sesi gergin bir şekilde tekrarlıyor ve elini çekmek için yarım bir girişimde bulunuyor.

Bacaklarını girebilmem için açarken vücudu aynı fikirde değil.

Elbisemi yukarı kaldırıyorum, böylece göbeğimin etrafında toplanıyor ve kalçalarımı olabildiğince geniş bir şekilde dizlerine doğru itiyorum. Şimdi *her şeyi* görebiliyor. Pembeyim, şişmişim ve sıırıslıklamım.

"Sırıslıklam olmuşsun." diye inliyor, dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Patronum bugün yanlışlıkla önümde mastürbasyon yaptığından beri ıslağım," diye fısıldıyorum o büyülenmiş bir şekilde yarığma bakarken. "O zamandan beri bunun fantezisini kuruyorum."

Pantolonundaki çadır acı verici bir şekilde şişiyor ve titreyerek kendini toparlamak için gözlerini kapatıyor.

Onları tekrar açtığında, bana öylesine saf bir cinsel ihtiyaçla bakıyor ki nefesim kesiliyor.

"Parmaklarınla amını iyice aç," diye homurdanıyor. "Bakayım."

O kadar muhtacım ki itiraz etmeden itaat ediyorum, parmaklarımla yarığımı açıyorum.

"Evet." diye tıslıyor, gözlerini ayıramıyor. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel manzara."

Kendimi onun kalın sikinin etrafına sarılmış, onu yutarken hayal ettiğimde am kaslarım sıkılıyor.

"Charlie," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde, gözleri gözlerimi tutuyor. "Benim için çok hazırsın."

Onun için o kadar hazırım ki, utanç verici. Hiç bu kadar aşırı seksi, bir erkek için bu kadar çaresiz olmamıştım. Uyarılmışlığımın kokusu havayı dolduruyor. Beni nasıl azgın, titreyen, ateşli bir karmaşa içinde bıraktığına dair ona hiçbir şüphe bırakmamak için şimdi ve burada sertçe boşalmam gerektiğinden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Telefonu yanımızda öfkeyle tekrar alıyor.

"Siktir et o telefonu." diye tıslıyor ve yere fırlatıyor. Görmezden .

Bir elimle elbisemi tutarken diğer elim geçici olarak yırtmacımın üzerinde geziniyor.

"Bunu daha önce hiç kimsenin önünde yapmadım," diye fısıldıyorum kısa bir güvensizlik anında.

"*Siktir*." Onu kargaşa içinde tutan tartışılmaz şehveti bastırmaya çalışırken çenesi sertçe sıkılıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey."

Parmaklarımı ıslaklığım sokup çıkarıyorum, parmaklarının beni keşfettiğini, becerdiğini hayal ederken yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"İyi kız," diye homurdanıyor. "Parmaklarını amına daha derine sok."

Nabzım daha sert ve daha derin atarken nefeslerim kısıyor ve hızlanıyor, başım geriye düşüyor.

"Hayır. Bana bak," diye kaşlarını çatıyor. "Geldiğinde bana bakmalısın."

İki parmağımı tekrar şişmiş etime sokup yüksek sesle inerken bakışlarımı tekrar ona odaklıyorum.

Kalçalarımı daha geniş açıyorum, parmaklarımla daha derine iniyorum, kayganlığımın sesi havada daha hızlı ve daha ağır hale geliyor, ikimizi de tüketiyor.

Parmaklarım şişmiş klitorisimi buluyor ve en hassas noktayı öyle bir ovuyorum ki ne kadar pembe ve uyarılmış olduğunu görebilsin. Onun için ne kadar şiştiğini.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar görmesini istiyorum. Gözleri açılışında sabit kalıyor.

"Danny," diye yalvarıyorum. "Seni görmek istiyorum. Ne kadar tahrik olduğunu görmek istiyorum."

Nefesini içine çeker ve gözlerini kapatır.

"Eğer sikimi çıkarırsam, senin içine girecek." Sesindeki tehdit beni ürpertiyor. "Durmam mümkün olmayacak."

Dairesel hareketlerim çılgınca ve öfkeli bir hal alırken bacaklarım titriyor, inlemelerim hızlı ve çaresiz. "Sikini orada hissetmek istiyorum. " Nefes nefese inliyorum. "Çok yaklaştım."

Acı dolu bir inilti çıkarır ve koltukta sarsılır, boyu takım elbisesinin pantolonundan dışarı fırlamak için patlar.

"İstiyorum," diye fısıldıyor, bir elini sertleşmiş sikinin üzerine koyarak.

Gözlerindeki çiğ, hayvani şehvet bakışı beni uçurumun kenarına getiriyor.

"Becer beni Danny... lütfen," diye haykırıyorum, kırılmanın eşiğindeyim.

"Bırak beni
sikinin üstüne gel."

Sertçe inliyor, kontrolü ele almak için mücadele ederken gözleri ince yarıklara sıkışıyor.

Son bir çığlık atıp sularımı elime fışkırtarak üzerine yığıldığımda telefonunun sesi yerde tekrar tekrar vızıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, ıslaklık iç uyluğumdan aşağı süzülürken zor nefes alıyorum.

Saçlarımın altına gömüldüğünde, kendi hırıltılı nefesini düzene sokmaya çalıştığını duyuyorum.

"Beni sonsuza dek mahvettin," diye homurdanıyor sesi altımdan. "Bundan asla kurtulamayacağım."

Orgazm sonrası tatmin duygusuyla sınırlanarak doğruluyorum.

"Lanet olsun Charlie." diye tıslıyor, telefon yerde hiç durmazken ellerini saçlarında gezdiriyor. "Buna cevap vermem gerek."

Telefonu kaldırarak ayağa kalkıyor ve beni nazikçe itiyor. Telefonda Karl'ın öfkeli sesini duyuyorum.

"Ne oluyor *lan*?" Karl kükrer. "Neredesin sen? On dakika önce telefonda olman gerekiyordu. Bu lanet olası 5 milyon sterlinlik anlaşmayı mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

Danny yüzünü buruştururken gözleri benimkilerle birleşiyor. "Sakin ol Karl, 5 dakika içinde geleceğim. Şimdi arabaya gidiyorum."

"Bu konferans görüşmesini lanet arabada mı yapıyorsun Danny?" Karl'ı daha önce hiç bu kadar kızgın duymamıştım ve Danny'ye bağırdığını da hiç duymamıştım. "Neden evindeki ofisinde değilsin? Ödöl töreni iki saat önce bitti! Hangi cehennemdesin? Bunun ne kadar profesyonellik dışı göründüğünün farkında mısın?"

"Bana bir dakika ver Karl." Sessize geçti, gözlerini benimkilerle birleştirirken yüzünde acı ve telaş vardı.

Sesi yumuşak bir tona dönüşür. "Gerçekten gitmem gerek, Charlie." "Sorun değil," diye gülümsedim. "Ama unutursan diye..."

Elini tutuyorum ve hala uyarılmayla ıslak olan açıklığım boyunca izliyorum.

İnliyor, sonra elleri saçlarımanın arkasını kavırıyor ve ağzımı kendi ağzına çekerek dudaklarıyla öfkeyle saldırıyor. Ben de karşılık olarak ağzımı sonuna kadar açıyorum, dilim onunkiyle aynı açıklıkla buluşuyor.

Sert uzunluğunu karnımda hissediyorum ve bir parmağını göbeğimin derinliklerine iterek ağzının içinde çığlık atmamı sağlıyor.

"Görünüşe göre dokunmama sözünü tutmadın." Yumuşakça inliyorum.

Islak parmağını bacaklarımanın arasından çıkarıyor. "Öyle görünüyor."

Sonra öfkeli Karl telefonda onu azarlarken kapıdan çıkıp gitti ve beni yapış yapış bir halde bıraktı.

Danny

Beni mahvettiğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Küçük bir kız apartmanında oturup, benim için çok genç ve tamamen sınırların dışında bir kızın kendini tatmin etmesini izlerken kendi spermlerimin içinde kıvrılmak için neredeyse 5 milyon sterlinlik bir anlaşmayı mahvediyordum. Azgın bir okul çocuğu gibi.

Bir mucize eseri anlaşmayı kurtarmayı başarmış olsam da Karl bana hâlâ kızgın. Neden kaçtığıma dair detayları benden öğrenemeyecek kadar öfkeliydi.

Ne yaptığımı kendime açıklayamıyordum.

Kahvemden bir yudum aldım. Gece 2'ye kadar konferans görüşmesindeydim ve sonrasında Karl 30 dakika boyunca canıma okudu. Bana ne kadar dikkatsiz olduğumu, bu anlaşma için aylardır çalıştığımızı söylüyordu.

Her dakikasına değdi.

Onun kendini boşaltmasını izlemek hayatımın en büyük tahrikiydi.

Ben toplantı odasına girdiğimde o lanet olası ahmak Mike konuşmaya devam ediyordu.

Odanın kontrolünün kendisinde olduğunu göstermek için göğsünü dışarı çıkarıyor.

Nexus ofisleriyle kıyaslandığında burası şaka gibi. Yönetim kurulu odaları, toplantıların yarısını video bağlantısı kurmaya çalışmakla harcayan ölmekte olan teknoloji ve bir okulda bulabileceğiniz türden plastik sandalyelerle dolu.

Önümüzdeki hafta onları Nexus merkezine bu çöplüğün arkasını görmekten memnun olacağım. Gerçi yarısı bunun tadını uzun süre çıkaramayacak.

Odayı tarıyorum ve bir istisna dışında tüm gözler üzerimde.

Dikkatimi esmer güzel çekiyor, bakışlarımla buluşmayı reddediyor, yüzünde bir kızarıklık belirliyor. Mike'a sanki hayatında duyduğu en ilginç adammış gibi dikkatle bakıyor. Neredeyse kıskanıyorum.

Otururken usulca nefes veriyorum. Gözlerim onun uzun bacaklarına takılıyor. Boyu 1.70 civarında olmalı, bana göre hâlâ kısa; 1.80 boyunda herkes bana göre kısadır.

Görünüşündeki her ayrıntıyı daha sonra kullanmak üzere aklıma kazıyorum. Kalçalarını saran dar kot pantolonunu geçip uzun kahverengi saçlarının olduğu yere kadar

göğüslerinin kıvrımları etrafında kıvrılıyor.

Çok lezzetli.

Mike boğazını temizlerken ben oturuyorum. "Patron, biz de bu çeyrekte nelerin iyi gittiğini ."

"Neden?" Soğuk bir şekilde soruyorum.

"Neden?" diye daha az emin bir şekilde tekrarlıyor.

"Bunun bir kriz toplantısı olması gerekiyordu." Sandalyemde öne doğru eğilerek sabırsızca çıkıştım. "Ne kadar iyi bir iş çıkardığınızı söyleyip kendinizi övdüğünüz bir toplantı değil. Açıkça söylemek gerekirse, bu ürünler başarısız oluyor."

Tüm oda topluca bir nefes alır. "Efendim." diye kekeliyor, "istatistiklerimize rağmen, biz -"

"İstatistiklerin yanlış." Ben araya girdim. "Şu andan itibaren Nexus istatistiklerine göre ölçüm . Ve bunlara göre, ürünleriniz başarısız oluyor."

"Bay Walker," diye tekrar cesaretlendi. "Gönderdiğimiz anket aracılığıyla tüm büyük müşterilerimizden olumlu geri bildirimler aldık."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum; bu saçmalık için sabrım yok. Gecenin yarısını Amerika'yı arayarak geçirmem ve bir esmerin sikimi uyanık tutmasıyla birlikte, çok yorgunum.

"3 yıldır yeni müşteri yok."

"Mevcut müşteri kullanımında artış yok."

"Sürekli kesintiler."

"Yüksek destek çağrıları."

"Basında kötü eleştiriler." Sıkılmış dişlerimin arasından sıralıyorum.

Onların işini ben mi yapmak zorundayım?

"İşte burada kendinizi diğerlerinden ayırabilirsiniz." Yüksek sesle söyledim. "Bu odada inisiyatif nerede?"

"Kafanızı kuma gömmek yerine herhangi bir sorunu ele almaya çalışan oldu mu?"

Tumbleweed.

Tek ses, duvarı yumruklamamaya çalışarak parmaklarımı öfkeyle dizüstü bilgisayarına vurmam.

Neden zahmet ediyorum ki? Hepsini anında kovmalıyım. Çoğu yere bakıyor. Benimle göz teması kurmalarını isteyerek odayı tarıyorum.

Gözlerim tekrar Charlie'ye kayıyor.

Başını kaldırıp bakıyor, yanakları kıpkırmızı, sonra gözlerini kaçırıyor. Mike'a ters ters bakarken derin bir nefes . Bu onun hatası; bu takımdaki son yenilik umudunu da gömdü.

"Yazılım 10 yıllık ve arkasında düzgün bir tasarım yok, stratejik düşünme yok, yıllar içinde eklentiler ve hack'lerin bir uyumsuzluğu var ama tutarlı bir tasarım ve vizyon yok." Güçlü bir ses tonuyla konuşuyor ve benim gözlerim şaşkınlıkla ona dönüyor.

"Bakımı pahalı ve yeni özellikleri yeterince hızlı sunamıyoruz. Müşterilerimizin gerçekte ne istediğine dair hiçbir kullanıcı araştırması yapmıyoruz."

"3 yıldır yeni müşteri yok çünkü çok fazla hack ekledik. Bu aşırı mühendislik ürünü bir sistem." Devam ediyor. "İnsanlar bundan korkuyor."

"Saçmalık." Mike havlıyor. "Charlie, bunun gerçekten yardımcı olacağını sanmıyorum." "Bırakın bitirsin," diye sözünü kestim ve devam etmesi için kaşlarımı kaldırdım. "Mevcut müşteri kullanımında bir artış yok, çünkü ekleme yapmıyoruz istedikleri özellikler."

"Sürekli kesintiler, sürdürülebilir olmayan bir barındırma platformuna sahip olmamızdan kaynaklanıyor."

Dikkatim onun ağzına çekiliyor ama kendimi onun söylediklerini dinlerken buluyorum.

"Açıkçası, sürekli kesintilerimiz nedeniyle yüksek destek çağrıları." Nefes almak için duruyor.

"Geliştirme süresini kısaltacak hızlı kazanımlar için ekleyebileceğimiz bir dizi önerim var ama sonuçta bu yazılım eskiyen teknoloji üzerine kurulu; yeni müşteriler istiyorsak ve mevcut müşterilerimizi elimizde tutmak istiyorsak, şu anda yaptığımız gibi aşağıdan yukarıya değil, yukarıdan aşağıya yeniden tasarlamamız gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum.

"İyi Charlie. Tasarımcılarımın senin fikirlerini duymasını istiyorum." Yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor ve nedenini anlayamıyorum. Sürprizime mi kızdı?

"Size tüm kalbimle katılıyorum," diye kesin bir dille cevap veriyorum. "Bu ürünü baştan aşağı yeniden tasarlamak için yatırım yapmamız gerekiyor. Unutmayın, artık küresel bir teknoloji şirketinin desteğine sahipsiniz. Şimdi bunu nasıl gerçekleştireceğimize dair fikirlerinizi duymak istiyorum."

Dişlerimi sıkıp bekliyorum.

Sonunda konuşmaya başlıyorlar, böylece sadece kukla olmadıklarını anlıyorum ve fikirler önce geçici olarak sonra cesaretle odanın içinde dolaşıyor.

Dikkatim tekrar köşedeki uzun bacaklı büyüleyici güzelliğe kayıyor.

Yüzü bana dönük ama bakışları benden başka herkesin üzerinde. Utanıyor mu? Pişman mı?

İçtiğini biliyordum. Bu kadar açık bir şekilde seksüel olduğu bilinmez; tam bir baş belası. Yine de yıllar sonra ilk kez bunu öğrenecek kadar ona yakındım.

Göğüsleri beyaz gömleğinin içinde inip kalkıyor ve kasıklarımnda bir uyarılma hissi uyandırıyor.

Koltuğunda kıpırdanıyor ve bacaklarını açarak o muhteşem anıyı geri getiriyor.

Kız sansasyonel; buna hiç şüphe yok. Karl ve Jack bunu kendileri de söylediler ama nedense benim kadar etkilenmediler. Koyu kirpiklerinin altındaki yeşil gözlerine bir bakış attım ve Goo'ya döndüm.

Onu kendisiyle oynarken görmek hayatımın en ateşli, en tahrik edici anıydı.

Onu almam, ona sahip olmam için yalvarıyordu. O pembe, şişmiş, güzel amcığın hepsi benim olabilirdi.

Bunu önünde yaptığı tek erkeğin ben olduğumu biliyordum.

Ve hayatında görebileceği tek erkek... Kafamın içinde birdenbire küçük bir ses yükseldi.

Gözlerim vücudunda geziniyor. Bunu hissettiğini söyleyebilirim; alt dudağını ısırtıyor, ilgiden açıkça endişeli.

Bu grubu motive etmem gerekirken, hepsine gitmelerini emretmek istiyorum, böylece kotunu parçalara ayırabilir ve onu masanın üzerinde becerebilirim. Hayvan gibi üstüne çıkacağım.

Çok sıkı hissediyordu.

Islak bedenini hissetmek beni her zamankinden daha sert yaptı. Sırılsıklamdı. İlk seferinde uzun süre dayanamazdım, o kadar ıslaksa olmaz.

Odanın diğer ucundan dudaklarını izliyorum, o dolgun pembe dudaklar bana diğer dudaklarını hatırlatıyor. İkisinin de sikimin etrafında olmasını, beni emmesini istiyorum.

Tekrar içine boşalırken uzunluğumu alıyor. Beni cinsel olarak istiyor; artık bundan eminim.

Dizüstü bilgisayarımı ereksiyonumun üzerine koydum.

Acıyla zonkluyorum. Ona bakıyorum, bana bakmasını emrediyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve dudakları hafifçe aralanıyor, ben onunla göz göze gelirken yüzünde o muhteşem kızarıklık belirliyor. Sırrımız aramızdan geçerken usulca gülümsüyorum.

Kucağımdaki dizüstü bilgisayarıma bakıyor.

Tam olarak ne düşündüğümü biliyor. Parmaklarının pembe şişmiş amcığını tatmin ettiği görüntüyü kafamda tekrar tekrar oynattığımı.

Hayatımda gördüğüm en büyüleyici kadın. "Bay Walker?"

Gözlerimi ondan ayırıp Mike'a dönüyorum.

"Tekrar söyle Mike," diyorum sinirli bir şekilde, ereksiyonumu yatıştırmak için çıplak Mike'ın görüntülerini zorluyorum.

"Eylem planımız nedir?" Kekeliyor. Benim eylem planım ne? Bu işin sonu nereye varacak?

Karl, Jack ve Tristan'a davranışlarım hakkında atıp tutuyordu ve onlar da sorular soruyordu.

Lanet olsun, iyi yatmış olmalı. Tristan bu sabah bir mesajla şaka yaptı. Tristan.

Ona göre bu en büyük ihanet olurdu. Tanrı aşkına, ben Daniel'ın vaftiz babasıyım. Çocuğa benim adımlı verdiler.

Ona söylemeyecek. Bundan gerçekten kurtulabilirim. Tristan'ın dün gece olanları öğrenmesini istemeyecektir.

Ayrıca, henüz onunla yatmadım. Dün geceyi tamamen o yaptı.

Ama İK ona seçilemediğini söylediğinde ne olacak? Çok alıngan ve ne yapacağı belli olmayan biri.

Neden kendimi kandırıyorum ki? Kontrol onda. Mecazi olarak beni nereye gitmemi istiyorsa oraya götürüyor.

Charlie

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bundan dönüş yok. Kurtuluş yok.

Ömür boyu hapis cezası, beni kabul etmesi için *yalvardığım* ama reddedildiğim bir adamın emrinde çalışmaktan daha iyi bir seçenek olurdu.

Kendimi *zorladım*. Kendimi

bir *tabakta* sundum. Bunu

kim yapar ki?

Kendime *hiç* saygım kaldı mı? 28 yıl boyunca namuslu biri olarak yaşadım, şimdi de çaresiz bir azgın teşhirciye mi dönüşecektim?

Tabii ki ereksiyon olmuştu; o bir erkek. İğnelerin etkisi geçtiğinde, gecenin gerçekliği ve gerçekleri ortaya çıkmaya başladı. Durdurmaya çalıştı.

Bul

Kendi yaşında biri. Sarhoşsun.

Ne kadar sarhoştum? Olayları zihnimde her hatırladığımda değişiyorlar.

Nihayet sabah 5'te uyuduğumda, hastalıklı korku zihnimi öylesine harap etmişti ki hıçkırarak uyandım.

Benimle irtibata geçmedi. Sonra onu o toplantıda görmek zorunda kaldım.... midem bütün zaman boyunca düğümlendi ve hasta olabileceğimi düşündüm.

Tüm toplantı boyunca çok yorgun ve sinirli görünüyordu. Yeni çocuk şirketinin bir sivrisineğin kolektif zekasına sahip olduğunu düşünen huysuz bir CEO'yu baştan çıkarabileceğimi neden düşünmüştüm ki?

Ekrana odaklanmaya çalışarak gözlüklerimi ayarlarken ellerim titriyor. Danny Walker'ın azarından sonra ofisteki herkes sessiz ve asık suratlı. Ceketimi alıp bu binadan çıkana kadar 4 saat 23 dakikam var.

Mike yüksek sesle dişlerini emiyor, sinir sistemimi bıçaklıyor.

Her zaman.

"Lanet olsun."

Neden şikâyet ettiğini anlamak için başımı çevirdiğimde Danny Walker'ın gergin yüz ifadesiyle bize doğru ilerlediğini görüyorum.

Koyu gölgeler gözlerini çevreliyor ve saçları başının üstünde asi bir kalabalık halinde duruyor, ama yine de yıkıcı derecede yakışıklı.

Mike'ın masasının önündeki kâğıtları yere çarpıyor ve bir diş savaşında kendi dişlerini Mike'a gösteriyor.

Bununla başa çıkamıyorum. Sandalyeme büzülüp elimle yüzümü kapatıyorum.

"Koca bir gün mü Mike?" Çevresel görüş alanımdan bağılıyor, öfkesi açık. "Yazılım bütün bir gün boyunca kapalı mıydı?"

Kalbim dört nala atıyor. Lanet olası kesinti, Mike'ın bundan haberi yok.

Ayağa kalkıyorum, başımı ters yöne çeviriyorum.

"Bir dakika Charlie." Mike kaçışımı yok ederek havlıyor.

İkisine de dönüyorum, midem huzursuzlukla çırpınıyor.

"Evet, Mike?" Yumuşakça soruyorum.

"Hiçbir kesintiye maruz kalmamamız Charlie'nin sorumluluğunda."

Muzaffer bir edayla gülümsüyor. "Charlie, lütfen bu hatanın nasıl yapıldığını açıkla."

Ona baktım. Beni otobüsün altına atmaktan bahsediyor.

Gözlerim Mike'ınkilerden Danny'ninkilere kayıyor ve onun da beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"Yapılandırma değişiklikleri bazı sunuculara doğru şekilde uygulanmadı." Güçsüzce, "Bunun temel nedeni ve bir daha tekrarlanmamasının nasıl sağlanacağı konusunda bir rapor hazırlıyorum" diyorum.

Birbirimize bakıyoruz, utançtan derim diken diken oluyor.

Sertçe nefes veriyor. "İki gün oldu ve sen hala raporu hazırlamadın mı?"

Utanç içinde başımı öne eğiyorum, tüm yüzüm yanıyor. "O zamandan beri başka kritik sorunları çözmemiz gerekti. Zamanım yoktu."

"Charlie'nin bunun sonuçlarını anlayacağından emin olacağım, Danny." Mike alay ediyor ve gözlerim ona dik dik bakıyor. "Bu bir daha olmayacak."

"Size Bay Walker diyeceğim." Sözleri öfkeyle karışık bir şekilde azarlıyor. "Personelinizi suçlamayın. Siz Bilgi İşlem Müdürüsünüz, değil mi?"

Mike'ın yüzü düşer. "Evet...ama"

"Bahaneler duymaktan bıktım. Lanet olası işini yap ve sorumluluk al."

Yorgun bir nefes veriyor ve dikkatini sözsüz bir şekilde bana çeviriyor. Korkunç bir an için, dün gece yaptığım şey için beni azarlayacağını düşünüyorum. Bu adama kim ne diyebilir ki?

Gözyaşlarıma engel oluyorum.

"Charlie, bugün ayrılmadan önce o raporu istiyorum." Kesin bir dille, parmaklarını masamın kenarına vurarak yürümeye başladığını söyledi.

"Evet efendim," diye fısıldayarak cevap veriyorum. Adımlarında kısa bir süreliğine duraksıyor, öyle ki yüzünde karanlık ve uygunsuz bir şeyin yanıp söndüğünü görebiliyorum.

4 saat 10 dakika sonra dünyadan saklanabileceğim.

Bir kadın olarak, bir çalışan olarak, bir insan olarak kendimi hiç bu kadar yetersiz hissetmemiştim.

Danny

Sanırım ceketim sende.

"Sevgilim? Ne dediğimi duydun mu?" Jen elimi sıkmak için masaya doğru eğildi.

"Bir dakika," diyorum telefona bakarak. Onun yazdığını görebiliyorum.

Sanırım bu Danny? Evet, burada.

Yazan noktalar tekrar görünmeye başlar.

Tristan'a vermemi ister misin?

oturuyorum. Yok artık. Ne çalışıyor? Beni tehdit mi ediyor?

Kesinlikle olmaz. Bu akşam alırım.

Ona işe getirmesini söyleyebilirdim. Ya da hayır kurumuna vermesini. Yüz tane daha montum var.

Bu akşam meşgulüm.

Aşağı bakıyorum.

İçimden kıskançlık fışkırıyor. O ne yapıyor? Bir erkekle mi birlikte?

Bütün gece meşgul müydün?

Yazıyor, sonra duruyor, sonra tekrar yazıyor. Hiçbir şey gelmiyor.

Akşam 10'da evde olacak mısın?

"Danny?" Jen daha yüksek sesle, masanın karşısından bana surat asarak söylüyor.

Telefon çalıyor ve yanıtın memnun bir şekilde derin bir nefes veriyorum. Geri yazıyorum.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum mahcup bir şekilde. "Dikkatim dağınık. Bu akşam yemekten sonra ofise uğramam gerekiyor. Seni eve ayrı bir arabayla götüreceğim."

Gözleri büyüyor. "Ama daha sonra benimkine geleceksin, değil mi?"

İç çektim. Ne yapıyorum ben böyle? "Tabii ki."

Charlie

Duşun kapısını açtım ve buharlı banyoya adım attım. Uzun duş utancımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Islak saçlarımı tepeden bir düğümle toplayıp aynadaki buharı siliyorum. Çıplak, solgun yüzüm bana bakıyor.

Kurulandım, şortumu ve kazağımı giydim. İstesem de daha az çaba harcayamazdım. Onu tekrar hırpalamaya çalıştığımı düşünmesini isteyeceğim son şey bu. O gemi çoktan kalktı.

Telefonum ötüyor.

Ben aşağıdayım.

Hadi şu bitirelim.

Ceketini kaptığım gibi yanından geçerken Cat kanepeden "İyi şanslar," diye sesleniyor.

Vızıldamıyor. Sanırım dairenin yakınına bile yaklaşmak istemiyor. Kapıyı açıyorum ve alt kattaki daireyle paylaştığımız evin ortak merdivenlerinden aşağı iniyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve evin ön kapısını açıyorum.

Telefonuna bakıyor, kaşlarını çatmış yüzünü kaplıyor.

"Merhaba," diyorum bakışlarımız birleşirken usulca.

Yüz ifadesi hafifçe yumuşar. "Charlie."

"Ceketin bende," diyorum hemen ve ceketini ona uzatıyorum. Aldı, kaşları hafifçe çatıldı.

"Dinle Danny," diye başladım hazırladığım konuşmaya. "Dün geceki davranışım için özür dilemek zorundayım. Tamamen uygunsuzdu ve seni o duruma soktuğum için çok pişmanım."

"Başka işler aramaya başladım. Cayman Adaları'nda bir iş için başvuruda bile bulundum."

"Cayman Adaları mı?" Bana bakarken ağzı seğiriyor. "Bu biraz aşırı değil mi?"

"Hayır, değil." Sözümün kesilmesinden hoşlanmadığımı belli ettim. "Ayrıca patavatsızlığımı nazikçe unutmanız için size yalvarmak istiyorum. Bu benim karakterime tamamen aykırı ve oldukça mahcubum."

Bunu söyleyene kadar ne kadar doğru olduğunu fark etmemiştim. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Sadece Tekila ile mi oluyor o zaman?" Gözleri eğlenerek kırışıyor. "Bu gece tekila yok mu?"

Bunu pek komik bulmuyorum. Benimle oynama, seni alaycı piç. "Bana gülme," diye fısıldıyorum öfkeyle, yüzümü yere dönerek. Tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve makyaj yapmadığım için şükrederek yanağımı hızla siliyorum.

"Oh, Tanrım, Charlie." Beni kollarının arasına aldı ve başımı göğsüne bastırdı. "İstediğim son şey seni üzme."

"Sadece kendimi sana attığım için utanıyorum." Göğsüne doğru burnumu çekiyorum, sıcak nefesini ön kolumda hissediyorum. "Ve şimdi seni ofiste, rapor bile yazamayan bir embesil olduğumu düşündüğünü bilerek görmek zorundayım."

Elimin üstünde ağır bir iç geçiriyor. "Bugün huysuzdum; fazla uyuyamadım. Belki de sana karşı biraz sert davrandım."

"değil," diye burnumu çekiyorum. "Kızmakta haklıydın."

Elini çenemin altına koyuyor ve başımı kaldırmaya zorluyor.

"Charlie, işte sana farklı davranamam." Bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor. "Ama utanmana gerek yok. Ben de aynı derecede suçluyum."

Gözlerimi kapattım. "Beni reddettin."

"Seni becermemek için tüm irademi kullandım, demek istiyorsun." Homurdanıyor, elleri belimin etrafında sahiplenici bir şekilde kenetleniyor.

Gözlerimi açtığımda, o sarhoş edici koyu renk gözlerde öfkeli bir çatışma görüyorum.

"Senden cinsel olarak ne kadar etkilendiğimi bilmiyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor kısık sesle. "Eğer fark etmediysen, cinsel çekim beni de biraz delirtiyor."

Dudaklarımdan bir gülümseme kaçıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Kuru bir şekilde cevap veriyor. "Bugün toplantı odasında sikilmeye çok yaklaşmıştın."

Kahretsin. Gözlerim açıldı.

"Kahretsin, bu gece makyaj yapmadığım ve saçımı taramadığım için pişmanım."

"Evet, bu beni daha da suçlu hissettiriyor." diye alaycı bir şekilde gülüyor. "Makyajsız 20 yaşında gibi görünüyorsun."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bedenimi onunkine doğru itiyorum ve yüzümü yukarı doğru eğiyorum, dudaklarım hafifçe ayrılıyor.

Öp beni, seni lanet aptal.

Kafasının içindeki savaş yüzünde devam ediyor ve ben hangi tarafta olduğumu biliyorum.

Ellerim belini sıkıca kavırıyor, böylece artık dikleşmiş olan boyu karnımın alt kısmına sertçe bastırıyor. Ayağımda ayakkabı olmadığı için parmak uçlarıma uzanmam gerekiyor.

Yavaş, acı dolu bir inilti çıkarıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırarak ağzımı açmaya zorluyor.

Evet. Tam da arzuladığım şey.

Palto yere düşüyor ve başımı iki elinin arasına beni baskın bir şekilde kavırıyor.

Ellerim vücudunun her yerinde, saçlarında, sıkı göğüs kaslarında, kalçalarında, o kalın karnında.

Hepsine yeterince hızlı dokunamıyorum.

Uzanıp elimi onun sertliğine doluyorum ve göğsünden kısık bir inilti yükseliyor.

"Bunu yapmamalıyım," diyor kısık sesle ve öpücükten kurtuluyor.

Elim meydan okurcasına sikiinin etrafını sarıyor.

"Öyle deyip duruyorsun." Öfkelendim. "Ama bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatabileceğini de söylemiştin. Bunu kanıtla."

Kıkırdıyor, büyümüş gözbebekleri neredeyse siyaha dönüyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarının arasına aldı ve bacaklarımı kalçalarının etrafına dolayarak kasıklarının üzerine oturmamı sağladı.

Merdivenleri çıkmaya başladığında şaşkın bir çığlık attım.

"Beni yere bırak! Düşeceğiz."

Beni görmezden geliyor ve en üst merdivene ulaşana kadar devam

ediyor. "Kapıyı aç," diyor hırçın bir sesle, nefes alış veriş

zorlaşıyor.

"Beni yere bırakırsan daha kolay olur." Kıkırdıyorum, cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum. Birkaç denemeden sonra kapı açılıyor ve ayağıyla sarsarak açıyor, koridordan yatak odama doğru yürüyor, beni bir kitap ağırlığındaymışım gibi taşıyor.

Beni yatağa fırlatıyor ve dizleriyle bacaklarımı açmaya zorlayarak üstüme tırmanıyor. Aynı saldırganlıkla şortumun ve pantolonumun eteklerini tutuyor ve ikisini birlikte aşağı çekiyor, böylece belden aşağı çıplak kalıyorum, kızgın şişmiş amım bize açıkta kalıyor.

Nefes nefese, her seferinde bir bacağıma kaldırıyorum ve o da pantolonu yere fırlatıyor.

Sikeyim. Bunun *sonunda* gerçekleşeceği beklentisiyle midemde ısı

oluyor.

Dizine sürünüyorum, takım elbisesinin pantolonunda nemli bir nokta oluşturuyorum.

"Bacaklarını aç ki sana bakabileyim." Sesi kalın ve gırtlaktan geliyor.

Bacaklarımı dizlerine doğru olabildiğince itiyorum ve o da

Be ik.

n.

Yar

Dud
akla
rım
aral
anıy
or
ve
par
mak
ları
ıslak
dud
akla
rımı
keşf
eder
ken
küç
ük
bir
inilt
i
çık
rıyo
rum.

"Lanet olsun," diye inliyor parmakları sıvıyla kayarken. "O kadar sıkısın ki seni kırabilirim."

Ona sıkıca sarılıyorum.

Gözleri irileşirken "Charlie," diye tıslıyor.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve kollarımı boynuna doluyorum, hayatım buna bağılıymış gibi tutunuyorum.

Nemli açıklığımda dolaşıp beni kızdırırken ağzına doğru inliyorum. Onlara karşı sabırsızca öğütüyorum, onları içeride istiyorum. Parmaklarının içimde derinlerde olmasına ihtiyacım var. Sırtımı yukarı doğru kaldırıp kendimi onun ellerine doğru itiyorum.

"Lütfen Danny," diye soluyarak devasa gövdesine bakıyorum.

Dudaklarımdan çekiliyor ve bana bakıyor, "Kahretsin, evet, adımı söyle tatlım."

Cat ya da Julie koridorda yürürken yatak odasının kapısı hafifçe gıcırıyor ve ikimiz de bir an başımızı kaldırıp bakıyoruz.

"Danny," diye daha yüksek sesle bağıryorum, ellerimle saçlarını tutuyorum.

Bir eliyle ağırlığını üzerimde tutarken, diğer eliyle bacaklarımı daha da açarak yatağa yayılmamı sağlıyor. Sonra yüzümü izleyerek işaret parmağını ıslak deliğime sokup çıkararak derinlere giriyor.

Güçlü parmakları beni tekrar tekrar sikerken haykırıyorum, içim her penetrasyonda daha da ıslanıyor.

Ellerim başımın üstünde yatağa düştü. Aciz durumdayım. Beni sertçe boşaltmasına ihtiyacım var. Amım parmaklarının etrafında kenetlenirken yüksek sesle inliyorum.

Ne haltlar dönüyordu? Ben ya da diğer erkeklerle hiç gürültü yapmazdım. Şimdi bir ölüm perisi gibi feryat ediyorum.

"Çok sıkı," diye inliyor, sıcak nefesi yüzümde. "Ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun, tatlım?"

Güzel yüzüne bakıyorum, ağzı bir karış açık, soğukkanlılığına dair hiçbir şey hatırlamıyor. Tüm konuşmalarında onu hiç şimdiki kadar odaklanmış görmemiştim, yüzündeki bu cinsel kararlılığı hiç görmemiştim.

Bakışlarını yakalıyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, sert kirli sakalları yüzümü tıraş ediyor.

Üçüncü bir parmağını daha içime sokup ritmi hızlandırırken nefesim titriyor.

Sonra dizlerinin üzerine doğru itiyor ve diğer eli dikkat çekmek için can atan zonklayan klitorisime doğru ilerliyor.

"Ah Tanrım," diye inliyorum, o tomurcuğumu okşarken başımı yastığa doğru itiyorum.

Vuruşlarıyla birlikte ıslaklığımın sesi yatak odasında yankılanıyor ve kısık bir hırıltı çıkarmasına neden oluyordu. Sırılsıklam olmuşum.

"Bunu çok uzun zamandır duymak istiyordum."

"Çok gürültülü. Birileri bizi duyacak," diye söyleniyorum kırık pantolonumun içinden.

"Bırak duysunlar." O kadar öfkeyle okşuyordu ki alnında bir ter tabakası oluşmuştu.

Patlamak için yanıp tutuşurken, ellerini göbeğimin derinliklerine itmek için pazılarını pençeliyorum.

"Benim için gel bebeğim," diye fısıldıyor, bedenim onun dokunuşuna karşı sarsılıp kasılırken,

"Danny" diye haykırdım. "Dayanamıyorum." Sesim o kadar tizdi ki zar zor tanıyabildim.

Çekirdeğim patlamaya o kadar yakın ki acıyor. "Bu çok fazla." Alnımı nazikçe öpüyor. "Sorun bebeğim, bırak ."

"Boşaldığını görmem gerek," diye hırıltılı bir şekilde nefes aldı. Gözleri sert ve kararlı bir şekilde üzerime dikildi, "Adımı haykır."

Orgazmımın sıcaklığının yüzeye çıktığını hissettiğimde nefeslerimiz birlikte hızlandı. Daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalırken bacaklarım sarsıldı, adını yüksek sesle haykırdım, artık tüm lanet sokağın duyup duymayacağını umursamadan, sularımı onun hevesli ellerine bıraktım.

"Evet." Üstüme yığılıyor, yüzüne çocuksu bir sırıtma yayılıyor.

Bacaklarım belini sarıyor, açık ıslak seksim karnına sürtünüyor.

O nefes alıp verişini düzene sokmaya çalışırken ben şaşkınlıkla tavana bakıyorum. Seks yapmamıştık ve az önce parmaklarıyla hayatımın en iyi orgazmını yaşattı. Mahvoldum. Bunun geri dönüşü yok. Başka hiçbir erkeğin parmakları rekabet edemez.

Başını saçlarıma gömülü olduğu yerden kaldırarak yanağımı okşuyor ve ellerimde sularımı hissediyorum.

Az önce ne olduğunu merak ederken sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Sözünü tutun." Alt dudağımda bir bağlantı izi bırakırken ona usulca gülümsüyorum. Dudaklarım şişmiş ve kullanılmış gibi hissediyorum.

"Bana ne yapıyorsun Charlie?" Gözleri yüzümü tararken kaşlarını çatıyor. "Sen etrafımdayken kendimi kontrol edemiyorum."

Ellerim onun keskin kare çenesinde geziniyor. "Her zaman kontrol sende olmak zorunda mı?"

Dudaklarında bir gülümseme geziniyor. "Evet, ."

Esprili bir cevap vermek için ağzımı açıyorum ama onun yerine gergin bir kıkırdama çıkıyor.

Ses tonundaki bir şey bana bunu kastettiğini söyledi.

"Şimdi izin verirseniz," diye çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Bir saattir tuvalete gitmek için yanıp tutuşuyorum. Tuvaletiniz nerede?"

"Soldan yandaki kapı," diye cevap veriyorum, yatağa memnun bir şekilde uzanarak. "Tamam". Yataktan kalkıyor ve bana göz kırpmıyor. "Ben sadece seninle başlamak."

Kapıya geldiğinde durur ve arkasını döner. "Bunun geri dönüşü yok, Charlie. Kapatamayacağım bir sel kapısı açtım."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum yataktaki pozisyonumdan. Gözleri belden aşağısı çıplak olan vücudumda geziniyor ve bu geceye kadar hiç görmediğim çocuksu bir sırtışıla bana bakıyor.

O giderken, orgazm sonrası transa geçip arkama yaslanıyorum. Danny Walker'ın elleri az önce içimdeydi. Fantezilerimden çok daha iyiydi ve bunun hakkında çok fazla fantezi kurmuştum.

Ellerimi yatağa uzattım ve sert bir şeye çarptım. Telefonuna.

Ekranda yanıp sönen bir mesaj var. Acaba Tristan'dan mı? Keşke bilseydi.

Jen'den. Doğrudum, aniden .

Mesajı okudum, sonra tekrar okudum... ve tekrar.

Bu akşamki güzel yemek için teşekkürler. Ofiste işin bitince uğra. Seni bekliyor olacağım x

Charlie

Yatakta dik duruyorum.

Hayır, hayır, hayır, ben ne yaptım?

Danny buraya gelmeden önce Jen'le birlikteydi ve şimdi ona geri mi dönüyor? Bu neydi, hızlı bir parmak sikişi ziyareti mi?

Birden kendimi aptal ve kirli hissettim. Bu akşamki kısa görüşmeden sonra özel olmamızı beklemiyordum ama bir günde iki kadın arasında gidip gelmek kurallara aykırı değil mi?

Adi herif.

Yine de onu suçlayamıyorum bile. Bir kez daha kendimi ona doğru attım. Tabii ki beni durduramayacaktı.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Beni kendisi uyarmıştı ve ben bunu görmezden geldim.

Tristan'ın senden uzak durmam için beni uyarmasının bir nedeni var. Beni çok iyi tanıyor.

Gözlerim doluyor. O geri gelmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor. Tuvalet sifonunun sesini duyuyorum ve şortumu elime alıp bacaklarıma geçirmeye çalışıyorum.

Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Ne diyebilirim ki? Jen'le birlikte olduğunu bilmiyor değildim. Bana hiç yalan söylemedi.

O içeri girmeden yatak odasının kapısını çekip açıyorum.

"Hey" Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve bana gülümsüyor.

Acı içime işliyor.

"Bak, gitmen gerekiyor." Kelimeleri aceleyle söyledim. "Bu bir hataydı." Kapı aralığında donup kaldı.

"Tuvalete gittiğimde ne oldu?" Açıkça şaşkın bir şekilde soruyor.

Koridora doğru ilerliyorum, yan adımlarla onu geçiyorum ama kolumu tutmadan önce değil.

"Charlie?" Kaşları derin bir çatıklığa dönüşüyor. "Anlamıyorum."

Kolumu çözdüm ve koridorda yürümeye başladım.

"Olanları unutalım, Danny."

Ayak sesleri beni oturma odasına kadar takip ediyor.

Cat, Julie ve Stevie, biz oturma odasına girerken cümlelerin ortasında donup kalıyorlar.

"Bunu özel olarak konuşabilir miyiz?" Bana bakarak ve diğer üçünü görmezden gelerek talep ediyor. "Seni bu kadar sıcak ve soğuk yapan şey ne?"

Gözlerimi aşağıya diktim. "Bak, kendimi o ana kaptırdım ama bu iyi bir fikir değil. Bunu bırakmalıyız, tamam mı?"

"Bunu kanepenin yerine yüzüme söyleyebilir misin?"

"Lütfen gider misin?" Yalvarırcasına ona bakıyorum. Eğer gitmezse, onun önünde yıkılacağım.

Beni izlerken alnı derin bir çatıklığa gömülüyor. Odayı garip bir sessizlik kaplıyor. Cat ve Julie kanepede dik , sanki yeterince hareketsiz kalırlarsa orada olduklarını fark etmeyeceğiz. Stevie bile kanepenin köşesinde, sırtı Danny'ye dönük, çekingen bir şekilde oturuyor. Üçü arasında bakış alışverişi var.

"Kesinti raporuyla mı ilgili?" diye soruyor seviyeli bir ses tonuyla. "Üzerine fazla gitmememi mi istiyorsun?"

"Ne?"

Cidden mi? Benim bu kadar çocuksu olduğumu mu düşünüyor? Ona inanmaz bir bakış attım. "Hayır!"

Dudaklarım ince bir çizgi oluşturuyor, geri adım atmıyorum.

Bir sonsuzluktan sonra, uzun bir iç çeker. "Eğer istediğin buysa."

Diğer üçü şaşkınlıkla bana bakarken o koridordan yatak odama doğru fırlıyor.

"Ne oldu böyle?" Cat tıslıyor, takım elbise ceketini omzuna atmış ve elinde telefonuyla tekrar belirlediğinde cümlesini yarıda kesiyor.

"Eğer çözersen beni aydınlatabilirsin," diye mırıldanıyor karanlık gözleri benimkilerle temas kurmaya çalışarak. "Bu akıl tutulması yerine."

Şortumun büzgüsüyle oynuyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Hoşça kal Danny, bu akşam için üzgünüm."

"Üzgün değilim," diye cevap veriyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Kanepeye bakmaya devam ediyorum, kol dayanağına sabitleniyorum.

Git buradan. Sadece git.

Odadaki herkes garip bir pozda donup kalmıştır; Julie ve Cat sesi kısık olmasına rağmen televizyona bakarlar; Stevie patronunun patronunun patronundan kaçmak için kanepeye gömülür.

Danny kollarını kavuşturmuş, bana dönük bir şekilde duruyor ve ona bakmamı istiyor.

"Bu ciddi mi Charlie?" diye soruyor sonunda gergin bir sesle. "Az önce ne oldu lan?"

"Bir hata," diye mırıldanıyorum.

"Saçmalık," diye bağıyor ve elini duvara vurarak dördümüzün de sıçramasına neden oluyor.

Öfkeyle nefes alıyor.

"Charlie?" diye homurdanıyor kapıyı açarken. "Büyüdüğün zaman benimle iletişime geç."

"Hadi şu pisliği çivileyelim."

"Emin değilim, Julie." Kanepeye yığıldım. "Sadece tüm bu çileyi unutmak istiyorum."

Cevabımdan memnun kalmayarak dudaklarını şapırdatıyor. "O pis herifin şu anda onu becerdiğinin farkında mısın?"

"Yapma," diye , kollarımı göğsümde kavriyorum.

Dedi ki. "Sana bir fahişe gibi davranmasına izin veriyorsun. Striptizciye benzediğini söylemedi mi?"

"O haklı," diye araya giriyor Cat. "Senden şirketten kurtulmaya çalışıyor, sonra da seni aptal yerine koyuyor, kısa bir görüşme için geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, bu gece ben ondan daha çok şey kazandım," diye uysalca belirttim.

"Biliyoruz, duyduk." Kedi inliyor.

"Özür dilerim." Yanaklarım renklendi.

"Saçmalık." Julie tersler. "Eğer şansı olsaydı seni becerirdi, ama mesajı gördün. Bir saatlik seks çağrısı olmak istiyor musun? İster misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum kısık bir sesle, ayak parmağımı halıya vurarak.

"İtiraf etmeliyim Charlie," diye başını sallıyor Stevie. "Bunu süslemenin bir anlamı yok. Görünüşe göre sen bir mola yeriymişsin. Dayanıklılığı için adama hayran olmalısın. Onun yaşında bir gecede iki tane."

"Teşekkürler Stevie." Kaburgalarını sertçe dürtüyorum. "Yeni patronuna bu kadar hayran olduğunu görmek güzel."

Çok aptalım. Ne olacağını sanmıştım ki? Eteğimi kaldıracağım ve o sonsuza kadar benim mi olacaktı? Onun ününü biliyorum. Tristan'dan, medyadan, Tanrı aşkına. Kendi gözlerimden. Onu partilerde gördüm. Peki neden gerçekleri görmezden geldim?

"Ya yönetim ekibine söylerse?" Stevie sorar. "Bu işe bulaşmasam iyi olur; ben bir suç ortağıyım."

Gözlerim büyüdü. "O bir şey yapmaz."

"Oh lütfen," diye alay eder Julie. "Yan sevişme istiyor. Şimdi sen rıza gösterdiğine göre, kendi arkasını kollamak için ne gerekiyorsa ifşa edecektir. Sonunda rezil olan hep kadınlar oluyor. İş yerinde kimse seni ciddiye almayacak. Sen her zaman patronla yatan kız olarak bilineceksin ve o da aygır olacak."

Yapar ?

Kafamın içindeki küçük ses bana onun ününü hatırlatıyor.

"Bu şehirde bir daha asla çalışamayabilirsin!" Cat dramatik bir şekilde ekliyor ve ben de ona bir yastık fırlatıyorum.

Üçünün arasına bakarak ağzımı açıp kapatıyorum. "Ne yapabiliriz ki? Bilirsin, onu korkutmak ve benim kolay lokma olmadığımı anlamasını sağlamak için?"

Julie iş modunda oturur. "Eğer izin verirsiniz, uygunsuz teşhirden peşine düşebilirim. Onu herkesin içinde mastürbasyon yaparken yakaladınız. Gerçi gri alan, kapısından içeri dalmış olmanız, bu yüzden bunun halka açık olduğunu iddia etmekte zorlanabiliriz."

"Ayrıca, eylemle sıkıntı yaratma niyetini de kanıtlamamız gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bundan pek de rahatsız olduğumu söyleyemem."

"Hayır," diye iç geçirdi. "Kaldın ve gösteriyi izledin, bu da davamızı zayıflatıyor."

Cat, "Ayrıca, onu yatak odana ve eteğinin altına davet ettin," diye belirtiyor.

"Alakası yok," diye karşılık verir Julie. "İfşa eyleminden sonra savunmasızdı ve adam onu baştan çıkardı."

"Bak," diyor sabırsızca. "Ben isteyken sana yeterince mühimmat göndereceğim, böylece senin yumuşak bir dokunuş olmadığını anlayacak. Bunu ağır toplardan yasal bir dayak olarak düşün."

"Sadece eğlence değeri için bile olsa okuyacağım. Harekete geçeceğimden şüpheliyim."

Stevie inleyerek başıyla gözlerini kapattı. "Beni bu işin dışında tut. Bazılarımız işimizi kaybetmek istemiyoruz."

"Onun olayı ne ki?" Cat merakla bana bakıyor. "Her zaman çok huysuz. Partide yüzünde sürekli bir çatık kaş vardı."

"Bunu paylaştığım için kendimi biraz kötü hissediyorum" diye başlıyorum, şarap kadehimin kenarını ovuşturarak. "Oldukça üzücü bir hikâye. Glasgow'da kaba bir belediye binasında büyümüş. Babası tam bir pislikmiş. Günlerce ortadan kaybolur, sonra eve döndüğünde kafası o kadar güzel olurmuş ki annelerini dövermiş."

"Sonra bir gün, 15 yaşlarındayken Danny eve geldi ve annesini mutfakta kanlar içinde hareketsiz buldu. Babası onu yüzünden vurmuş ve sonra da kendini vurmuştu."

Bana bakıyorlar, donup kalmışlar.

"Tanrım, bu kadar karanlık olmasına şaşmamalı."

"Yani gençliği oldukça berbat geçmiş," diye devam ediyorum. "İskoçya'nın ücra bir köyünde büyükannesi ya da başka biriyle yaşamaya gitti."

"Sonra 19 yaşındayken İngiltere'ye üniversiteye gitti ve Tristan'la tanıştı. Çok yakınlaştılar ve hafta sonları evimize gelmeye başladı. Annem olanlardan sonra onun için üzüldü ve başka birine yemek pişireceği için mutlu oldu."

"Ben büyürken o hep yanımdaydı. Ailemizin bir uzantısı haline gelmişti. Tristan onu vaftiz babası bile yaptı."

"Ve sen de vaftiz annesin." Kedi düşünür.

"Sapıkça," diye sırtıyor Julie. "Demek onu 10 yaşından beri tanıyorsun, ha? Evde dolaşırken gördüğün vahşi gençlik rüyalarını hayal etmekten korkuyorum."

"Onu *tanıdığımı* söyleyemem," diye cevap veriyorum. "Geçmişini sadece küçükken kulak misafiri olduğum ve Tristan'ın bana anlattığı ufak tefek şeylerden biliyorum. Danny'ye doğrudan sormama asla izin verilmedi."

"Ama eskiden onun hakkında fanteziler kurardın, değil mi?"

Julie soruyor. "Elbette" diye gözlerimi deviriyorum. "*Mega* aşk."

Bir an için ürperiyorum. "Ben 13 yaşındayken bir gün bir kızı akşam yemeği için evimize götürdü. Odama gittim ve büyük bir öfke nöbeti geçirdim. Bütün ev yemek masasından duyabiliyordu. Danny gelip bana hala onun en sevdiği kız olduğumu söylemek zorunda kaldı."

"Düşünüyorum da, ben 13 yaşındayken daha iyi bir ilişkimiz vardı," diye alaycı bir şekilde ekledim. "Bana küçük hediyeler alırdı."

"Kendimi tamamen rezil ettiğim kuru seks fiyaskosundan sonra bana karşı daha mesafeli olmaya başladı. Son 10 yıldır benimle çoğunlukla homurdanarak ve tek heceli konuşuyor."

Julie başını sallar. "Bu adamdan neredeyse 20 yıldır hoşlanıyorsun. İlk aşkından sonra hayatına devam etmen gerekirdi."

"İşte bu yüzden aşk hayatın şu anda acı çekiyor," diye ekliyor Cat. "Herkesi onunla kıyaslıyorsun."

Şaraptan büyük bir yudum alıyorum. "O etraftayken mantıklı davranamıyorum. Titreyen duygusal bir deliye dönüşüyorum."

Telefonum kanepede ötüyor.

Benimle oyun oynama, Charlie.

Yüksek sesle okudum.

Birbirimize bakıyoruz. "Bu bir tehdit mi?" Cat çığlık atıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Onun telefon numarasını telefonuma kaydettim, o olduğunu bilmek için buna ihtiyacım olduğundan değil. Başka kimse bu kadar açık konuşmaz. "*Merhaba*" yok. "*Ben Danny, bu arada.*" yok. Öpücük yok.

"Şuna bir bakın." Kişi resmini göstermek için telefonumu onlara uzattım. Bir uçağın ön koltuğunda oturuyor ve pilot kulaklıklarını takmış. Bir anlık bir gülümseme var.

"O bir pilot mu?" Cat daha yakından bakmak için telefonu kaparak çığlık atıyor. "Bu adam daha fazla orgazm yaratabilir mi?"

"Her kadının ıslak rüyası." Yüzümü buruşturuyorum. "Küçük uçaklar için lisansı var. Sanırım İskoçya'da bir uçağı bile var."

"Ne cevap vereyim?" Tavsiye almak için etrafıma bakınarak soruyorum.

"HİÇBİR ŞEY," diye vurguluyor Julie, telefonu Cat'in elinden kaparak. "Eğer cevap verirsen, seni yakaladığını anlar. Bırak gitsin. Unutma, şu anda Jen'le birlikte sana mesaj atıyor. Tam bir pislik."

Kalbim yerinden çıkacak. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Kesin olarak bildiğim bir şey var. Danny Walker asla tamamen benim olmayacak.

"Danny Walker'ı unut." Cat sehpanın altından dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. "Pilot, milyoner ve şeytan gibi bir vücudu varsa ne olmuş yani? *Sen* bir süperstar olacaksın."

İşildiyor, ekranını bana bakacak şekilde çeviriyor. OpenMic başlatıldı.

o.

"Bu Kedi konusunda emin değilim." Alt dudağımı çiğniyorum. "Daha önce Bir hafta boyunca yeterince aşağılandın mı?"

"Test için sadece bir şarkı," diye yalvarıyor. "Danny Walker'ın masturbasyon bankasına eklenecek bir şey."

"*Peki*," diye iç geçirdim. "Ama bunu kabul etmemin nedeni bu değil."

Charlie

Çarşamba sabahı ve ben destek çağrılarını yerine Julie'den gelen e-postaya bakıyorum.

Danny Walker bütün hafta beni görmezden geldi, gibi davrandı. Belli ki Jen ona yeterince hizmet etmişti, bu yüzden artık bana ihtiyacı yoktu.

'Benimle oyun oynama' mesajını yanıtlamadıktan sonra sıfır mesaj geldi.

Kim olduğunu sanıyor, Tanrı aşkına, Al Capone mu? Kim böyle konuşur ki?

Beni bu kadar derinden etkilemesinden ve düşüncelerimin çoğunu tüketmesinden nefret ediyorum. Boşuna çaba.

Ofisteki diğer herkes başıyla onaylıyor ya da gülümsüyor. Ben mi?

Bir keresinde asansöre binerken ve asansörden inerken birbirimizin yanından geçtik, sanki bir hayaletmişim gibi doğrudan bana baktı. Adamın bir sosyopat olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Julie . Ona güvenemem.

Ofiste birinin fısıldadığını her duyduğumda paranoyak oluyorum ve yemin ederim ki asistanı Michelle, onun yanından geçerken bana gülüyor.

Ofisteki diğer herkesin de benim kadar zavallı olmasının bir faydası yok. İnsanlar onun göz hizasında olmak için kendilerini paralıyorlar, sanki o bir çeşit tanrıymış gibi. Jackie'nin etekleri o kadar dar ki, bir yere yetişmesi yıllar alıyor.

Erkekler bile onunla flört ediyor. Acınası.

Daha da kötüsü, Mike dinleyen herkese bu akşam 'büyüklerin liderlik ekibiyle geçireceği gece' hakkında atıp tutmaktadır. Danny onlara ofisin yanındaki otelin yeni havalı barında tüm masrafları ödenmiş bir gece ismarlıyor. Danny Cuma günü yatak atlama faaliyetlerini anlatırken onların kahkahalarla güldüğünü hayal ediyorum.

Kafamın küçük bir kısmı onun bundan daha iyi olduğunu biliyor.

E-postayı tekrar taradım ve irkildim. Julie sözlerini sakınmıyor.

Çalışma alanında çıplaklığı uygunsuz bir şekilde kullanmanız ve kendi şirketinizin davranış kurallarına uymamanız konusundaki endişelerimi ifade etmek için yazıyorum....

...Benim suistimal endişem.... CEO olarak doğrudan sizinle ilgilidir.

....Açık saçık, uygunsuz cinsel davranışınız işyerinde benim için istenmeyen bir endişeye neden oldu. Lütfen durumu nasıl düzeltmeyi planladığınızı teyit edin.

Kendi kendime kıkırdıyorum ve Danny'nin gelen kutusuna bu mesaj düştüğünde yüzünün alacağı şekli hayal ediyorum.

Hayır, onu göndermeyeceğim.

Cinsel patavatsızlıklarınızdan dolayı susturulmak için rüşvet veya ödeme kabul etmeyeceğimi lütfen unutmayın.

E-postayı çabucak kapattım. Danny Walker bunu duysa kafayı yerdi.

Telefonumu çıkarıp Julie'ye sakın olması için mesaj atmaya hazırlanırken annemden gelen 5 cevapsız arama görüyorum. Harika.

Eğer geri aramazsam, aramalar bütün gün devam edecekti. Evin numarasını çevirdim.

"Biri vefat ettiğinde neler olacağını hayal etmek bile istemiyorum Charlie. Sen telefonunu açmadan cenazeyi kaldırmış olurduk!" Ne bir "merhaba" ne de bir "nasılsın".

"Kimse öldü mü?"

"Tabii ki ölmedi!"

"Peki o zaman, çalıştığımı bildiğin halde beni bu kadar çok aramana gerek var mı?" Tersledim. Bugün bunun için sabrım yok.

"İlk seferinde cevap verseydin, diğer dördünü aramak zorunda kalmazdım!" O da karşılık veriyor.

"Charlie, ben iyi değilim," diye büyük bir hızla devam etti. Telaşlanmadım. "Neyin var?"

"Janey Davidson beni strese ." Zavallı

Janey Davidson.

Annem, Tristan'ın onu St Albans'a getirdiği yeni eve taşındığından beri kalçalı komşulara alışamadı.

"Şimdi ne yaptı?"

"O ne yaptı?" Annem öyle yüksek sesle ciyaklıyor ki irkiliyorum. "Sana ne yaptığını söyleyeyim. Ön bahçesinde pilotluk yapmaya başladı! O

koca kıcıyla sutyen giymiş kasıla kasıla yürüyor, koca memelerini zıpllatıyor, split yapmaya çalışıyordu. Hem de gözümün önünde! O soyunmadan kendi bahçemde bile keyif yapamıyorum. Sokakta tam bir rezalet!"

"Pilates mi demek istiyorsun?" İnanamayarak soruyorum,

"Tabii, ben de öyle demedim mi? Sokaktaki mülklerin değerini düşürüyor. Bunu Cork'ta yapamazsınız, bakın ne diyeceğim, bu ülkede..."

Bu cümleyi hayatımın neredeyse her günü, süpermarketlerde, parklarda, otobüs duraklarında, evlerde, uçaklarda, dışçilerde, aklınıza gelebilecek her türlü açık alanda duydum. Bunu Cork'ta asla bulamazsınız.

"Pilates formda kalmanın çok normal bir yoludur," diye açıkladım. "Janey'nin bunu bahçesinde yapmaya hakkı var."

Nefesini içine çekiyor, "Bu striptiz şovu onun yaşında normal değil! Bu ahlaksızlık. Bu tür konularla kim ilgileniyor, konsey mi?"

"Belediyeyi arama anne," diye uyarıyorum. "Zamanlarını boşa harcadığın için seni azarlarlar. Yine."

"Görmezden gel-" Ben başlıyorum.

"Betty, çık dışarı," diye bağılıyor telefonda.

"Charlie, gitmem gerek; tavşanlar kaçmış ve isyan çıkarıyorlar." Gözlerimi tavana diktim. Tristan neden bu kritik telefonları hiç almıyor? "Ama gitmeden önce başka haberlerim var."

"Öyle mi?" Kulaklarım diken diken oldu. Bunun hoşuma gitmeyeceğini hissediyorum.

"Bu Cumartesi Tristan'ın 40. akşam yemeği partisinden önce seni ziyarete geliyorum".

"Tristan'ın 40. yaşını daha yeni kutladık; kaç partiye ihtiyacı var ki?"

"Çocukça davranma Charlie," diye atıldı. "Bu aile ve yakınlar için arkadaşlar. Sonuncusunda bizimle ancak konuşabildi."

"Beni sabah 10'da bekle". Ben karşılık veremedi telefon kapandı.

Aile ve yakın arkadaşlar. Yani sadece iş günlerimi Danny Walker tarafından buzlanarak geçirmekle kalmıyorum, şimdi Cumartesi gecemi de aynı şekilde geçiriyorum.

Her şey birbirine çok bağlı. Şehir değiştirmeliyim.

Telefonum tekrar çalıyor. Cat arıyor.

"Mark'ı Facebook'ta kontrol ettim," diyor nefes nefese. "Bunu görmelisin."

Mark, Danny Walker'a kafayı takmaktan vazgeçmek için bu akşamki online randevum.

"Tanrım," diye inliyorum. "Ne oldu? Evli mi? Kız arkadaşı mı var? Spor salonu selfie'leri mi?

Skinny jean mi? Satanist mi?" "Hayır, öyle bir şey değil!"

"O bir çingene mi?" Ben soruyorum. "Bazen, biraz çavuşu umursamıyorum."

"Hayır, dinle, öyle değil," diyor heyecanla. "Charlie, o *muhteşem*. Yani, ölümüne muhteşem. Sokakta durup pantolonunu ıslatacak kadar muhteşem."

"Gerçekten mi?" Şüpheyile sordum.

"Bakın, sınıf burada çıldırıyor. Benim gitmem gerek."

"Beni dersin ortasında mı aradın?" Merakla sordum.

"İşte bu kadar muhteşem. Duyman gerekiyordu. Profil linkini gönderiyorum. Bu randevu için ciddi bir hazırlık yapmalısın ve basit bir bacak tıraşından bahsetmiyorum, gitmelisin."

Kişi fotoğrafını yakınlaştırıyorum ve doğruluyorum.

Oh. Bu adam çok seksi.

"Cat bana onun HC olduğunu mu söyledi?" Gelen kutumda Suze'dan bir e-posta yanıp sönüyor. Kendi kendime gülümsedim. Evet, kesinlikle *ateşli sik* kategorisinde.

Imm. Belki bu gece bir taşla iki kuş vurabilirim.

Randevumuzdan önce erken çıkmam, alışverişi gitmem ve eve dönmem gerekecek.

Danny Walker oturup onun peşinden koşacağımı sanıyorsa, başka bir şey bekliyor demektir.

Zaman diliminde mümkün her türlü güzellik bakımını kendi kendime uygulamak için işten erken çıkıyorum.

Tüyler iplenir, koparılır, ağartılır, ağda yapılır ve cımbızlanır. Cilt toniklenir, temizlenir, nemlendirilir, peeling yapılır ve zımparalanır.

Bir Sphynx kadar tüysüzdüm ve The Body Shop'un bir şubesi gibi kokuyordum.

Üzerimde bir servet harcadığım, çıplakmışım izlenimi veren ten rengi bir elbise var. Seks çığlıkları attığını biliyorum.

Dudak kalemim dolgun dudaklarımı en üst düzeye çıkarmak için boyanmış ve gözlerim karanlık için için yanıyor.

Elbise göğüslerimin etrafında doğru yerlerden kıvrılıyor. Bu benim en iyi "gel beni becer" görünüşüm.

Kızlar 'doğal' bronzluğumu incelerken Julie, "Eğer bundan ikinci bir randevu çıkarabilirsen Charlie, çok etkileneceğim," diyor.

"Boyu 1.80. Uzun topuklu giymelisin". Cat ekliyor.

Arkamı döndüm. "Öyle diyor. Profilinde yalan söylüyor olabilir."

"Facebook ve 'gram'daki profil resimlerine baktım. 1.80 boyunda görünüyor.

Göğüslerimi çeneme kadar iten yeni sütyenimi inceliyor. "Bu biraz sapıkça değil mi?"

Kızlar gözlerini devirir.

"Saçmalık," diyor Julie. "Sosyal medyanın her türünü kontrol etmeden asla bir randevuya çıkmazsınız".

"Kulağa hükümetten daha kötü geliyor. Onun hakkında başka ne öğrendin?"

"Pek bir şey yok," diye omuz silkiyor. "Bazen Roxanne gibi giyiniyor."

"Ne?" Tersliyorum.

"Şaka yapıyorum," diye kıkırdıyor. "Neden bu kadar gerginsin?" "Yakalamayı öğrenmek için bekliyorum," diye açıklıyorum.

"Bu kadar olumsuz olma," Julie. "Bir bit yeniği olmak zorunda değil." "Her zaman bir bit yeniği vardır," diye homurdanıyorum.

Charlie

Regency Otel'e girdiğimde haftalardır hiç olmadığım kadar kendime güveniyordum.

Takım elbiseliler, modeller ve influencer'lar için Londra'nın en son gözde mekanı olan bu mekan, herkesi baştan çıkarıcı gösterebilecek karanlık aydınlatması ve çöküşüyle dikkat çekiyor.

Burası aynı zamanda bu akşamki yönetim ekibi gezisi için de tercih edilen mekan oldu, zira ofisimizin bir sonraki sokağında yer alıyor.

Hostes bana gülümsüyor. "Rezervasyonunuz neydi?" Ben de gülümsüyorum. "Mark, iki kişilik masa."

Listeyi okuyor ve sonra başını sallıyor. "Bu . Mark zaten burada".

Tanrıya şükür, diye düşünüyorum onu takip ederken. En azından Danny Walker beni giyinip kuşanıp tek başıma otururken yakalamayacak.

Topuklarım tıkırdayarak barı adımlıyorum ve bazı erkeklerin kafası dönerken zihinsel bir beşlik çakıyorum.

Danny ve kıdemli ekip henüz gelmemiştir diye barın etrafına bakmaya cesaret edemiyorum. Burada olduklarını bilmemem gerekiyor.

Beni koyu renk saçlı, kaslı bir adamın oturduğu mum ışığıyla aydınlatılmış bir masaya götürüyor ve sessizce keskin bir nefes alıyorum.

Fotoğrafı yalan söylemiyordu. Bu adam muhteşem.

Beni yavaşça bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Merhaba," diyerek bana sarılmak için ayağa fırlıyor.

"Merhaba," diyorum, ağzım kuruyarak.

Sandalyemi çekmek için ayağa kalkıyor ve boyu hakkında yalan söylemediği belli olan bir şekilde üzerimde yükseliyor.

"Teşekkürler," diye utangaçça gülümseyerek .

Kabinde "Şampanya için basın" diye bir düğme var. Yaparsam sorun olmaz.

"Her zaman böyle inanılmaz mı görünürsün?" Sırıttıyor. "Bütün erkeklerin gözlerini diktiği kız masama geldiğinde şansına inanamadım."

"Her zaman söylenecek doğru şeyleri biliyor musun?" Kıkırdıyorum.

"Ciddiyim" Kollarımız birbirine degecek şekilde bana doğru eğiliyor. "Şu anda başının arkasında bir sıcaklık hissediyor musun? Üzerinde en az 40 çift göz var."

Bayılsam mı, mi bilemedim. Adam işi abartıyordu, bu onun denenmiş ve test edilmiş külot çıkarma yöntemi miydi?

Ben bayılmayı tercih ettim. "Bir kızı nasıl özel hissettireceğini biliyorsun; hakkını vermeliyim."

"Bu duyduğum Avustralya aksanı mı?" Onun güzel yüzüne bakıp gülümsemeden duramıyorum. Danny ile hemen hemen aynı boyda ve yapıda ve onun kadar yakışıklı ama bariz bir farkla; yüzü açık ve misafirperver, geceleri uyanık yatarken gördüğüm soğuk ve sert yüzün tam tersi.

"Öyle." Sırıttıyor. "Buraya tıp fakültesi için geldim ve bir daha hiç ayrılmadım." "Evet, köşedeki Guy's hastanesinde mi çalışıyorsun?" İlaçlarımı veriyorum.

en göz kamaştırıcı gülümsemesi. "Ne iş yapıyorsunuz?" "Ben bir kardiologum." 6 puan toplayın!

"Ayrıca haftada birkaç gece kickboks dersi veriyorum ama bu daha çok eğlence için." diye devam ediyor.

İlerleyin!

"İnsanların kalplerini onarmak oldukça yoğun olmalı," diyorum, acınası baygınlığımı gizlemeye çalışarak.

Burada oyunumu geliştirmeliyim.

"Peki ya sen, Charlie?"

"Köşedeki bir şirket için BT Desteği," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Az önce BT Desteğini seksi göstermeye mi çalıştım?

"Lanet olsun, BT destek masalarının bu kadar sıcak olduğunu bilseydim, dizüstü bilgisayarımı uzun zaman önce kırırdım."

Şakasına yüksek sesle gülerek saçlarımı omuzlarımın üzerinden savuruyorum.

İşe yarıyor. Amatör flörtlerime karşılık veriyor. Ben konuşurken dudaklarımı izliyor ve arada bir kollarımı ve dizlerimi hafifçe dürtüyor. Belki de IT Destek seksi bir şeydir.

Bu adamı sevdim.

Kahretsin. Bunu gerçekten düşündüm mü?

Danny Walker'ın metrelerce ötede olduğunu bilerek Mark'a nasıl konsantre olacağım?

Mark'la olan bu randevuyu berbat etmek istemediğimi fark ediyorum. Onu tanıdığım yirmi dakikalık kısa süre içinde, mükemmel bir erkek örneği olduğunu doğrulayabilirim.

Mike'ı görmeden önce duyuyorum.

Barın sakinleştirici havası onun iğrenç böğürmeleriyle bölünüyor. zaman çok yüksek sesle konuşur, dururken bile.

. Yanlarında olmadığını kontrol etmek için etrafa bakmaya cesaret edemiyorum.

Belli ki önce başka bir yere gitmişler çünkü Mike sanki kova dolusu içmiş gibi kelimeleri geveliyor.

"Charlie?" Mark kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Gözlerim onunkileri arıyor. "Pardon, tekrar edebilir misiniz?"

"Ah," diye yüksek sesle gülüyor. "Şimdiden kız arkadaşımın odağını kaybettim, sadece benim şansım."

Kızım benim.

Kulağa *hanımefendiden* daha seksi geliyordu.

Ben konuşuyorum ama omzumun üzerinden bir şey dikkatini dağıtıyor. Başka bir kadına mı bakıyor?

"Şimdi kim kaybetti," diyorum kısık bir ses tonuyla.

"Özür dilerim," diyerek güven verici bir şekilde kolumu okşadı. "Sadece bir grup adam bize bakıyor."

"Biri beni öldürecekmiş gibi görünüyor." Kıkırdıyor ve odanın diğer tarafında olanlara odaklanıyor. "Tanrım, hep bu tepkiyi mi alıyorsun? İyi ki kendimi savunabiliyorum".

"Gerçekten mi?" Kalbi göğsümde sertçe çarparken aptalı oynuyorum.

"Bu adamı tanıyorum. Sanırım." Gözlerini kısarak omzumun üzerinden baktı. "Teknik adam, Walker!"

Panik beni ele geçirdi.

"Danny Walker," diye törpüledim. "O aslında benim patronum. Yani patronumun patronunun patronu. Köşede çalışıyoruz. Muhtemelen beni tanımışlardır."

Bir kaşını kaldırdı. "Nexus Group için mi çalışıyorsun? Bilişim uzmanı olmalısın."

Başımı salladım. "Hayır, yeni satın aldıkları küçük bir şirket."

"Onları görmezden gel," diye ekliyorum çabucak. Dikkatini odanın o tarafından uzaklaştırmam gerekiyor. İhtiyacım olan son şey Mike'ın kafayı bulmuş bir halde gelmesi.

"Dikkatimi vermek istediğim tek kişi tam burada," diyerek parmağını yanağımda gezdirirken gülümsüyor.

İşliyorum ve temel el-ağız koordinasyonumu kaybederek elbisemden aşağı şampanya döküyorum.

"Ahh!" Soğukluk sütyenimin ipek kumaşından sızıyor.

Mark ayağa fırlıyor ve yanımdaki masadan peçete alıyor. "Seni silerdim ama bu muhtemelen ilk buluşma için fazla tanıdık."

"Biraz," diye sırtıyorum peçeteleri alırken. Göğsümde büyüyen lekeyi sildim.

"Durumu daha da kötüleştiriyorum," diye iç geçirdim. "İzninle Mark. Küçük kızların odasına gideceğim".

Tuvaletlerin nerede olduğunu görmek için etrafa bakıyorum ve Danny Walker'ın buz gibi bakışlarıyla karşılaşyorum. Viski bardağı havada durdu.

En uzak köşede duruyor ama yine de bakışları nefesimi kesmeyi başarıyor.

Midem bulanıyor. Beni bu kadar rahatsız etmeyi nasıl başarıyor? Benimle açıkça ilgilenen yakışıklı bir adamla oturuyorum ve midemi geren şey odanın karşısındaki sadist moron.

Oyunumun dışına çıktım, kısa bir baş sallama hareketi yaptım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Tuvaletlerin nerede olduğunu biliyor musun?" Mark'a dönüyorum.

Arkamdan barın diğer tarafındaki duvarı işaret etti. "Tam şurada, duvardaki yarığı görüyor musun?"

"Pek sayılmaz." Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kapı yok."

Tek görebildiğim koyu mavi duvarlardı, kapı ya da tuvalet işareti yoktu.

"Orada, söz veriyorum." Gülüyor. "Sadece çok ince; kolu yok. Sadece kapıyı itmeniz gerekiyor."

"Tuvaletleri neden saklıyorlar?" Homurdanıyorum. Tuvalete gitmek seksi olmadığı için tuvaletlerini kamufle etmeye çalışan bu barlara lanet olsun.

"Tamam, sana inanıyorum," diyorum, ikna olmamış bir şekilde. Odanın diğer tarafını işaret ediyor, yani yönetim masasının önünden geçmem gerekecek.

"Hemen döneceğim."

Ayağa kalkıyorum ve çantamı şampanyadan sıırılsıklam olmuş göğüslerime yaslayarak olabildiğince rahat bir şekilde barda yürüyorum.

"Charlie," diye bağırıyor Mike beni gördüğünde, burnu ve yanakları alkolün etkisiyle çirkin bir kırmızıya bürünmüş.

Çoğunluğu erkek olan on kişi, bir masanın etrafında, onları boş verin, tüm bara yetecek kadar şampanya şişesiyle oturuyor.

Ona başımla onay işareti yapıyorum ve ekibin geri kalanına kısa bir el sallıyorum.

Karl Walker, Danny'nin kardeşi, bana parlak bir gülümseme atıyor ve beni yanına çağırıyor. Tristan'ın birkaç etkinliğinde tanışmıştık. Şehirde olduğunu fark etmemiştim. Nexus'un New York şubesini yönetiyor ve Danny'nin iki numarası. Aynı fiziksel özellikleri paylaşıyorlar, ancak karşılaştırmalar burada bitiyor; Karl, Danny'nin tam tersi, çekici ve karizmatik. Kibirli, soğuk bir pislik değil.

Mark'ın oturduğu masaya doğru sinsice başımı sallıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde ilerlemeye çalışırken başımı kibarca sallıyorum.

Hayır cevabını kabul etmiyor. Bana doğru ilerliyor ve beni durduruyor.

"Charlie." Karl iki yanağımı da öptü. "Seni tekrar görmek çok güzel. Bu kadar kolay kurtulamazsın."

Bu adamın kardeşiyle aynı kadından doğduğuna inanamıyorum.

İtirazlarıma aldırmadan, elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kendine çekiyor.

Masaları gürültülü, birbirlerinin üzerinden konuştukları ve sarhoş bir huzursuzluk içinde koltuklar arasında zıpladıkları için bardaki en gürültülü masa.

Birkaçı sanki cennetten inmişim ya da benzer bir mucize olmuş gibi heyecanla adımı bağıyor. Henüz onların sarhoşluk seviyesine yaklaşmadım.

"Striptiz kulübüne geliyor musun, Charlie?" Mike yeni oyuncakları olan küçük bir çocuk gibi heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplar.

"Bu gece olmaz, Mike" diye yalvarıyorum.

Gözlerim elinde birayla masaya yaslanan Danny'ye kayıyor. Gömleğinin kolları kıvrılmış ve üstteki üç düğmeyi gevşeterek bronzlaşmış göğsünü ortaya çıkarmış.

Soğuk gözleri benimkilere kilitlenmişken birasından agresif bir yudum alıyor.

Karl gerginlikten habersiz, "Muhteşem görünüyorsun, Charlie," diyor.

Ona gülümsedim. Karl'a her zaman ısınmıştım. O her partinin canı ve ruhuydu.

Biraz sağduyulu olsaydım, peşinden koşacağım kişi Karl olurdu.

"Aslında şampanya lekelerini saklamaya çalışıyorum." Çenemi göğüslerime doğru eğerek gülüyorum. "Bana boşuna sakar Charlie demiyorlar."

"Şanslı adam kim?" Karl masaya doğru başını sallar.

"Ah" Mark'ın oturduğu yere bakıyorum, biraz sıkılmış görünüyor.

"O aslında bir randevu," diye kızardım. "O bir doktor."

Kaşları çatılır. "Ciddi bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum? Shane mi?"

"Ben," diye düzelttim onu, saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Biz ayrıldık."

"Bu adamı nereden tanıyorsun?" Yanında derin bir ses homurdanıyor.

Seni ilgilendirmez dostum.

Uzun bir aradan sonra "Bu bir internet randevusu," diyorum. Gözünü kırpmadan bana ters ters bakıyor.

"Tristan'ın tanışma randevunuzdan haberi var mı? Güvenlikle ilgili endişelerini biliyorsun."

"Endişelerinizi aklımda tutacağım," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak. "İzin verirsiniz."

"Seni görmek güzel Charlie." Karl bana çapkınca sırıttı.

Tuvaletlerin olduğu yere doğru ilerliyorum ve şaşkın şaşkın duruyorum. Burası bir dakika önce birinin duvarı ittiğini ve kapının açıldığını gördüğüm yer. Burada mavi bir duvardan başka bir şey yok.

Açık Siyam falan mı demem gerekiyor?

Duvarı itmeye başladım. Hiçbir şey kımıldamıyor. Duvar boyunca ilerliyorum ve itiyorum. Hala hareket yok.

Duvarın karşısında hissediyorum ve etrafımdaki masalar bana bakıyor.

Bu utanç verici olmaya başladı. Duvarı yıkmaya çalışıyor gibi görünüyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bir garson durdu ve beni izledi.

"Tuvaletleri bulmaya mı çalışıyorum?" Ben soruyorum.

Duvarın ilerideki bir bölümünü işaret etti. Duvarı itiyorum ve bir de bakıyorum ki hareket ediyor. Lanet Narnia'ya gardıroptan girmeye çalışmak gibi.

"Erkek mi, dişi mi?"

"Cinsiyet ayrımı yok." Aptalmışım gibi gözlerini deviriyor.

Banyonun içi de dışı kadar kafa karıştırıcı; loş ışıklar ve aynalar tuvalete gitmeyi seksi ama imkansız bir deneyim haline getiriyor. Bir banyodan çok geneleve benzeyen bir ortam.

"Şu haline bak" diye aynadaki yansımamı küçümsüyorum. Leke, göğüslerimi ıslak tişört yarışmasına katılmışım gibi müstehcen gösteriyor.

Kapı çarparak açılır ve duvara çarpar.

Döndüğümde Danny Walker'ın kapıda durduğunu görüyorum, yüzü saldırmak üzere olan bir boğa gibi.

Gözlerim açıldı. "Ne halt ediyorsun sen?" "Ben mi?" diye tersliyor. "*Sen ne halt ?*" "Ne?"

Kekeliyorum, bir adım geri çekiliyorum.

Kapıyı çarparak kapatıyor ve ben de zıplayarak dudak kalemimi lavaboya düşürüyorum. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Gözümün önünde bir hıyarı mı sergiliyorsun?" Kişisel alanıma doğru hışımla ilerliyor. "Sana yapmamamı söylemiştim.

Benimle oyun oynuyorsun, Charlie. Benimle evcil hayvanmışım gibi oynuyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Ne kadar da ." Haklı olsa bile.

Omuzlarımı dikleştirip ona doğru adım atıyorum.

Düzensiz nefes alışını izlerken *sarhoş olduğunu* fark ediyorum. "Benim randevum seni ilgilendirmez."

gözleri cevabımdan hoşlanmadığını söylüyor.

Lavabodaki dudak kalemimi almak için dönüyorum ama kolumdan tutup beni duvara doğru itiyor, sıcak nefesi yüzümde.

Sertliğinin bir elektrik voltu gibi bana çarptığını hissediyorum ve nefesim kesiliyor.

Kendimi durduramadan bacaklarımı açıyorum ve kalçalarımı onunkilere doğru itiyorum, böylece siki bacaklarımın arasında sertleşiyor.

Başım yaptıklarımı zayıf bir şekilde protesto ediyor ama hain bedenimle boy ölçüşemiyor.

Tüm irade gücü banyo penceresinden dışarı çıkıyor. Ona çok ihtiyacım . Onun ereksiyonuna karşı sürtünüyorum.

Kısık bir gırtlak iniltisi çıkarıyor ve kıcımlı kavlıyor, beni kendisine o kadar sert bastırıyor ki moraracağımı düşünüyorum.

"Randevumu mahvedeceksin." Kekeliyorum.

"Seni mahvedeceğim," diye homurdanarak beni kollarına aldı ve ikimizi de en yakın kabine götürdü.

İçeride kapıyı çarptı ve beni bacaklarıyla duvara yapıştırdı. Dilini ağzıma sokuyor ve ben de öfkeyle karşılık veriyorum. Sol bacağımla kalçalarına dolayarak sert aletine doğru yaklaşıtıyorum. Ten tene ihtiyacım var.

Bu adam. O benim sonum olacak. Ne zaman tuvalette sikişen kizlardan biri oldum ben?

Elleri pantolonumu kabaca yana çekiyor ve bir parmağını içime sokuyor. Şokla irkildim, sonra bacaklarımın arasından sıcaklık aktı.

Girip çıkmaya başladığında haykırıyorum.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Bu ıslaklık benim için."

Ağzının içine doğru inliyorum, bacaklarım görevini yapamadığı için duvardan aşağı kaymamak için pazularına tutunuyorum.

"Çifte standart Danny. Ben paylaşmam." Elim aşağı inip sertliğinin üzerinde dinlenirken fısıldıyorum. "Beni istiyorsan, sadece ben varım."

"Beni tamamen kendine mi istiyorsun, Charlie?" Bana kibirli bir sırıtışla bakıyor.

Beni tam burada doruğa çıkarmasına izin verme dürtümle savaşıyorum. Bunun yerine pantolonunun fermuarını indirip onu pantolonundan kurtarıyorum. Bir kez olsun kontrol bende olmalı.

Erkekliği karnına yapışırken karşılık olarak tıslıyor. *Çok hazır. Çok kızgın. Çok büyük.*

Bir an için huşu içinde ona baktım.

"Gördüklerini beğendin mi?" Koyu bir gülümsemeyle fısıldıyor.

Ona cevap vermek yerine, elimi aşağı doğru itiyorum ve tabandan şafta doğru sert bir vuruş yapıyorum.

Minnettar bir inilti çıkarıyor ve elimi onun büyük uzunluğunun etrafına sarıyorum ve yoğun bir şekilde okşuyorum.

O kadar dolgun ki, patlamaya hazır ve ben daha yeni başladım.

"*Kahretsin*" diye mırıldanıyor sıkılmış dişlerinin arasından, kendini sabitlemek için duvarları kavriyor. "Dayanamayacağım."

Daha hızlı ve daha sert vuruyorum, onun üzerinde sahip olduğum kontrolü izlerken kendi uyarılmam derinleşiyor. Büyüklüğüne rağmen, içim üzerine oturmam için çılgık atıyor.

Kollarını başımın iki yanındaki duvara dayıyor ve gözlerini kapatıp alnını benimkine bastırıyor.

"Devam et," diye fısıldıyor yüzüme karşı.

"Hâlâ beni satın almaya mı çalışıyorsun?"

Nefes nefese kaldım.

"Bu gidişle sana lanet olası şirketi vereceğim."

Kesik kesik bir nefes alır. "Yaklaştım."

Okşuyorum, yüzünün zevkle buruşmasını izliyorum. Dili alt dudağının üzerinden aşağı sarkıyor.

Titriyor ve tuvaletlerde yankılanan bir inilti çıkarıyor.

Durup düşünmeden sikini özel tasarım pantolonuna doğrulttum ve ılık sıvının ellerime ve pantolonunun her tarafına fışkırdığını hissettim.

Pantolonlar. Kalın ve hızlı bir şekilde patlıyor. Onu serbest bırakıyorum ve elimi gömleğine silerek spermini üzerine bulaştırıyorum.

"Şimdi randevuma geri dönmem gerekiyor Bay Walker," diye kulağına fısıldıyorum.

Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve o da şaşkın bir şekilde tuvaletin karşı duvarına düşüyor.

"Charlie," diye tersledi, kendini toparlayarak.

Göz kırparak kapıyı açtım ve onu pantolonu inik, pantolonu döl içinde ve çenesi açık bir şekilde bıraktım.

Charlie

"Çok özür dilerim. Lekeyi çıkarmak çok *uzun* sürdü". Tekrar masaya oturuyorum, gözlerim Mark'ınkiler hariç her yere dalıyor. Berbat bir yalancıyım. Sadece yüzümden bile başka bir adamın aletine dokunduğumu anlayabilir.

Gülümsüyor ve dikkatle göğsüme bakıyor. "Hâlâ orada, biliyorsun."

Oops.

Sarsak davranışlarımı fark etmemiş gibi görünüyor, ya da belki de ilk buluşma gerginliği yaşadığımı düşünüyor, çünkü eğilip hain ellerimi tutuyor ve onlara bir öpücük veriyor, zavallı masum adam az önce nerede olduklarının farkında değil.

"Merak etme, lekeli ya da lekesiz, hâlâ buradaki en seksi kadın sensin."

"Uh-huh," diye kekeleyerek cevap verdim.

"İğrenç fiyatlı bir kokteyl ister misin?" diye soruyor, sürtük ellerimin üzerinde nazıkçe daireler çizerek.

Gülümsemeye zorladım. "Evet, lütfen"

Mark ayağa kalkarken barın uzak tarafına gizlice bir göz atıyorum. Danny Walker neyse ki tuvaletten dönmemişti, muhtemelen hâlâ lekelerini çıkarmaya çalışıyordu.

Karl bakışlarımı yakalıyor ve şaşkınlıkla gülümsüyor. *O biliyor.*

Kafamda şıfırtı yazan bir ok olmalı. Tekrar ortaya çıktığında burada olamayacağımı fark ettim.

"Bekle, Mark?" Arkasından sesleniyorum ve o da dönüyor. "Hadi daha eğlenceli bir yere gidelim."

İki saat sonra sarhoştum. Çakırkeyiften bahsetmiyorum, küçük bir kız gibi kıkırdıyorum. Sarhoş. I ortalama kapalı senin Kafa, gözler-kafanın-içinde-geri-yuvarlanıyor

Sarhoş. Son bir saattir Mark'la keyifli ve zeki bir sohbet ettiğimi düşünüyorum. O da aynı fikirde mi emin değilim.

Gece içkisi içmek için onun evine gitmek isteyip istemediğimi sorarken, sarhoş bulanıklığımla ona bakıyorum.

"Neden olmasın?" Gözlerimi kısarak ona baktım. Ne kadar kaltağım. Bir gecede iki penisle başa çıkamam. Sadece bir içki içeceğim, sonra da taksiyle eve gideceğim.

Başım gerçekten dönüyor.

Sevinmiş görünüyor. "Bir taksi çağırayım."

Otuz dakika sonra biraz ayılmıştım ve taksi Notting Hill istasyonundan birkaç sokak ötede Mark'ın evinin önünde durdu.

"Evin tamamı sizin mi?" Şaşkınlıkla Viktorya döneminden kalma büyük yarı müstakil eve bakarak soruyorum.

"Öyle," diye rahatça cevap veriyor.

Bir an için şaka yaptığını sandım. Bu ev Tristan'ın evi kadar ve o bir multimilyoner.

"Charlie, içeri geliyor musun?"

Birden ağzım açık bir şekilde patika yolda durduğumu ve Mark'ın ön kapıyı açmış beklediğini fark ediyorum.

Evin içi dışından bile daha seksi. Radyatör kollarından salona gelişigüzel serpiştirilmiş art deco parçalara kadar her detayın profesyonelce tasarlandığı belli.

Koridoru kaplayan ve diğer tüm odalara yayılmış gibi görünen müthiş bir sanat koleksiyonu var.

Bunu hak edecek ne yaptım ben? Demek istediğim, iyi görünüyorum ve ortaya koyacak kadar sarhoşum, ama bu adam cidden benim ligimin dışında. O barda bir model influencer tipi toplayabilirdi.

Hayatım boyunca birlikte olduğum tüm erkekleri toptasam ve görünüşlerini, zenginliklerini ve beyinlerini bir araya getirsem, bu adam yine de daha zeki, yakışıklı ve olurdu. Danny Walker hariç tabii.

Yerleşik buzdolabı bölmesi ve hoparlörleriyle benim mutfığımdan daha fazla alete sahip olan sinema tarzı kanepesine uzanıyorum. Bir düğmeye basıyor ve kanepesi 90 derece yatınca ciyaklıyorum. Tamam, bir sonraki üsse oldukça hızlı geçiyoruz.

Hayır dememe fırsat vermeden kadehimi ağzına kadar şarapla doldurdu. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Aslında biraz midem bulandı.

muzlu ve vanilyalı votka kokteyllerinden sonra. Şimdi de bu şuruplu şarap...eugh....

"Charlie," bardağımı yere bıraktı ve bana doğru eğildi. "Bir öpücüğe iznim var mı?"

Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "İtirazım yok." Bir öpücüğün zararı olmaz. Yani, ben bekarım, değil mi? Danny Walker kapıma dayanıp bağlanmak istemiyor.

İşte bu kadar. Burada gerçekten en iyi numaralarımı yapmalıyım. Bu adam avizelerinden sallanan mankenlere alışık, sarhoş IT destek kızlarına değil.

Dili ağzıma giriyor ve ben de kendi dilimi dikkatlice onunkinin içine sokuyorum. Ahhh, bu biraz derin bir boğazdı! Bu adamın cidden uzun bir dili var. Biraz fazla uzun... Midem bulanıyor. Oh hayır, bu iyi değil. Hiç iyi değil. Midemde şarap dalgaları hissediyorum. Yatar koltukta üstüme çıkmaya çalışıyor ve bir hıçkırık ağzının içine kaçıyor.

"Özür dilerim," kaşları hafifçe çatılırken elimle ağzımı kapatıyorum.

"Sanırım bana bir dakika izin vermeniz gerekecek." Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Kanepeye.

"Elbette, eğer istersen," diye imalı bir şekilde bana bakıyor, "makyajını tazele."

Başımı sallıyorum, artık boğazıma kadar muza batmış durumdayım ve odadan çıkıp koridordan geçerek ultra lüks banyosuna doğru koşuyorum.

Kapı daha yeni kapanmıştı ki, şaraplı muz dalgası, mevcut her yüzeye çarpan füzeler gibi dışarı fişkırmaya başladı. Tuvalet çarpıyor. Bideye çarpıyor. Beyaz mermer spa küvetine çarpıyor. Sanki biri tavandan kustumuk fiskiyelerini çalıştırmış gibi.

Burbon kokteyllerinden kirazlar, Long Island'dan misket limonu, ayrılmadan önce yediğim pizzadan mantarlar; midem Mark'ın lüks banyosuna doğru boşalıyor.

Tanrım, *her yerde*. Sarı kırmızı bir tsunami banyoyu vurdu. Saçımda, üstümde! Ahhh! Duş perdesinde! Ve duş paspasında!. Çılgınca bir havlu kapıyorum, ama onlar bile Harrods'dan alınmış gibi görünüyor.

Duş perdesini ovuyorum ve dehşet içinde duruyorum. Lekeler desenin daha da derinlerine işlemiş. Bu adam banyosunu gördüğünde beni boğacak ya da daha da kötüsü zararı bana ödetecek.

Ne yapacağım ben? Bu geri dönüşü olmayan bir nokta.

Ona geri dönemem; tüm banyosunu kustumukla mahvettiğimi kabul edemem. Tek bir mantıklı eylem planı var.

Elimden geldiğince sessizce banyonun kapısını açıp koridorda ilerliyorum. Ön kapı sadece birkaç metre ötede. Her seferinde bir adım atarak, nefes almamaya çalışarak kapıya doğru ilerliyorum. Yavaşça ahşap mandalı çeviriyorum ve gecenin içinde sürünerek dışarı çıkıyorum.

Kocaman kapı çarptı. Nefes nefese, beni bulamayacağı kadar uzaklaştığıma emin olana kadar sokakta koşuyorum.

Nefes nefese, nefesimi tutmak için yere düşüyorum.

Buna inanamıyorum. Hastalandım ve kaçtım.

Danny

"Akşamdan kalmalığın nasıl?" Karl kapıyı iterek açtı ve sırtarak başını çevirdi. "Sert görünüyorsun."

Ona donuk donuk . Buralarda kimse kapı çalmaz mı?

3 saat uyuyabildim. Ürün ekibine yön vermek için gelecek yılki sürümlerimize öncelik vermem gerekiyor ve kafatasım milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissediyorum.

Dün gece aptalcaydı. Asla ertesi gün odaklanamayacağım kadar çok içmem. Her zaman bir striptiz kulübünde sefahate kaymadan önce gizlice kaçırım. Dün gece, tüm kısıtlamalar pencereden dışarı çıktı. Son zamanlarda çok fazla aptalca şey yapıyorum gibi görünüyor.

Orta yaş krizi böyle bir şey mi?

Bakışlarımı görmezden geliyor ve odaya giriyor. Yaşadığımız geceyi düşününce benim için fazla cıvıl cıvıl. Gerçi adam benden beş yaş küçük, o yüzden akşamdan kalmalar onu o kadar etkilemiyor.

Elindeki kahveye bakıyorum. Bu benim için olsa iyi olur. "Neden bu kadar mutlusun?" Homurdanıyorum.

"Haklıymışım. Kahveye ihtiyacın var." Espresso ve enerji içeceğini önümdeki masaya bıraktı.

"Teşekkürler," diye homurdandım. "O kadar susuz kaldım ki taşaklarım erik gibi pörsümüş."

"Benim mantıklı CEO kardeşimle ne yapıyorsun?" diye gülüyor.

"Çalışanlarla arkadaşlık etmek sana değil."

"Onlara eğlenceli tarafımı gösteriyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Sırtarak duvara yaslanıyor. "O modele eğlenceli yanını gösterdin mi?"

Beş dil konuşan ve her birinde bana ne yapmak istediğini söyleyen Brezilyalı esmerden bahsediyordu.

Tam benim tipim.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Eve tek gittim."

"Fırsat kaçtı," dedi sırtarak.

"Şu Mike denen adam delinin teki. Pek dışarı çıktığını sanmıyorum. Nereye gitti? Striptiz kulübü kapandıktan sonra başka bir bara gitmeye çalışıyordu. Doğu Londra'da bir yer."

"Bir çukurda umurumda bile değil." . "Mike teki."

Şirketin parasıyla binlerce kiloluk şampanya şişelerini etrafa püskürtüyor. Lanet maaşından kesmeliyim.

"Yakında gitmiş olacak." Karl omuz silkiyor. "Tristan'ın küçük kız kardeşi Charlie'yi görmek ilginçti."

Bana yakından bakıyor. "Biz satın almaya başlamadan önce burada çalıştığını biliyor muydun?"

"Tabii ki yaptım." Geri döndüm. "Ona göz kulak olmak için bir plan yapıyorum. Şu anda sadece teklifime direniyor. Kendine gelecektir."

Başını eğiyor, ağzı bir sırtışa dönüşüyor. "Bu infazın bir kısmı dün gece mi gerçekleşti?"

Tüm dikkatimi ona vererek dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Ne demek istiyorsun?"

Hareketli bir şekilde kollarını kaldırıyor. "Biliyordum! Cinsel gerilimi bir bıçakla kesebilirsin."

"Yani?" Sesi titriyor. "İkinizin arasında bir şeyler mi var? Sanırım tüm çalışanlarına bağırıp çağırmanın ve modelleri geri çevirmenin nedeni bu."

"Bir kaç...." Doğru kelimeyi bulmak için bocalıyorum. "Olaylar."

"Olaylar mı?"

Ağır bir iç çekiyorum. "Bir akşam kendimi toparlamaya ofisime daldı."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, sonra gözleri açılıyor.

"Seni mastürbasyon yaparken mi ?" Başını geriye atarak inanmayan bir kahkaha attı. "Dostum, ciddi olamazsın."

"Ölümcül," diye yüzümü buruşturuyorum. "Kapının kilitli olduğunu sanıyordum. Ve çalışanlarım genellikle ofisime davetsiz girme cüretini göstermezler."

Göğsüm sıkışıyor. "En kötü kısmı bu değil. O sırada onun bir videosunu izliyordum."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Lanet olsun Danny. Bu şimdiye kadar duyduğum en ürkütücü şey. Bize dava mı açacaklar?"

Deri berjer koltuğuma yığıldım. "Bırak onu ben düşüneyim."

Ağız bir sırıtışla seğiriyor. "Sana yardım etmeyi teklif etti mi?" Düz bir şekilde ona baktım. "Hayır"

"Yine de gitmedi," diye ekliyorum. "Orada durdu... ve izledi". Çenesi düştü. "Devam mı ettin?"

. "Durdurabileceğim bir şey değildi."

"Tanrım, dostum." Histerik bir kahkaha attı ve ben de krizin bitmesini bekledim. Evet, çok komik. "Bir de benim pervasız Walker olduğumu söylüyorlar. Bu gelmiş geçmiş en klişe porno film senaryosu. Büyük kötü patron genç çalışanı baştan çıkarıyor."

"Onu bu ofiste mi siktin?" "Hayır.

Ama onun önünde bitirdim."

Neşesiz bir kahkaha attım. "Kontrolden çıkmıştım. Hayal ettiğim kişi sikimi okşuyordu ve yarı yolda ayağa kalktı. Hiç şansım yoktu."

"Gösteriyi beğendi mi?" Karl alay ediyor.

"Öyle görünüyor çünkü o gece özür dilemek için evine gittim, olaylar birbirini izledi ve çok ileri gittik...." Detayları vermek istemiyorum.

"Onunla yattın mı?" diye sırtıyor. "Biliyordum. Dün gece ikinizden de seks hormonlarının kokusunu bir mil öteden alabiliyordum."

"Hayır," diyorum hemen. "O çok değişken biri. Benden nefret ediyor, beni istiyor. Benden nefret ediyor. Sarkaç gibi. Dairesinde güzel bir an geçirdik, sonra çıldırdı ve beni kovdu. Bu drama dayanılmaz."

Alnına bir tokat atar. "İkinizin birbirinizle yatmanız ve bunu sistemlerinizden çıkarmanız gerekiyor."

"Onunla öylece yatamam." Kaşlarımı çattım. "O çok genç. Çok fazla şey tehlikede. En yakın arkadaşlığımı çoktan mahvetmiş olabilirim. Adamım, eğer öğrenirse...." Sözümü kesiyorum.

Yirmi yıllık en iyi dostumu kaybetme düşüncesi beni ürpertiyor.

"Tristan kesinlikle çıldırırdı." diye başını sallıyor. "Bu onun tek kuralı, kız kardeşinden uzak durmak."

"Onun bir çalışan olduğu gerçeğini boş verin. Uçlarımı şirket mürekkebine batırmam."

"Ama lanet olsun, kız çok seksi. İlk senin girmene çok üzüldüm. Tristan'la arkadaş değilim; onu seve seve beceririm."

Gözlerimi ona diktim. "Sakin ona bakma bile." Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Kahretsin, bu sefer çok kötüsün."

"Dün gece ne oldu?" Araştırıyor. "süre ortadan kayboldun."

Öne doğru eğilip dirseklerimi masanın üzerine koyuyorum. "Üç mil ötedeki bir kuru temizlemecideki pahalı kuru temizleme faturamın nedeni bu olabilir."

Kaşları havaya kalktı. "Banyoda mı? Tanrım, Danny, takımdan herhangi biri onu yürütebilirdi."

Cevap vererek onu şımartmıyorum.

"Tamamen fiziksel mi?" Beni inceliyor. "Onunla bir ilişki istiyor musun?"

Sorgulama karşısında sinirlenerek ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu fiziksel bir şey. O çok genç ve asabi. Biz uygun değiliz."

"O zaman sikini pantolonunun içinde tut." Gözlerini deviriyor. "Dışarıda seni mutlu edecek 25 yaşında milyonlarca güzel kız var."

"28," diye düzeltiyorum.

"Bak, o güzel, alıngan ve çok seksi, anlıyorum," diyor. "Onu yıllardır tanıyorsun ve o sana yasak. Sahip olamayacağın şeyi istiyorsun. Ama ortalığı karıştırma. Charlie'yle yatıp sonra da tepki görmeden çekip gidemezsin."

"Bunu çok iyi biliyorum." Tersledim. "Üniversitedeyken sarhoş bir şekilde üstüme çıktığından beri sikimi evcilleştirmeye çalışıyorum. Şimdi de ofiste benimle dalga geçmesini izlemek zorundayım."

"En azından Nexus Genel Merkezi'nde, bu derme çatma ofis yerine katlarla ayrılmış olacaksınız."

"O zamana kadar aklını başına toplayacağını ve gönüllü işten çıkarma tazminatımı kabul edeceğini umuyorum."

"Bilecek, Karl." Pencereden dışarı bakıyorum. "Tristan beni neyin yediği hakkında sorular sormaya başladı bile."

Başını sallıyor. "Bu iş felakete doğru gidiyor Danny. Onun kalbini kırmadan ve işleri ciddi şekilde berbat etmeden önce bırak."

Siktir, sıçtım.

Charlie

Yaşlandıkça akşamdan kalmaların daha da kötüleştiğini söylerler. Kırklı yaşlarındaki insanlar bundan bahseder ve siz gülersiniz. Elbette, bu benim başıma gelmez, diye düşünürsünüz.

Ama sonra bunun kırk yaşındakilerin yakındığından 100 kat daha kötü olduğunu anlıyorsunuz.

Neden böyle bir şey yapmak zorundaydılar?

Uyanıyorum ve ayaklarımı hissedemiyorum. Sanki yatağın altında biri oturuyormuş gibi. Aşağı bakıyorum ve onları oynatmaya çalışıyorum, sonra bir gece önceki ayakkabılarımı hala giydiğimi ve yataktan sarktıklarını fark ediyorum.

Onları hareket ettiriyorum ve uyandıklarında milyonlarca iğnenin bana battığını hissediyorum.

Beynim dağıldı ve yerine kafama göre çok büyük bir taş kondu.

Neyse ki bugünü tatil olarak ayarlamışım, yoksa hasta olduğumu bildirmek zorunda kalacaktım ve herkes bunun akşamdan kalmayla ilgili olduğunu bilecekti.

Gözlerimi sıkıca kapattım ama kafamın içindeki gürültü devam etti. Onları açtım. Hala oradaydı.

Beyin hücrelerim çığlık atıyor, nefes nefese su istiyor ama ben vücudumu kaldırıp bir bardak alamayacak kadar güçsüzüm.

Sarhoşluk anıları kötü bir korku filmi gibi beynimi dolduruyor.

Doğru sırada değil ve tüm sahneleri tam olarak bir araya getiremiyorum.

Otel. Sıcak Doktor. Kebap. Danny Walker. Gece kulübü. Hasta ve kaçak.

Gerçekten birinin banyosuna kusup sonra da kaçtım mı? Bu vandalizm mi? Mark beni polise ihbar edebilir mi?

Akşamdan kalmalığın paranoya aşamasındayım. Daha ilerlemem gereken mide bulantısı, yenilenme ve açlık aşamaları var.

Aynaya bakmak için başımı kaldırıyorum. Ağzımın kenarında kurumuş damlalar var. Maskara hala bir gözümde ama diğerinde değil. Depresif bir palyaçoya benziyorum.

Daire sessiz; günah çıkarmak için rahiplik yapacak kimsem yok. Suze bugün çalışmıyor, peki nerede? Ona mesaj atmaya gidiyorum ve bir sürü mesaj ve cevapsız çağrı görüyorum. Paranoya aşamasında görmem gereken şey bu *değil*.

Danny Walker'dan iki cevapsız arama, biri saat 11'de, diğeri gece yarısına yakın. Ondaki mesaj.

?

Dalga geçmeyi bırak. Evde olsan iyi olur.

Tristan'dan da bir tane var.

Charlie, iyi misin? Danny dün gece seni yabancı bir adamla sarhoş gördüğünü söyledi!?

O piç beni . Tek ihtiyacım olan bu, Tristan'ın kişisel güvenlik konusunda ensemde soluması.

Ben iyiyim, Tristan, sadece bir randevuydu, endişelenmeyi bırak!

Danny'ye cevap vermeyeceğim. Nerede olduğum onu ilgilendirmez. O kadar rahatsız oluyorsa Tristan'dan öğrenebilir.

Midemden endişe verici bir gargara geliyor. *Uh oh.*

Bağırsaklarım sanki biri bulaşık bezinden su sıkıyormuş gibi ağrılı düğümler halinde bükülüyor.

Yataktan fırladım ve saniyeler içinde tuvalete ulaştım.

Altı saat sonra Suze, Stevie ve ben yerel bir kafede oturmuş utanç anlarımı yeniden yaşıyorduk. Stevie işten erken çıktı.

Tahnitçilik dersini yeni bitirdik. İsveçli adama bunu yapacağımı söylediğimde şaka yapmıyordum. Suze bizi aylar önce 'her şeyi bir kez dene' sözleşmemizin bir parçası olarak kaydettirdi.

Geriye dönüp baktığımda, küçük bir fareyi doldurmanın aslında çok emek isteyen dört saatlik bir süreç olduğunu fark etseydim dün gece büyük bir alem yapmazdım.

Midem pek hassas olmasa da, sabahtan beri midenizi boşaltıyorsanız bir farenin gözbebeklerini çıkarmak size zarar verebilir.

Suze, duble Snickers milkshake'ini höpürdeterek, "Kötü, beni yanlış anlamayın, kötü," diyor.

Stevie ağzı açık çiğnerken ekliyor: "Etrafta olsaydın seninle yine de sevişebilirdi." "Bizi uzaklaştırmak için çok şey gerekir, biraz çiş, bok, kusmuk, sümükten daha fazlası...."

Burnumu kırıştırıyorum. "Oh, harika. Bu da bir şeydir. Küçük patlamamdan sonra pek havamda olduğumu sanmıyorum."

"Sadece seni öpmezdim." Omuz silkiyor. "Ama geri kalan her şey yolunda."

"Tipik!" Suze homurdanıyor. "Tipik erkek. Seni öpmemeleri umurlarında değil. Yüzünüzün nasıl olduğu bile umurlarında değil. Aslında, müsait bir vajinanız olduğu sürece, umurlarında olan tek şey başsız olmanızdır."

"Seninki de her zaman müsait, değil mi Suze?" diye takılıyor ve Suze ona bir peçete fırlatıyor.

"Bugün işte ne oldu Stevie?" Konuyu rahatça değiştirerek soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Danny Walker'a olanları kastediyorsun. Kurnaz olmaya çalışmanın anlamı yok."

"Eee?" Ben soruyorum.

"Dün gece için pişmanlık duyan tek kişi sen olmayabilirsin. Bu sabah oldukça bitkin görünüyordun."

"Liderlik ekibinin çoğu bugün ortalıkta zombi gibi dolaşıyor." Bir yandan da ağzına fasulye tıkıştırıyor. "Mike'ın bu sabah tuvalette hasta olduğunu duydum."

"Ağzın açık yemeye devam edersen yine hasta olacağım." Şak diye söyledim.

"Eğer casusun olmamı istiyorsan," diye devam ediyor ağzı açık. "Bana iyi davranacaksın."

"Bir casusa ihtiyacım yok." Tabağımdaki yemeği iterek iç geçiriyorum. "Adam bana musallat oluyor. İşyerinde. Randevularıma geliyor. Kahrolası rüyalarımda. Ve şimdi de yarın gece kardeşimin evinde. Yine."

"Sadece onun sikinden uzak dur," diye uyarıyor Suze. "Annen evde olduğu için."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Stevie bana bir şey söylemeyi tartışıyormuş gibi dudaklarını çıgnıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı." Yüzümü buruşturuyorum.

"Görünüşe göre dün gece kadınların çok ilgisini çekmiş. Ekibin geri kalanı kıskanmış. Yarı ünlü Brezilyalı bir model ona sarılmış, o da kızı evine götürmüş olabilir."

Akşamdan kalma halimle üç aşama geri çekiliyor ve tekrar kusma dürtüsüne direniyorum.

Bir an, bunun gerçekten yeni bir şeyin başlangıcı olabileceği için heyecanlanıyorum, özellikle de o şaşırtıcı gözler gezegendeki en önemli kadınmışım gibi bana bakarken.

Bir dakika sonra, şehrin her yerinde dolaştığını duydum.

Her şey bitti. Artık hata yok, fantezi yok, ve kesinlikle gelecek yok. Hayatıma devam ediyorum.

Charlie

Cumartesi sabahı saat 10'da Kentish Town metro istasyonunun dışında bekliyorum. Uzun bir gün olacak.

Onları görmeden önce duyuyorum.

"! Lanet olası sağda dur kadın!" Callie bağılıyor. Annemin dudak büktüğünü duyabiliyorum. "Beni geçmek istiyorlarsa sorabilirler."

İki kafaları yürüyen merdivenin tepesinde beliriyor, anneminki can havliyle yuvarlanmış, Callie'ninki ise artık kıpkırmızı (gıda boyası mı?). Callie beni görünce sırtıyor, ama annemin ağzı bir karış açık kalıyor ve ben de annemin karnına sımsıkı bağladığı, bir eliyle de kirli Londralıların bozuk paralarını çalmasından korktuğu için sıkıca kavradığı serseri çantasını görünce sessizce inliyorum.

Bariyerlerde, annem biletini almak için çantasını açarken kenara çekilip duvara bakarak harika bir sahne yaratır. Zafer kazanmış bir bakışla bilet üretilir ve ağır çekimde bilet yuvasına yerleştirilir.

Bileti yanlış kapıya izliyorum.

Sağındaki bariyerler pat diye açılıyor ve birinin geçmesini bekliyor. Annem kaşlarını çatarak bulunduğu bariyerlere bakıyor ve onları iterek açmaya çalışıyor.

"Bunlar çalışmıyor."

"Diğerinin etrafından dolaş," diye öfkeyle açık kapıya işaret ediyorum, Callie arkamdan kıs kıs gülerken birinin gelmesini bekliyorum. "Diğeri. Biletinle açtığın kapı. Açık olan. DİĞER olan."

Saçma bir pandomim gösterisi yapar gibi biletini koyduğu bariyerleri işaret ediyorum. "Şunun içinden geçmen gerekiyor."

Susuyor ama sonunda doğru bilet bariyerine doğru ilerliyor.

"Bu çok can sıkıcı. Neden biletinizi koyduğunuzda hepsi açılmıyor? O zaman herhangi birinden geçebilirsiniz."

"Ne?" Öfkeyle ona bakıyorum. Bir , bariyerlerden nasıl çıkılacağını hiç anlatmamış olmayı diliyor, böylece orada sıkışıp kalacaklardı.

Callie, "Onu trende tuvalet kapısını açmaya çalışırken görmeliydiniz," diye iç geçiriyor. "Ve sonra tren hareket etmeye başladığında attığı çığlıkları!"

Annem modern ulaşımın bihaber. Londra'yı ancak Tristan buraya taşındıktan sonra ziyaret etmeye başladı ve Tristan genellikle onun için bir şoför gönderiyor. Bu sefer bir haydut gibi davranmaya karar verdi.

Bariyer çilesinden sonra annem gezmeye çıkmadan önce bir fincan çay içmek için bana dönmek istediğini söyledi. Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Meraktan deliye dönmüştü ve dairemizin ne kadar temiz olduğunu görmek için etrafı kurcalamak istiyordu.

Kentish Town'dan geçip daireye dönüyoruz.

"Merhaba," diye bağıryorum daire kapısından belli belirsiz. Cevap yok, harika! "Kedi yatakta, bu yüzden sessiz olmanız gerekecek."

"Bu saatte mi?" Dudakları ince bir çizgi halinde büzüldü. "Ben de yatak odalarını gezmek istiyordum."

"Neden oturmuyorsunuz, ben de size güzel bir fincan çay yapayım?" Onları en az zarar verebilecekleri oturma alanına götürdüm ve uyuşturucu kullanımı veya cinsel aktivite belirtileri için bir kez daha gözden geçirdim. Neyse ki Julie'nin '101 İnanılmaz Seks Oyunu' kitabını saklamayı unutmamıştım. Annem tiksintiyle kanepemize bakıyor ve üzerinde geziniyor.

Üç bardak çay ve gururla süt için bir tabakla geri geldim.

İsteksizce kabul etmeden önce hızlıca bir kokladı.

"Senin için postan var." Çantasını karıştırıyor, mendiller ve kağıt mendiller her yere uçuşuyor ve bana açılmış, ufalanmış mektuplardan oluşan bir yığın uzatıyor.

Julie belediye vergisinden kaçmaya çalıştığı için annemin evine hâlâ mektuplar gidiyor.

"Bunların hepsi açık mı?" Ona ters ters baktım.

"Evet," diye omuz silkiyor sanki hiç suç işlememiş gibi. "O kredi kartına çok borcun var!"

"Mektuplarımı açmamalısın!" Şak diye söyledim.

"Birinin mali durumunuza göz kulak olması gerekiyor, çünkü belli ki bunu yapmıyorsunuz."

Argh. Beş dakikadır evde ve kanım kaynıyor.

"Callie, ne yapıyorsun?" Ona kızgınlıkla bakıyorum. Kanepenin üzerinde pire varmış gibi kıpırdanıyor. "Kanepen çok rahatsız," diye yakınıyor ve elini minderinin altına uzatıyor.

"Bekle, bir şey buldum...." Sağ kolu içinde iki nesne ile yeniden ortaya çıkar.

"Bunlar ne?"

Ertesi gün hapı almak için geldiğinde eczacının Julie'ye zorla verdiği klamidya testini sallarken kalbim mesaneme düşüyor ve onu eziyor. O aptal saklanma yeri yüzünden Cat'i öldüreceğim. Ona itibarımı tartışmaya açacak her şeyi saklamasını söylemişim.

Daha da kötüsü, Callie'nin diğer elinde Cat'in Amsterdam'dan aldığı, üzerinde biri siyah, diğeri beyaz iki sillerin bir ağza girdiği ve 'ırkçılığa hayır' sloganının yazılı olduğu kartpostal vardı.

Callie'nin ağzı açık kaldı. Onları annemin yüzüne doğru sallayamadan, elinden kaptım.

Neyse ki annem halıdaki pizza izlerini fark edemeyecek kadar dalgındır.

Yukarı bakıyor, hiçbir numarayı kaçırmıyor. "Bunlar da ne?"

"Bu sadece Suze'un zayıflama cihazı." Olabildiğince rahat bir şekilde Cat'in odasına doğru yürüyüp ikisini de içeri sokmaya çalışıyorum. Boğuk bir 'hey' sesi duyuyorum ve sonra kapıyı çarpıyorum. Bu oturma odasında bana çelme takacak başka ne var?

"Neyin var Callie?" Konuyu bir kez daha değiştirmeye çalışıyorum.

Omuzlarını silkiyor. Annemin yüzü bembeyaz oldu.

"Bu genç yavruya ne olduğunu size söyleyeyim; St Mary's'den uzaklaştırıldı."

"Askıya mı alındı?" İşte size küçük bir haber. Sehpanın üzerinde bulduğu bir dergiyi rahatça karıştıran Callie'ye bakıyorum. Son sınıftaydı ve uslu durması için sadece altı ayı vardı.

"Bu genç kız ailemizin itibarını zedeledi." Annem ağzını kapatıyor ve komşularımdan birinin gözlüğü duvara çarpmış olabilir diye etrafına bakınıyor.

"Karanlık tarafı çağırmaya çalıştı." Bir fısıltıdan fazlası değil.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Callie sıkılmış bir halde dergiden başını kaldırıyor ve iç geçiriyor. "Ouija tahtası.

Ruh çağırma tahtası yaparken yakalandım."

Annem başını sallar. "Rahibeler kargaşa içinde. Okulu temizlemek ve Callie'nin yol açtığı hasarı gidermek için özel bir ayin düzenliyorlar!"

"Bunu neden yaptın Callie?" Ona döndüm. "Ruh çağırma tahtasına inanıyor musun ki?"

Gülüyor. "Sanki. Ama aptal Bernice O Hagan öyle düşünüyor, biz de ona her şeyin boktan olduğunu kanıtlamak istedik. Sonra Rahibe Tessa geldi, bizi gördü ve şok içinde ağzından köpükler gelmeye başladı."

"Zaten bu benim son yılım." Omuz silkiyor.

"Bu korkunç bir şey Callie," diye azarlıyorum saygılı bir ablanın yapması gerektiği gibi. "Okuldan uzaklaştırma almak sana iyi bir iş sağlamayacak, değil mi?"

Bana soğukkanlılıkla baktı. "Eğer sen bir iş bulabiliyorsan, herkes bulabilir, her ne kadar milyonlarca deneme yapmış olsan da."

"Defol git, bok kafalı," diye karşılık veriyorum. Katlanmak zorunda kaldığım mülakat sayısı konusunda biraz hassasım.

"Tristan'ın harçlığıyla yaşayabilirim zaten," diyerek aptalmışım gibi gözlerini deviriyor.

"Tristan sana harçlık mı veriyor?" Ona tiksinererek bakıyorum. "Londra'nın merkezinde alışverişe gitmeyi böyle karşılayabiliyorsun".

"Tanrı aşkına, bu kadar didişme yeter," diye bağıyor annem, çay bardağını bırakarak. "Bu kötü çaydan bıktım artık. Hadi yatak odanı görelim."

"Peki" diyerek çayımı bıraktım ve onları yatak odasına götürdüm, neyse ki yatak yarı hazırda ve iç çamaşırları toplanmıştı.

"Biraz çalkalanıp temizlense iyi olur." Callie makyajımı incelerken o da havayı kokluyor. "Ve bu halı. En son ne zaman süpürüldü? Bu renkte mi olması gerekiyordu?"

Daha yakından incelemek için eğildi. "Bunun üzerinde haftalarca kir var!".

"Bu nedir?" Yatağın altına yuvarlanmış bir Smint'i aldı ve halıdaki kıllar ve diğer yapışkan parçalar üzerine yapışmıştı "Uyuşturucu kullanıyordun!"

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Bu bir Smint."

"Bir Smint!" Gözlerini bana dikerek bağıyor. "Bana uyuşturucu jargonunu kullanma, genç bayan. Şu dans haplarından biri mi?"

Callie arkasından kıkır kıkır gülüyor ve kafasına bir tokat yiyor. "Bu bir nane şekeri," diye yavaşça tekrarlıyorum.

"Nane şekeri, heh? O zaman yalamama izin verir misin?"

Muhtemelen bir kısmı benim, bir kısmı Ben'in ve hatta belki de dairede daha önce kim yaşıdıysa onun olan çok renkli saç düzenlemeleriyle Smint'e bakıyorum.

"Ben olsam tavsiye etmezdim," diyerek dikkatle bakıyorum.

"Bahse girerim yapmazdın." Smint'i yalıyor ve midesinin yıkanması gerekmeden önce onu durdurmamı bekliyor. Farkına vardıkça yüzü öfkeden şaşkınlığa ve iğrenmeye dönüşüyor. Ağzındaki tüyleri toplamaya başladı.

"Oh, bu bir nane şekeri."

"Gördün mü?" Gözlerimi deviriyorum. "Artık şu gezme işini bitirebilir lütfen?"

Bir saat sonra, gezi otobüsünde Trafalgar Meydanı'nı geziyorduk. Onları bir süre sessiz tutmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm.

Saat 4'te bitkin düşmüştüm ve ailemden saklanabilmek için tanık koruma programına girmeye hazırdım. Big Ben yeterince büyük değildi, St Paul yeterince kutsal değildi ve Shakespeare'in Globe'u sahteydi.

Tristan'ın akşam yemeği partisine gitmeye hiç hazır değilim. Neden annemle, tüm sırlarımı ortaya döken kız kardeşimle, benden kurtulmak isteyen patronumla ve tuvalette mastürbasyon yaptığım ve tesadüfen aynı adam olan bir adamla aynı odada olma senaryosuna bile bile giriyorum?

Londra'da dolaştıktan sonra Tristan'ın bu akşamki partisiyle yüzleşemeyecek kadar yorgun ve huysuzum.

Annemin altı saat boyunca şikayet etmesi çok fazla. Anne karnında onunla bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldım bilmiyorum.

Kot pantolon, spor ayakkabı ve tek omuzdan sarkan bir kazak gibi rahat bir görünüm tercih ettim. Sık sık kimliğimin tespit edilmesine neden olan bir kıyafet, bu yüzden içinde daha genç görünmeliyim.

Tristan bizi alması ve evine götürmesi için bir araba gönderdi, bu da annemi daha fazla toplu taşıma aracında manevra yapmaya zorlamak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor.

"En sevdiğim üç bayan." Tristan Holland Park'taki evinin kapısını açıyor ve bize bakıyor.

Üç katlı, büyük cumbalı pencereleri ve peyzajlı bir bahçeye açılan tabandan tavana kapılardan cam duvarıyla II.

Her Londralının ıslak rüyası.

Julie ve ben YourMove'da onu takip ettik ve üç milyona satışa çıktı, ancak ona asla ne kadara aldığını sormayacaktım.

Finnegan evinde para hakkında konuşmayız.

Her ziyaretimde yeni bir şeyler yaptırıyor, yeni bir jakuzili banyo, ısıtmalı zeminler, surround ses sistemi. Geçen sefer yatak odalarından birini sinema odasına dönüştürmüştü.

"Geçin hanımlar," diyor, paltolarımızı alırken. "dolu." Derin İskoç sesi mutfaktan kulaklarıma saldırıyor.

Partiye katılmak için içeri giriyoruz. Mutfakta Jack, Tristan'ın hukuk bürosundaki ortağı Rebecca ve kocası Giles mermer adanın etrafındaki bar taburelerinde oturuyorlar.

Danny buzdolabına yaslanmış, Karl ise Tristan'ın evindeki barda kokteyl yapmaya çalışıyor. Mutfağı benim, Julie'nin, Cat'in ve Suze'un yatak odalarının toplamıyla aynı büyüklükte.

Onu içime çekerken boğazım kurudu.

Üzerinde kot pantolon ve vücudunun her yerine oturan mavi kaşmir bir kazak var. Kollarına koşmak ve beni sarmasını istiyorum.

Gözleri benimkileri buluyor, sonra arsızca göbeğime iniyor. Elleri tezgahın etrafında sıkışıyor. Belli belirsiz ama hareketi görüyorum. *Gördüğü şey hoşuna gidiyor.*

Bu akşam yüzü daha sıcak; belki de ev ortamında yakın arkadaşlarının yanında olmak onu daha az düşmanca yapıyor.

Birbirleriyle okul çocukları gibi kolayca gülüşüyorlar, ancak itişip kakışmalarına ve alay etmelerine rağmen, onlardan yayılan inkar edilemez bir hakimiyet havası var.

Hepsi otuzlu yaşların sonunda, kırklı yaşların başında ve en yaşlıları Danny. Bizler sadece iş haftasını geçirmeye çalışırken onlar başarılı olmayı çok kolaymış gibi gösteriyorlar.

Rebecca muhteşem bir pantolon ceket takım elbise ve açık topuklu ayakkabı giyiyor. Yırtık kotum ve spor ayakkabılarımla kendimi çocuksu hissediyorum.

Tristan nasıl olur da aile ile arkadaşları karıştırmanın dinamikleri nasıl değiştirdiğini göremez? Bu iki dünya birbirine ait değil.

Tristan içkileri hazırlarken herkes bizi karşılıyor. Ayinin yanı sıra, Tristan'ın etkinlikleri annemin sosyal hayatı. Oğlanlar ona ne kadar genç görüldüğünü söylerken ve Rebecca saçlarına iltifat ederken, kıvrılmış bukleler kafasını sıkıca tutarken o bizim ortamımızda.

"Annem için şeri, Callie için *küçük* şarap, Charlie için eski moda." Tristan bize içkilerimizi dağıtıyor, ben de etkilenmiş bir şekilde bakıyorum. Onun temizlikçisi/ev

Natalie'nin genellikle onun için her şeyi yapmasına yardım ederdi. Bu gece ona izin vermiş olmalı.

"Bugün neler yaptınız?" Rebecca kibarca bize soruyor.

"Charlie'nin dairesine bir göz atarak başladık," diye yanıtlıyor annem, ilgi odağı olmaktan mutlu bir şekilde.

"Bu bir turdan çok bir teftişti," diye homurdanarak bir bar taburesinin üzerine sıçradım. "Tanrı aşkına, kim başkasının yatağının altına bakar ki?"

"Temizlikçilerini Charlie'lere gönderebilir misin, Tristan?" Anne borusu Yu

kar "Anne!" Kızarak öfkeyle bağırdım.

1. Tristan'a dönüp sırtıyorum. "Yine de, azından yeterince düzenli değil. geceyi geçirmeleri için."

Annem ve Callie'nin sorumluluğunu resmi olarak Tristan'a devrettim. Onlar için zor bir seçim değildi, seçenekler Julie'nin kanepesini ya da Tristan'ın malikanesinin bir kanadını paylaşmaktı.

Buzdolabını açıyor ve bir grup küçük kanopi çıkarıyor.

"Bunlar ne?" Sarı jöle benzeri maddeye şüpheyle bakıyorum. "Altın pancar ve mürver çiçeği jölesi," diye açıklıyor sanki belli.

Sakin aldanmayın; bunlar mağazadan satın alınmış tenteler değildir. Bunlar özel bir yemek şirketi tarafından Tristans'ın zevklerine göre ısmarlama olarak tasarlanmıştır.

Annem sanki bu insanlar Londra'da yaşamıyormuş gibi Big Ben, Parlamento Binası ve St James' Park kuğuları hakkında öğrendiği şeyleri açıklayarak günümüzle ilgili her ayrıntıyı anlatıyor.

Kibarca dinlerler ve hikaye anlatımı sırasında doğru zamanlarda onaylayıp onaylamadıklarını mırıldanırlar.

Callie ve ben onun ilgi odağı olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde geri çekiliyoruz. Gözlerim Danny'ye kayıyor ve sanki o da bunu hissediyormuş gibi dikkatini annemden bana çeviriyor, kaşları hafifçe kalkıyor.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum.

Rebecca tabağı bize uzatırken, "Bu ıstakoz rulolarını denemelisiniz" diyor.

Annem Tristan'a başını sallar. "Ne zaman sana yemek yapacak iyi bir kadın bulacaksın, Tristan?"

"Bende zaten iki tane var." Eğlenerek gülümsüyor. "Sevgili annem ve nefis aşçım Natalia."

"Hayır," diye cevap veriyor kız. "Ödeme yapmak zorunda olmadığın biri. Bir eş. Asla bir gün bile dışarı çıkamayacağım."

"Zaten dışarıda bir gün geçirdin anne." Karanlık bir şekilde mırıldanıyor. "İşe yaramadı, hatırladın mı?"

Hayır, işe yaramadı. Eğer Tanrı bir seri katil ve Exorcist filmindeki kızdan yeni bir insan yaratmış olsaydı, bu Tristan'ın eski karısı Gemina olurdu.

"Bu biraz cinsiyetçi değil mi?" Bir parça ıstakozu mızraklayıp ağzıma atarken, "Ya Tristan'ın yeni gizemli karısı berbat bir aşçıysa?" diye soruyorum.

"Senden daha kötü olamazdı." Başını bana doğru sallıyor ve Tristan boynuma sarılarak beni kucaklıyor. "Senin yemeklerin hepsini uzaklaştırıyor."

"Bu doğru." Callie sesini yükseltiyor. "Eğer Charlie bir akşam yemeği partisi verseydi, herkes tabutlar içinde giderdi."

"Ne kadar kaba," diye mırıldanıyorum, Tristan'ın itişip kakışmasıyla oluşan kuş yuvasından saçlarımı düzeltiyorum. Dürüst olmak gerekirse, beş yaşında değilim; benimle aynı oyunları oynayamayacağını anlaması gerekirdi.

"Peki ne zaman bir eş bulacaksın?" Jack'in gözleri Tristan'ı eğlendirmek için parıltıyor.

"Bunu annemin önünde başlatma." Tristan iç çekerek ona uyarıcı bir bakış attı. "Artık bunun sonunu asla duyamayacağım."

"Londra'nın en yakışıklı ve uygun erkeğinin hâlâ bekâr olduğuna inanmak zor." Rebecca gülümsüyor.

"Ve sen de, Jack." Onu kaburgalarından dürtüyor.

"Hat-trick yap," diyor Tristan. "Walker da."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor ve kimse fark etmeden ağzımı kapatıyorum.

Danny Walker artık bekar mı?

Hepimiz onu ilgiyle incelerken havada bir ağırlık hissediyoruz.

"Hayır, Danny!" Annem sanki bu hayatında duyduğu en kötü habermiş gibi ellerini ağzına kapatıyor. "Peki ya güzel Jen? Gitmesine izin vermediğine emin misin?"

Aferin anne. Harika kanat kadını.

Boğazını temizliyor. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Bayan Finnegan." "Bu ne zaman oldu?" Sessizce sordum.

"Geçen Cuma gecesi," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla, yüzü asık.

Aklım başımdan giderken ağzının kenarları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor ve aramızdan sessiz bir onay geçiyor.

gece Jen'den ayrılmıştı. Bir sürü sorum var.

Benim yüzümden mi ondan ayrıldı? Biz öpüşmeden önce mi sonra mı? Onun hakkında yanılmış mıyım?

"Ah." Fısıldıyorum, "Özür dilerim." ", " diyor karanlık bir sesle.

"Ne arıyorsun Danny?" Rebecca merakla sorar. Ona döner.

"Bulduğumda sana haber veririm."

Pek komik olmasa da gülüyorlar. Ben gülmüyorum.

Ne dediğini biliyordum.

Sen değilsin.

Ben tuvalette bir beceriksizim, ciddi bir teklif değilim. Bir kız arkadaş değil. Ya da bir eş.

"Bir daha evlenmeyi hiç istemedin mi Danny?" Annem soruyor. "Dikkatli olun, Bayan Finnegan." Karl kıkırdar. "Sana karşı zayıf bir noktası var."

"Nasıl yapmam. Danny ona sırtıyor. "O ikinci bir anne gibi."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu, beceriksizliklerimizi biraz ensest gibi gösteriyor. Sorudan kaçmanın kurnazca bir taktiğinden bahsetmiyorum bile.

"Biliyorum!" Rebecca sesini yükseltiyor. "Bu *mükemmel* bir zamanlama. Kıdemli avukatlarımızdan biri Danny Walker ile bir randevu için bana yalvarıyordu. Seni tanıdığımı söylediğimde şansına inanamadı! 1.80 boyunda, güzel ve son derece zeki. Mara. 35, senin için mükemmel bir yaş, Danny. Ayarlayayım mı?" Heyecanla ona bakar.

Nefesim kesiliyor ve içimde bir kıskançlık dalgası yükseliyor.

Hayır. Bunu benim önümde yapma.

Tristan sertçe içine çeker. "Bundan emin değilim Becks. O bizim en iyi avukatlarımızdan biri. Danny'nin zevkiyle kendi işimi karıştırmak konusunda hep gerginimdir. Bunun gözyaşlarıyla sonuçlanmasını istemiyorum."

"Birbirleri için *mükemmeller*, Tristan." Rebecca azarlıyor. "Yoluma çıkma."

Tristan, Danny'ye bir viski uzatırken, "Mara çok ateşli," diye onaylıyor. "Onu görür görmez aşık olacaksın. O senin ideal kadının."

Jöleli istakoz karışımına şaşkın şaşkın bakıyorum. Aşağılayıcı bu durum için yeterince güçlü bir kelime değil.

Viskiyi alır ve ağzına götürür, oyalanır. "Elbette," diye yanıtlıyor. "Muhteşem." Rebecca ciyaklayarak telefonunu çıkarır. "Şimdi ona mesaj atacağım." Lanet olsun sana, Rebecca. Istakoz kuyruğunu bıraktım. İştahım kaçtı.

Cevabımı aldım, Jen'den benim yüzümden ayrılmadı. Tam bir piç kurusu. Bunu benim önümde nasıl yapabildi?

Şimdi bu yemek boyunca acı içinde oturmak zorundayım.

"Ne şanslı bir kızs." Annem acınası bir şekilde mırıldandı. "Rebecca, Tristan'ımıza da yardım etmelisin."

"Pekâlâ, Danny'ye bir eş bulduğumuza göre artık yemek vakti geldi." Tristan mutfaktan çıkmamız için işaretler yapıyor.

Gülümsemeye zorluyorum ve taburemden kalkıyorum. Karl geliyor. "Hey, güzel kızs." Kolunu belime doladı. "İyi misin?"

"Tabii ki." Yalan söyledim.

Yüzü bildiğini söylüyor. Her şeyi bildiğini. Tabii ki biliyor. Danny ve Karl yakınlar. Ne kadar utanç verici. Benim zavallı olduğumu düşünüyor olmalı.

Seni görmek güzel Karl". Bu sefer yalan söylemiyordum. Masaya oturduk ve Karl'ın yanıma oturmasına sevindim. Tristan masanın başındaki yerini aldı ve koltuklar doldu, tam karşımda bir tane boş yer kaldı, onu da Danny aldı.

Yemekçiler sadece yemekleri hazırlamakla kalmamış, masayı da önceden hazırlamışlar. Kesilmiş taş levhalar üzerinde duran dört takım çatal bıçak takımı ve biri su, biri şarap ve üçüncüsü de kimsenin tahmin edemeyeceği üç çeşit bardak var. Güllerden ve bilmediğim diğer çiçeklerden yapılmış özenli bir orta süsü var. Peçeteler bir tasarımcı elbisesine daha uygun bir malzemeden yapılmış. Tesadüfen olmadığını bildiğim tek renkli bir tema var; muhtemelen annemin iyiliği için rahat görünmesi için çok para ödedi.

Tristan geyik etli başlangıçla geliyor. Danny'nin yemeğimizi ödediği lüks restorana şüpheli bir şekilde benziyor.

Ooh'larımızı ve ahh'larımızı koro halinde söylüyoruz.

"Kadeh kaldıralım." Masanın başında duruyor, etrafımıza ışık saçıyor. "Geçtiğimiz 40 yıl boyunca beni destekleyen muhteşem arkadaşlarıma ve aileme."

"20 yaşında bile değilim!" Callie bağırıyor.

"Sonraki 40'a!" Jack kadehini kaldırarak bağırır.

"Harika dostlara," Danny kadehini kaldırıyor.

Hepimiz birer içki alırız.

"Güzel hediyeler aldın mı, Tristan?" Rebecca gülümsüyor.

"Floransa'daki hafta sonun tabii ki." Göz kırıyor.

"Benden 6 aylık Stringfellows üyeliğini almayı unutma." Annemin dudakları gergin bir çizgi oluştururken Jack sırtıyor.

Yerine otururken ona kuru bir şekilde bakar. "Teşekkürler, Jack." "Ve tabii ki Charlie'nin hediyesi." Bana bir kadeh kaldırıyor. "Ona ne aldın, Charlie?" Rebecca bana dönüyor.

"Her şeye sahip olan kardeşine ne alırsın?" Gülüyorum. "Ona şaka amaçlı bir kravat aldım çünkü onun alışveriş yaptığı yerlere param yetmiyor ve tıraş losyonu aldım ki biz çıkarken kesinlikle lavaboya dökecek."

"Oh, hadi ama." Tristan heyecanla araya giriyor. "En iyi kısmı atlıyor."

Masanın etrafına bakıyor, gerilim yaratıyor. "Bana 'Kardeşim' adında güzel bir şarkı yazdı."

Hepsi şaşkınlıkla bana dönünce yüzüm kızardı.

"Ne kadar tatlı!". Rebecca ellerini birbirine vurarak fışkırıyor. "Bunu duymalıyız."

"Demek her şeye sahip olan kardeşin için bir şeyler buldun." Karl düşüncelere daldı. "Bu oldukça havalı bir hediye."

"Çok aptalca," diye mırıldanıyorum bıçağımla oynarken. "Aklıma gelen ve benden ona eşsiz olabilecek tek şey buydu. Oldukça hızlı bir şekilde çalkaladım."

"Ve yemekten sonra, onu dinleyeceğiz." Ekliyor.

"Hayır, Tristan," diye inledim. "Bu durumda o kadar sarhoş olacağım ki oynamama izin vermen mümkün olmayacak."

"Kesinlikle olmaz." Bana doğru bir parmak salladı. "Çarşamba günü mesajıma cevap vermediğinde çok endişelenmişim."

"Bana cevap vermen gerek Charlie." diye azarlıyor, sanki aciz bir çocuğu azarlar gibi. "Güvenliğin için telefonuna bir takip cihazı yerleştirmeme izin ver."

"Kesinlikle olmaz!" Bağırıyorum.

Annemin kulakları . "Çarşamba günü ne oldu?"

Callie kıs kıs gülüyor. "Charlie sarhoş oldu, bir adamın evine gitti ve banyosunun her yerine kustu."

"Ne yaptı?" Callie'ye kötü bir bakış fırlatırken annem havlıyor. Göz ucuyla Danny'nin sertleştiğini görüyorum.

"Aldırma ona." Callie'ye ters ters bakmaya devam ediyorum. "Callie, konuşmalarımı dinlemeyi kes."

Tristan'a döndüm. "Tristan, ben koruman gereken bir çocuk değilim ve hayır, telefonuma takip cihazı koymayacaksın!"

Memnuniyetsizlik kaşlarını çattı. "Tanışma randevularına çıkmadan hoşlanmıyorum. Seni açıkta bırakıyor."

"En azından Danny dışarıdaki iş gecelerinde *sana göz kulak* olabilir. Ona yakın kalabilirsin." Karl kelimeleri vurgularken bana masumca bakıyor. Şarabım boğazımda düğümleniyor.

"İyi ki Çarşamba akşamı seninle ilgilenmek için dışarıdaydı."

Karl sırtışını gizlemeye çalışarak sandalyesinde geriye yaslanırken çenemdeki şarabı siliyorum.

Çimen.

Ne halt etmeye çalışıyor bu?

"Evet." Tristan onaylarcasına başını sallar. "Danny ile eve gittiğinden emin ol, Charlie. Nexus kalabalığı çok fazla içiyor ve bugünlerde Londra'da çok fazla rastgele saldırı oluyor."

Danny viski bardağını ağzına götürür, granit ifadesi Karl'a odaklanmıştır. Büyük bir yudum almadan önce içki dudaklarının üzerinde gezinir.

"Danny?"

Michelin yıldızlı yemekleri siktir et. Bu işkenceye değmez.

Tristan ve bana baktı. "Elbette, Tristan." Bakışları Tristan'dan ziyade benim üzerimde yoğunlaşarak cevap veriyor. "Ben ona göz kulak olurum."

Bundan üç öğünü asla bitiremeyeceğim.

Charlie

Çakırkeyif ve yüksek sesle birbirimizin arkasından konuşuyoruz. Masada bazen birbirinin geçen dört farklı konuşma var.

Danny bile rahatlamış ve gülüyor.

Birkaç kez bacakları masanın altında benimkilere değiyor ve bunun bir kaza olup olmadığını merak ediyorum.

Tristan servis yapmış ya da daha doğrusu bir başkasına servis yapması için para ödemişti. Yaptığı işin kapsamı, yemek şirketlerini içeri almak ve onlara mutfak yerini göstermekti.

Akşam yemeği karmaşık, çökmekte olan bir sığır eti wellington ve ardından annemin burun kıvırdığı daha da yoğun emek gerektiren fırında Alaska'ydı. Aklından geçenleri okuyabiliyordum. Çok süslü.

O kadar tokum ki kimse fark etmeden kot pantolonumun üst düğmesini açıyorum.

"Lanet olsun!" Rebecca masanın altındaki bir şeye bakarak çığlık atıyor ve herkesin aniden konuşmayı kesmesine neden oluyor.

"Tatlım?" Giles karısının yanında harekete geçer.

"Tristan, bir faren var!" Çığlık atarak masadan kalkıyor ve sandalyesini iterek yere düşmesini sağlıyor.

Callie sandalyesinin üstüne atlar. Annem bir şişe şarabı devirerek masanın üzerine döküyor.

Karl oturduğu yerden fırlar ve iki metre geriye sıçrar, 1.80 boyundaki bir adam için beklenmedik şekilde sarsılmış görünmektedir. Giles, ölüm perisi gibi feryat eden Rebecca'yı teselli etmeye çalışırken, Tristan ve Danny masanın altındadır. Jack arkasına yaslanmış, kahkahalarla gülmektedir.

Kargaşa var.

"Gördüm!" Danny masanın altından bağıyor. "Kahretsin, beni ısırıldı!"

Bu Rebecca'yı tekrar kızdırmaya yetti. Rebecca, Callie ve annem sandalyelerinin üzerinde durup feryat eden bir tür iblis korusu oluşturdular.

Altına bakıyorum ve suçluyu görüyorum.

"Sorun !" Bağıyorum. "O benim farem!"

Danny masanın altından çıktı, elinde tahnitçilik dersinden kalma fare vardı.

"Bu da ne böyle?" Minicik yeleğinin içine sığdırdığım eserimi incelerken çenesi gevşiyor. Parmağından bir parça kan damlıyor. "Elindeki o lanet kılıç bana battı. Ve neden şapka takıyor?"

"Ne demek *istiyorsun*, faren mi?" Rebecca gözle görülür bir şekilde titreyerek soruyor. "Evcil hayvan mı?"

Herkes kafası karışmış bir şekilde fareyle bana bakarken, "Onu tahnit ettim," diye açıklıyorum.

Gözleri büyüdü. "Ve onu *buraya* mı getirdin?" Çığlık atıyor. "Bir akşam yemeği partisine mi?"

Biraz sızlandım.

Hepsi fareyi incelemek için eğildiğinde, "Çantamda olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyorum.

Danny'den şapkası ve kılıcıyla birlikte suçluyu alıp çantama geri koyuyorum. Gülmemeye çalışarak alt dudağımı ısırıyor.

"Düşmüş olmalı."

"Farelerden çok korkarım." Sanki az önce soykırım ilan etmişim gibi bana bakıyor. "O şeyi dışarı koyabilir misin?"

"O öldü, Becks." Danny gülüyor. "Sana zarar vermez. O küçük kılıcı kendine saplaman dışında."

Annem kırmızı şarabın dökülmesiyle verdiği zararı temizlemeye çalışırken erkekler kükrüyor. Jack gözyaşları içinde inliyor.

"Özür dilerim." Yutkunuyorum, çantamı kendime doğru çekiyorum. "Ben gidene kadar onu dışarıda tutacağım."

"Çok tuhafsin, Charlie." Callie gözlerini deviriyor. "Erkek arkadaşın olmamasına şaşmamalı."

"Bütün bu yaygara ölü bir fare için," diye mırıldandım. "Drama kraliçeleri." Rebecca bana ölümcül bir bakış attı.

"Bence çok sevimli." Fareye yemek odasından çıkarken eşlik ettiğimde Tristan kıkırdıyor.

Odaya tekrar girdiğimde "Her şeyi kez denemek daire tüzüğümüzün bir parçası" diye açıklıyorum. Bunu iki CEO ve iki uluslararası insan hakları avukatına yüksek sesle söylediğimde kendimi biraz çocuksu hissediyorum.

Rebecca çantama şüpheyile bakıyor.

"Bu iyi bir slogan." Danny'nin gözlerinde bir parça mizah var. Çenesindeki gerginlik belki de doğduğundan beri ilk kez gevşiyor. Annesinin karnından kâğıt kesebilecek bir çeneyle çıktığına yemin edebilirim.

Tristan ellerini birbirine vurur. "Kriz önlendi. Herkes yeterince doydu mu? Çünkü tatlı sonrası eğlenceyi sunmaya hazırız."

Tristan bana imalı bir şekilde gülümserken midem bulanıyor.

"Hayır, Tristan," diye bağıriyorum kollarımı kavuşturarak. "Ben eğlence değilim. Ben lanet bir palyaço değilim".

Ne sakladığını biliyorum.

Ayağa kalkıp koridora doğru yürüdü, sonra kafasını kapıdan çıkardı, gözleri bana parlıyordu.

"Hayır," diye tekrarlıyorum kararlı bir şekilde, kapının arkasından bir gitar çıkarırken. Ben gitara ters ters bakarken hepsi alkışlıyor ve çığlık atıyor.

"Bunu tutarlı bir şekilde yapamayacak kadar çok şarap içtim." İç çekiyorum. "Ve midem gitara yaslanamayacak kadar dolu."

"Lütfen, abla." Bana en iyi büküşünü yaparak şarap içiyor. "Bugün benim doğum günüm."

"Üç gün önce 40 yaşındaydın," diye homurdanıyorum ve gitarı almak için elimi uzatıyorum. Lanet şarkıyı çalana kadar sonunu duymayacağım.

Adamlar bir konserdeymiş gibi alkışlıyorlar ve ben hepsinin ne kadar sarhoş olduğunu fark ediyorum.

Nefes alıyorum ve ilk birkaç teli tıngırdatıyorum.

Yumuşak, abartısız bir şarkı ve hak ettiği kısık boğuk sesle söylüyorum.

Bakışlarımı gitara indirip tellere odaklanıyorum. Yoldan daha kolay. Müziğin içinde kaybolabilir ve onların burada olduğunu unutabilirim. Beni birçok kez dinlemiş olsalar bile, insanlar bu kadar yakinken sahne almaktan utanıyorum.

Şarkıyı, babam gittiğinde bize destek olmak için devreye giren ve bizi her zaman koruyan Tristan'a bir teşekkür olarak yazdım. Kafamı kaldırdığımda gözleri sulanıyor ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken ağzı titriyor. Annem de hüngür hüngür ağlayacak gibi görünüyor.

Kendinize gelin millet.

Kısmen şarabın etkisi var ama sinirlerime dokunduğunu biliyorum.

"Çok güzel Charlie," diyor Rebecca sözümü bitirirken ve masada bir alkış tufanı kopuyor.

"Bunun bir parti olduğunu sanıyordum, cenaze değil," diye mırıldanıyor Callie, ben ona hançer fırlatırken.

"Tristan, gerçekten ağlıyor musun?" Jack, burnunu çeken Tristan'ı gözlemleyerek gülüyor.

"Hamilton davasını kaybettiğinde ağlamamıştı bile," diye sırtıyor Danny. "Şimdi bir bebek gibi hüngür hüngür ağlıyor."

"git," diye , gözlerini biraz sildi.

Rebecca onun dizini okşar. "Onları görmezden gel, Tristan."

"Ne kadar yeteneklisin, Charlie." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Çok eşsiz bir ses."

"Bu sadece bir hobi." Omuz silkiyorum, kotumdaki deliği karıştırıyorum.

"Onur duydum," diyor Tristan ve beni kucaklayabilmek için masanın etrafından dolaşıyor.

"Benim güzel, yetenekli küçük kız kardeşim Charlie'ye." Bir kolu omuzlarıma dolanırken kadehini kaldırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hakkında şarkı tek erkek kardeşim. Ne kadar zavallıyım."

"O çok şanslı bir adam," diyor Danny, sesi kalın. Ona bakıyorum ve yüzünde gurura benzer bir şey beliriyor.

Dikkat isteyen sinir bozucu bir uğultu var. Onu duymazdan gelerek yatakta sürüyorum. Devam ediyor.

Ne oluyor be? Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Cat eve gelip müzik çalmaya mı başladı?

Bu benim alarmım olamaz; sabah olamayacak kadar karanlık.

Kendimi yatağın içinde zorluyorum ve sesin kaynağını bulmak için etrafa bakıyorum.

Telefonum yatağımın başucunda yanıyor.

Gecenin bir yarısı kim arıyor?

Başucumdaki saat gece yarısını on geçeyi gösteriyor. Yastığa başımı koyar koymaz derin bir uykuya dalmış olmalıyım. Tristan'ın yemek koması.

Telefonla boğuşuyorum, diğer uçtaki şerefsiz küfrediyorum.

Vazgeçmiyorlar.

Keskin yeşil ışık gözlerimi yakıyor ve arayan kişi ekranda yanıp sönüyor.

Kalbim saniyeler içinde durgunluktan hızlanmaya geçiyor.

"Alo," diye fısıldıyorum telefonu kulağıma götürerek. Artık tamamen uyanığım. Uzun bir duraklama oluyor.

"Seni görmem gerek."

Sesi ciğerlerimdeki nefesi alıyor.

"Beni partide gördün."

"Bu yeterli değil." Derin sesi cevap veriyor. "Bak, bunun ne olduğunu bilmiyorum ama seninle bu kedi fare oyununu oynamaya devam etmek istemediğimi biliyorum."

Dinliyorum.

"Sana geliyorum, çok ileri gidiyoruz... ama güzel, pişmanlık duymuyorum, sonra çıldırıyorsun ve beni kovuyorsun. Bir hafta geçmeden de başka bir adamla çıkıyorsun. Seninle nerede duracağımı bilmiyorum."

"Konuşabilirsin." Öfkeyle karşılık veriyorum. "Bunu Londra'da kadınlarını erkek kediler gibi gezdiren adam söylüyor."

"Tomcatting? Ciddi misin Charlie?" Uzun bir iç geçirdi. "Ünüm benden önce gelir, her duyduğunuza inanmayın."

"Gerçekten mi?" Derin bir nefes alıyorum. "Bu durumda, en son ne zaman biriyle yattın?"

"Jen. Beni restoranda gördüğün gece."

"Bu birkaç hafta önceydi." İnanmayarak hesapladım. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Peki ya Çarşamba günkü kız?"

"Çarşamba günkü kız..." Sesi kesildi. "Sanırım after club'ta benden hoşlanan Brezilyalı bayandan bahsediyorsun. Görünüşe göre çalışanlar konuşuyor."

"Evet. O." Kuru kuru mırıldanıyorum. "Ve evet, ofiste çok konuşulan biriydin."

"Hayır." Düzgün bir ses tonuyla cevap veriyor. "Bana çok asılırlar. Bu işin doğasında var. Bu her zaman harekete geçtiğim anlamına gelmiyor."

Sessiz kalırız.

"Sizi almak için bir araba çağırabilir miyim?"

"Charlie." Tekrarlıyor, sesi çakıllı. "Beni duydun mu?" "Evet."

Boğuk bir sesle söyledim.

"Evet, beni duydunuz mu, yoksa evet, bir araba gönderebilir miyim?" "İkisine de evet."

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık patlamasını tetikliyor. "Oh, ve Charlie?"

"Evet?"

"Teklifim bu kez küçük yelekli arkadaşınızı kapsamıyor," kıkırdıyor.

"Araba 15 dakika içinde sizde olacak."

Telefon kapandı ve yatağa yığıldım.

Charlie

Dikiz aynasından şoföre şüpheyile baktım. Sanki neye benzediğimi ve kim olduğumu biliyormuş gibi beni hemen dairemin önünde karşıladı.

Danny Walker'ı tanıyorsam, beni almadan önce dış, tıbbi ve mali kayıtlarımı görmüştür.

Bana kapıyı açtığı ve içecek ikram ettiği nazik karşılama dışında, 45 dakika boyunca sessizlik içinde yolculuk ettik.

7/24 Danny'nin emrinde mi? Rastgele kadınları alıp evine bırakmak onun işi mi? Sabahın köründe bu arabadan kaç kadın geçtiğini merak ediyorum.

Danny Richmond'da yaşıyor, Londra'nın diğer ucunda. Bu hızla Cumartesi gecesi Londra'da sürünürsek, biz oraya varana kadar sabah olur.

Richmond'a doğru ilerledikçe sokaklar genişliyor ve yeşilleniyor, kaldırımları ağaçlar kaplıyor. Birdenbire yol boyunca ilerlemeye başlıyoruz ve kendimi lüks bir Londra banliyösünden ziyade bir köy yolunda seyahat ediyormuş gibi hissediyorum.

"Çukurlar için özür dileriz. Bu yol özel bir yol; yol sakinlerine ait." Aynadan bana gülümsüyor. "Arabalar kestirmeden gitmesin diye bakımını yapmıyorlar."

Özel bir çıkmaz sokağa girdik ve *çok büyük* bir binanın önünde durdu. korkutucu bir ev. "Bu biziz."

Pencereden Somerset House'a benzer büyüklükteki bir konuta aval aval bakıyorum. "Buraya hiç gelmedin mi?" Benim için kapıyı açıyor ve içeri girerken beni izliyor.

Eğlence. Başımı sallıyorum.

"Burası 11. dereceden bir bina." Ben arabadan inerken açıkladı.

Devasa, müstakil, üç katlı bir Viktorya dönemi konağı. Hayır, boş ver onu. *Saray*.

Yivli sütunlara sahip muhteşem çıkıntılı sundurmanın her iki yanında üç pencere, ikinci katta altı büyük pencere ve en üstte bir çeşit çatı terası saydım.

Ön bahçede tertemiz bakımlı küçük bir *gölet* bile var.

Evinin önünde iki araba duruyor, Aston Martin ve Range Rover.

Bu beklediğimin tam tersi. Bir aile evine benziyor. Birlikte yaşadığı biri var mı? Hiç sormadım. Londra'daki özel hayatı hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim.

Belki de gürültülü seks partileri için تنها bir yerdir.

Ben çimenlerin üzerinde şaşkın şaşkın dururken, o kapıyı açıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Charlie." O derin seksi ses bana çarpıyor ve omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Her seferinde. Arabanın güvenliğine geri dönmek istiyorum.

Üzerinde delikler olan bir tişört, boyalı bir kot pantolon giymiş ve çorapsız. Tişört yontulmuş göğsünün üzerinden mükemmel bir şekilde sarkıyor.

Hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. "Merhaba," diyorum beceriksizce.

"İçeri gelecek misin?" Kaşlarını kaldırarak kapıdan geçmemi işaret ediyor.

"Beni karşılayacak bir uşak bekliyordum."

"Ben senin uşağınım." diye kıkırdıyor ve bu fikri bir şekilde kulağa iğrenç geliyor.

"Bir dakika." Beni belimden sıkarak yanımdan geçti ve şoförüne doğru yürüdü.

Ben verandada kaskatı dururken duyulmayacak bir şeyler mırıldanıyorlar. Koridora bakmak beni daha da geriyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, içerisi de en az dışarısı kadar gösterişli.

Koridorda devasa tavanlar, mermer zeminler ve duvarlara stratejik olarak yerleştirilmiş sanat eserleri var. Her şey bir arada akıyor. Kırsal ile kentin bir karışımı.

Kesinlikle profesyonel bir iç işi. Tek bir toz zerresi bile yok.

İkamet ettiğimiz yerlerdeki keskin zıtlık, dünyalarımızın birbirinden *ne kadar* uzak olduğunu vurguluyor. Bana onun kim olduğunu ve benim kim olmadığımı hatırlatıyor.

Onu, Kentish Town'daki hayır kurumu mobilyaları ve şarap şişesi mumluklarıyla dolu evime aldığıma inanamıyorum. Pis olduğunu düşünmüş olmalı. *Farelerimiz* var, Tanrı aşkına.

Neden beni burada istiyor ki? İsteddiği her tür profesyonel modele sahip olabilirdi. Bacaklı, sıksa, kıvrımlı, sarışın, kahverengi, kızıl.

Eğer istediği bir konuşmaysa, iç tasarım, hangi yarış arabasının alınacağı ya da bir CEO için hayatın ne kadar zor olduğu hakkında konuşmam.

"İçeri girebilirsin, biliyorsun." Arkamdan kulağıma derin İskoç sesiyle fısıldıyor ve ben sığıyorum.

Bahse girerim Jen ve diğer hanımları kapıda titreyen enkazlar gibi durmuyorlardır.

"Isıtmak çok zor olmalı," diyorum spor ayakkabılarımı çıkarıp kir içinde olduklarını fark ettiğimde.

Omuz silkiyor. "Kontrol edebildiğim odaların çoğunda yerden ısıtma var. Ama en iyi şey iki gerçek çim ateşi. Gerçek bir çim ateşinin kokusunu hiçbir şey yenemez. Size bir tur attırayım."

Beni takip ediyor ve ceketimi nazikçe çıkarıyor, eli çıplak kolumu sıyrıyor.

"Gergin misin?" Kaşlarını kaldırıp beni inceliyor.

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırırken dudaklarımı çiğniyorum. Çıplak ayaklarımla ona bakmak için zorlanıyorum.

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

"Bu bir ilk." Sesi alaycı bir hal alıyor. "Seni hiç gergin görmemiştim."

Elini çenemin altından geçirerek bakışlarımı yerden kaldırıyor. "Eğer yardımı olacaksa, beni de geriyorsun."

"Bundan şüpheliyim," diye cevap veriyorum nefes nefese. "Neden seni sinirlendireyim ki?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Bana sırtıyor. "Çok korkutucusun.

Bana bir bakıyorsunuz, mantıklı düşünme yeteneğinden yoksunum."

Yüzümden kaçan şapşal sırıtmayı engellemek için büyük bir mücadele veriyorum.

İçimde, kalbim göğsüme karşı bongo yapıyor.

"Hadi, sana bir kadeh şarap getireyim." Beni bırakıyor ve koridorda ilerliyor. Onu, güzel çıplak tuğla duvarları ve NASA'dan daha modern aletleri olan bir mutfak/kahvaltı odasına kadar takip ediyorum. Bahse girerim sadece temizlikçisi bunların yarısını kullanmayı biliyordur.

"Bir şişe Pinot Noir koydum. Kulağa hoş geliyor mu?" Dolaptan bir şarap kadehi almak için eğilerek soruyor ve bana o muhteşem arka tarafını gösteriyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum sahte bir güvenle, ona dairemde bir şeyler içmek isteyip istemediğini sorduğumu hatırlayınca irkiliyorum.

Cumartesi sabahı bu saatte ev arkadaşımın ne kadar saçma şeyler içtiğini bilseydi, şarabımın dekante edilip edilmediği konusunda endişelenip endişelenmediğimi sormazdı.

Bardağı bana uzattı.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum. Bu büyüklükte bir yerde tek başıma yaşamayı hayal bile edemiyorum. Dünyadaki 28 yıllık yaşamımda henüz yalnız yaşamayı deneyimlemedim.

"Şerefe." Kadehini benimkine doğru kaldırıyor ve dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Evet. Sadece ben."

Gözlerim büyüdü. "Kaç yatak odası var?"

"Beş yatak odası, iki resepsiyon odası". Adam eğlenerek cevap verir. "Londra'nın merkezinde, gökyüzünün ortasında camdan bir kutuda yaşamamı mı bekliyordun?"

"Yüzme havuzu ve striptizci direği olan," diye sırtıyorum. "Banliyö hayal etmemiştim."

"Burada yalnızlık çekmiyor musun?" diye sordum. Sonra gözlerimi deviriyorum. "Sanırım bir sürü arkadaşın var."

Bana uyarıcı bir bakış fırlattı. "Evliliğim beri yalnız yaşıyorum. On yıldan fazla oldu."

Omuz silkiyor. "Ben alışkınım. Karl şehre geldiğinde bazen burada kalıyor."

Kaşları havaya kalktı. *Karl burada mı?*

"Bu gece, sadece biz varız."

Bana müstehcen bir şekilde gülümsüyor ve içimden bir heyecan akımı geçiyor. Bu gece o benim, *tamamen* benim.

"Gelin, sizi gezdireyim."

Elimi tutuyor ve beni odadan odaya yönlendiriyor, her odanın tuhaflıklarını ve tarihini açıklıyor.

Minimalist ama klasik ve şık, bir gösteri evi gibi. Temizlikçisi her gün gelmeli.

"Daireme girmene izin verdiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, arkasından takip ederek. "Yatak odamın sefaletine. Ne kadar utanç verici."

Büyük merdivenin dibinde durdu ve kaşlarını eğlenerek kaldırdı. "Yatak odanızın içini gördüğüme çok sevindim. Dekor için orada değildim."

Merdivenlerden yukarı çıkmam için başıyla işaret ediyor. "Yatak odanı çok beğendim. Çok yaratıcı. Kişiliğini yansıtıyor."

"Teşekkürler." Alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Pencere yerine tavan penceresi olan ve mobilyaları yerel hayır kurumlarından temin edilmiş bir çatı katı odası. Bu benim kişiliğim hakkında ne söylüyor?"

Merdivenlerden çıkarken alışılmadık bir şekilde nefes nefese hissediyorum. Belki de arka tarafımı tamamen görecek şekilde beni takip ettiği içindir. Ya da henüz görmediğim çok önemli bir oda olduğu için.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda gevezelik ettim.

"Aşağı yukarı beş yıl," diyor beni üst koridor boyunca yönlendirerek.

"Bahse girerim benim yaşımdayken tavan arasında bir odada yaşamıyordun."

"Hayır. Kensington'daki iğrenç çatı katı dairesinde yaşıyordum.

Tam da hayal ettiğiniz gibi."

Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Tristan sana gözünü kırpmadan bir daire verir, Charlie. Bırak . Farelerin olmadığı bir yerde de yaşayabilirsin, Tanrı aşkına."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Ağzım acıyla doluyor. Biri bana bunu her sorduğunda bir poundum olsaydı, Tristan kadar zengin olurum. "Tristan'ın parası olmadan işe yaramaz mıyım?"

Aniden durdu ve yüzünü bana döndü. "Sana ne zaman işe yaramaz olduğunu düşündüğüm izlenimini verdim?"

"Tam tersine." Danny daha yakına eğiliyor ve nefesinin sıcaklığını alımda hissediyorum. "Bence sansasyonel birisin."

Gözleri, bir sonraki yemeğini kollayan bir aslan gibi ayrılmış dudaklarıma doğru kayıyor. Yüzüne yaklaşmak için parmak uçlarımda yükselirken tenim beklentiyle karıncalanıyor.

Bu kadar ön sevişme yeter. Beni yok etmesi, parçalara ayırması için yanıp tutuşuyorum.

"Turunu bitirmem gerekiyor," diyor usulca.

Kapıyı iterek açtığında, yüksek tavanlı ve ortasından antika görünümlü bir avizenin , taşra tarzı, rustik, geniş bir ana yatak odası ortaya çıkıyor.

Nefesim kesildi ve odanın etrafında daireler çizdim.

Thames Nehri'nin engelsiz manzarasını sunan balkona baktığımda çenem düşüyor.

"Uyandığında göreceğin manzara bu," diyorum ondan çok kendime.

"Beklediğimden daha sade bir yer," diye mırıldanıyorum hafifçe

titreyen elini meşe mobilyalarının üzerinde gezdirdi. "Ve çok düzenli. Burada mı uyuyorsun?" Kral boy karyola iskeletini Chesterfield olarak tanıdım.

Koşup atlamak istiyorum ama o kadar hassas yapılmış ki mahvetmek istemiyorum.

sanat eseri.

Acaba o yatakta kaç kadın yattı? Onun yerine, yatak odasının bir bölümüne giriyorum.

"Gömme dolabınız mı var?" Ona inanamayarak bakıyorum, elimi pahalı takım elbiselerin arasında gezdiriyorum. Çok titiz bir adam. Tüm kravatlar düzgünce katlanmış ve renkleri uyumlu. Ayakkabıları sıralanmış, her çift bir arada. "Burası benim yatak odamla aynı büyüklükte. İç mimarın yanı sıra kişisel stilistin de var mı?"

Kapı aralığına yaslanıp tepkimin tadını çıkarıyor. "Gittiğim bir terzim var."

"İşte bu yüzden kıyafetleriniz Batman gibi üzerinize oturuyor."

"Ebeveyn banyosu mu?" Gömme dolabın yanındaki ikinci kapıyı iterek açıyorum ve o da yavaşça arkamdan geliyor.

Ortada, hiç kullanılmamış gibi temiz duran, ayaklı beyaz lüks bir banyo ve yan tarafta bir seks partisine ev sahipliği yapabilecek kadar geniş bir duşakabin yer alıyor.

O banyoda kaç kadınla birlikte oldu? O çifte duşta?

Onun kokusu var ama hiçbir ürünü sergilenmiyor. Dağınıklığı nerede? Sabunluklar bile sanat yapıları gibi dekora uyum sağlamış.

"Yerden ısıtma." Ayaklarımı sıcak zeminde kıvırıyorum.

Duvarlardan birinde tavandan tabana kadar yer kaplayan lüks bir ayna ve onu çevreleyen aydınlatma yer alıyor.

Arkamdaki aynada beliriyor, karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor arkamdan, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bu adamı içime gömmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet." Törpüledim. Aynada gözleri utanmadan dudaklarımı izliyor.

"Ne kadar nefes kesici olduğunu gördün mü?" diyor alçak bir hırıltıyla, nefesi kulağımı gıcıklıyor.

Boğazımdaki gergin yumruyu yutarak donup kalıyorum.

Elleri kalçalarımın etrafında sahiplenici bir şekilde sıkılıyor.

"Aklımı kaçırmama neden oluyorsun." Sesi karanlık ve boğuk, neredeyse öfkeli.

Aynanın ışığı çene hattına gölgeler düşürerek onu hem güzel hem de yırtıcı gösteriyor. Bu adam daha önce birlikte olduğum tüm erkeklerden kilometrelerce uzakta.

Omzumdaki saçları itip boynumu önce yumuşak bir şekilde, sonra aciliyet ve saldırganlıkla öpmeye başladığında nefesim kesiliyor.

O kadar uzun ki omuzlarıma ulaşmak için eğilmesi gerekiyor. Dokunuşu boynumda bir iz bırakıyor ve ona karşı huzursuzca kıpırdanıyorum, inliyorum.

Onun büyüdüğünü ve belime doğru bastırdığını hissediyorum. Sırtımı onun sikine sürüyorum ve o da kısık bir inilti çıkarıyor.

Elleri göğsümde dolaşıyor, kazağımın içinden sertleşen meme uçlarımı buluyor.

"Eller yukarı." Boynuma doğru mırıldanıyor ve kazağı çekip çıkarırken iki kolumu da havaya kaldırıyorum. Saatini çekiştiriyor ve bir iplik çözülüyor. "Sana yeni bir tane alacağım."

Askılı bir üst ve siyah dantelli bir sütyen giyiyorum. Aynadan beni izlerken askılı bluzu karnıma doğru itiyor ve sütyenimi açıyor, böylece göğüslerim serbest kalıyor.

Gözleri açıklıkla aynadaki çıplak göğsüme dikilmişti, yüzünü yavaş ve seksi bir gülümseme aydınlatıyordu.

Elleri göğüslerimi sarıyor, taş gibi sertleşmiş meme uçlarımı okşuyor ve sıkıyor, sonra kotumun önünden aşağı iniyor. Arkamdan kotumun düğmelerini çözüyor. Kotumun üst kısmını kavrayarak aşağı doğru kaydırıyor ve külotumu da onunla birlikte çekiyor.

Bacaklarımı yukarı kaldırıyorum ve kot pantolondan çıkarıyorum, böylece onun önünde tamamen çıplak duruyorum.

Daha önce hiç çıplak bir kadın görmemiş gibi çıplak halime bakarken çenesi düşüyor. Yüzünde beni dehşete düşürecek kadar büyük bir *açlık* var.

Daha önce kimse bana bu şekilde bakmış mıydı?

"Bu hiç adil görünmüyor," diye mırıldanıyorum gergin bir kahkaha atarak. "Ben çıplak ve teşhir halindeyim, sen ise tamamen giyiniksin."

"Bu adil. Bunu görmek için çok uzun süre bekledim. Seni görmek için."

Elleri iç uyluklarımın arasında dolaşıyor ve bacaklarımı ayırıyor.

Tanrıya şükür ağda yapmışım. Parmaklarıyla dudaklarımı ayırıp *her şeyi* gösterdiğinde irkiliyorum.

Kulağına vahşi bir ses geliyor.

Bir parmağını ıslaklığımın içine sokup masaj yapmaya başladığında "Bu kadar beklememeliydin," diye inliyorum.

Çenesi sıkıştı. "Buna iznim olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bir söz verdim." Klitorisime içeriden baskı uygularken haykırıyorum. "Evet... bu iyi... devam et." Nefes nefese kaldım.

Beni kendisine doğru bastırıyor ve ben de başımı göğsüne yaslıyorum. Aynada benden tam bir kafa yukarıda.

"Ben zayıf bir adamım." Bana karşı ağır ağır nefes alıyor, aynada onu izlerken çenesi gevşiyor. "Senin etrafında olamam ve mesafemi koruyamam."

"Aynaya bak, tatlım." Dişlerini gıcırdatıyor. "Kendinle her oynadığında, o anın bu an olduğunu hayal etmeni istiyorum. Seni boşaltanın ben olduğumu."

Daha hızlı ve daha derin okşarken ellerini izliyoruz.

Parmaklarını klitorisime vuruyor ve aynı anda vücudumda yukarı ve aşağı doğru ısı ve ürperti hissediyorum.

Başımı göğsüne yaslıyorum, zevk içimde dalgalanırken inliyorum. Ellerim beni ona karşı tutan kolun etrafında sıkılaşıyor.

"Aferin kızıma." Gözleri kararlılıkla parlıyor.

Bacaklarım çökecekmiş gibi hissediyorum. Parmaklarıyla klitorisimi acımasızca uyarmaya devam ederken bir koluyla beni dik tutuyor.

"Ah," diye bağıyorum. "*Lütfen, Danny*"

Bacaklarım teslim olurken orgazm üzerime çöküyor ve diğer koluyla ağırlığımı yakalıyor. O kadar yüksek sesle haykırıyorum ki banyoda yankılanıyor.

Kendime gelmem için bana zaman tanımadan, yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor ve göğüslerim yüzüne gelecek şekilde beni kollarının arasına alıyor.

Meme uçlarımdan birini ağzına alıp sertçe emerken çığlık atıyorum. Sonra beni banyodan çıkarıp yatak odasına götürüyor ve yatağa atıyor.

Zıplıyorum ve yatak şekilleniyor. Bu bebeğin üzerinde bir hafta uyuyabilirim.

Üstümde ilerliyor, sırayla her göğsümü alıyor, sert ve agresif bir şekilde emiyor.

Meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırırken saçlarından tutup çekiyorum. Acı ve zevk karışımı.

Seksim dokunulmak için can *atıyor*.

Bacaklarımı hâlâ tamamen giyinik olan vücuduna doluyor ve inliyorum. Kalçalarımın arasında zonklayan tepe noktasında sertçe öğütüyor, yüzü

sabırsızlıkla savaşmak.

Tişörtünün altından tutup çekiştiriyorum. *Daha fazlasına* ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

Meme uçlarını ağızımdan kurtarıyor ve ayağa kalkarak onu soymama izin veriyor.

Geniş göğsü hayal ettiğim gibi, mümkünse daha iyi. Bu kasları nasıl koruyor? Göğsüne koyu renkli kıllar serpiştirilmiş ve göğsünün her yerinde soluk yara izleri var. Kolunun üst kısmında siyah beyaz efsanevi bir İskandinav dövmesi, diğer kolunun iç kısmında ise üzerinde yazılar olan kabile desenli bir dövme var. Göğsünü okşuyorum ve daha sonra bu dövmeleri ona sormak için aklıma bir not alıyorum.

"Bunların da çıkması lazım." Nefes nefese, çıplak amımı onun örtülü bacaklarına sürüyorum. Kot pantolonunun düğmelerini karıştırıyorum ve o da bana yardım etmek için hareket ederek hızla çözüyor.

Boxerıyla birlikte kot pantolonunu da çıkarıyor ve devasa sert siki serbest kalıyor. Göbeğimden sadece birkaç santim uzakta, sert ve kalın bir şekilde duruyor.

Onu asla alamayacağım.

"Korktun mu?" diye sırtıyor, şaşkınlığımı izliyor. Aval aval bakıyorum. "Bu şey asla sığmaz."

Kıkırdıyor, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğiliyor. "Merak etme, nazıkçe başlayacağız."

Başı aşağıya doğru iniyor ve beni açıkta ve savunmasız bırakarak kalçalarımı gidebildikleri açıyor.

"Bekle, Danny." Kekeleyerek bacaklarımı başının etrafında kapatmaya çalışıyorum. "Daha önce bir erkeğin bunu yapmasına hiç izin vermemiştim."

Tuvallette ona mastürbasyon yapmak bir anormallikti. Ben aslında gizli bir iffetliyim.

Şaşkınlıkla yukarı bakıyor. "Daha önce hiç bir erkeğin ağzını buraya sokmadın mı?"

Cinsel deneyim eksikliğimden utanarak başımı sallıyorum. "Muhtemelen avizeden baş aşağı sallanan kadınlara alışkınsındır."

Ağız seğiriyor. "Neden olmasın, tatlım?"

"Hoşlarına gitmeyeceğinden hep endişe etmişimdir," diye açıklıyorum kızarak. "Tadımı beğenmezler, yani..." diye devam ediyorum.

Çenesi gevşiyor. "Ciddi olamazsın, değil mi?"

"Bütün gece senin tadına bakmanın hayalini kurdum." diye inliyor, sesi tahrik edici bir şekilde damlıyor. "Seni her gördüğümde, sana oral seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum."

Lanet olsun.

Bu adamın benimle konuşma şekli. Erkek arkadaşlar asla bu kadar açık saçık konuşmazlar. Kendimi tanrıça gibi hissediyorum.

Yukarı doğru hareket ediyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?"

Kekeliyorum ve tutarsız bir inilti çıkıyor. Ağzım beynime bağlı değil.

"Bana güveniyor musun, bebeğim? Sesi yumuşar.

Başımı sallıyorum ve o da nazikçe bacaklarımı açıyor. Beni açıklıktan ölüyormuş gibi öperken dudakları dudaklarıma değiyor. Bu ıslak, dağınık ve acil bir öpücük, iki insan kendini tutmuyor, birbirini yiyip bitiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve saçlarını avuçluyorum.

Parmakları aşağı doğru iniyor ve ıslak açıklığımı okşuyor. İki parmağını içimde derinlere kaydırıyor ve hafifçe nabız atıyor. Uyarılmam artmaya başladıkça parmakları daha derine itmek için ona karşı öğütüyorum.

Onları içimden çıkarıyor ve ağzına götürüp yavaşça emiyor.

"Günün en iyi dersi." Başı kalçalarımın gömülürken karanlık bir şekilde sırtıyor. Bacağımı omzunun üzerinden kaldırıyor ve parmaklarıyla dudaklarımı hafifçe araladığını hissediyorum.

Dili hiçbir uyarı yapmadan açıklığının derinliklerine daldığında keskin bir şekilde nefes alıyorum. Beni yerken, klitorisimin etrafında acımasızca yalayıp emerken bacaklarımı kapatma dürtüsüne direniyorum.

Tekrar tekrar girerken amım dilinin etrafında kenetleniyor ve bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.

Sırtımı kamburlaştırıp bir çığlık attım ve saçlarını sertçe çektim. Demek bu yüzden تنها bir yerde yaşıyor.

Daha önce bunu defalarca yapmış bir adamın becerisiyle şişmiş tomurcuğumu sertçe emerken, dilinin etrafında kasılırken içimde dünyayı sarsan bir orgazm daha kabarıyor.

Islaklığımın diline çarpma sesi havayı dolduruyor ve takdirle homurdanıyor.

"Çok iyi," diye doğru hırlıyor. "Benim için gel, Charlie."

Tüm utangaçlığımı, tüm çekingenliğimi kaybettim.

Önemli olan tek şey orayı emmeye devam etmesi. Benzeri görülmemiş bir arzuyla yanıp tutuşurken, emişi yoğunlaştıkça başını bir mendeneye sıkıştırıyorum.

Artık tutamıyorum.

Vücudum kontrolü ele aldığında nefes nefese kalıyorum ve uyarılmam şişmiş etimden fırlıyor, serbest bırakırken bacaklarım titriyor.

Oh. Aman Tanrım. TANRIM.

Bir erkeğin bunu yapmasına izin vermek için neden bu kadar bekledim? Gerçi başka bir erkeğin dilinin bana bunu yapabileceğinden şüpheliyim.

Nefes alış verişini düzene sokuyor ve tekrar ağzıma yaklaşıp beni sertçe öpüyor. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum.

"Senin tadına bakan tek kişinin ben olduğumu bilmenin ne kadar tahrik edici olduğunu biliyor musun?" Ağzımın içine doğru inliyor. "Sadece bunu düşünerek bile boşalabilirim."

Vücudunu benimkinin üzerine bastırıyor ve ben onun mükemmel heykelinin her kasını, her kıvrımını hissediyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, bir gecede hiç birden fazla orgazm olmamıştım.

Ben'leyken biraz sahtekâr olmuştum. Şimdi burada, Danny Walker'la kendimi dizginlemeye çalışıyorum. Onunla ilgili her şey bana seksi hatırlatıyor. Bana bakışı, bana söyledikleri, nefes alış verışı.

Süzülmüş şarap teklif etmek bile beni tahrik etti.

Sertliği iç uyuğuma baskı yapıyor ve ağırlığını pazularıyla taşıyarak beni öpüyor.

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve kendimi onun kaya gibi sert aletine doğru itiyorum, böylece sularıyla kayganlaşıyor ve gelecek şeylerin vaadiyle titrememe neden oluyor.

Şimdi ten tene temas ediyoruz, sabırsızca birbirimize sürtünüyoruz.

Bu adama doyamıyorum, ona olan susuzluğum *doymak* bilmiyor.

Elim aşağı uzanıp sikinin dibine dolanıyor. İstiyorum, hayır onun beni tattığı gibi onu tatmaya *ihtiyacım* var.

Onu üzerimden iterek yataktan kalkmaya zorladım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Senin sıran," diye mırıldandım.

Onu ellerimin arasına alıp dudaklarımı şaftının başı üzerinde kaydırırken birbirimize bakıyoruz. Bir inilti çıkartıyor ve ben de santim santim daha fazlasını ağzıma alıyorum. Sığ emme daha derinleşiyor ve ağır nefeslerle ağzıma giriyor. Saçlarımdan bir tutam tutup kendini o kadar derine itiyor ki boğazımın arkasına çarpıyor.

Emmemden çıkan nemli sesler yatak odasını doldururken gözlerini bana dikeyyor ve hırıltılı nefes alıp veriyor.

"Charlie," diye homurdanıyor. "Siktir, bu çok iyi hissettiriyor."

Çenem ağrıyor, öğürme refleksime direniyorum ve onu tekrar tekrar sertçe içime çekiyorum.

"Hayır," diyor boğuk bir sesle, saçlarımı hafifçe geriye çekerek. Yalvarışlarını görmezden geliyorum ve itmeye devam ediyorum.

"Charlie." diye homurdanıyor, ağzımdan için kendini geri çekiyor. "Şimdiden çok yaklaştım."

Boyu göz parlıyor, ıslaklıkla kaplanmış. Soru sorarcasına ona bakıyorum.

"boşalmak istiyorum." Sesi karanlık ve . "Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

Başımı salladım.

"Güzel. Seni dolduracağım." Yüce Tanrım, bu adam edepsizce konuşuyor.

Ona sırtıyorum. "Biliyor musun, böyle konuşursan senden iyi bir porno yıldızı olur."

Beni ayağa kaldırıyor ve yatağa atıp üzerime çıkıyor.

Bacaklarım onun etrafında kenetleniyor, topuklarımı kalçalarına gömüyorum.

"Seni içimde istiyorum. *Şimdi*." Tırnaklarımı sırtına geçirerek talep ediyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken, ıslak yarığımın üzerinde şaftını okşuyor. Benimle alay ederken klitorisim titriyor ve sırtımı kasıklarına doğru eğiyorum. "*Lütfen* Danny."

Ona açlıktan ölüyormuşum gibi bakıyorum ve o da bana sırtıyor, gözleri tahrikten boğuluyor, şaftının başını yarığıma itmeden önce, ereksiyonuyla bana çarpmadan önce önce nazıkçe.

Çekirdeğim onun büyüklüğüne tepki verirken inliyorum.

Küfrederek baskıyı azaltıyor, hafifçe itiyor, ben gözle görülür şekilde gevşeyene kadar beni geriyor.

"İyi misin, tatlım?" diye fısıldıyor.

Konuşmadan başımı sallıyorum, dizlerimi kalçalarına sürüyorum.

Tam doğru noktadan içime giriyor ve ağzının karşısında sertçe inliyorum, içimde bir orgazmın daha yükseldiğini hissediyorum. *Çok erken*.

"Uzun zamandır senin içinde olmayı hayal ediyordum." Bana bakarken gözlerinden ateş fışkırıyor. "Sikimin dar amını doldurması için."

Başımı geriye atıp inliyorum. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?" Daha derine girmesi için kalçalarını içime bastırıyorum.

"Daha derin mi istiyorsun?" diye fısıldıyor kısık sesle. "Evet," diye haykırıyorum.

Daha sert pompalıyor. Ta ki kabzasına kadar gömülene ve içimde daha fazla derinleşemeyene kadar.

"Bu çok... lanet..... iyi hissettiriyor." İnliyorum.

Kaslarım onun etrafında sert ve bölgesel bir şekilde kenetlenirken boğazından bir hırıltı yükseliyor.

"Siktir" diye inliyor, alnında ter parlıyor. "Böyle yapmaya devam edersen hemen boşalacağım."

Daha fazla dayanamayana kadar tekrar tekrar içeri ve dışarı itmesinin baskısıyla tüm vücudum titrerken saçlarını sertçe tutuyorum. Bir öncekinden daha güçlü bir orgazm daha içimi parçalıyor.

Aleti misilleme olarak öfkeyle titriyor ve içimin derinliklerine boşalher hareketi hissediyorum, sıcak sıvısı içime hızlı ve öfkeli bir şekilde pompalanıyor.

İkimiz de nefes nefese yatağa yığıldık, tenlerimiz ter ve uyarılmayla birbirine yapıştı. Yatak örtülerinin içinde eriyorum, sevinçli, bitkin, çığ.

Bir elini terden sıırsıklam olmuş bedenimde tembelce gezdiriyor ve başımı ona bakıyorum. Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve aramızda *bir şey* geçiyor. Bir onaylama, bir tanıma.

Bu sadece iyi bir seks değildi. Bu hayatımın en iyi seksiydi. Ve şu an bana nasıl bakıyor? Yüzde yüz katılıyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diye sırtıyorum.

Gülümsüyor, bir parmağını yanağımda ve boynumda gezdiriyor. Thames Nehri'nin ışıkları erkeksi çenesinin üzerine gölgeler düşürüyor ve ben onun yüz hatlarını hayranlıkla inceliyorum. Hiç şüphesiz, şu anda Londra'daki en şanslı kız benim.

"Kalbimi durduruyorsun," diye fısıldıyor. "Zavallı kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim."

İri kalçası üzerime kayıyor, sanki benden ne kadar ağır olduğunu unutmuş gibi beni eziyor.

"Haydi," diyerek yastıktan kalktı. "Bu karmaşanın içinde uykuya dalmadan önce. Seni yeniden temizleyelim."

Duşa girebileceğimden emin değilim." Kıkırdıyorum. "Bir bastona ihtiyacım olabilir."

Aramızda neler olduğunu bilmiyorum, ama kesin olan bir şey var ki, bundan asla geri dönemeyeceğim.

Charlie

O kadar rahat bir yatakta uyanıyorum ki yüzdüğümü sanıyorum ve deli gibi sırtarak tavana bakıyorum. Karnımın üzerinde iri bir kol, kalçama sarılmış bir uyluk ve sırtımın küçük kısmına bastıran keskin bir nesne var.

Çok ağır, ama onu kaldırmaya gücüm yetmiyor. Mesanem patlıyor ama kıpırdamıyorum. Bu kaşık pozisyonunda öleceğim ve tabutumu buna göre şekillendirmeleri gerekecek.

Döndüğümde onu mışıl mışıl uyurken buluyorum; yüzü boynuma gömülmüş, geniş göğsü inip kalkıyor.

Geceyi Danny Walker'ın evinde geçirdim.

Danny Walker'ın yatağında.

Danny Walker'ı battaniye olarak kullanmak.

"20 yaşındaki ben" kafamın içinde küçük bir zafer dansı yapıyor.

Nedense bu pozisyon bir gece önceki sonsuz seksten daha samimi görünüyordu. Sabah en az dörde kadar uykuya dalamadık. İç kalçalarım birbirinden ayrılmak zorunda kaldıkları için hâlâ ham ve kadınlık organlarım sanki bir matkapla yirmi tur atmış gibi hissediyor.

Teni benimkine karşı sıcak ve yorganın altında tamamen çıplak olduğunu biliyorum. Nefesini ensemde hissediyorum ve keskin bir hırıltı sesi geliyor, boğulan bir kazın sesi gibi.

Uyanmasını engellemek için bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Hafifçe kıpırdıyor ve ben hâlâ uyuyormuş gibi yapmak için gözlerimi kapatıyorum.

Aleti kalçamda sertleşirken kalçaları belimin etrafında sıkılaşıyor. Sanki biri nefes borusunu sıkıştırmış gibi dev bir horlamayla kendini tamamen uyandırıyor ve ben ölü gibi davranmaya devam ediyorum.

Dudakları boynumu okşayarak omuzlarıma yumuşak öpücükler konduruyor. Üzerimde onun belime kadar inen tişörtü var ve ereksiyonu çıplak tenime batıyor.

Beni yatağında görünce çığlık atmadığı için içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor kulağıma elleri gezinirken kasıklarına ulaşana kadar karnımdan aşağı iniyor ve iki parmağını

hassas yarığımın sahibiymiş gibi.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

Sertçe nefes alıyorum ve gözlerimi açıyorum. "Günaydın."

Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta ve umarım maskaram bana panda gözleri vermemiştir. Gecenin loş ışıklarında ya da alkolün etkisi saklanamam.

O yakışıklı yüze bakarken kafamdan kararlı bir ses geliyor: Artık *benimsin*.

Senden vazgeçmeyeceğim.

"Günaydın, sen." O boğuk ses tonuyla cevap veriyor.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor usulca, içim onun darbeleriyle titremeye başlarken.

"Şimdiye kadar uyuduğum en iyi yatak," diyorum dokunuşuna doğru eğilerek. "Teknik olarak sadece 4 saattir uyuyor olmamıza rağmen."

Parmakları şişmiş klitorisimi okşarken nefesim daralıyor.

Bu utanç verici; böyle devam ederse çok çabuk boşalacağım.

Tek yapması gereken birkaç saniyeliğine dokunmaksa ve ben kontrolümü kaybedersem kendini tanrı sanacak.

Ona doğru dönüyorum, cinsel organımı kasıklarına doğru oynatıyorum ve o da inliyor. "Dur bakalım," diye homurdanıyor. "İçine boşalıyorum."

Üstüme çıkıyor ve dizleriyle bacaklarımı ayırarak ereksiyonunu tepeme doğru itiyor. "Bacaklarını aç."

"Bekle, Danny." Nefes alıyorum, kollarımı beline doluyorum. "Ben hassasım. Üstüme gelme."

"Neye ihtiyacın varsa, tatlım. Nazik ve kibar olacağım."

"Yaşlı bir adama göre çok iyi sevişiyorsun." Kıkırdıyorum.

"Arsız sürtük. Ben 40 yaşındayım, 70 değil." Homurdanıyor. "Böyle konuşmaya devam edersen dayanma gücümü kaybedeceğim."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve dili dudaklarımin arasından usulca kayarken, uzun aletini alıp yarığımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Yavaş, unutma," diye inliyorum ağzının içine, ucunu içeri iterken.

Ben.

İrkildim ve ellerimi sırtına gömdüm. Hiç bu kadar hassas olmamıştım. seksten sonra.

"Rahatla," diye fısıldıyor usulca, kaslarımin ona izin verdiğini hissedene kadar içeri girip çıkarken.

Öpüşmemiz derinleşiyor ve sonra tamamen içine giriyor; bacaklarımı beline doluyorum ve kalçalarını içime doğru itiyorum.

Sığ inlemelerime onun derin homurtuları ve Thames Nehri'ndeki kayıkçıların sesleri eşlik ediyor. *Her* parçam bunu arzuluyor.

"Dayanamayacağım," diye homurdanıyor, benim de dayanamayacağımı biliyorum. "Yavaş gidemem."

Küfrederek, göbeğimin en derin noktasına tekrar tekrar itiyor.

Kaşları birbirine kenetleniyor ve ağzı, boşalmaya çok yakın olduğunu söyleyen o muhteşem ifadeye bürünüyor.

"Siktir....Çok iyi hissediyorsun... Tutamıyorum."

Onun benden bu kadar tahrik olduğunu görmek kendi doruk noktamı hızlandırıyor ve serbest kalmaya doğru yarışırken bacaklarımı onun etrafında sıkıca tutuyorum.

Son bir hamleyle, sıvısı öfkeyle içime pompalanıyor ve her damlayı öyle bir güçle hissediyorum ki, yoğun bir zevk ürpertisi bedenimi sarıyor.

"Bu utanç verici." Pantolonunu indirdi. "Bu gerçekten hızlı bir sevişmeydi."

Gözlerimiz kilitleniyor ve beni burnumun ucundan öpmek için eğiliyor. "Harikasın, Charlotte Finnegan."

Ve sen unutulmazsın Danny Walker, ki bu büyük bir sorun.

Danny

Parlak banyo ışıkları altında vücudunun tamamını görebiliyorum ve sanki bana görme yeteneği bahşedilmiş gibi her çizgisini, her kıvrımını alıyorum.

Bana bakıyor, ıslak saçları alnına yapışmış ve dolgun dudaklarından sular akıyor. Kızarmış, yıkıcı derecede muhteşem yüzüne bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

Kahretsin, o inanılmaz.

Seks hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Unutulmaz, akıllara durgunluk veren bir seks.

Su, göğüslerinin kıvrımları üzerinde şelaleler oluşturuyor ve sikim canlanıyor. En küçük şey bile beni tahrik ediyor.

"Bu şey her zaman gitmeye hazır görünüyor." Gözlerini dikmiş ereksiyonuma bakıyor.

Ona sırtarak bakıyorum, vücudunun her santimini titizlikle yıkıyorum.

Ellerimi iç bacaklarından yukarı kaydırıp açıklığının etrafında dolaştırıyorum ve yumuşak bir şekilde inlemesini sağlıyorum.

Bu kadına hiç doyamayacak mıyım? Ona bakmak bile beni çılgına çeviriyor.

fazla gitmemeliyim. Bu sabah inliyordu. Kendimi kontrol edemiyorum.

"Sanırım artık temizim." Kaşlarını kaldırıyor, eğleniyor.

Küçük eliyle sikimi tutuyor ve ben macun oluyorum; kız bana ve sikime sahip oluyor. Parmaklarını sikimin etrafına sarıp pompalamaya başladığında dudaklarımdan bir hırıltı yükseliyor.

Sonra hiç uyarmadan dizlerinin üzerine çöküyor, açlıktan ölüyormuş gibi beni o güzel, yumuşak ağzına sokup çıkarıyor.

"Siktir... Charlie... çok iyi." Törpüledim. "Durma."

Ağzını genişleterek beni boğazının arkasına kadar kaydırıyor ve parmaklarımı saçlarına dolayarak kendimi daha derine sokma dürtüsüyle savaşıyorum.

Bakışlarımı aşağıya doğru çevirerek sikimi yutuşunu izliyorum ve hipnotize oluyorum.

İri gözleri bana hayranlıkla bakıyor ve bunu boşalmadan uzun süre izleyemeyeceğimi biliyorum.

"Boşalacağım tatlım," diye uyarıyorum onu, gözlerim tavana doğru kayıyor.

Beni görmezden gelerek daha derin ve daha hızlı emiyor ve gidici olduğumu biliyorum. Tekrar aşağıya baktığımda bana bakıyor, yanakları kızarmış, gözleri kararlılıkla yanıyor.

Yüksek sesle inleyerek, kendimi onun ağzına boşaltırken aletlerim sarsılıyor ve o da bakışlarını hiç ayırmadan hepsini içiyor.

"Teşekkür ederim, tatlım." Onu ayağa kaldırıp kollarıma alırken nefes alıyorum.

"Bir değil."

Dudaklarım yumuşak, kalıcı bir öpücükle onunkini alıyor, sonra geri çekilip o güzel yüze bakıyorum.

"Tamam, şimdi acıktım." Bana kendini tuttuğum yerden kurtardığını söylüyor. "Hanımefendi ne isterse, onu alır," diye cevap veriyorum ve evin kapısını açıyorum.

çift duş.

Arkasında duruyorum. Etrafına bir havlu sarıyorum ve sanki benim için paketlenmiş bir hediyeymiş gibi onu sıkıca sarıyorum.

"Yanımda diş fırçam yok." Bakışları banyo aynasında benimkilerle buluşuyor.

"Bende biraz yedek var." Eğilip üst dolabı açtım ve bir diş fırçası çıkardım.

Beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Haftanın her kızı için bir tane"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. "Ben bekâрім, Charlie. Ne bekliyordun ki?"

Ona arkamı dönüyorum. "Bütün günü seninle geçirmek istiyorum," diyorum kendimi durduramadan.

Yüzü aydınlanıyor.

"Önce sana kahvaltı hazırlayacağım, sonra seni tekrar becereceğim."

Otuz dakika sonra, kendisine beş beden büyük gelen kazağımla kahvaltı barımın üzerine tünemişti ve tonlanmış çıplak bacakları sallanırken pantolonunu zar zor örtüyordu.

"Yemek yapabiliyor musun ki?" Ben tavaya yağ eklerken bana şüpheyle bakıyor. "Tristan başkalarının onu beslemesini bekleyen dev bir bebek gibi. Senin de öyle olduğunu düşünmüştüm."

Öfkeyle ona döndüm. "Yanlış varsayımda bulundun. Yemek yapabilirim. Bu arsızlığı bir daha yaparsan, öğrenemezsin."

Süveter çıplak bir omzu ortaya çıkaracak şekilde aşağı sarkıyor. Koyu kahverengi saçları dağınık ve taranmamış bir şekilde göğüslerinin kıvrımları üzerinde dalgalar halinde salınıyor ve göğüs ucunun dış hatları sutyen takmadığını gösteriyor. Dudaklarımı yalayarak altındaki pembe meme uçlarını hayal ediyorum.

Yanmış domuz pastırması istemiyorsa sutyen giymesini isteyebilirim.

Hayatının geri kalanında bu kıyafeti giymesini istiyorum; hatta ofiste benim kazağımla dolaşmasına izin vermek için çalışma şart ve koşullarını bile değiştireceğim.

Suçluluk duygusuyla boynunda, kirli sakalının derisini deldiği yerde bir kızarıklık oluştuğunu fark ediyorum. Dün gece çok sert davrandım.

"Garip bir İskoç haggisi ya da siyah puding olmadığı sürece." Omzumun üzerinden tencerenin içindekilere bakmaya çalışıyor.

"Ne dedim ben?" Belini sıkmak için yanına gelerek uyarıyorum. "Daha az yanak, yoksa aç kalacaksın."

"Tam bir yetişkinsin." İç çekiyor. "Şu aletlere bak. Meyve sıkacağı ve blender'ın var. Ve bir makarna makinesi. Makarna yapmayı biliyor musun ki?"

"Henüz değil," diye itiraf ediyorum, bir fincan kahve doldurup ona uzatırken. "Bir gün."

"Bunların ne işe yaradığını bilmiyorum." Et parçalayan pençelerime bakıyor. "Seri katil çatalları gibi."

"Et öğütücülerim." Kıkırdıyorum, pastırmayı çeviriyorum.

"*Et parçalayıcılar.*" Yavaşça tekrarlıyor. "Burada güvende olduğumdan emin değilim."

Gözlerimi deviriyorum ve iki tabak ekşi mayalı ekmek, haşlanmış yumurta, domuz pastırması ve avokado koyuyorum.

"Bekle." Gözleri bir haftadır oruç tutuyormuş gibi parladı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bana birden fazla orgazm yaşatabiliyorsun ve yemek yapabiliyorsun, öyle mi?"

"Beklentilerinizi aştığıma sevindim."

Büyük bir kaşık dolusu yemek dolduruyor. "Belki de düşündüğüm gibi bir dev değilsindir."

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, kahvaltı barında onun karşısına oturarak. "Bunun seni kandırmasına izin verme."

Bir kaşık dolusu yemeği ağzına atıyor ve yemek tükürerek sıçramaya başlıyor.

"Benim yemeklerim genellikle daha iyi tepki alır."

"Aman Tanrım. Danny" diye kıkırdıyor. "Üzerinde bir aşk ısırığı var." Aynaya döndüğümde boynumun alt kısmında koyu kırmızı bir ısırık izi görüyorum. *Hay sikeyim.* Tristan tarafından hadım edilme tehdidi beliriyor.

Charlie

Arabada Tristan adında bir fil var ve şu anda Danny'nin arabasının ekranında yanıp sönüyor.

Danny'nin yüzmeye gittiği Richmond yakınlarındaki bir açık hava havuzuna gidiyoruz.

Dışarının 15 derece olduğu ve İskoçların hava koşullarına dayanıklı derisine sahip olmadığım düşünülduğünde, biraz endişeliyim. Yine de, genç, maceracı ve kaygısız olduğum yanılsamasını yıkmaktansa yüzümü kurtarmak için evet dedim.

"Charlie." Sürücü koltuğundan bana baktı. "Buna cevap vermem gerek, tamam mı?"

"Sessiz olacağım." Gözlerimi deviriyorum. "Kirliliğin güvendi." "Tristan." Onu hoparlöre verirken cevap veriyor.

"Dostum," diyor Tristan telefonda. "Velayet formunu aldın mı? Referans olarak imzalamanız gerekiyor."

"Bu akşam yapacağım, tamam mı? Şu anda dışarıdayım."

"Elbette," diye cevaplıyor Tristan. "O zaman umarım o orospu amcığı tam istediğimiz yere getiririz."

Alaştığımdan daha öfkeli bir Tristan duyduğumda irkiliyorum. Danny bana yan yan bakıyor.

"Oğlum Danny ile birlikte ülkeyi terk edemez."

Danny'ye dehşetle bakıyorum ama o beni görmezden geliyor. Gemina İngiltere'den ayrılmaya mı çalışıyor? Tristan neden bana söylemedi? Danny'ye söyledi ama *bana*, kendi kız kardeşine söylemedi?

"Yapacağız Tristan," diyor Danny yumuşak sesle, Aston Martin'i durdurarak. "Daniel'ı almayacak." Sesi emin, ama yüzündeki endişeyi gizlemeyi başaramıyor.

"Dinle." Tristan başlar. "Mara'nın üzerine fazla gitme, tamam mı? Kritik bir dava üzerinde çalışıyor ve dikkatinin dağılmasına izin veremem. Diğerleri gibi gözlerini kaçırmayın."

Mara. Mükemmel lanet Mara. Onu unutmuştum. İsmi mideme garip şeyler yapıyor.

Danny yanımda gözle görülür bir şekilde irkildi.

*Benim gibi diğer tüm aptallar. Koltuğumda kıvranıyorum. Kaç tane var?
Bunu biliyordun; küçük bir ses beni azarlıyor. Duygusal olarak bağlanma.
"Dinle, gitmem gerek," diyor aceleyle. "Birkaç işim var."*

Tristan'ın kahkahası hoparlörden yükseliyor. "Ne zamandan beri kendi ayak işlerini yapıyorsun?"

Danny, "Hoşça kal Tristan," diye homurdanarak aramayı sonlandırır.

Büyük kız gülümsememi takınıyorum. Mara mükemmel bir eş olabilir ama şu an burada değil. *Ben buradayım.* Bu gölete girip Danny Walker'a ne kadar eğlenceli bir kız olduğumu göstereceğim.

Bir gölette yüzmek kulağa geldiği kadar zen benzeri ve romantik değil. Öncelikle, yirmi dakikadır buradayım ve henüz suya girmeyi bile başaramadım. Şimdiye kadar dizlerime kadar ve bu da çok fazla irade ve acı gerektirdi. Jack'in Rose'a suyun insana binlerce bıçak gibi saplandığını anlatırken ne demek istediğini şimdi anlıyorum.

Danny kontağı kapatır kapatmaz bir tür ucube balık çocuk gibi soyunup arabaya atladı ve o zamandan beri beni ikna etmeye çalışıyor.

"Charlie, sadece ." Suyun içinden bağıyor. "Durumu kendin için daha da kötüleştiriyorsun."

"Hayır," diye tısladım ona.

Arkamdan alaylar ve kahkahalar yükseliyor. Üstüne üstlük, on yaşında bir çocuk çetesi tarafından kurban ediliyorum.

"Ne korkak kadın!" Kızıl olan bana bağıyor. Ona ters ters bakıyorum. "Git kendini becer, salak!"

"Charlie." Danny gülerek başını sallar. "O daha 10 yaşında. Bunu ona söyleyemezsin. Her neyse, korkaklık *ediyorsun.*"

"Dinle, Pamela Anderson," diye karşılık verdim. "Benimle alay eden birkaç küçük puşta ihtiyacım yok. Eğer bunu yapacaksam, kendi bildiğim gibi yapacağım."

"Hayır, değilsin." Ginger bana şarkı söyleyerek ilerliyor.

"Ne yapıyorsun? Kollarımı ona doğru çırparak talep ediyorum. "Daha fazla yaklaşma."

Korkumun kokusunu alınca, kendine güveni artıyor. Ergenlik öncesi ordusuna el sallıyor.

"çocuklar, yakalayalım onu!"

Ölü bir kuşa saldıran kemirgenler gibi üzerime geliyorlar. İtip kakıyorlar Ben.

"Defolun, sizi küçük orospu çocukları". Çığlıklarım yüksek sesle bastırıldı. kıkırdamalar ve "yakalayın onu" çığlıkları.

Ginger son bir hamleyle beni göle doğru uçuruyor ve suya şiddetle çarpıyorum. Ayak parmaklarımdan kulaklarıma kadar derimin her gözeneğine binlerce bıçak saplanıyor. Jack haklıydı. Kalp krizi geçiriyorum.

Güçlü kollar beni yukarı çekiyor ve yüzeye çıktığımda ağzımdan öyle bir çığlık çıkıyor ki ördekler bile toplu halde kaçışıyor.

Suyun içinde çılgınca çırpınıyorum, küfrediyorum ve yemin ederim nefes almayı unuttum.

Çete nehir kıyısından gülüyor. "Lanet olası pislikler." Orta parmağımı onlara doğru kaldırarak böğürüyorum. "Her birinizi teker teker öldüreceğim."

"Sakin ol, Charlie! Sadece oynuyorlar!" Danny bacaklarımı ona doluyor, böylece ağırlığımı kaldırıyor. "Böyle devam edersen bir sürü kızgın anne gelecek."

Ona dönüyorum, su tükürüyorum.

"Sakin başlama," diye hırlıyorum öyle bir şiddetle ki korkup siniyor.

Karnı ve çenesi cam gibi olan bir adama kızgın kalmak çok zor. Özellikle de şu anda çıplak olduğu, önümde kurulandığı ve dondurucu soğuk suda olmamıza rağmen hala kocaman olduğu için.

Ölüme yakın deneyimimden sonra açık hava soyunma odasındayız. Biraz aşırı tepki göstermiş olabileceğimi kabul ediyorum ama yine de donup kaldım.

"O ip şeyinin içinde çok edepsizsin." Beni kurularken mırıldanıyor. "Üçgen en güzel yerlerini zar zor kapatıyor."

"İki beden küçük, unuttun mu?" Lido'ya gitmeden önce bir giyim mağazasına uğradık ama seçenekler sınırlıydı. Cumartesi gecesi Danny Walker'a götürülecek onca şey arasında bikini listemde yoktu.

"İyi ki burada seni görecek başka bir adam yoktu," diye homurdandı. "Sana bakan herkesi bayıltabilirdim."

"O vahşi çete hariç," diye mırıldanıyorum ıslak bikini sütyenimi asmak için arkamı döndüğümde. "O saldırının şokuyla kemiklerim buza dönüştü."

"Seni tekrar ısıtabiliriz."

Beni arkamdan yakaladı ve duvara yaptırdı. "Sen ne halt ediyorsun-"

Ben daha cümlemi bitirmeden bikinimin altını kenara itti ve bir parmağını seksimin derinliklerine soktu.

"Ciddi misin?" Tısladım. "Burada mı?"

Bedenim bana ihanet ediyor ve ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı ayırıyor.

Klitorisime yaptığı masajın sesi kabinin içinde yankılanıyor ve hiç şüphesiz yakınımıdaki herkesin kulağına gidiyor. Kalbim güm güm atıyor. Neler olduğunu anlayacaklar mı?

Ne zaman bu kadar röntgenci oldum?

"Eğer bunu yapmazsak, buradan öfkeli bir ereksiyonla çıkmak zorunda kalacağım." Çok yüksek sesle hırlıyor. "Bu bikini beni ateşlendirdi ve rahatsız etti."

"Sesini alçalt," diye cevap veriyorum, yarı kıkırdayarak, yarı azarlayarak. "Diğer kabinlerde insanlar var."

"Muhtemelen bunu yapıyor olmayı diliyorlardır." Ereksiyonunu bana doğru sürüyor ve içimdeki nabız gibi atan sıcaklık artıyor.

Bikini altımı çekiştirerek arkamdan sert ve derin bir şekilde içime giriyor.

"Danny." Keskinlik karşısında nefesim kesildi.

Kontrolünü kaybediyor ve bana gerçekten veriyor. Sıcaklığı soğuk tenimi yakıyor, kalınlığını yoğunlaştırıyor.

Her zamankinden daha sıkı kenetleniyorum ve sessiz kalmaya çalışarak dudağımı ısıırıyorum.

Soğuktan mı, bikiniden mi, yoksa herkesin bizi duyabileceğinden mi bilmiyorum ama bir dakikadan kısa bir süre içinde arkamdan nefes nefese kaldığını duydum ve çok yakınımda olduğunu, tutamayacağını anladım.

"Kahretsin, Charlie." Titrek bir kahkaha attı. "Onu geri çıkarabileceğimden emin değilim."

"Senin sorunun." Ağır ağır nefes alıyorum, onun ritmine ayak uyduruyorum. "Sen . Sen çıkar."

Son iki günü arabada oturup ısınmak için ısıtıcıyı açarak sıcak çikolata içerek geçirdik.

Soğuk suyun şokundan mı yoksa sonrasında seks yapmaktan mı emin değilim ama her şeye ve her şeye kıkırdadığım bir hezeyan durumuna girdim.

"Demek teknoloji kralı Yok Edici Danny bir Pazar gününü böyle geçiriyor." Sıcak çikolatamı yudumlarken düşüncelere dalıyorum. "Kıyma makineleriyle oynamadığı zamanlar tabii ki."

"Et parçalayan pençeler." diye düzeltiyor, ellerini saçlarımın arasından geçirerek. "Ben mezbaha değilim."

"O şeylerin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrin yok, evlat." Gözlerimi deviriyorum. "Bu boku sen uydurdun."

"Etimi nasıl öğüteceğimi çok iyi biliyorum, çok teşekkür ederim." Sırıttıyor.

"Keyifli bir öğleden sonra geçirdim," diyor dudaklarında tembel ve seksi bir gülümsemeyle. "Seninle yüzmek... eğlenceliydi."

İçimden bir homurtu kaçıyor. "Tehlikeli, o... *köpekbalık*larının elinde neredeyse ölüyordum."

"Oldukça tehlikeli." Başını salladı. "Neredeyse sikimi bir engerek vajinasına kaptırıyordum."

"Eskiden yüzmeyi severdin. Tristan'ı hatırlıyor musun, sen çocukken seni yüzmeye götürürdük?"

"Hayal meyal." Hatırlamaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum. "7 yaşındaydım, değil mi?"

"Ve ben 20 yaşındaydım," diye boğuluyor.

Ona doğru bir kaşımı kaldırıyorum. "Yaş farkının artık bir önemi yok. Eğer fark etmediysen ben yetişkin bir kadınam."

"Unutmamı imkânsız hale getiriyorsun."

Midem yüksek sesle gurulduyor ve bize günün öğleden sonraya doğru ilerlediğini hatırlatıyor.

"Sanırım seni eve bıraksam iyi olacak." Arabanın saatine bakarak sessizce mırıldandı. "Bu akşam da gözden geçirmem gereken bazı işler var."

"Elbette." Omuz silkiyorum,

kayıtsızmış gibi davranıyorum.

Eğlence gecem nihayet sona erdi.

Üzerimize bir sessizlik çöküyor ve beynindeki tıkanıklıkların

döndüğünü duyabiliyorum. Boğazını temizliyor.

"Tabii bu akşam bana gelmek istemezseniz, size et parçalayan pençemi çalışırken gösterebilirim."

Sırıtişımı gizliyorum. "Bu görmem gereken bir şeye benziyor."

Danny

Orada olmaması gereken bir yakınlık hissediyorum ve bu bana uyarı zilleri çaldırıyor.

Neden onu bu gece tekrar davet ettim? Bu sabah onu sistemimden attığımda bitmesi gerekiyordu.

Neden onunla erkek arkadaşımı oynuyorum? Ne halt ediyorum ben?

Uzun bacakları kanepeye uzanırken onu izliyorum, başı göğsüme yaslanıyor.

Ait olduğu o büyük kazağı giymiş ve sanki buranın sahibiymiş gibi yayılmış. Kalın saçları göğsümün ve pazumun her tarafına yayılmış.

İç çamaşırını yıkarken benim boxer'ımı giyiyor, bu da şaşırtıcı bir şekilde büyük bir tahrik edici, küçük amcığının kumaşıma sürtündüğünü bilmek.

Ne kadar yıkıcı derecede çekici olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Farkına varsaydı farklı bir insan olur muydu diye sık sık merak etmişimdir. Bunu zahmetsizce yapıyor, minimal makyaj, dağınık saçlar, kırılğan kotlar. Onu diğerlerinden ayıran şey bu, erkek fatma doğası, umursamaması.

Bugünkü bikini, havuzda deli bir sürtük gibi çırpınmasına rağmen hiç bu kadar seksi ve sansasyonel bir şey görmemiştim.

Dışarıdaki soyunma odalarından sonra *tekrar* seks yaptık. Kendimi bitmiş, tükenmiş hissediyorum,

İki saattir bir film oynuyor ama ikimiz de dikkatimizi vermiyoruz. Gülüyoruz, sarılıyoruz ve birbirimize dokunmak için her fırsatı değerlendiriyoruz. Tanrı aşkına, onun lanet ayaklarını ovuyorum.

O odadayken odaklanabildiğim tek şey o. İşte bu yüzden şirketi eksiye düşürmeden önce onun gönüllü olarak işten ayrılmasını istiyorum. Sorumluluklarımdan kaçıyordum. Tristan için formu basıp imzalayacak kadar gözlerimi ondan ayırmak için tüm irademi kullandım. Bu akşam Canary Wharf'taki yıllık güvenlik teknolojisi etkinliği için konuşmamı yazmam gerekiyordu. Sanırım yine boşa kürek çekiyorum.

Yirmi dört saat içinde bir şeyler değişti. Dün bu saatlerde yemekte garip davranıyor ve birbirimizi görmezden geliyorduk. Ya şimdi? Aşk acısı çeken bir ergen gibi ona bakıyorum.

Filmin jeneriği başlar ve o oturur. "Bunu tekrar izlemem gerek." Sırıttıyor. "Muhteşem ayak masajın dikkatimi dağıttı."

"Çok yetenekli bir adam olduğumu kim bilebilirdi?" Gözlerimi deviriyorum. "Aşçı.

Cankurtaran. Şimdi de masöz, hepsi bir günde."

"İnsan yapay penis." Yarım bir sırıtışla ayağını kasıklarımın sürterek ekliyor.

"Sana hizmet etmek için en sevdiğim yol bu." Parmaklarımı ayağının üzerinde gezdirerek gülümsüyorum.

"Çok boyutlu bir adam." Yumuşakça söylüyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, bana bakıyor ve sonra kaçırıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı Charlie," diyorum, bekleyerek.

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

Konunun nasıl değiştiğini merak ederek şaşkın şaşkın bakıyorum. "Bunu neden sordun ki? Nereden çıktı bu?"

"Hadi ama Danny." Gözlerini deviriyor. "Nexus'taki çoğu insan Cambridge, Oxford, Harvard ya da başka bir dahi üniversiteye gitti. Ben Warwick'e gittim."

"Ben Cambridge/Oxford mezunu değilim. Tristan da öyle." Kaşlarını kaldırarak söylüyorum.

"Ama son derece başarılısınız." O da cevap veriyor. "Benim Nexus standartlarına uygun olmadığımı düşündüğünü biliyorum. Bana palavra sıkma."

"Bu da nereden çıktı?" Biraz şaşırmış bir halde soruyorum. "Gerçek şu ki daha fazla deneyime ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Ama aynı zamanda güzel, zeki ve son derece yaratıcı bir kız olduğunu da düşünüyorum."

"Kız mı?" Yüzünü buruşturuyor. "Kadın," diye düzeltiyorum.

Bana bakıyor, sönük. "Ben uzun bacaklı sarışın bir insan hakları avukatı değilim.

Neden ondan ayrıldın?"

"Ben sıradan bir şey istedim; o istemedi."

Garip bir şekilde boğazını temizliyor ve bakışlarımdan kaçıyor.

"Anlıyorum; bağlanma olayını yapmıyorsun."

Nefesimi dışarı . Bu konuşmanın gittiği yeri sevmiyorum.

"Hey." Bileğini sıkarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Bunun ne olduğunu bilmiyoruz... Sadece tadını çıkaralım, tamam mı?"

"Elbette." Yutkunuyor. "Anladım."

"Danny," diye yeniden başlıyor. "Yıllar öncesini hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye araya girdim. Yüzünde bir acı ifadesi belirdi.

"Neden beni uzaklaştırdın?"

"20 yaşındaydın, Charlie." İç çektim. "33 yaşındaydım. Benim için çok gençtin. Körkütük sarhoştun. Ünüme rağmen, sarhoş genç kızlardan faydalanmam. Ne kadar nefes kesici olurlarsa olsunlar."

"Peki ya şimdi?" Fısıldıyor.

Uzanıp onu kollarımın arasına aldım. "İşte şimdi boku yedim."

Charlie

Uyanıyorum ve yatağın soğukluğunu hissediyorum, elimi vücudunun olması gereken yerde gezdiriyorum. Telefonum saatin sabah 6 olduğunu söylüyor. Pazartesi sabahı, *iğrenç*.

Hayal bitti. İşe hazırlanmak için Londra'yı boydan boya geçmem gerekiyor.

Yatak odası ürkütücü bir şekilde sessiz. Nerede o?

Yatak örtülerini sıyırıp yataktan çıkıyorum. Hmmm, yerden ısıtma açık. Erken uyanmasına şaşmamalı.

Üst katta ondan bir iz yok.

Merdivenlerden iç çamaşırlarımla inerken, aşağıya ulaştığımda kuru boğuk sesi daha da yükseliyor ve sesi mutfağa doğru takip ediyorum.

"Teklifi yaz ve bu sabah bana gönder, Michael."

Sırtı bana dönük ve kulaklığı takılı. "Anlaşmanın yarın bitmesi gerekiyor."

Pazartesi sabahı saat 6 ve o çoktan iş moduna girmiş. Dişlerimi fırçalayacak gücü bile zar zor toplayabiliyorum.

Kaslarının etrafında şekillendirilmiş siyah bir takım elbise giyiyor ve arkasını döndüğünde, jilet gibi keskin çenesini vurgulayan temiz bir şekilde tıraş olduğunu görüyorum. O takım elbisenin içinde ona bir bakış attım ve içim dışıma çıktı.

Soyunmuş halime bakarken kaşlarından birinde belirgin bir eğim var, bu da kollarımı göğsümün üzerinde bilinçsizce çaprazlamama neden oluyor.

Kısa bir baş sallama hareketi yapar ve "beş dakika" der.

Bu kadar erken geldiğine göre Amerika'dan olmalı. Aradığı isimlerden ve emir veren ses tonundan telefonda birkaç kişi olduğunu anlayabiliyorum.

CEO Danny *çok seksi*.

Onu atlatıp mutfağa giriyorum ve elimden geldiğince sessizce dolaptan bir bardak alıyorum.

Musluğun başına geldiğimde, eli belimi arkadan sararak beni özel dikim takım elbisesinin kumaşına doğru iterken hafifçe sırıyorum.

"Gitmem gerek. Seni ofisten ararım".

"Günaydın güzelim. Emredici tonu yerini daha yumuşak bir tona bırakır. Saçlarımı oynatıyor ve boynumdan aşağı öpücükler göndererek beni ürpertiyor.

"Günaydın," diyorum boğuk bir sesle, arkamı dönüp ona bakıyorum.

"Sabahın ilk saatlerinde görmek için muhteşem bir manzara," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Umarım seni uyandırmamışımdır. Cezvede kahve var."

"Hayır." Bilinçli bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Hazırlanmak için benimkine dönmem gerekiyor."

"Şoförümü arayacağım."

Başımı hızlıca sallıyorum. Bütün hafta sonu burada kaldığımı şoförünün bilmesine gerek yok. "Toplu taşıma daha hızlı, biliyorsun."

"Gömleğinden hâlâ o aşk ısırtığı görünüyor." Nefesim kesildi.

Hafifçe yüzünü buruşturarak yakasını kaldırmaya çalışıyor. "Evet, bugün bu konuda dedikodu değirmeniyle uğraşmak zorunda kalacağım."

Ben irkilirken o bana yarım bir sırıtış atıyor.

"Söylentilere değdi. Merak etme, *senin* işaretin olduğunu anlayamayacaklar."

"Gerçekten üzgünüm." Kıkırdıyorum. "O an kendimi kaptırdım."

Telefonu tekrar alıyor.

"Demek bir CEO'nun hayatı bu, ha? İyi ki sadece IT desteğiyim." Bana özür dileyen bir bakış attı.

"Sorun ." Elim salladım. "Üzerime bir şeyler giymem lazım."

15 dakika sonra, Cumartesi gecesi giydiğim kıyafetlerime geri döndüm. Hiç bu kadar gecikmiş bir utanç yürüyüşü yaşamamıştım.

Bir bar taburesinde dinleniyor, hâlâ telefonuyla yüksek sesle konuşuyor ve kaşları çatık. Gizlice çıkmalı mıyım?

Mutfak kapısından hafifçe el salladım. Bekle, ağzını açıyor.

"Beş dakikaya ihtiyacım var." Telefonu kapattı ve sessize aldı. "Sanırım ofiste görüşürüz." Rahatça söylemeye çalışıyorum.

"Nexus ofisi." Gülümseyerek bana doğru yürüyor. "Bugün ofisimize taşıyorsunuz, hatırladınız mı?"

Kahretsin. Bunu unutmuşum. Oraya erken gitsem iyi olur.

"Charlie..." Kaşlarını çatıyor, bana bakıyor. "Sırrımız, tamam mı?"

Ona en parlak gülümsememi gösteriyorum. "Tabii ki."

Nexus'un zemin katındaki lobiye giriyorum, ayakkabılarım karo zeminde kayıyor. Burası kendine özgü bir ligde.

Resepsiyon görevlisi kiralık bir mankene benziyor. Ona bilgilerimi veriyorum, o da bilgisayar ekranında bir şeyler karıştırıyor, sonra bana gülümseyerek bir güvenlik kartı uzatıyor. "Ekibiniz 6. katta bulunuyor."

Dunley Tech'in önceki binamızda 2 katı vardı. Nexus'ta ise en üst kat yöneticilerin katı olmak üzere 15 kat var.

Nexus çalışanları asansör için yanımda sıraya girerken, midem çalkalanmaya başlıyor. Bugün giydiklerim için neden daha fazla çaba sarf etmedim? Aynalı asansör kapılarında kendimi inceliyorum. Pazartesi günleri her zaman giydiğim eski kot pantolonum ve spor ayakkabılarım üzerimde. Dunley'de çok kayıtsızdık, kimsenin gözünü kırpmadan eski kot pantolon ve tişörtler giyiyorduk.

Burada, paçavralarımla göze batıyorum.

Bu kodlayıcıların çoğu takım elbiseli değil ama şık giyinmişler.

Altıncı kata çıkıyorum ve Avrupa'nın en yüksek binalarından biri olan Shard'a bakıyorum. BT destek çağrılarını yanıtlamak için ne güzel bir zemin.

Her şey parlak ve seksi.

İnsanlar neşeli bir tempo içinde kişisel eşyalarını masalarına yerleştiriyor. Dan ve Alex heyecanla dinlenme alanındaki fasulye torbası sandalyeleri denerken, mutfak alanındaki kahve makinesine bakan bir kalabalık var.

"Sen , Charlie." Jackie bir grup masaya başıyla işaret eder.

Herkesin neden bu kadar rahat olduğunu anlamıyorum." Stevie arkamdan geliyor. "Yarımızın yakında işi olmayacak."

"Jackie'nin kurduğu o şey de ne?"

"Lanet olası aydınlatmayı kuruyor." Adam homurdanıyor. "Böylece ışık onu doğru açıdan yakalayacakmış, öyle diyor."

"Rakibi var." Biz onun lambayla uğraşmasını izlerken o ekliyor. "Bu ofisteki bazı kızlar *çok seksi*. Adamlar nasıl iş yapıyor anlamıyorum."

Rakibi mi var? *Benim de var*, sanırım, kendimi tamamen yetersiz hissediyorum.

"Sana hafta sonuyla ilgili bir şey söylemem gerekiyor," diyorum kısık bir sesle. "Burada olmaz. Öğle yemeğinde."

"Cumartesi gecesi akşam yemeği partin vardı." Sırıttıyor. "Umarım bu iğrenç bir hikâyedir ve annenin yaptığı bir şey değildir."

Ona sırtıyorum. "*En pis olanı.*" "Bu erken bir öğle yemeği için çağırıyor."

"Bunu olduğundan daha fazla

görmeyin".

Kimsenin kulak misafiri için ofisten yeterince uzakta burrito yiyoruz.

"Ben değilim." Ben tut.

Stevie yorgun bir şekilde bana bakıyor. "Seni tekrar görmek istediğini söyledi mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, dudağımı ısırarak. "Bunu küçük sırrımız olarak saklayıp saklayamayacağımızı sordu."

Yüksek sesle söyleyince kulağa iğrenç geliyor.

"Mmmm," diye . "Sadece dikkatli ol.... burada ondan daha çok kaybedecek şeyin var."

İrkildim. "Biliyorum, biliyorum, O Kazanova ve ben de zirveye giden yolda onu beceren sürtüğüm."

"Gözlerinde o bakış var. Sanki tüm işaretleri görmezden geliyormuşsun gibi." "Hayır, görmezden gelmiyorum," diye yalan söyledim. "Sıradan bir kaçamak benim için sorun değil."

"Bak, sadece seninle iletişime geçmesine izin ver, tamam mı?" Kararlı bir şekilde söylüyor. "koşma."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Ayrıca, bütün hafta sonu osuruklarımı tuttum; midem patlamadan önce bir molaya ihtiyacım var."

"Kendi osuruğunu çok uzun süre içinde tutarak ölebilir misin?"

Kahretsin. Bunu araştırırsam iyi olacak.

Öğle yemeğinden sonra, yazılımımızdaki hataları bildiren kızgın müşterilerin her zamanki yayılım ateşine yerleşiyorum. Her aramada hatalarımız için bolca özür diliyorum.

"Bakın bu şey ne kadar hızlı gidebiliyor." Bir baktım, Stevie sandalyesinde dönüp duruyor.

"Kes şunu," diye mırıldanarak onu uzaklaştırıyorum. "Burada çalışmaya çalışıyorum." "Tüm bu kolları denedin mi?" Sandalyesini benimkine çarptı.

"Argh! Eğer bunu yaparsam, defolup gider misin?"

Masamdan kalkıp bacaklarımı itiyorum. Oldukça hızlı dönüyor. Yeni kolları denemek, kızgın müşterilerle uğraşmaktan daha eğlenceli.

"Gördün mü?" Stevie gülüyor. "Gelmiş geçmiş en iyi sandalye."

Başım dönene kadar kahkahalar atarak etrafta dönüyoruz. Birkaç kişi kafasını kaldırıp gözlerini deviriyor.

"Tamam, eğlenceli." İtiraf ediyorum. "Kendimi hasta hissediyorum."

Koridordan buz gibi bir kadın sesi geliyor: "Yeni çalışanların işlerini severek yaptıklarını görmek güzel."

Dönmeyi bırakıp kafamı kaldırdığımda Cheryl, Nexus İK Müdürü Danny ve diğerk bazı üst düzey yöneticilerin koridorda dikildiğini görüyorum. Stevie yanımda aniden irkilerek sandalyeme çarpıyor.

Danny'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra yüzünde bir onaylamama ifadesi beliriyor.

Ne zamandır bizim aptal sandalye kaçamaklarımızı izliyor?

O artık farklı. Dün gece ayaklarımı ovuşturan rahat Danny Walker gitmiş. Stevie ve benim aramda gidip gelen gözleri karanlık.

"Belki de şirket davranış kurallarını yeniden paylaşabilirsin, Cheryl." Sesi içime işliyor, yanaklarımda bir ateş yakıyor.

Onlar ofiste adım adım ilerlerken ben sandalyemin üzerinde masama geri dönüyorum ve ekranımın altına saklanıyorum.

Olgun, Charlie. Gerçekten olgun.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve odağımı tekrar ekranıma kaydırıyorum. Bir e-posta beliriyor ve tam sil tuşuna basacakken Nexus HR'nin başlığını tekrar okuyorum.

Rol açılışı: *Tasarımcı.*

Yakın zamanda Dunley Tech'i devraldığımızı hepiniz duymuşsunuzdur. Şimdi bu ürünlerin geleceğini şekillendirecek son teknoloji bir ekip arıyoruz. Geleceğin tasarımına yön verebilecek yenilikçi bir zihne sahip misiniz? Eğer öyleyse, okumaya devam edin....

Merakla sayfayı aşağı kaydardım. Beş yıl boyunca şikayet yağmurunu dinledikten sonra, bu ürünleri şekillendirecek fikirlerle dolup taşıyorum.

Heyecan midemde dönüyor.

Başvurmak için en iyi üç fikrinizi içeren bir iş vakası gönderin, okudum.

Cesaret edebilir miyim? Danny'nin başvurduğumu öğrenmesi küçük düşürücü olurdu ama ona söylemek zorunda kalmazdım. Başvuranlar asla diğerkleriyle paylaşılmayacaktı.

CEO. Şu anki rol mden çok daha kıdemli, bu yüzden çok az Şansım var.

AŞağıya doğru tararken gözlerim parlıyor. İki aydır New York ofisinde çalışıyorum.

Başvurabilirim ve beni reddederler; bir zarar yok mu?

Belki Danny Walker'a sandalye sallayan bir soytarıdan fazlası olduğumu gösterebilirim, diyor umuttan sorumlu küçük ses kafamın içinde.

Charlie

Stevie haklıydı. 64 saat oldu (evet, sayıyorum) ve hiç temas yok. Tek bir mesaj bile yok ve şimdi hafta ortasındayız. Belli ki ofisteki maymun davranışlarım tabuta çiviye çaktı.

Her gün geçtikçe, hafta sonuyla ilgili her ayrıntıyı analiz ederek daha çılgın ve muhtaç hale geliyorum. Belki de seks benim için olduğu kadar onun için de iyi değildi? Sadece birkaç günlüğüne bir arkadaş, bir oyun arkadaşı mı istedi? Şimdi sıkıldı mı?

Kendime işkence ederken, bir gözüm telefona yapışık kalıyor. Tekrar açıp kapatıyorum ve kapsama alanını kontrol ediyorum. Hiç olmamış olmasından daha kötü durumdayım. Şimdi onun ne kadar muhteşem olduğunu tattım. Kelimenin tam anlamıyla, bir tat. Ve gitti, ulaşamayacağım bir yerde.

Neden bunu daha çok kafamda kurdum?

Bu akşam yeğenim Daniel ile vakit geçirecek olmam beni biraz olsun rahatlattı. Tristan'ın cadı suratlı Gemina ile olan zehirli evliliğinden olan oğlu. O kadını hiç sevmedim. Hem Danny hem de ben Daniel'in vaftiz ebeveynleriyiz, bu da şimdiye kadarki en garip vaftiz törenini yapıyor. Her yıl iğrenç derecede pahalı bir hediye alıyor ve benimkini acınası hale getiriyor. Yine de ben eğlenceli vaftiz ebeveyniyim.

Bu gece Tristan Rebecca ile bir hukuk firmasının etkinliği için dışarı çıkıyor, ben de bebek bakıcılığı yapıyorum. Ek iş olarak nasıl sosyetik bir şirket yönetiyor, aklım almıyor, her zaman bir gala ya da içki etkinliğinde. Adam hiç uyumuyor.

En azından Daniel yattığında boş rol için iş durumum üzerinde çalışabilirim. Eğer reddedilmiş kalbim Bay hafta sonu beni becer, sonra hayalet ol dışında bir şeye odaklanmama izin verirse.

"Merhaba, Natalia." Kapıdaki orta yaşlı Brezilyalı kadını öpüyorum. Natalie onun hizmetçisi. Aslında ikinci bir anneye para ödüyor; yemek yapmaktan iç çamaşırlarını temizlemeye kadar her şeyi onun için yapıyor. Adamın hiç utanması yok.

"Charlie, sevgilim." Sıkıca sarılmak için beni kendine çekti, ben de ayakkabılarımı çıkararak içeri girdim. Natalia sağ olsun, Tristan'ın evi her zaman tertemizdir.

"İçeri , bekleme salonundalar." "Onlar mı?"

Birden endişelenerek sordum.

"Çocuklar, Rebecca ve onun arkadaşı."

Jack'in yüksek sesli kahkahasını, ardından kuru, alaycı İskoç sesini ve kızların kahkahalarını duyabiliyorum.

Sikeyim.

Çifte lanet.

Nefesimi tutarak salon bölümüne girdim.

"Charlie." Daniel bana doğru koşuyor ve şu anda yeğenimin koşulsuz sevgisinden daha mutlu olamazdım. Diz çöküp onu kucaklarken yükselen kalp atışlarımı sabitliyorum.

O burada.

Tristan bu hayati detayları neden paylaşmadı?

"Bir numaralı yeğenim nasıl?"

"Senin *tek* yeğenin," diye azarlıyor. "Ben aptal değilim, biliyorsun."

"Hayır, sen tanıdığım en zeki çocuksun." Saçlarını karıştırıyorum. "Bu gece beni satrançta yenecek misin?"

Gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Kesinlikle!"

"Charlie." Tristan yanıma gelip bana sarıldı, "Sen bir yıldızsın."

Ona bir öpücük veriyorum ve gözlerimi odanın içinde gezdirip gülümsüyorum. Jack ve Rebecca şömineye yaslanmışlar. Danny bir koltuğa oturmuş, dar bir elbise giymiş kızıl saçlı seksi bir kadın da onun koltuğunda rahatça oturuyor. Sanki oturacak başka sandalye yokmuş gibi. Bacaklarını kasıtlı bir baştan çıkarma hareketiyle sallıyor, böylece onları iyi görebiliyor.

Tam tersine, yatağımın üstünde bir kuş yuvası ile eşofmanlar içindeyim.

Jack ve Rebecca beni selamlarken, gözlerim Danny'ninkilerle çarpışıyor ve o da sertleşerek Mara'dan uzaklaşıyor. En meydan okuyan bakışımı atıp onu görmezden geliyorum.

Randevuya gitmiyormuş gibi davranma, salak. İç sesim ona bağırıyor.

Beni bu kadar çok etkilemesinden ve bugünlerde mutluluğumu kontrol ediyor gibi görünmesinden *nefret ediyorum.*

"Charlie, bu Mara," diye tanıştırıyor Tristan beni Danny'ye çok yakın oturan muhteşem kızıl saçlıyla.

Mara. Gözlerim tanıdıkça açılıyor ve Danny'ye bakıp hızla uzaklaşıyorum. Aşk ısırığının hâlâ orada olduğunu zaferle fark ediyorum.

"Merhaba Charlie." Bana gülümsüyor. Keşke bilseydi. "Danny'nin şirketinde çalışıyormuşsun, Tristan öyle diyordu."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mara." Kalbim küt küt atarken bunu söyleyebildim. "Evet, öyle."

"Arkadaş canlısı bir patron mu?" Kız kıkırdıyor ve ona geyik gözleriyle bakıyor. "Çok talepkar olduğunu hayal edebiliyorum."

Flört etmek için beni kullanma, *sürtük*.

"Çok arkadaş canlısı," diye cevap veriyorum, soğuk ses tonum kelimelerimle uyuşmuyor.

"Ben yukarı çıkıp Daniel'in banyosunu hazırlayayım ve yolundan çekileyim Tristan."

"Bir şeyler içmek için bizimle kalır mısın, kardeşim?" Tristan şarap şişesini bana doğru sallıyor. "Seni birkaç haftadır görmedim."

"Bana hayalet gibi davranıyorsun." diye azarlıyor.

"Buraya eşofmanlarımla uzanmaya ve satranç oynamaya geldim." Ona yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Misafirin geleceği zaman bana hiç söylemiyorsun."

Bununla başa çıkamam. Bu odada durup Danny Walker'ın gözümün önünde başka bir kadın üzerinde Casanova cazibesini kullanmasını izleyemem.

"Tristan, ben yukarı çıkıyorum," diyorum. "Hepinize iyi geceler. Mara, tanıştığımıza memnun oldum. Danny ile randevunuzun tadını çıkarın."

Diğerleri kıkırdar ve Mara tiz bir kıkırdama çıkarır. Gergin ve heyecanlı.

Ben de o yollardan geçtim kızım.

Danny bana ters ters bakıyor ve onlar gözlerimde oluşan yaşları göremeden arkamı dönüyorum.

Tristan'daki odama daha yeni girmiştik ki Danny arkamdan hışımla içeri girip kapıyı kapattı.

"O da neydi öyle?" diye tıslıyor. Ona bakıyorum. "Ne dedin?"

"Sinsi sözlerin aşağıda." Bana doğru ilerliyor. "Bu lanet bir randevu değil."

İçimde öfke kabarıyor. "Bunun bir randevu olduğunu *biliyorum*. Pislik herif. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmam gerekiyor mu? Bu hafta kaç kadınla birlikte oldun?"

Çenesindeki gerginlik artıyor. "Buraya Tristan ve Jack'i görmeye geldim. Rebecca'nın Mara'yı getireceğini bilmiyordum. Bana bu saçmalığı anlatma, Charlie."

Koyu renk gözleri gözlerimi tutuyor ve ben gözyaşlarıma karşı koyuyorum. Bu piçin önünde ağlayamam.

"Sikini en yakın dişiye mi sokuyorsun?" Ağlıyorum. "Taktiğin bu mu? Ne kadar aptalım. Neden sana yaklaştım ki?"

"Lanet olsun. "Bana ters ters bakıyor. "Bu duygusal rollercoaster'a ihtiyacım yok."

"Güzel bir hafta sonu geçirdiğimizi sanıyordum, ama şimdi deli sürtüğ geri döndü."

Yüzüne sert bir tokat attım. Donup kalıyor, gözleri ince yarıklar halinde kapanmadan önce tamamen şaşkına dönüyor.

"Umarım iz bırakmamıştır." Tükürdü. "Çocukluk bıraktığında konuşabiliriz."

Meydan okurcasına arkamı dönüyorum.

"Randevunun tadını çıkar, Danny." Ben gözyaşlarımdan düşmesine izin vermeden önce kapıyı çarptığını duyuyorum.

Tristan gece yarısı gibi evde oluyor, ben de saat yarımda yatağıma dönüyorum.

Danny'nin eve yalnız gidip gitmediğini sormadım. Ona pek bir şey sormadım. Yalan söyledim ve yorgun olduğumu söyleyip hızlıca kaçtım.

Yatakta olmak anlamsız, çünkü şu anda onun dev yatağında başka bir kızın olabileceğini bildiğim için uykuya dalma şansım sıfır.

Karanlıkta telefonum çalıyor ve Tristan'ın eve gelip gelmediğini kontrol ettiğini düşünerek açıyorum.

"Konuşmadan önce, benimle kavga etme." Tanıdık İskoç sesi boğuk bir şekilde söylüyor. "Ben dışarıdayım."

Yataktaki tüm kaslar kaskatı kesilir. "Bana bir dakika ver."

Eski gri pijama şortuma bakıyorum ve küfrediyorum. Saçlarımı ya da kan çanağına dönmüş gözlerimi düzelterek vaktim yok.

Üzerime bir kazak geçirerek, uyuyan daireden gizlice geçip merdivenlerden iniyorum.

Kapıyı açtığımda arabasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde sabırsız bir ifade vardı.

"Güzel." Yumuşak bir sesle, gözleri yüzüme dönmeden önce gri şortumda geziniyor.

"Benden üçlü yapmamı isteyeceğinden biraz endişeliyim," diye homurdanıyorum ve Mara'nın arabada olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum.

Kaşlarını eğlenerek kaldırıyor. "Bence üçlü yaparsak diğer kız kendini çok dışlanmış hisseder."

Bir elini saçlarında gezdirir. "Dinle, kalamam."

"Seni içeri almıyordum." Çenemi meydan okurcasına kaldırarak geri döndüm.

"Aramızdaki bu kavga sona ermeli, Charlie. Bir gün sevgiliyiz, ertesi gün düşman."

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra kapattım.

"Size bağlılık sözü veremem. Bunu biliyorsun. Ama şu anda Jen, Mara ya da başka bir kızla çıkmıyorum. Gerçek şu ki sadece seninle ilgileniyorum."

Tepkimi beklerken gözleri parlıyor.

Gündelikçi olabilir miyim?

"Sana değer veriyorum... hem de çok. Seni başka biriyle paylaşmak da istemiyorum.

Ama benimle didişmeyi bırakmalısın."

"Benimle iletişime geçmedin," diye fısıldadım. "Beni hayalete çevirdiğini sanıyordum."

Uzun bir iç geçiriyor. "Son birkaç gün çok karışıktı. Sana mesaj atmamış olmam seni düşünmediğim anlamına gelmiyor."

Gözlerimi göğsüne indiriyorum. "Pişman olduğunu sanıyordum."

"Pişman mısın?" diye sırtarak yüzümü tekrar yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Yıllardır geçirdiğim en kaygısız hafta sonuydu."

Parmakları alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Bu gri şortu indirip seni kapının önünde becermemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor."

"Yani Mara'yı öpmedin bile?" Gözlerimi ona diktim.

"Hayır," dedi, geri çekilerek. "Doğruyu söylemek gerekirse, onu rahatsız edici buldum."

"Şimdi, New York'tayken bana tutunabileceğim bir şey verir misin?"

"Ne yapıyorsun -"

Dudaklarının benimkilerin üzerine fırlamasıyla kesiliyorum ve öyle bir şefkatle öpüşüyoruz ki dizlerim hafifçe bükülüyor. Kolları beni yakalıyor, bedenimi onunkine sıkıca bastırıyor.

Göğüslerim göğsünün alt kısmına değiyor ve parmak uçlarıma kalkıp umutsuzca ensesini tırmalıyorum.

Bu adamı hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Dili dudaklarımın arasına girerek ağzımın derinliklerine doğru ilerliyor ve ben de onu içeri almak için ağzımı açıyorum.

Bir elimi gömleğinin altına sokup ten tene temas etmek istiyorum ve o da beni kasıklarına doğru sıkıca tutuyor, boyu her saniye daha da sertleşiyor.

"Siktir" Öpücükten uzaklaşırken sesi alçak ve çakıllı. "Şoförüm sokağı gözlüyor. Sabah erkenden New York'a giden uçağa yetişmek için benimkine dönmem gerekiyor. Gitmem gerek."

"Tamam," diye cevap veriyorum kesik kesik nefes alarak.

"İyi uykular, güzelim." Alnıma bir öpücük konduruyor ve arabasına doğru yürürken ben de güzel örneğe bakıyorum.

Artık içeri gelebilirsin Charlotte." Nexus İK ekibinden David kapıdan kafasını uzatarak oturduğum yere geldi. Dunley Tech'ten beş gergin görünümlü meslektaşımın arasında en üst sıradayım.

İstatistiksel olarak en az 2,5'umuz doğranacak.

Ayağa kalkıyorum ve dar kalem eteğimle odaya giriyorum. Jackie'nin bütün gün bunlarla dolaşması beni aşıyor.

Toplantıya bakımlı ve saçlarım yataktan yeni kalkmış gibi görünmeden gitmenin işim için verdiğim mücadeleye destek olabileceğini düşündüm.

David masanın arkasına oturur ve gülümseyerek kalemimi yazmaya hazır hale getirir.

Bunun seçeneklerimi konuşmak için sıradan bir sohbet olarak etiketlenmesine rağmen, ikisi beni izlerken yanaklarım yanıyor.

"Charlotte," diye başlar David.

"Bana Charlie diyebilirsin."

Başını salladı, "Charlie. Ben David ve bu da meslektaşım Samantha."

Samantha yazmayı bırakıp başını salladı.

"Üç seçenek ve bunların sizin için ne anlama geldiği konusunda rahat olduğunuzdan emin olmak istiyoruz."

Başımı sallıyorum, nemli ellerimi kalem eteğime sürtüyorum.

"Açıkçası ilk seçenek basittir, işiniz olduğu gibi kalır ve normal şekilde devam edersiniz. Bu, işinizin şirketin gidişatına nasıl uyduğuna bağlı. İleriye dönük olarak, Mike bizden ayrıldığı için Janet Dixon'a rapor vereceksiniz."

"Mike gitti mi?" Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü.

"Mike'ın pozisyonu artık gerekli değildi...." diye cevaplıyor Samantha deadpan.

Stevie'ye ne olduğunu sormak için aklıma bir not aldım.

"İkinci olasılık, gönüllü ya da" boğazını temizliyor. "zorunlu."

"Bu konuda herkesle mümkün olduğunca çabuk iletişim kurmak istiyoruz. Samantha bunun kendisi için yeni bir şey olmadığını söyleyen bir ses tonuyla şöyle diyor. "Bunun ne kadar zor olabileceğini anlıyoruz."

"Ne zaman öğreneceğim?" Boğuk bir sesle konuşuyorum.

Bana sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Hâlâ ekibinizi değerlendiriyoruz. Yaklaşık 2-3 hafta diye düşünüyorum."

"Üçüncü seçenek ise şirkette yeni bir role geçmeniz." Samantha mekanik bir ses tonuyla konuşuyor ve bana ezberden konuştuğunu söylüyor. Bu muhtemelen bu hafta 30. kez oluyor. "İş ilanlarını piyasaya çıkmadan önce şirket içinde duyuruyoruz. Bunun son derece rekabetçi bir piyasa olduğunu vurgulamalıyım."

Aferin kardeşim, güven oyu için teşekkürler.

"Başvurmak istediğim bir pozisyon var."

"Evet?" David kaşlarını kaldırır.

"Tasarımcı rolü." Sessizce söylüyorum, dizlerim titriyor.

Samantha evraklara bakar ve kaşlarını çatar. "Oldukça kıdemli bir rol. Deneyimleriniz mu?"

"Ama herkes başvurabilir, değil mi? Fikirlerimle birlikte bir iş vakası sunabilirim?"

"Evet." Zamanımı boşa harcadığımı düşündüğünü belli eden bir şekilde omuz silkiyor. "Son başvuru tarihi önümüzdeki Pazartesi. Şimdiden doğrudan Nexus'tan 20 başvuru aldık, haberiniz olsun."

Meydan okurcasına gözlerimi kısıyorum. Siktir git kadın. Sana ve Danny Walker'a bunu yapabileceğimi göstereceğim.

Gelmiş geçmiş en iyi iş dosyasını yazmak için 5 günüm var.

Charlie

İçime pompalanan kafeinin etkisiyle bacaklarım titriyor. Genellikle Cumartesi günleri, akşamdan kalmalığımın kurtulmaya çalışırken yorganın altında titriyor olurum.

Bugün çok *heyecanlıyım*.

Bütün gece ve bu sabah Pazartesi günü teslim edilmek üzere iş dosyası üzerinde çalıştım ve gayet iyi. Sadece iyi değil; *harika*.

Beş yıl boyunca dünyanın dört bir yanında, farklı zaman dilimlerinde şikayetleri dinledikten sonra, bu ürünün neye ihtiyacı olduğunu *biliyorum*.

O kadar odaklanmışım ki Danny'yi düşünmedim bile. Dün gece nasıl olduğumu soran bir mesaj attı. Mesaj şakası onun güçlü noktası değil. Mesajları bir haber spikeri gibi nokta atışı ve amaca yönelik.

Cat ile olan mesajlaşmalarımın karşılaştırdığımda, birlikte yaşamamıza ve bazen kanepede birlikte oturmamıza rağmen birbirimize günde elli ekran görüntüsü gönderiyoruz.

Son noktayı öfkeyle yazıyorum ve kendi kendime ciyaklıyorum. Bitirdim. Bundan daha fazlasını veremem. Eğer beğenmezlerse, işten çıkarılmayı kabul eder ve çeker giderim.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp oturma odasına geçiyorum.

"Kağıt işini bitirdin mi?" Cat endişeyle dudaklarını yalıyor ve gözlerini Julie ile benim aramda gezdiriyor.

"İş devam." Kanepeye gömülen bir deli gibi sırıtıyorum. "Evet, aldım."

"Görmen gereken bir şey var." Julie usulca oturuyor ve benim ışıltım bir kademe azalıyor.

Ona baktım, . "Ne?"

Bir nefes alıyor ve telefonunu karıştırıyor.

"Şuna bir bak."

Telefonu aldım ve Danny'nin bir fotoğrafını gördüm. Tam anlamadığımı söyleyecektim ki manşeti okudum.

Danny Walker, Aşağı Doğu Yakası'nın en yeni restoranından bomba gibi bir arkadaşıyla ayrılıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Fotoğrafta arabanın arkasında çekici bir sarışınla birlikte görülüyor. Kadın doğrudan adama gülümsüyor ve adam rahatlamış görünüyor.

Ağzım açık kaldı. *Söz vermişti.*

"Belki de sadece bir arkadaştır." Cat gergin bir şekilde dudağını ısırıyor.

"Arkadaş." Homurdanıyorum. "Kaç erkeğin sadece süper modellere benzeyen arkadaşları var?"

Yüzleri her şeyi anlatırken ikisinin arasına bakıyorum ve ağlamaya başlıyorum. Büyük, kalın ve çirkin gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Sümük ve sıvı her yerde, ciğerlerimden ağılıyorum. *Ruhumdan.*

Üzerime atlayıp beni okşuyorlar ve saçlarımı okşarken Cat'in göğsüne kapanıp hıçkırıyorum.

"O adam için lanet olası bir gölette yüzdüm," diye feryat ediyorum.

"Çok bağılsın Charlie," diyor Cat usulca. "Daha çok erken."

"Biliyorum." Kırık nefeslerle hıçkırıyorum. "Bununla başa çıkamıyorum. Kalbim başa çıkamıyor."

"Nefes al," der Julie kararlı bir şekilde. "30 dakika bekle, sonra ona mesaj at.

Duygusuz. havalı."

Gözyaşlarıyla dolu gözlerimin arasından bakıyorum.

"Bir oyuncu olmalısın, Charlie." Kız tersledi. "Onu başka bir kadınla her gördüğünde duygusal bir enkaza dönüşmek yerine."

Bir okul öğretmeni gibi başını bana doğru sallıyor. "Bu çok yakışkız."

"Peki." Burnumu çekiyorum.

Ona verdiğim söze sadık kalarak telefonu açmadan önce 30 dakika bekledim. Şimdi daha rahat nefes alıyorum, ancak acım dinmiş değil. Onun üzerinde hak iddia etmiyorum, birlikte değiliz ve o benim değil, bu yüzden muhtaç, aşırı gergin bir sürtük gibi davranmayı bırakmalıyım.

Merhaba. Ben yazıyorum. **New York'ta neler yapıyorsun?**

Kanepenin üzerindeki telefona radyoaktifmiş gibi bakıyorum. Yanıt sesi yüksek çıkıyor ve üçümüz de sıçırıyoruz.

Sıkıcı iş toplantıları. Sen mi? Yüksek sesle okudum. "YALANCI," diye tısladı Julie. "Daha fazla araştırm."

Dün gece eğlenceli bir şey yapamadın mı? Cevap veriyorum, ellerim terliyor.

Vızıltı anında geliyor.

Pek sayılmaz. Toplantılar gece geç saatlere kadar devam etti. Tekrar yüksek sesle okudum, bu sefer daha yüksek bir ses tonuyla.

"Piç kurusu!" Telefonu kanepeye geri fırlatarak ağlıyorum. "Benim bir enayi olduğumu mu düşünüyor?"

"Makaleyi görmemiş olmalı." Cat kaşlarını çatıyor. "Yani, bulması zor değildi. Haber akışımda karşıma çıktı ve o da pek ünlü biri sayılmaz."

Telefona sarıldım, öfkelen dim. Julie gibi davranamam. Ben tarafsız değilim. Ben

Öfkeli.

SARIŞIN BİRİYLE İŞ TOPLANTILARI

Öfkeyle yaz ve gönder tuşuna bas.

"Olgun." Julie omzumun üzerinden bakarak inliyor. "Şimdi patladın, büyük bir tarz."

Telefonum yine titriyor, ama sefer arayan kimliğimde onun adı var.

"Cevap ver." Julie tıslıyor.

"Bu da neydi böyle?" Hoparlörü açtığımda derinden gelen bir ses telefonda homurdanıyor.

"İş toplantılarınız." Birden patladım. "Yani iş toplantılarınızı taksilerin arkasında muhteşem sarışın kadınlarla mı yapıyorsunuz? Akşam yemeğinden sonra mı?"

Bir duraksama oldu. "Aslında evet, biliyorum. Ama sen nasıl...."

kesiyor ve internette haberleri araştırdığını biliyorum.

Telefonda uzun bir işaret var. "O benim avukatım Charlie. Hukuk ekibimin bir parçası. Ofisten uzakta çözmek gereken bir durum var."

"Bunu neden ofisten uzakta çözmek istediğinizi anlayabiliyorum." Tersliyorum. "Kaç tane avukatı beceriyorsun? Sarışın avukatlardan oluşan bir taşıma bandınız var mı?"

Bu adam beni ne kadar aptal ?

"Onunla yatmıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü ikimiz de senin sarışın avukatlarla yatmaktan hoşlandığını biliyoruz." Sessiz bir lanetle iki parmağımı telefona doğru kaldırıyorum. "Sanırım başka kadınlarla görüşmemekle ilgili konuşman zaman dilimine özeldi."

"Belli ki bunu bilmiyoruz çünkü seninle ilk fırsatta sonuncusuyla işimi bitirdim."

"Evet," diye cevap veriyorum, alaycı bir tavırla. "Çünkü uzun bacaklı sarışın avukatlar senin tipin değil."

"Hayır, ben saçlarına fırça sürmeyen, akşam yemeği partilerine fare götüren ve yataklarda uyuyan asabi, ağzı bozuk esmerleri tercih ederim."

rahatsız ve küçük, fizyoterapiye gitmek zorunda kaldım."

"Huysuz olanın ben olduğumu söylüyorsun," diye devam ediyor. "Ama bana sormadan varsayımlarda bulunuyorsun. Sonra da harekete geçiyorsun."

"Rol mi? Ben çocuk değilim." . "Bana patronluk taslamayı bırak." "O zaman çocuk gibi davranmayı bırak." diye homurdanıyor.

"Bak, sana yıllardır kimseye vermediğim kadar çok şey veriyorum. Senin için en yakın arkadaşlığımı tehlikeye atıyorum. Benden daha ne istiyorsun?"

"Nasıl hissetmem gerekiyor?" Homurdanıyorum. "Bana hiçbir duygu göstermiyorsun. Hiç öpücük mesajı vermiyorsun."

"Sana bir öpücük mesajı göndermemi mi istiyorsun?" diye sabırsızca iç geçiriyor. "Kızdığın şey *bu mu?*"

"Makaledeki *bomba* gerçekten avukatınız mı?" "Evet, Charlie. Ağır evli avukatım."

Uzun bir duraklama oldu.

"Bugün 4 ile 5 arasında dairede olacak mısınız?"

"Neden?" Merakla sordum.

"Yeni bir yatak geliyor. Bir o tahta yığınının üzerinde yatmayacağım."

"Bana yeni bir yatak mı aldın?" Çırpındım.

"Heyecanlanmayın," diye bağırıyor sanki bir tren istasyonundaymış gibi bir tür anonsla. "Benimki kadar büyük değil. Bunu senin dairene asla sokamam."

Arka planda daha fazla gürültü var. "Neredesin?" diye sordum.

"Heathrow."

Döndü mü? İngiltere'de mi?

"Neden? Yarın eve uçman gerekmiyor muydu?"

"Uçuşumu değiştirdim." Kıkırdıyor. "Denemem gereken yeni bir yatak var."

"Selam." Bakışlarıyla buluşmak için

çenemi yukarı kaldırıyorum.

Gözlerinin altında torbalar var ve dağınık uçak saçları ve kıyafetleri var. Sırtışım genişliyor. *Bok gibi görünüyor ve bunun nedeni benim için eve erken dönmüş olması.*

"Standart sınıfta uçmaya zorlandım," diye mırıldandı. "Birinci sınıfın hepsi doluydu. Şimdi benimle ilgilensen iyi olur."

"Zavallı bebek. "Daireme çıkan merdivenleri gözlerimi sempatik olmayan bir şekilde deviriyorum.

"O yeni yatak burada olsa iyi olur. Yoksa arkamı döner ve o kapıdan çıkar giderim."

"Kırık tahtaların üzerinde yatmaya değmez miyim?" Surat astım.

"Bütün bir gece uykum kaçtı." "Hayır Charlie, sen bile bu gece buna değmezsin." diye tısladı.

Ona vurdum. "İşte burada. Gel de bir bak."

Suze, Cat ve Julie'nin yeni yatağa yayılmış olduğu yatak odasına giriyoruz. Danny yanımda yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Bayanlar."

"Bu yatak amazzzzzzing." Kedi üzerinde yuvarlanır ve Danny biraz daha yüksek sesle küfreder.

"Bu yatağı internette aradım." Julie gözlerini ona diker. "Bu yatakların fiyatı iki bin dolar."

"İki bin mi?" Ona dönerek çığlık attım. "Bana yeni bir yatak almak için *iki bin dolar* ödemedin mi?"

"Senin için aldığımı sanıyordum." Onlara bakıyor. "Aslında tüm daire için olduğunu fark etmemiştim."

Julie alaycı bir tavırla, "İsterseniz tüm evi donatmakta özgürsünüz," diyor.

"Annenin bir daha yatak odana girmesine izin vermesen iyi edersin Charlie," diyor Suze. "Ya da Tristan'ı. Bu lükse neden para harcadığını merak ederek şahin gibi üzerine çullanacaklardır."

"Kahretsin," diye irkildi Danny. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Küçük kirli sırrın bir gün ortaya çıkmak zorunda kalacak," diye sırtıyor Julie ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Üçünüz de siktirip gidebilir misiniz artık?" Onlara tıslayarak kazlar gibi yataktan kovuyorum.

İki saat sonra, köşedeki en sevdiğim Hint restoranında oturuyoruz.

Burayı seviyorum ama genellikle deri pantolon ve sütyen yerine yemek komasına girmeye hazır lastikli pantolonlar giyiyorum. Danny'nin eve erken döneceğini duyar duymaz, Julie beni maskaralık yapmaya zorladı. Stevie'nin Cat'e zorla aldırıldığı deri bir takım giyiyorum.

Henüz giymediğini *söylüyor* ve umarım yalan söylemiyordur çünkü deri çatlağının o kadar yukarısına sürünüyor ki, sanırım beni ikiye bölebilir.

"Güzel, değil mi?" Ağzıma biraz daha korma tıktırarak söylüyorum. "Biliyorum, burası yemeklerin teleskopik porsiyonlarda ve utanmaz fiyatlarla sunulduğu tipik seçkin Mayfair restoranlarından değil. Burası kapsayıcı bir yer. Eşofman, pijama, her şeye izin var."

Kıkırdıyor. "Ben prenses değilim, Charlie. Yemekler bunu hak ediyorsa pahalı restoranlara giderim, başka bir nedeni yok. Ben kızarmış pizza yiyen bir ülkede büyüdüm, unutma."

Gözlerimi deviriyorum.

"Buna bir an bile inanmıyorum," diyorum deriyi hareket ettirmek için sandalyenin üzerinde kıcımlı sürterken. Bu şey *gerçekten* kaşındırıyor. Geriye dönüp baktığımda, yemekten sonra giyebilirdim; restoranda soyunmayı planladığımdan değil.

"İyi misin?" Kaşıntıyı kaşımak için bacaklarımı çaprazlayıp açarken soruyor. Ahh.

"Harika," diye mırıldanıyorum ve çatalımı alıp tüm deri parçalanana kadar içimi kaşıma dürtüsüne direniyorum.

"Kızarmış pizza gerçekten güzel mi?" Burnumu kırıştırıyorum.

"Lezzetli. Her ne kadar annem vegan bir fındık olsa da, bana izin verildiğinde nadiren oluyordu."

"Ailen hakkında konuştuğunu hiç duymadım," diyorum usulca, elini tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyorum.

Nefesi kesiliyor.

"Yeni anılar yaratmayı bıraktığınızda, kendinizi o kişi hakkında daha az konuşurken bulursunuz."

"Nasıl biriydi?" Çekinerek sordum.

Yüzü çöküyor ve onu rahatlık alanının dışına ittiğim için anında pişman oluyorum.

"değil," diyorum hemen. "Konuyu değiştirebiliriz."

Bir dakika pencereden dışarı bakıyor, sonra tamamen bana dönüyor.

"İkiniz bazı benzer özellikleri paylaşıyorsunuz." Kısa ve hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Bu benim hakkımda ne söylüyor, hey? Annelik sorunları."

Devam ediyor. "Yaratıcıydı, eğlenceliydi, partinin canı ve ruhuydu."

"Şarkı söylemeyi çok severdi. Glasgow'daki barlarda bir grupla şarkı söylerdi." Sesi koyulaşiyor. "Ta ki o pislik onu durdurana kadar."

"Baban," diye fısıldadım.

"Ben ona öyle demem." Birasına bakarak huysuzca cevap veriyor. "Senden hoşlanırdı."

"Memnun oldum." Gülümsüyorum. "Başarılı olmak için seni bu kadar kararlı yapan şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Kaza....?"

"Bu bir kaza değildi." Karanlık bir şekilde mırıldanıyor. "Başarılı oldum çünkü elimde başka hiçbir şey yoktu. Elimde kalan tek şey büyükannem ve Karl'dı."

Başımı salladım. "İşte bu yüzden Tristan senin için çok önemli."

Küçük bir attı. "Evet, nedense Tristan benden . Üniversitedeyken senin gibi değildim. İçki içmezdim. Çekingen ve somurtkandım, insanlardan uzak dururdum. Ama ne olursa olsun benimle takıldı. Yani evet... Bizim hakkımızdakileri öğrenirse nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim."

Karanlık bir nefes vererek gözlerini kapatır.

"Beni önemseyen kaç kişi olduğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve o da onlardan biri."

"Bu doğru değil," diyorum usulca. "Bir parmağa daha ihtiyacın var. Ben de seni önemsiyorum."

Gözlerini açtığında, Danny Walker'ın yüzünde göreceğimi hiç düşünmediğim, özel, konuşulmamış bir duygu geçiyor aramızdan.

Koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor ve onu bir gece için yeterince zorladığıma karar veriyorum.

"Jet lag nasıl? *Normal* insanlarla uçmak zorunda kaldığından beri mi prenses?"

Birasından bir yudum alarak sırtıyor. "Yeterince adil, bunu hak ediyorum. Gerçek şu ki, kesinlikle paramparça oldum."

Öyle görünüyor.

"Erken bir gece geçirebiliriz."

"Bu resmi olarak ilk randevumuz." Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Senin ayaklarını yerden kesiyor olmam gerekiyordu."

"20'li yaşlardaki birine ayak uydurabildiğimi gösteriyorum." diye homurdanıyor elini cebine atarken.

Telefonunu çıkarıyor ve ekranda Tristan'ın adının yanıp söndüğünü görüyorum. "Hâlâ New York'ta olduğumu sanıyor." Kaşlarını çatıyor.

"Anlamayacağım."

Küçük kirli sırrımızı saklamanın parçası.

"Danny." Neşeli görünmeye çalışarak başlıyorum. "Tristan'ın bizi öğrenmesinden neden bu kadar endişeleniyorsun? Utanıyor musun?"

Alnı kırışarak kaşlarını çatıyor. "Hayır, Charlie, utanmıyorum." "Tristan bana oraya asla gitmeyeceğime dair söz verdirdi. Tristan çok Seni ve Callie'yi koruyordu. Annene baban tarafından nasıl davranıldığına tanık olduktan sonra. Günlerce dışarı çıkıp geri dönüyordu ve annen onun başka bir kadınla birlikte olduğunu duyuyordu. Tristan onun yatakta yatıp ağladığını duyardı. Kimsenin sana zarar vermesini istemiyor. Sen onun küçük kız kardeşisin."

"Bunların hepsini *biliyorum*," diyorum sinirli bir şekilde. "Daha genç olabilirdim ama de buna tanık oldum. Bu beni şımartmak için bir neden değil. Ben artık yetişkin bir kadıyım."

"Sigmund Freud teorilerine girmek istemem ama sen benim babam değilsin! Tıpkı benim senin annen olmadığım gibi. Kadınlara kötü mü davranıyorsun?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Hayır, kadınlara karşı her zaman çok dürüst oldum. Nadiren ciddi bir şeye atlamak isterim. Bazen bunu görmezden geliyorlar ve kötü sonuçlandığında inciniyorlar."

Benim yapacağım gibi.

İncitici sözleri kulaklarımı tırmalarken biraz soluyorum. Fark ettiyse de görmezden geliyor.

"Tristan beni tanıyor. Bir sürü kadınla birlikte olduğumu biliyor. Senin için bunu istemiyor."

"Peki benim istediklerim?" diye sordum. "Bunun bir önemi yok mu?"

"Sen benden çok daha gençsin Charlie. Hayatının farklı bir dönemindeyin," diyor. "İstediğin şey değişecek."

Şaşkınlıkla ona . "Bana patronluk taslama, Danny."

İki elimi de tuttu. "Kavga etmeyelim. Gelecekte ne sana söyleyemem. Tek söyleyebileceğim şu anda büyük bir risk aldığım çünkü çekip gitmek daha kötü olurdu. Şu anda sana verebileceğim tek şey bu. Bu yeterli mi?"

Bir duraklama var.

"Evet," diyorum sonunda.

Bana rahatlamış bir bakış attı.

"Şimdi, tatlı olarak ne iyi?" Menüü açıp arka sayfayı çevirerek soruyor.

Kahretsin, ana yemekten sonra gideriz diye umuyordum, böylece deriyi çizibilirdim. Uzun süre burada kalacak. Tanrı aşkına, kim iki naan ekmeği, bir kase pilav ve büyük bir et yığını jalfrezi yedikten sonra tatlı sipariş eder ki?

Buna dayanamıyorum. Dirseğimi kullanarak bacaklarımın arasını hafifçe okşuyorum. Neredeyse...neredeyse...ooh, bu yeterli değil. Bu lanet aleti çıkarmam lazım.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri kocaman, dirseğimi daha da içeri sokmamı izliyor. "Az önce dirseğinle kışını kaşımaya mı çalıştın?"

"Ninnim mi?" . "12 yaşında mısın? Deri yüzünden."

"Deri mi?"

"Dar deri bir sütyen ve pantolon giyiyorum. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

Bana eğlenerek sırtıyor. "Tanrı bana güç versin. Sekiz saat boyunca şişman bir adam ve bir bebeğin karşısında ezilerek oturduktan sonra deriyi çıkarıyorsun. Beni yorgunluktan öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Pireli gibi görünüyorsun."

"görünüm bu değildi," diye mırıldandım.

Bir kahkaha atıyor ve masanın öbür ucunda elimi buluyor. "Hadi gidip tatlı alalım."

Yeni lüks yatağında, birbirimizi parçalamaya çalışan ayılar gibi birbirimizin kıyafetlerini parçalıyoruz. Sadece birkaç gün oldu ama onu çıplak görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Deri sütyenimi ortaya çıkarmak için kazağımı başımın üzerinden çekiştirirken azgınca nefes alıyorum.

Bir amatör gibi kotunu karıştırıyorum. Bu gece ön sevişme için ne zamanım ne de isteğim var.

Onu yatağa itiyorum ve üzerine çıkıyorum, bacaklarım kalçalarına biniyor.

"Deriyi ziyan etmek utanç verici olur." Bir parmağını deri sütyenin içine sokarak bir meme ucunu daire içine aldı.

Göğüslerimin serbest kalması için deri kupları aşağı doğru iterken ona dokunmadan hemen üzerinde duruyorum.

Boyu dimdik, kalın ve sabırsız. "Benimle alay etmeyi bırak," diye homurdanıyor. "Sikimin üstüne çık."

Ona sırtıyorum ve bacaklarımın arasına uzanıp deri pantolonumun fermuarını indirerek kasıklarımı ortaya çıkarıyorum.

"Fermuarlı." Tıslıyor. "Çok etkili."

Elleri kalçalarımın etrafında kenetleniyor ve başı ıslak yarığima sürtünecek şekilde beni aşağı indiriyor.

Sonra beni üzerine yatırdı, içimi o kadar derinden doldurdu ki haykırdım.

"Sakin ol." Nefes alıyorum, kalçalarımı döndürerek göbeğimi esnetiyorum, böylece onun boyunu alabiliyorum.

"Üzgünüm." Huysuzca cevap veriyor. "Bir hafta oldu."

Onun üzerinde hafifçe dönmeye başlıyorum, kalçalarımı itiyorum, bana zevk vereceğini bildiğim noktaya ulaşıyorum.

"Çok derinsin." Ona bakarak inliyorum. "İçimde ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun?"

İçeri ve dışarı itiyorum, zevkim gerektirdikçe tempoyu artırıyorum ve nefes alıp vermesi zorlaşıyor, daha yüksek sesle.

"Geleceğim." Gözlerini kapatıyor ve tıslıyor. "Bunu yapmaya devam edersen, duramam."

Durmasını istemiordum. Onu sert ve hızlı bir şekilde boşaltabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Hareketi ben kontrol ediyorum, ne zaman boşalacağını da ben kontrol edeceğim.

Kalçalarımı kasıklarına çarpıyorum ve bacaklarımı daha da genişletiyorum, böylece kabzasına kadar gömülüyor.

Boğuk bir hırıltı çıkarıyor. "Siktir, geliyorum. Şimdi geliyorum. Şimdi."

Sanki benim bir parçammış gibi hissediyorum. İçimde patlıyor, yakışıklı yüzünün zevk ve acının karışımıyla bükülüp kıvrılmasını izlerken beni boşalmasıyla dolduruyor.

"Jetlag'e iyi geldi mi?" Onu içimde tutarak nefes nefese soruyorum.

Gözlerini açtığında, şefkatle yüzüyorlardı. "Evet, Charlie, şimdi hayatımın en iyi uykusunu uyuyacağım."

Danny

Topun 8. deliğın yanından uğarak geçmesini ve ęim yatağında kaybolmasını izliyoruz. Jack gülerek, "Boktan bir gün Walker," diye sesleniyor.

"Yorulдум."

"Aletin yoruldu demek istiyorsun."

Yorgun bir şekilde ona bakıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"ęok neşelisin. Berbat bir golf oynamana ve Karl'ın bile seni yenmesine rağmen, ki o golfte gerçekten berbattır, bütün gün liseli kızlar gibi bize gülümsüyorsun. Kim bu kız?"

Gözlerimi deviriyorum. "Mutluyum; bu yüzden biraz almalıyım, öyle mi?"

"Kesinlikle" diyor Tristan topunu dizerken. "Bütün gün ortalıkta yoktun. hafta. ęarşamba günkü erkek randevumuzu kağırdığına göre ęok ateşli olmalı."

Jack ağılıyormuş gibi yapar. "Bizi bir kadın için terk etmen bizi yıktı Walker."

Tristan topa vuruyor ve benim acınası denememden ęok daha yakın olan 8. deliğın yakınına düşmesini izliyoruz. Bugün bu golf turunu kazansam da umurumda olmazdı.

"böyle yaparsın," diye sırtıyor. "Yani?"

"Ne olmuş yani?" Cevap veriyorum,

bıkkın bir şekilde.

"Peki kim o? Neden bu konuda bu kadar ketum davranıyorsun?" Golf sopama odaklanarak kaskatı kesildim.

Sallantılı bir zemindeyim.

Sırtışını gizlemeye ęalışan Karl'a yan gözle bakıyorum. Her şeyi bilen tek kişi o.

Sakın bir şey söyleme. Söylenmemiş kelimeleri ona dik dik bakıyorum.

New York'tan döndüğümden beri iki haftadır Charlie her gece yatağımda.

Sonunda onu sabaha kadar ısrarla becermek yerine gece yarısına kadar ikimizin de uyumasına izin verebilecek bir rutine yerleştim.

"Bir teknoloji etkinliğinde tanıştığım biriyle birkaç kez ęıktım." En rahat omuz silkişimi . "Büyük bir hikaye değil."

ğ de bana sırtıyor.

Tristan'ın kaşları kalktı. "Mara'yı reddettiğine göre sansasyonel biri olmalı."

Jack atışını yaparken alçak sesle "Öyle," diye cevap veriyorum.
Tristan'ınkinin hemen yanına düşüyor.

"Peki, biri? Tanrı aşkına bize biraz ayrıntı ver. Kaç yaşında?" Tristan soruyor.

"28"

Tristan, "Charlie ile aynı yaşta," diye .

Kahretsin, bunu açıklamamalıydım.

"Bu harika bir yaş," diyor Jack. "Her şey hâlâ güzel ve sıkı. Pert.
Meme uçları dışa dönük, aşağıya değil."

"Bu yüzden bitkin görünüyorsun." Sırıttırıyor, "Çuvalın içinde 28 yaşındaki birine ayak uydurmaya çalışıyorum."

"Seks iyi mi?" Tristan soruyor.

İrkildim.

"En iyisi," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bu kadar mı?" Jack merakla bana baktı. "Bize vereceğin tek şey bu mu?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bir sikin nasıl çalıştığı konusunda seni eğitmeme ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim Mathews."

Yüksek sesle ıslık çalıyor. "Çok sinirlisin. Yemin ederim yaşlandıkça daha da huysuzlaşıyorsun."

"Hadi," diye kıkırdıyor Karl, benim için konuyu değiştirerek. "Hadi harekete geçelim. Bütün gün bekleyemem."

Golf çantalarımızı toplarken Tristan, "Tamam, belki 29 yaşındaki birine doğum gününde ne alacağımı bulmama yardım edebilirsin," diyor. "Yakında Charlie'nin doğum günü var. O şarkıyı benim doğum günüm için yazdı; bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

Kaşlarımı çattım. Yakında geleceğini unutmuşum.

Jack gözlerini devirir. "Her zaman yaptığın gibi ona para saçacaksın, sonra kızacak ve ona aldığın iğrenç hediye iade etmeni isteyecek."

"Bugün günlerden ne?" Arabaya doğru ilerlerken sordum.

"İki hafta Perşembe," diye yanıtlıyor. "Birkaç arkadaşıyla doğum günü içkisi içiyor. Ben de uğrayacağım."

"Belki sana eşlik ederim," diyorum Karl kaşlarını kaldırıp bana bakarken.
Ben.

Evet Karl, yakalanacak bir aptal olduğumu biliyorum.

Charlie

"Bu insanlar." Ekrana kaşlarımı çatıyorum. "Şu embesile bak."

Stevie omzumun üzerinden yüksek sesle "Yazılımınız bilgisayarında çalışmıyor," diye okuyor. "Belirsiz ama sorun nedir?"

"Sorun şu , o bir müşteri değil. Yazılımı *yüklememiş* bile. Bu yüzden tabii ki çalışmıyor."

Stevie ve Alex gülüyorlar.

"Bununla eğlenebilirsin."

"Bu aramalar bize her seferinde 25 sterline mal oluyor, biliyorsunuz."

İkisi de omzumun üzerinden beni izlerken, bir çift aptal gibi yüksek sesle kahkahalar atarak alaycı bir cevap yazmaya başlıyorum.

"Ooh." Alex gülmeyi aniden keserek koltuğuna geri zıplıyor. "Patron burada."

Başımı kaldırdığımda Danny ve Karl'ın asansörlerin yanında, Nexus CFO'su ve İnsan Kaynakları Müdürü ile konuştuklarını görüyorum. Diğerlerinin üzerinde yükseliyor, onu gözden kaçırmak zor. *Çok lezzetli.*

Danny kollarını dirseklerine kadar sıvamış ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Her zaman olduğu gibi nefesim kesiliyor; son birkaç haftadır onunla çıkmak, o odaya her girdiğinde midemde oluşan dalgalanmaları dindirmedi.

Burada o CEO Danny, sevgilim ya da erkek arkadaşım değil, her ne kadar *bu* konuşmadan uzak durmam gerektiğini bilsem de.

Koridorda ilerliyorlar ve ben de sıra sıra duruşların düzelmesini, konuşmaların kesilmesini, flörtlerin sona ermesini ve online alışveriş arabalarının kapanmasını eğlenerek izliyorum.

CFO Damion dikkatle konuşurken gözleri fırtınalı, adım adım onunla buluşuyor.

Gözleri benimkileri aradığında vücudumdaki her tüy diken diken oluyor. Ben de ona gülümsüyorum ve dikkatini Damion'a vermeden önce yüz ifadesi kısa bir süreliğine yumuşuyor.

Ofiste nadiren konuşuruz. O en üst katta oturup milyon sterlinlik kararlar alırken, ben burada insanların şifrelerini sıfırlama gibi üzücü bir deneyim yaşamalarına yardımcı oluyorum.

Ofiste kafaları çevirerek yürürken arkasından hülyalı hülyalı bakıyorum. Sahanın büyüklüğüne rağmen onun varlığı çok fazla yer kaplıyor.

İnsanlar ya onun görüş alanından kaçmaya çalışıyor ya da bir merhaba alabilmek için birbirlerini eziyorlar. Hepsi *erkek*. Hepsi *benim*.

Ofiste o yontulmuş gömleğin altındaki geniş omuzları gören tek kişinin ben olduğumu bilmek beni zevkten titretiyor. Diğer kızlar hayal kurabilir ve mutfaktaki konuşmalardan bunu yaptıklarını biliyorum ama gece yatağa girdiğimde bacaklarımın arasında *gerçek bir şey* var. Bu harika bir şey.

Karl beni bakarken yakalıyor ve ben ekranıma geri dönerken sırtıyor. Danny ona ne kadarını anlatıyor acaba?

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, günlük orgazmlar ve Danny Walker adlı uyuşturucuyla kafam güzel bir şekilde hayatın içinde süzülüyordum.

Çoğu geceyi onunla geçirdim ve ayrı kaldığımız nadir gecelerde, ben uyumadan önce beni yatağından aradı.

Resmi olarak erkek arkadaşım değil ve aramızda hala bir sır var ama işler değişiyor. Her geldiğimde sütsüz süt stokluyor çünkü onu tercih ettiğimi biliyor. Orada süveterlerim ve yüzme havuzu için birkaç mayom var. Makyaj temizleme mendillerim onun banyosunda. Bana bir banyo rafı verdi. Yatağın sağ tarafının benim tarafım olması yazılı olmayan bir kural çünkü kapıya bakmayı seviyorum.

Jackie'nin önümde dikilmesiyle hayallerimden sıyrılıyorum. "Merhaba? Orada kimse var mı?" Elini yüzümde gezdiriyor.

"Evet, Jackie?"

"Janet raporu istiyor. Şimdi."

"Sana çoktan e-posta ile gönderdim." Ben de karşılık verdim. "Gelen kutunu kontrol et."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Neden tüm vücuduna sprey bronzluk yaptırdın?" "Çünkü," sesini alçaltıyor ve bana yaklaşıyor. "Bir süredir

Danny Waller için toplantılarda tutanak tutuyorum ve o benim her yerimde." İçimde bir acı hissettim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye vurguluyor. " Bu gece ilgilendiğimi açıkça göstereceğim. İçkiler, unuttun mu?"

Doğru duydunuz, bu akşam en üst kattaki barda ücretsiz içki var.

Danny ile bu işe girdiğimden beri bilmem kaçınıcı kez güvensizlikle sakatlanıyorum. Jackie bir milyon dolar gibi görünüyor, ya ben? İşe giderken hala spor ayakkabılarımı giyiyorum.

O benim değil. 4 hafta oldu ve ona sıırıslıklam aşık oluyorum. Londra'daki bütün kadınlar onun peşinde. Yapabilir miyim?

Bununla başa çıkabilir miyim? Artık ayın lezzeti olmadıgımda ne olacak?

Bir saat sonra, hala gerginim, Jackie'nin yorumlarını zihnimde tekrar ediyorum. *Her yerimde o var.* İşler birikiyor ama odaklanamayacak kadar üzgünüm.

Danny Walker'ın laneti bu. Bugünlerde her şeyi kontrol ediyor gibi görünüyor, üretkenliğimi bile.

Düşüncesizce OpenMic'e giriyorum. Son birkaç haftadır biraz izliyorum ve görüntülemelerim giderek artıyor.

Sonra
gördüm.

2 yıldız.

Gelmiş geçmiş en kötü şarkı. Sokakta kavga eden kediler kulağa daha hoş gelirdi.

Sözcükler bir bıçak gibi fırlayıp beni mızraklıyor. Hayır, ne Danny Walker ne de internetteki rastgele bir yabancı tarafından reddedilmek için yaratılmadım.

Neden bir binada ne kadar yükseğe çıkarsanız katlar o kadar seksi olur? En üst kattaki kokteyl salonunda Londra silüetinin 360 derecelik manzarasını seyrediyoruz. Çatı katında açık bir bahçe terası bile var.

Dunley Tech'ten yeni gelenleri tanımak kolay; aya ilk kez inen insanlar gibi etrafımıza aval aval bakıyoruz.

Ücretsiz bir bar ve ben Stevie, Alex, Jackie ve Nexus geliştiricilerinden Aldus ile birlikte bir grubun içinde duruyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, Nexus kodlayıcıları korkutuyor. Aynı beyin fabrikasında üretiliyorlar, IQ'ları çok yüksek ama bilişimden başka bir şey hakkında konuşmanızı sağlayan çipten yoksunlar.

Aldus kripto paralardan bahsediyor ve ben her cümlesinden birkaç kelime anlıyorum.

"Temelde kriptoya maruz çeşitliliği sağlayan en iyi tek varlık." Kendisi açıklıyor.

"Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum, neden biliyormuş gibi davranıyorum.

Lütfen fikrimi sormayın.

Asansörler açılır ve Danny, Karl ve Londra'da bulunan yönetim kurulunun geri kalanı dışarı çıkar.

Tanıdık gelen bir kızla konuşuyor. Onu daha önce nerede görmüştüm?

Onun New York'taki haberde gördüğüm sarışın avukat olduğunu anlamam bir dakikamı alıyor.

O neden burada? Onu uçakla mı getirdi? İş konuşuyor gibi görünmüyorlar. Birbirlerinin kişisel alanlarını işgal etmekte *çok* rahat görünüyorlar. Kadın adamın koluna dokunuyor ve adam gülererek başını geriye atıyor.

Bir avukat bu kadar komik ne söyleyebilir ki?

"Kimmiş o sürtük?" Jackie, biz onu konuşmanın derinliklerinde, sarışının anlattığı şeyle büyülenmiş bir halde izlerken nefesinin altında mırıldanıyor.

"Kurtar beni." Stevie kulağıma tıslıyor. "Aldus ne kadar aptal olduğumu anlamadan önce. Bar. ŞİMDİ."

"Ben de geliyorum." Jackie huffs.

Biz yaklaşırken Dylan, adi herif, diğer müteahhitlerle birlikte barda. Yanlarında, bazıları boş, bazıları dökülmüş, bazıları dolu yaklaşık 20 kadehin bulunduğu bir tepsi var.

"Charlie." Takımındaki Rory bize içkilerimizi uzatırken bizi çemberin içine çağırıyor.

"Bu şeyi içmeyeceğim." diye haykırıyor Jackie. "Biri bana düzgün bir kokteyl getirebilir mi, lütfen?"

"İçeceğim." İçimi çekerek yapışkan shot bardağını alıyorum. Danny'nin bütün gece güzel kadınlar tarafından hırpalanmasına tanıklık edeceksem buna ihtiyacım olacak. Ayrıca, internetteki yabancı kızartmanın acısı hâlâ çok taze.

Dylan stratejik olarak Stevie ve benim arama yerleşti.

"İşte ruh bu." Elini belime koyuyor, her zamanki gibi çok tanıdık.

"Bu kadar becerikli olmayı bırak Dylan." Homurdanıyorum. "Ve lanet elin o atış yüzünden yapış yapış oldu!"

"Ah, ama, seni Tinder'da gördüm, Charlie. Neden seni dışarı çıkarmama izin vermiyorsun?"

"Hayır, Dylan." Homurdanıyorum. "Olmaz."

"Doktorla randevun ne olacak?" Rory bana soruyor.

Dudaklarımı ince bir çizgi haline getiriyorum. "Sonu pek iyi bitmedi. Doktor olduğundan bile emin değilim. Arkadaşım Cat onu internette takip etti."

"Bu kedi avı değil mi?" Rory soruyor.

"Hayır." Dylan gülüyor. "Bütün erkekler bunu yapar. Kız ne olmamızı isterse o oluruz."

Ona ters baktım. "İşte bu yüzden dışarı çıkmıyoruz."

"Elit bekârlar sitesindeyim," diyor Jackie. "Davet edilmeniz gerekiyor. *Beni* kedi avlarken yakalayamazsınız."

"Ne balığı?" Arkamdan alçak bir ses geliyor ve Dylan'la benim arkamdan gelen Danny'ye yer açmak için kenara çekiliyorum.

"Merhaba, Bay Walker." Jackie ona gülümsüyor. "Biz de tam Charlie'nin kedi avına çıkmasına gülüyorduk. Birinin sizi tuzağa düşürmek için sahte bir kimlik yaratması."

Yanaklarım alev alev yanıyor. "İşi hakkında yalan söyledi. Ayrı bir kimliğe büründüğünü söyleyemem."

"İnternette bir flört profiliniz var mı Bay Walker?" Jackie flört edip gülümseyerek soruyor. "Elit bekârlar grubunun bir parçasıyım."

"Hayır. Biriyle görüşüyorum."

Ona yan gözle bakıyorum ama o da Jackie'ye kibarca gülümsüyor.

Benden bahsediyor, değil mi? Bunu ilk kez kamuoyu önünde dile getiriyor.

Yüzü yıkılmış bir halde. "Şuradaki kız mı?"

Kaşlarını çatıyor ve bir elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Martina mı? Hayır, kesinlikle değil; o benim avukatım. Birlikte çok yakın çalışıyoruz."

"Onu ve kocasını 15 yıldır tanıyorum." diye açıklıyor.

"Ofis aşkları konusunda şirket politikası nedir?" Jackie kıkırdıyor, ona imalı imalı bakıyor.

"Politika yok. İş ilişkinizi etkilemediği sürece sorun yok. Çalışanlarımıza yetişkin gibi davranıyoruz."

"Bu iyi çünkü Dylan ve Charlie Tinder'da eşleştiler," diye araya giriyor Rory. "Yeni bir ofis aşkı."

"Öyle mi?" Danny dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek söylüyor. "Biz eşleşmedik!" Nefes nefese kaldım. "Aktif bile değilim."

"Üç gün önce aktifmişsin," diye sırtıyor Dylan telefonunu çıkararak. "Profilinde öyle yazıyor."

Gruba profilimi göstermek için telefonunu çeviriyor. Yan gözle telefonu inceleyen Danny'ye bakıyorum.

Yanaklarım erimiş gibi yanıyor.

"Bence bir iş arkadaşının profilini ayıplamak çevrimiçi flört kurallarına aykırı." Söyledim. "Dylan'la eşleşmedik."

Profil resimlerimi görmek için telefonunun etrafını sararken kollarım çılgınca çırpınıyor.

Dylan sertçe içine çeker. "Çok seksi görünüyorsun, Finnegan. Güzelce parlamışsın. Neden seni bu topuklu ayakkabılar ve küçük kırmızı elbiseyle işte görmüyoruz?"

"Kaldır şunu!"

Danny kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Şu anda internette randevulaşmıyorum," diyorum sertçe, gruba hitap ederek ama ona bakarak.

Son birasını da bitirip yanındaki masaya bırakıyor. "Mesajlarına bak," diyor kısık bir sesle, yanımdan geçip giderken bara gitmek için. "meşgul değilsen tabii."

Kafam karıştı, çantama uzandım ve telefonumu aldım. Yanıp sönen bir mesaj var.

Cuma ve Pazartesi izinlisin. Janet'a yarın söyle.

Anlamıyorum. Yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Bir bip sesi duyar ve hemen çıkarır.

Kahretsin, bu çok açık ama neyse ki diğerleri profilime gülmekle meşgul.

Telefonum ötüyor. Sessize almalıydım. Stevie'yle konuşmak için döndüğümde sabırsızlıkla bana bakıyor. Henüz kontrol edemeyecek kadar paranoyağım.

İki dakika sonra mesajı okudum.

Bu hafta sonu seni İskoçya'ya götürüyorum. Aramızda kalsın.

Elde edilmesi zoru oynama ya da sosyal takvimime bakmam gerekiyormuş gibi davranma şansım yok. Durduramadan, kulaklarıma ulaşacak kadar geniş gülümsüyorum.

"Gördün mü?" Dylan diyor ki. "Eşleştiğimiz için mutlu."

Charlie

Gatwick'e vardığımızda Aberdeen'e uçacağımızı öğrendim. Danny bana tam olarak nereye gittiğimizi ya da ne yaptığımızı söylemedi. Dürüst olmak , isteseydi cehenneme giden bir uçağa binerdim. Uçağın kapıları açılır açılmaz, soğuk Aberdeen havası yüzüme ve boynuma iğneler gibi vuruyor ve hazırlıksızlığımıza lanet ediyorum. Birkaç süveterim ve atkım var ama esas olarak seksi bir hafta sonu için hazırlandım. Bu soğuk hiç seksi *değil*. İç hatlar uçağında business class uçtuk, ki bu tamamen zaman kaybıydı çünkü görebildiğim tek fark üç inç daha fazla diz mesafesi ve ücretsiz bir şişe suyd.

"Sana yedi dereceye göre giyinmeni söylemiştim," diye azarlıyor, titreyişimi izliyor. "Bu çok kesin," Ben mırıldanıyorum. "Ben bir meteorolog değilim. Senin Talimatlar, kemiklerimin buzla yer değiştireceği kutup koşullarına göre giyinmem yönünde olmalıydı."

Çantamı baş üstü dolabından indirdi. "Daha da kötüleşecek."

"Nasıl?" Uçak koltuğundaki eşyalarımı toplarken şaşkın şaşkın bakıyorum. "Bir uçuşumuz daha var." Bana sırtıyor. "Kısa bir tane."

"İskoçya'da kalmıyor muyuz?"

"Teknik olarak öyleyiz ama daha kuzeydeyiz. Shetland adaları."

Ayağa kalkmak için yolu yarılamıştım ki durdum. Beni eve mi götürüyor?

"Büyükannenle yaşamak için gittiğin yer.... "İz sürüyorum

Ka
palı "Canavar annemi öldürdüğünde. Evet. Büyükannem hâlâ orada." Sertçe
. içime çekiyorum.

"Merak etme, ilk kirli hafta sonu kaçamağımız büyükannemle olmayacak. yan odada dinliyor." Sırtıyor. "Biz başka bir yerde kalıyoruz."

"Büyükannenin dinleyecek hiçbir şeyi olmayacak," diye homurdanıyorum.

"Bu soğukta benden bir santim giysi alabileceğini sanıyorsan, başka bir şey daha var."

Uçaktan inerken işe yaramaz atkımı etrafıma sarıyorum.

"Bu şeyin içinde mi uçuyoruz?" Küçük bir özel jetin merdivenlerinin dibindeyiz.

"Bu şey bugün yapılmış en iyi küçük uçaklardan biri," diyor beni basamakları çıkmaya çağırırken. "280 knot hıza kadar çıkabilen çift turbolu bir uçak."

"Kaç düğüme ihtiyacımız olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?" Stiletto giymiş bir gergedan zarafetiyle uçağa adımımı atarken cevap veriyorum. İçerisi beyaz deri koltukları ve seksi aydınlatmasıyla uçan lüks bir şehir apartmanına benziyor. Kokpit hariç sekiz koltuk sayıyorum.

"Sadece biz mi varız?" Dönüp ona bakarak soruyorum. "Tek yolcular biz miyiz?" "Evet. Bu benim uçağım."

Milyonlarca ışığın, düğmenin, kolun ve ekranın yanıp söndüğü kokpitin kapısını açıyor. İçeri baktım. Bir kokpiti hiç bu kadar yakından görmemiştim.

"Oturun, yardımcı pilot."

"Pilotun yanına mı oturacağım? Harika!" İçeri adım atıyorum ve o da beni kompakt alana kadar takip ediyor. "Ne zaman geliyor?"

Uzanır, üst raftan bir pilot şapkası alır ve takar. "Ne aptalım, üniformamı unutmuşum."

"Tamam, çok sapıkça bayım, ama gerçekten burada kabin ekibiyle kıyafet oyunu mu oynayacağız?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Bu konuda mil yüksekliğindeki kulübe girmeyeceğim. Bu küçük bir uçak; her şeyi duyarlar."

"Bu uçuşta mil yüksek kulübü yok. Çoklu görevlerde iyiyimdir ama aynı anda hem seni memnun edip hem de uçağı uçuramam."

Beynimin teklemesini izlerken dudaklarının kenarı bir sırıtışa dönüşüyor. "*Bu şeyi sen mi uçuruyorsun?*"

Karmaşık gösterge paneline bakarken kesik kesik bir nefes alıyorum. Şaka yapıyor olsa iyi olur.

"Bütün bu yanıp sönen ışıkları tek nasıl izleyeceksin?" "Pilot lisansım olduğunu bilmiyor muydun?"

"Siz... siz... yanınızda başka bir pilot var mı?"

Göğsünden bir kahkaha koptu. "Güven oyu için teşekkürler." "Ama genelde iki pilot olmaz mı?" Sesim iki oktav yükseldi.

"Sadece ticari uçuşlar için." Dışarıdaki merdivenlerden birine başparmağıyla işaret ederken kıkırdayarak söylüyor.

"Sakin ol, Charlie. Yüzlerce kez uçtum, belki binden fazla.
On yılı aşkın bir süredir uçuyorum."

"Ama.... ya ölürsen?" Ağlıyorum. "Ya havada kalp krizi geçirirsen?"

"Merak etme, bu şey kendi kendine uçabilir. Vitesli araba kullanabilirsin, değil mi? Alması çok kolay."

"Bu hiç komik değil Danny." Onu boğazlamak istiyorum. "Tıbbi kayıtlarınızda bilmem gereken bir şey var mı? Kalbini en son ne zaman kontrol ettirdin? Gözlerini kontrol ettirdin mi?"

"Hastalık yok. Sadece katiller. Lisansımızı korumak için sağlık kontrolünden geçmek zorundayız. Süpermen kadar sağlamım."

Hiç ikna olmadım.

"Ya bir motor arızası olursa?"

"Bu sadece büyük bir bilgisayar. Sen IT'de çalışıyorsun. Kapat ve tekrar aç." Gülmemeye çalışarak alt dudağını ısırды.

"Ha bloody ha. Sanırım hasta olacağım."

"Her yer temiz efendim." Dışarıdaki merdivenlerden bir adam bağılıyor. Ona başıyla selam verir. "Teşekkür ederim."

Sonra uçağın kapısının devasa kolunu çevirir ve çarparak kapatır.
Ağlamaklı bir ses çıkardım.

"Sorun yok, tatlım. Söz veriyorum."

Kokpite giriyor ve iki eliyle beni koltuklardan birine yönlendiriyor.

Emniyet kemerimi takmak için eğildiğinde nefesim o kadar kesik ki konuşamıyorum. Sağlam olduğundan emin olmak için sertçe çekiyor, sonra beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor.

Bir oyuncak bebek gibi kaskatı oturup grafikleri, yanıp sönen ışıkları ve diğer aletlerin garip şeyler yapmasını izliyorum.

"Bu kötü mü?" O aletler panelindeki düğmeleri ve anahtarları çevirirken ben de panelin benim tarafımda yanıp sönen kırmızı ışığı işaret ediyorum.

Bana elini umursamaz bir şekilde sallıyor ve ben de adamı tokatlama isteğime direniyorum.

"Güvenlik kontrolleri tamamlandı." Bana bakıyor, güvenimi tazelememi bekliyor. Dindar değilim ama o kemerini bağlarken ben sessizce İsa'ya, Meryem'e, Yusuf'a ve Kutsal Ruh'a dua ediyorum.

"Alfa iki (A2) üzerinden iki-yedi pistine taksi, bravo (B)," diye bir ses yükseliyor hoparlörden. Biriyle aynı derecede anlamsız bir şekilde konuşuyor

Köşede inleme sesleri çıkarıyorum.

Sonra hareket ediyoruz. Uçak yavaşça ilerliyor ve bir pistin başlangıcına .

Derin bir ses "Piper iki-sıfır, sıfır-bir pistinden kalkış izni verildi" diye anons ettiğinde daha fazla düğmeyi aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Danny sakın bir sesle, "Pist sıfır-bir, Piper iki-sıfır kalkışa hazır," diye tekrarlar.

Pistte hızla ilerlerken ellerim koltuğu ölümüne kavıyor ve her sarsıntıyı bir uçakta oturmaktan ziyade kirpilerden oluşan bir halının üzerinde bisiklet sürüyormuşum gibi hissediyorum.

Boğazımdan boğuk bir inilti kaçıyor, kafese hapsolmuş bir hayvanın yavaş yavaş ölmesi gibi. Motorun gürültüsünden bunu duymuyor.

Yukarı doğru eğiliyoruz ve o kadar dik tırmanıyoruz ki tekrar aşağı kayacakmışız gibi hissediyorum.

Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. 60 dakika demişti. Belki beni bayıltmasını ve oraya vardığımda uyandırmasını isteyebilirim. Eğer oraya varırsam.

"İyi misin?"

Ona bakmak için tek gözümü açıyorum.

"Şiddetli panik atak dışında iyiyim."

Sonra kükreme kesiliyor ve tekrar yatay konuma geçiyoruz.

Bana endişeyle bakıyor. "Uçmaktan bu kadar korktuğunu hiç fark etmemiştim. Özür dilerim Charlie."

"Değilim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Eğer bir Boeing triple 7'nin içindeysen."

"Bu şeyin içinde kendimi bisiklete binmiş Mary Poppins gibi hissediyorum. Sanki her an gökyüzünden düşecekmişiz gibi."

Uçak sallanıyor ve ben derin bir çığlık atarak onun irkilmesine neden oluyorum. "Sadece küçük bir türbülans. Küçük uçaklarda daha çok hissedersiniz."

"Elbette." Yanaklarımdan üflüyorum.

Ona bakıyorum. Ekranları izliyor, göstergeleri kontrol ediyor ve hava trafik kontrolünü dinliyor. Bu hayatımın en seksi ama en korkutucu görüntüsü. Hayatım kelimenin tam anlamıyla onun ellerinde.

Bu adamı istiyorum. Benim olmasını istiyorum, sadece benim.

Eğer yere canlı inebilirsek, hayatının en iyi seksini yapacak. Şu anda havadayken, bu hayati tehlikesi olan keşifte bana hiç danışılmadığı için çok öfkeliyim.

Bir sarsıntı daha oluyor ve kalın bulutların arasından geçerken uçak biraz alçalıyor. Yağmur çarşaflar halinde pencerelerden aşağı dökülüyor. Pencereden hiçbir şey göremiyorum, o yüzden bu şeyi kör uçuruyor olmalı.

Karnımdaki kaslar öyle bir sıkıştı , sanırım fırlatacağım.
Yukarı.

"Çanta. Çantaya ihtiyacım var." El çantamı yerden almak için çabaladım, sonra

Oradaki kırmızı şarap şişesini çıkar. Neyse ki vidalı kapağı var.

"Sedasyon," diye açıklıyorum şişeden büyük bir yudum alırken.

"Bütün bunları yapacak zamanı nasıl buluyorsun?" Ona hayretle bakıyorum. Otoyolda hız sabitleyici kullanıyormuşuz gibi soğukkanlı. "CEO'sun, aşçısın, pilotsun, seks tanrısısın. Cidden süpermen misin?"

Keskin bakışları üzerimde toplanıyor ve kıkırdıyor. "Süpermen. Bu isim bizde kalsın."

"Senden en az on yıl öndeyim, unuttun mu?"

Şarap şişesini dudaklarıma götürürken, "Doğru ya, yaşlı bir adamla çıktığımı unutup duruyorum," diyorum. Şişe hızla boşalıyor ve daha 35 dakikam var.

Asfaltta gıcırdayarak duruyoruz ve anakaradan ayrıldığımızdan beri ilk kez düzgün nefes alıyorum.

"O kadar hızlı değil." Emniyet kemerimi çıkarmakla uğraşırken sert bir tonda konuştu. "Önce güvenlik, emniyet kemerini ne zaman açabileceğini sana söyleyeceğim."

"Otoriter." Uçağı tamamen durana kadar yavaşlatırken ona bakıyorum ve sesinin seksi mi yoksa korkutucu mu olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Belki ikisinden de biraz.

"Sen," diye başlıyorum kemerimi çözmek için eğildiğinde. "Yaşayan en cinsiyetçi pilotsun.

Ama senden hiç bu kadar nefret etmemiştim."

Kemerini üzerimden atıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum. "O kadar hızlı değil."

Kokpitten çıkarken kolu belime dolanıyor ve sırtıma bastırırken sıcak nefesini yanağımda hissediyorum. "Uçak biletini hak etmelisin."

"Evet, kaptan?" Fısıldadım, onu görmek için yüzümü geriye doğru eğdim, uyarılmışlığım saniyeler içinde sıfırdan yüze çıktı.

"Yüzünü duvara dön ve kıyafetlerini çıkar."

Kazağımı üstüme çekiyorum, ardından sütyen giyene kadar atletimle devam ediyorum.

Ayak sesleri dışarıdaki uçağı çember içine alır. "Danny, orada -"

"Aldırma onlara," diyor hışımla sütyenimi çözerken, böylece göğüslerim sallanıyor.

Arkamda, takdirle homurdanıyor ve meme ucunu çimdiklemeden önce büyük bir elini sol göğsümün üzerinde gezdiriyor.

"Her şeyin çıkması gerekiyor."

Kotumun üst düğmesini açıyorum ve kotu kalçalarımın altına doğru kıvırıyorum. Arkamdan kotunun fermuarını açarken çıkardığı sesi duyuyorum.

Külotumu indiriyorum ve her iki bacağımı da külottan çıkarıyorum. Kığım geriye doğru yükselirken beni kendisine itiyor ve ereksiyonunun kalçalarımın altına bastırıldığını hissediyorum. Bir elini belime doluyor ve bir parmağını içime doğru kaydırıyor.

"Ellerini duvara yasla." Ellerimi duvara koyuyorum ve sol eli içime girip çıkarken sağ eliyle onları daha yukarı itiyor.

Duvara karşı inliyorum ve o derinlere doğru iterken yukarı doğru sarsılıyorum. "Bacaklarını aç."

İnsanlar uçağın dışında kısık sesle konuşuyor.

Bacaklarımı ayırıyorum ve çıplak göğüslerim duvara yaslanırken o bana doğru eğiliyor, dolgun klitorisime dairesel hareketlerle vuruyor.

"Daha geniş." Emrediyor ve ben de söyleneni .

"İnsanların seni dinlemesini değil mi?" diye fısıldıyor kulağıma.

Elleri kığımın etrafında kabaca dönüyor, sonra cesurca bir parmağını aşağıya uzatıp ağzımın etrafında dolaştırıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. "Danny, ben asla...."

"Yakında bebeğim, şimdi değil." Elini tekrar kalçama götürerek beni susturuyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, boynunu sert ve agresif bir şekilde içime sokuyor ve ben haykırıyorum.

Bir eliyle bileklerimi başımın üstündeki duvarda tutuyor, böylece onları hareket ettiremiyorum ve diğer elini kalçalarımı ereksiyonuna karşı sıkı tutmak için kullanıyor, içime girip çıkıyor, homurdanıyor.

Tenimin onunkine çarpma sesi giderek daha yüksek ve hızlı çıkıyor. Dışarıda içeri girmek için bekleyen insanları düşününce hafifçe ürperiyorum.

"Çok... iyi Charlie." Kontrolünü kaybedip yüksek sesle hırlayarak içime boşalana kadar daha hızlı vuruyor. O beni doldururken ben de her damlasını dolduruyorum.

"Sen benimsin," diye fısıldıyor kulağıma, çekilirken ve ben iç uyluğumdan aşağı damlayan ıslaklığı hissediyorum.

Uçağın kapısı ürkek bir sesle çalınınca duvara yaslanıyorum. "Bay Walker?" Bedensiz bir ses soruyor. "İnmeye hazır mısınız?"

Danny

"O otelde mi kalacağız Danny?"

Malikânemin kapısının önüne park ettik. Bir süre uzak kaldıktan sonra gotik güzelliğini gördüğümde her zaman olduğu gibi içimi bir dinginlik kaplıyor. Panoramik ve kesintisiz yüksek deniz manzarası, bu yere çok para yatırmamın nedeniydi.

İçeri girdikten yirmi dakika sonra bir teklif verdim ve diğer teklif sahibini iğrenç bir miktarla geride bırakarak anlaşmayı imzaladım.

Odun sobası gürül gürül yanarken dalgaların kayalara çarpışını müzik olarak dinleyerek fırtınalı denizi izlemek? Paha biçilemez.

Arabanın camını indirirken "Burası bir otel değil," diye açıklıyorum. Buz gibi bir hava bize çarpıyor ve o da misilleme olarak çığlık atıyor. "Burası Londra'dan uzakta bir ev."

"Bunların hepsi senin mi?" Nefesi küçük soğuk hava pufları halinde çıkıyor. Onu içeri, sıcaklığın içine sokmak için sabırsızlanıyorum.

Siktir, kod ne? Bunu hep unutuyorum.

Kolumu pencereden uzatıp tuş takımına bir kod giriyorum. Olmadı.

Tekrar dene.

Siyah ferforje çift kapı otomatik olarak açılıyor. Sumburgh Hall'un önünde durana kadar arabayı ikinci viteste rüzgarlı tepeye doğru çekiyorum.

"Burada sadece biz mi kalıyoruz?" İçten içe yanan yeşil gözleriyle bana dönüyor ve kalp atışlarım onun tüm dikkatini bana verdiği her seferde gibi düzensiz bir şekilde atıyor.

etkisini fark etmiyor mu? "Danny?" Charlie tekrarlıyor.

"Hayalet ve gargoyller dışında." Arabadan inerken sırtıyorum.

Kapının yanındaki iki çirkin yaratık bize bakıyor.

"1867'de inşa edildi," duvardaki levhayı okuyor. "Burası hayaletlerle dolu ."

Anahtarları karıştırıyorum. Ahşap kapı o kadar büyük ki beni bile cılız gösteriyor. Birkaç sert itiş ve içerideyiz.

"Woah." Koridorda 360 derecelik bir dönüş yapıyor. "Burası muhteşem."

Sesi koridorda yankılanıyor. "Ama çok perili Danny. Tuvalete gittiğimde bile gözümün önünden ayrılamıyorsun."

"Ayrıca, beklentileri belirlemek için söylüyorum, tekrar seks yapmayacağız çünkü İngiltere'ye dönene kadar kıyafetlerimi çıkarmayacağım. Hava çok soğuk."

"Hadi gel." Elimi sırtının alt kısmına koyup onu koridorda ilerletiyorum, ayak seslerimiz taş zeminde tıkırdıyor. "İşte bu yüzden kocaman bir şöminem var."

"Sana soğuk olduğunu söylemiştim." Onu oturma odasına götürürken azarlayan bir baba gibi azarlıyorum.

Eşikte duraksıyor, ağzı açık kalıyor. "Danny, burası bir peri masalı gibi."

Onun nasıl gördüğünü anlamak için katedral tavanlı geniş rustik alana bakıyorum.

Gerçekten muhteşem.

"Bu duvarlar taş mı?" Ellerini duvarlarda gezdirerek soruyor.

"Evet. Tüm orijinal özellikler korunmuş."

Bana dikkatle bakıyor, o yeşil gözleri benimkileri yakıyor. "Çok güzel. Bu konak... bu hayat... artık seni korkutmuyor bile, değil mi?"

"Onlar sadece eşya, Charlie," diye cevap veriyorum basitçe. "Takdir edilecek, değer verilecek şeyler... ama tek kullanımlık. Hayatımda gerçek kayıplar yaşadım. Bunlar mı? Tartıya bile çıkmıyorlar."

Neredeyse benim boyumda duran açık gaz ateşini yakıyorum ve kükreyerek canlanıyor.

Orijinal özellikten ödün verdiğim tek şey buydu; her gece kömür ve sopalarla uğraşmak benim rahatlatıcı bir tatil anlayışıma uymuyordu.

Tam yanına bağdaş kuruyor.

Seyahat çantamın fermuarını açmak ve içini karıştırmak için dizlerimin üzerine çöküyorum.

"İşte, al bunu."

Ona uzattığım termal ceketini incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu benim için mi?"

"Şey, içine sıkışacağımdan şüpheliyim."

"Bunu benim için mi aldın? Benim bedenimde bile var!"

"Bunları unutma." Termal atkıyı boynuna doluyorum ve şapkayı kafasına geçiriyorum.

"Çok tatlı görünüyorsun." Sırıtiyorum.

"Çok sıcakladım!" Kollarını boynuma dolayarak çığlık atıyor. "Bunu almak için nasıl zamanın oldu? Nasıl bu kadar düşüncelisin? Bu beni azdırıyor."

"Güzel." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü ısınır ısınmaz seni çırılçıplak soyacağım."

Ateşin yanında yemeğimizi bitiriyoruz.

Elimde viski, uyuyan yüzünü ve kucağımda inip kalkan göğsünün hareketlerini izliyorum.

Kırmızı şarap ve soğuk saçlar onu ışık gibi söndürdü. Uyandırmamaya dikkat ederek parmağımı sivri elmacık kemiğinde gezdiriyorum.

Göz kapakları rüya gördüğünü gösterecek şekilde titriyor.

Onu izlemek asla sıkıcı olmayacak. Nefesi dolgun dudaklarından usulca dökülüyor. Bütün gece böyle oturmam gerekse de oturacağım, sırf o burada huzur içinde uyuyabilsin ve benim tarafımdan korunsun diye.

Tristan'a söylemeliyim. Bunun ciddi olduğunu, diğer kaçamaklar gibi olmadığını anlamasını sağlayacağım. Artık öyle olmadığını biliyorum.

Tristan'ı kaybetmek üstesinden gelemeyeceğim bir şey olurdu. Çok fazla arkadaşım yoktu, güvenebileceklerim de. Onları bir elin parmakları kadar sayabilirdim - Tristan, Jack, Martina ve tabii ki Karl.

Ama şimdi Charlie'den vazgeçmek? Bu bir seçenek değil. Bunu şimdi, kucağımda uyurken, uzun kahverengi saçları dizlerimin üzerine dökülürken fark ediyorum. Onu kaybetme *düşüncesi* bile içimi acıyla dağlıyor.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bana tembelce gülümsüyor. "Hey, sen. Ürkütücü davranıp beni uyurken mi izliyorsun?"

"Suçluyum," diye fısıldıyorum parmağımı alt dudağında gezdirirken. "Uçağına chitty chitty bang bang dediğim için özür dilerim."

Bir kahkaha attım. "Bu iyi çünkü eve bu şekilde gideceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Gözleri büyür. "Kahretsin. Bunu unutmuşum."

"Havada gördüğün en çılgın kaltak ben miyim?"

"Belki," diyorum usulca. " Jen'i Güney Fransa'ya götürdüm. Oldukça çalkantılı bir uçuştı."

Yüzü sarkıyor ve ben de yaptığım hatayı telafi etmeye çalışıyorum. "Gerçi burada benimle birlikte kimse yoktu."

Bana bakıyor ve küçük bir atıyor. "Beni öldürmeye çalışıyorsun, bu yüzden Tristan'a söylemene gerek yok. Deniz kayalıklarına bakan gargoyleli bir yamaçtaki perili ev. Fırtınada küçük uçak. Bu hafta sonu tam bir korku klişesi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir milyon kiloluk bir uçağa *küçük*."

"Doğruyu söylemek gerekirse, burayı pek sık paylaşmıyorum. Buraya yalnız gelirim, bazen de Karl ile. Oldukça özelimdir, Charlie."

Yüzü bana dönük olacak şekilde dizlerimin üzerinden kalkıyor, yanaklarında güzel bir eziklik belirliyor. "Buraya hiç başka bir kadın getirmedi mi?"

"Hayır," diye kaşlarımı çattım. "Sadece sen."

Yumuşak bir nefes alıyor ve yanağımı avucunun içine alıyor. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Bu..." diye soruyor sessizce, "senin kız arkadaşın olduğum anlamına mı geliyor?" Duygularım sel gibi akarken gözlerim onunkileri tutuyor.

Sikerim böyle işi.

Yıllardır ilk defa ne istediğimi biliyorum.

Sonsuza kadar bu anda kalabilseydim, . Bu kızla.

Kızım benim.

Londra'yı, şirketimi, her şeyi geride bırakıp bu kayalıklarda münzevi olacağım.

"Evet, Charlie. Kesinlikle öylesin."

Başını omuzlarıma yaslıyor ve ben de saçlarının arasından derin bir nefes alıyorum. Memnuniyet böyle bir duyguydu.

Charlie

Şu ana kadar gezegendeki en favori günüm için bir yarışmacı.

Denize bakan bir sabah kahvesiyle uyandım ve ardından sabahı kilometrelerce uzanan nefes kesici sahil şeridinde yürüyüş yaparak geçirdik. Yüzüme defalarca vuran sert rüzgârlara rağmen Danny'nin burayı neden bu kadar sevdiğini anlamaya başlamıştım.

Başka kimseyi görmeden kilometrelerce yürüdük; aslında, kendi özel adamız gibi hissediyoruz. Sadece biz, koyunlar ve martılar.

'Danny dağa çıkıp koyun peletlerine basmamaya çalışıyor' ile 'CEO Danny satın alma görüşmeleri yapıyor'? Tebeşir ve peynir gibi. Burada gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor ve o derin kaşları neredeyse yok olmuş.

"Sana büyükannemin burada yaşadığını söylemiştim." Ana kasabanın Arnavut kaldırımlı sokaklarında dolaşırken elimi sıkıyor, ikinci el dükkânlarını geziyoruz. "Öğle yemeği için onun evine gidiyoruz."

"Ne?" Ani bir panikle kısa kesiyorum.

Saçlarım dağınık ve üzerimde o kadar çok kat kat kıyafet var ki balonla sarılmış gibi görünüyorum.

"Büyükannenle tanışamam" Vahşi koyun çobanı görünümümü vurgulamak için kollarımı çılgınca çırpıyorum. "İşte böyle!"

"Çok güzel görünüyorsun," diye omuz silkiyor beni yayalara ayrılmış başka bir ara sokaktan aşağı çekerken. Shetland adalarının en güzel yanı da bu, neredeyse hiç trafik yok. "O Shetland'dan, Charlie. Sence senin tasarımcı elbisesi giymeni mi bekliyor?"

"Biraz uyarı iyi olurdu," diye homurdandım. "Böylece en azından saçımı tarayabilirdim."

Sokağın köşesindeki küçük kulübenin önünde duruyor. "Gergin misin?" diye sırtarak alnımdan öpüyor.

"Dehşete düştüm." Saçlarımı düzleştirmeye çalışırken tıslıyorum. "Ya benden nefret ediyorsa?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Senden neden nefret etsin ki? Seni en az benim kadar sevecektir."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Senin kadar mı?" Onu izleyerek fısıldıyorum.

Yumuşakça gülümsüyor ama soruyu geçiştiriyor.

"Haydi. Sorgulama için hazırlanın."

Kapıyı çalıyor, nabzım hızlanıyor.

Bu, bugün için planladığımdan daha fazlasıydı. Uçakta sinirlerimi yatıştırmak için bir şişe kırmızı şarap , bu da bugün konuşma konusunda pek iyi olmadığım anlamına geliyordu.

"Danny!" Kapı açılır ve tahminen 80'li yaşlarında bohem görünümlü bir kadın yakışıklı torununa sarılmak için uzanır.

Vücudu rengarenk desenli kıyafetlerle örtülü, boyunlarından ve kollarından sarkan canlı ve kalın takılarla uyumsuz. Onun bir

Walker'ın grinin içinden geçen karanlık özelliklerinin ipucu.

Ormanda kaba saba yaşamaya daha çok benzeyen kendi kıyafetlerime bakıyorum ve sessizce Danny'ye lanet ediyorum.

İri pazuları kadının zayıf pazularının etrafında kıvrılıyor. Acaba bu anne tarafından mı yoksa baba tarafından mı büyükannesi? Kesinlikle anne tarafından mı?

"Merhaba canım, seninle tanışmak çok güzel." Aksanı güçlü; ayak uydurmak için her kelimeye odaklanmam gerekiyor.

"Charlie, bu benim büyükannem Edme."

Sarılmak için uzandığında bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve bana güçlü bir şeri kokusu veriyor.

"Seninle tanışmak çok güzel Edme," diyorum. "Kulübeniz gerçekten çok güzel."

Bizi, Danny'nin lüks gaff'larından bir dünya uzakta, dışı olduğu kadar içi de şirin olan kulübeye götürüyor. Sanırım Danny teklif etse de taşınmayı hiç istemedi.

"Otur, otur!" diye telaşlanıyor. "Bizim için çay ve öğle yemeği hazırladım. Umarım açsınızdır!"

Midem tepki olarak gurulduyor.

Görünürde bir kafe olmadan saatlerdir yürüyorduk. Londra'da çok uzun zamandır yaşadığımı, badem sütlü düz beyaz kahveyi nereden alabileceğimi sorduğumda Danny tarafından onaylanmayan bir bakışla karşılaştığımda fark ettim.

Danny mutfağa giderken, "Bak, istemiyorsan yemene gerek yok," diye mırıldanıyor.

"Neden yemeyeyim ki?" Kaşlarımı

çattım. "Göreceksin," diye sırtıyor

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Mutfaka sesleniyorum.

"Hayır, canım." Elinde, üzerinde üç kâse olan bir tepsiyle kapıdan içeri girer.

"Danny balık sevdiğini söylemişti." Tepsiyi masaya bırakırken, cam gibi gözleriyle bana bakan katledilmiş, içi boşaltılmış balık kafalarına dehşet içinde bakıyorum.

"Buna crappit heid deniyor." Bana sırtmadan açıklıyor.

"Bazıları buna balık haggis der." Edme bana gururla açıklıyor. "Balığı yulaf, içyağı ve soğanla dolduruyoruz. Sonra kafasını tekrar dikeyiyoruz ve deniz suyumuzda kaynatıyoruz. Çok sağlıklı."

Dumanı tüten balık kafalarından oluşan kaseyi elime alıyorum ve yalancı mutlu yüzümü takınıyorum. "Kulağa nefis geliyor."

"İşte." Danny eğildi, çatalımla bir balık kafasını mızraklamaya çalışmamı izliyordu. "Bu taraftan açacaksın."

Çatalımı içeri sokuyor ve kafası açılıyor. Çatalıma küçük bir parça yiyecek alıp bir ısırık atıyorum.

O kadar da kötü değil. Ne olduğu hakkında çok fazla düşünmezsem, üstesinden gelebilirim. O kıkırdarken ben de rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum.

"Çayına biraz şeri ister misin canım?"

"Elbette!" Edme'nin zamanında biraz iyi vakit geçiren bir kız olduğunu düşünerek kıkırdıyorum. "Şarkılarından bazılarını dinledim, tatlım. Çok güzeller."

Çay fincanımı aldı ve bol miktarda şeri ekledi.

Gözlerim kocaman açıldı. Şarkılarımı nasıl duymuş olabilir? OpenMic'te olmadığına emin misin?

"Danny onları yıllar önce benimle paylaştı." Şaşkınlığım karşısında gözleri parlayarak açıkladı. "Tristan'ın şarkıcı olan kız kardeşinden bahsetti."

"Bu sadece bir hobi." Kızardım. "Ben gerçek bir şarkıcı değilim."

İnanamayarak Danny'ye döndüm. "Onları sevdiğini sanmıyordum. Konserlerimde çok mesafeli görünüyordun."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ciddi misin? Buna kendini koruma denir, Charlie. Beni hiç okuyamıyor musun?"

"O zamanlar senin için bir meşale taşıdığını biliyordum." İkimizin arasına bakarken gözlerinde muziplik dans ediyor. "Bir gün seninle tanışacağımı biliyordum."

"Dikkatli ol büyükanne." Danny nazikçe azarlıyor. "Onu kaçırma."

"Korkmuyorum," diye cevap verdim. Kaçamaklar ve ilişkiler silsilemde ilk kez bu kadar ciddiydim.

Ona bakıyorum ve o da bakışlarımı tutuyor, aralarında bir tanıma geçiyor. Biz.

Eğer Danny Walker Shetlands'e taşınmamı istiyorsa, bir koyunun üzerinde yaşarım.
ve ona her gün haggis balığı yap, o zaman beni .

Danny

"Bay Walker, Charlotte Finnegan sizi görmeye geldi. Bu planlanmamış bir toplantı. Sizi rahatsız etmememi söylemiştim?"

Asistanım Michelle'in onaylamadığı dahili telefonda anlaşıyor. Bu kız neden CEO'yu habersiz görmeyi bekliyor?

Michelle haklı. On beş dakika içinde yönetim kurulu toplantım vardı. Ama merakım arttı.

Daha önce hiç davet edilmeden ofisime gelecek kadar cesur olmamıştı.

Aslında, onu ofiste gördüğümde, diğer yöne doğru kaçıyor, Eğer çok yakın durursak korkak insanlar ikimizden de yayılan seks hormonlarının kokusunu alırlar.

Ve tabii ki bugün onun doğum günü.

"Gönderin," diye onaylıyorum.

Diğer uçta bir tereddüt var. "Yönetim kurulu toplantısı, efendim."

"Evet, biliyorum," diye sertçe cevap veriyorum, bana meydan okunmasına sinirlenerek. "Evet, efendim."

Yumuşak bir kapı çalındı.

"İçeri gel."

İçeri giriyor ve ben yazmayı bırakıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Demek şimdi kapıyı çalıyorsun?"

Saçları dağınık bir şekilde başının üstünde topuz yapılmış, saçları her yere kaçıyor ve okuma gözlüklerini takıyor. Ütülenmesi gereken beyaz gömleği, uzun bacaklarını gösteren vücudu saran bir kot pantolonun içine sarılmış.

Çok güzelmiş. Bacaklarımın arasındaki arzu nabızı hiç durmadan atıyor.

Buna alışacak mıyım? Utanç verici olmaya başladı.

"Charlie mi?" Soruyorum. "Her ne kadar seni görmek istesem de ve inan bana, önümüzdeki bir saati takım elbiseli yaşlı adamlar yerine seninle geçirmeyi tercih ederim; 10 dakika içinde bir müdürler toplantım var."

"Selam," diyor ve yüz ifadem yumuşuyor. "Güzel çiçekler için teşekkür etmek istedim."

"Bir şey değil, güzelim. Doğum günün kutlu olsun." Dudakları aralanıyor ve kendinden emin görünmüyor. Dahili telefonum çalıyor ve konuşmak için basıyorum.

"Bay McMillon resepsiyonda. Kendisine toplantı odasına eşlik edeyim mi efendim?"

Charlie masamın etrafında dolaşırken Michelle'e "Evet, lütfen," diye onaylıyorum.

Beni öpeceğini düşünerek sandalyemi geri itiyorum. Onun yerine önümde dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı ayırıyor.

Dudaklarımdan istemsiz bir nefes kaçıyor. Ne oluyor lan?

Burad

a mı?

Şimdi

mi?

"Ne halt ediyorsun, Charlie?"

Ellerini dizlerimin üzerine koyuyor, ne yaptığını çok iyi bilen sahte bir masumiyetle bana bakıyor.

Aletim bana ihanet ediyor ve kanım olabileceğini tahmin ederek çarpıyor.

Fermuarımı indiriyor, şaftımın tabanını avucunun içine alıyor ve ağzını sikimin etrafına sarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, masayı

kavıyorum. Onu

uzaklaştırmalıyım.

Yapam

am.

Bilmiy

orum.

Ağzını bir parça şeker emer gibi sikimin etrafında gezdiriyor.

"Bebeğim," diyorum boğazındaki yutkunma hareketini izleyerek boğuk bir sesle.

Dahili telefonum çalıyor ve sessize alıyorum.

Parlak yeşil gözleri yukarı bakıyor, hem beni memnun etmek istiyor hem de kendi

Ben.

Kalçalarım onun ağzına daha derin girmek için kalkıyor ve o da bunu bahane ediyor.

ellerini kalçalarıma doladı.

Kahretsin, şimdi beni tutuyor.

Saçlarını kastettiğimden daha sert kavıyorum ve biraz inliyor, sikimin etrafındaki uğultu beni daha da yakınlaştırıyor

İniltilerimin asistanımın kulaklarına ulaşmasını engellemek için dişlerim alt dudağımı sertçe ısıyor. Dayanamayacağım.

"Yaklaştım." İnliyorum, nefesim o kadar kesik kesik ki utaniyorum.

Hızını artırıyor, uzunluğumu ağzına sokup çıkarıyor, o ciddi gözleriyle bana bakıyor.

"Geliyorum... Ağzına boşalıyorum."

O daha sert, daha hızlı emerken iki elimle masayı kavıyorum.

Yüksek sesle inleyerek ağzına boşalıyorum ve beni ağzından çıkarmadan önce bakışlarını benden hiç ayırmadan her damlayı yutmasını izliyorum.

"Bu beklenmedikti... ama harikaydı." Törpüledim, kendimi pantolonuma geri ayarladım, horozumun sakinleşmesini istedim.

Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor, duymalı da. "Bir değil."

Onu ayağa kaldırıyorum ve boynundan usulca öpüyorum. "Bu gece," diye fısıldıyorum şaşkınlıkla. "Bunu bu gece bitireceğiz."

"Şimdi de yönetim kurulu toplantınız mı var?"

İkimiz de pantolonumdaki çadıra bakıyoruz ve ben lanet ediyorum. Tristan'ı boş ver. İK ve yönetim kurulu kıracak.

Nasıl oluyor da şirketin sahibi olmama rağmen İK ile başım derde girebiliyor?

Charlie

"Yani hiçbir şeyden bahsetme?"

"Hayır Suze," diye yirminci kez tekrarlıyorum. "Çenenin kapalı tut. Tristan henüz bilmiyor."

"Eğer çenemi kapalı tutarsam, yemek ısmarlar mısın?" Ona ters ters baktım.

"Bugün benim doğum günüm. Ama *evet*, eğer tek yolu buysa hayatım kolay olacak. Ağzını kapalı tut, ben de onu yemekle doldurayım."

"Bu çok saçma." Julie homurdanıyor. "Kirli hafta sonun için gittiğinden beri iki hafta geçti. Bir ara ona söylemek zorunda kalacaksın."

"Planlıyoruz... sadece bu gece değil." Açıklayacağım. "Hafta sonu akşam yemeği için evine gideceğiz ve ona o zaman söyleyeceğiz. Onu yalnız yakalamak istiyoruz."

Soho'da bir bodrum katında yer alan seksi bir barda kokteyl içiyoruz. Günlerden Salı ama barda etrafınıza baktığınızda Cuma günü olduğunu sanırsınız.

Londra'da her gece Cuma gecesidir.

"Ben üzerimi değiştireceğim," diyerek ayağa kalkıyorum. Danny, Tristan ve Jack her an burada olabilirlerdi. "Dönüşte bara gideceğim."

"Önce bayanlar."

Barda sıraya girdiğimde son derece çekici bir yüze bakıyorum. Yüzündeki sırıtış, onun muhteşem olduğunu düşündüğümü bildiğini söylüyor.

"Teşekkürler," diyorum telaşla, barmene siparişimi verirken. Danny ile birlikte olmasaydım, bu tanrısal yaratığın huzurunda olmaktan mutluluk duyardım.

"Adın ne senin?" Derin ve hırıltılı sesinde hafif bir Amerikan tınısı var.

"Charlie." Gülümsüyorum. "Charlotte'un kısaltması." "Bugün doğum günün mü?"

İki kez baktım.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Masaya doğru başını sallıyor ve ben de Suze, Cat, Julie ve Stevie'nin beni şahin gibi izlediklerini görüyorum.

"Masadaki hediyeler. Seni onları açarken gördüm."

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru döndüm. "Birileri gözlemci."

"Gözüme çarptın. Charlie." Adımı sanki deniyormuş gibi söylüyor.

Kendine güveniyor; vermeliyim.

"İçkiler için yardıma ihtiyacın var mı?" Arkamdan sert bir ses geliyor ve arkamı döndüğümde sinirli Danny'nin Seksi Yabancı'yla konuşmamı izlediğini görüyorum.

Bara uzanmak için eğiliyor, stratejik olarak adamla benim arama giriyor ve kokteyllerden ikisini alıyor.

Diğerlerini ben alırım.

Uzaklaşırken Seksi Yabancı'ya gergin bir sesle "Geri dönmeliyim," diyorum. Bu çok garip.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum, Charlie." yüksek sesle

sesleniyor. "Hiç sanmıyorum," diye karşılık veriyor Danny.

"Bu da kim lan?" Gözleri sıkıca bana kilitlenmiş, öfkeleniyor.

"Barda benimle konuşmaya başlayan bir adam."

"Lanet olsun."

"Tristan duyacak," diyorum yüksek sesle fısıldayarak. "Terbiyeli ."

"Sen uslu dur." Masaya yaklaştığımızda beni tersliyor.

"Merhaba Tristan, Jack," diyorum yüksek sesle ve Tristan ile Jack beni selamlamak için dönüyorlar.

"Mutlu yıllar, kardeşim." Tristan beni kucaklıyor ve Jack yanağıma bir öpücük .

Garsonlar köpekbalığı gibi daire çiziyor, *daha önce* birinin bize yaklaşması için on dakika beklemek zorunda kaldık, *şimdi* bize bardaki diğer masalardan daha fazla ilgi gösteriyorlar.

Tipik. Tristan, Danny, Jack etkisi.

Ben bar taburesine oturuyorum, Danny de karşımdaki tabureye, Cat'in yanına oturuyor.

"için teşekkürler." Tristan ve Jack'e dönüyorum.

"Kalamayacağımız için üzgünüm," diyor Tristan. "Bu hukuk yemeğinden çıkamıyorum. Uğrayıp sana hediyeni vermem gerekiyordu."

"Yine de muhtemelen üç yaşlı adamın tarzınızı bozmasını istemezsiniz." Jack kaşlarını kaldırdı. "Bardaki Bay Yakışıklı kim? Sevgilin mi?"

Danny'ye bir bakış fırlatıyorum. Jack'in sözlerini düşünürken kaşları çatılıyor.

"Hayır!" Garson kız erkekler için üç viski getirdiğinde hızlıca "Hayır!" dedim.

Danny'ye bakar ve onu tanıyarak iki kez bakar, sonra büyük ikramiyeyi kazanmış gibi gözleri parlar.

"İşte içkiniz." Elini gereksiz yere Danny'nin omzuna koyuyor ve bende onu tırmalama isteği uyandırıyor.

"*Bay Walker.*" diye mırıldanıyor, Jack yanımda kıkırdarken ona seksi bakışlar atıyor ve nefesinin altında '*her seferinde*' diye mırıldanıyor.

Sinirlenerek dikkatimi cilveli garsondan başka yöne çektim. "Hukuk lokantanız nerede?"

Tristan viskiyi dudaklarına götürür, geri devirmeden önce koklar.

"Mayfair. Hukuk derneğinin yıllık yemeği. Ben de konuşma yapacağım."

"Siz ikiniz gidiyor musunuz?" Jack ve Danny'ye sordum.

"Tristan'ın konuşmasını dinlemek için mi?" Jack bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır. Akşam yemeği için bir hanımla buluşacağım ve işkolik Walker bu gece çalışıyor."

Danny'ye baktım, biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Doğum günümde kalmasını ve bu gece benimle yatmasını istemiştim. İstedğim tek hediye buydu. Ama Tristan ve Jack gittikten sonra Danny'nin geride kalması şüpheli görünebilirdi.

"Senin için yazılmış bir şarkıdan daha iyisi olamaz." Tristan gülümseyerek bana bir zarf uzattı.

"Şarkı söyleyemiyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "Bu şimdiye kadarki en kötü hediye olurdu."

"Tristan, bu kadarı da fazla," diye azarlıyorum gazeteyi tararken. Ben ve diğer üç kişi için Güney İtalya'da bir hafta sonu.

Julie inliyor. "Evet! Tatil!"

"Saçmalık." Tristan alay eder. "Doğru, artık *gerçekten* gitmem gerekiyor. Zaten geç kaldım."

Viskinin geri kalanını devirir ve Jack ile Danny de aynı şeyi yapınca boş bardağı yere çarpar.

"Bayanlar ve Stevie, benim için bir zevkti. Charlie, doğum gününün geri kalanının tadını çıkar."

"Danny ceketini ve deri eldivenlerini giyerken hayal kırıklığımı gizleyerek gülümsüyorum.

Tristan masadan uzaklaştığında döner.

"Unutmadan." Bana bir zarf uzatıyor ve ellerimiz birbirine değiyor. "Mutlu yıllar Charlie. Bu sadece bir kart. Biz gittikten sonra açarsın."

Kafam karıştı, içinde pütürlü bir şey hissediyorum.

Gözlerinde bir isteksizlik pırıltısı var ama başını sallayarak veda ediyor ve Tristan ile Jack'i kapıya kadar takip ediyor.

Zarfı yırtıp açıyorum ve bir şey bana doğru parıldıyor.

"Aman Tanrım." Hepimiz ağızımız açık bir şekilde zarif elmas kolyeye bakarken Julie çığlık atıyor.

"Bu gerçek mi?" Nefes nefese kaldım.

"Tabii ki gerçek!" Tıslıyor. "Ve açıkça senin için harcanmış. Tiffanys'den. O kolyenin fiyatı yaklaşık beş bin dolar."

"Bu 6 aylık kiranın daha fazla!" Boğuluyorum. "Bunu kabul edemem."

"Vay be," diyor Suze. "İkinizin arasındaki bu şey açıkça seksten daha fazlası."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Hayır, bu sadece seks değil. Bu şimdiye kadar yaşadığım her şeyden farklı bir ligde.

Bu adama umutsuzca, tamamen geri dönülmez bir şekilde aşığım ama bunu yüksek sesle itiraf edemiyorum.

Bu adamı tüm benliğimle istiyorum. Daha fazlasını hiç istemedim ve bu düşünce beni korkutuyor çünkü *bu* kadar derinden sevmek kaybedecek çok ama çok şeyim olduğu anlamına geliyor.

Charlie

Bir hafta sonra.

"Charlie?" Perşembe günü işten sonra daireye girdiğimde biri adımı haykırıyor. Ses garip geliyor, sanki ağlıyorlarmış gibi.

Ayakkabılarımı çıkarıp koridordan hızla geçerek oturma odasına gidiyorum.

Julie kanepeye yığılmış, yüzü uzun süredir ağlıyormuş gibi bir halde oturuyor.

"Julie?" Laptop çantamı bırakıp ona doğru koşuyorum. "Ne oldu?"

Gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyor.

"Charlie."

Tekrar ulumaya başladı.

"Üzgünüm... kaza." çıkardığı seslerden çözebildiğim tek şey bu.

Çok korktum. Julie'yi hiç böyle görmemiştim.

"Julie?" Histerisini kırmaya çalışarak elini usulca sıkıyorum.

Başını yere eğiyor, bana bakmıyor. "Charlie, e-postalarımız."

Hıçkırıklarını yutuyor.

"E-postalar," diye tekrarlıyorum, kafam karışmış bir halde. Neden bahsediyor bu?

"Danny'den intikam almakla ilgili e-postalarımız, ikinizin arasında garip şeyler olduğu zamanlar."

Hatırlıyorum.

"Evet?" İçimi bir korku kaplıyor.

"Bunlar benim iş e-posta sunucumdaydı ve... medya ekibinden bazıları bunları buldu."

Dik oturuyorum. "Ve?"

"Ve..." diye feryat ediyor. "Bir hikaye var... Durduramadım. Onlara yalvardım." "Ben çok aptalım, Charlie. Gözyaşlarının arasından fısıldıyor.

"ve çok üzgünüm.

Lütfen beni affet."

"Bir hikâye mi?" Beynim onun ne dediğini anlamaya çalışırken kalbim boğazıma düğümlenerek soruyorum.

"Göster bana," diye ekliyorum, zor nefes alarak.

Başını sallayıp yanaklarındaki ıslaklığı sildikten sonra dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. "Tüm makaleleri yayına girmeden önce görüyorum."

Dizüstü bilgisayarı bana çeviriyor ve keskin bir nefes alıyor. Büyük puntolarla yazılmış manşet gözüme çarpıyor.

Nexus CEO'su Danny Walker ofiste seks skandalıyla sarsıldı.

Her kelimesinde sanki böcekler geçiyormuş gibi tüylerim diken diken oluyor. "Başka biriyle mi görüşüyormuş?" Fısıldıyorum.

"Bekle, hayır," diyor. "O sensin; makale *senin* hakkında." Başlığın altındaki alt yazı tipini tarıyorum.

Benim adım. Her yerde. Onun adı. Sırlarımız siyah ve beyaz olarak ortaya konuyor ama adi ve abartılı bir merceklerle çarpıtılıyor.

41 yaşındaki Danny Walker'ın, çalışanı Charlotte Finnegan'a müstehcen cinsel eylemlerde bulunması için açıklanmayan bir meblağ teklif ettiği bildirildi.

Danny Walker uzun süredir kadınlara yönelik taciz iddialarıyla uğraşıyor.....

...kendini teşhir etmek ve uygunsuz tekliflerde bulunmak....

Yüzümdeki kan çekiliyor ve kelimeler gözlerimin önünde dans ediyor.

"Ama bana satın alma teklif etmesinin nedeni bu değil." Ağlıyorum. "Bu tamamen yanlış.

Hepsi sikildi."

Ekrana bakıyorum, artık okumuyorum.

Bu olamaz. Ben fare delik deşik olmuş bir apartman dairesinde yaşayan sıradan bir IT destek elemanıyım. Haber değeri taşımıyorum.

Ama Danny Walker öyle.

İçime yakıcı bir acı saplanıyor. Bu dijital ayak izinin, bu iftiranın geri dönüşü yok. İşimi kaybedeceğim. Kovulmasam bile, ayrılmak zorunda kalacağım. Bundan sonra kimse beni işe alır mı?

Tristan'ın öfkeli yüzü, Alex, Jackie, tüm teknisyenler, iş yerindeki herkesin gülüşmesi ve ofis hakkında fısıldaşmaları, annemin utancı ve bunun sonucunda kış uykusuna yatması, başka bir aile utancı, ama aklıma en çok takılan ve beni bıçaklayan görüntü Danny... Danny'nin öfkesi, Danny'nin iğrenmesi, Danny'nin benden nefreti.

Bunu ona ben yaptım.

Makale benim kötü bir yansıma ama Danny? Danny'nin yansıması başka bir seviyede. Çok sansasyonel. Beni altın avcısı bir sürtük, onu da çalışanları avlayan ürkütücü bir casanova gibi gösteriyorlar.

"Charlie? Lütfen konuş benimle."

"Şimdi canlı mı?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

"Hayır." Dedi. "Ama... Cumartesi günü basılacak."

"Bunu durdurabilir miyiz? Biriyle konuşup bunun saçmalık olduğunu söyleyebilir miyim?" Ona ters ters bakıyorum. "Bu yasal olamaz. Bu doğru değil."

"Sonrasında iftira davası açmayı deneyebilirsiniz." "Ama bunu zamanında durduramazsınız."

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye fısıldıyor, bakışları bana yapışmış.

"Ağır ağır nefes alıyorum. "Hayır, Julie. Ama benden nefret edecek birini tanıyorum."

Başını sallıyor. "Onu döndürecek misin?" Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Beni boğacak."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Çok meşgul. Ona şimdi söylemem gerek. Telefonda."

Derin bir nefes alarak telefonuma bakıyorum.

Julie bana bir şey soruyor ama kulaklarımdaki nabız sesinden zar zor duyabiliyorum.

Telefonu alıp koridordan geçerek yatak odama giriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Titreyen parmaklarımla düğmelere basıyorum ve ekranda onun adı yanıp sönüyor.

"Charlie." Sesinden gülümsediğini anlıyorum.

"Danny," diye cevap veriyorum gözyaşlarımı tutamayarak.

"Charlie?" sesi uyanıklaşır. "İyi misin?"

Bunların olmasını istemediğimi ona anlatmalıyım. Beni affetmeli. Onu kaybedemem.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bir makale çıkıyor... korkunç... bizimle ilgili."

"Nasıl yap sen Biliyorum Bu mu? O sorar, onun ses Daha keskin. "Bu Tamam, tatlım."

"Öyle değil." Kuru ağzım kelimeleri tükürüyor. "Bu benim hatam. Julie'nin medya şirketinden. Julie ve benim aramızdaki e-postalardan...bizim hakkımızda."

Sessizlik var.

"Bana gönder," diye cevaplıyor acımasızca.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar açıyorum ve titreyen ellerimle Julie'den gelen e-postayı onun kişisel e-postasına yönlendiriyorum. Gerçek makalenin nasıl görüneceğini gösteren bir ek.

"Daha almadın mı?" Fısıldıyorum.

"Henüz değil....evet ."

Beyninin diğer tarafta çalkalandığını ve boğazından küfürler çıktığını duyduğumda nefesimi tutuyorum.

Neden benimle konuşmuyor?

"Çok özür dilerim." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "Bunu asla istememiştim-"

"Bırak onu." Sesi alçak ve soğuk geliyor, gözlerimin dolmasına neden .

"Buraya gelebilir miyim?"

Cevap vermesi uzun zaman alıyor.

"Bu tavsiye edilmez," diye yanıtlıyor monoton bir ses tonuyla. "Gitmem gerek.

Bu konuda kimseyle konuşma."

Telefon , sessizlik beni bir gibi eziyor. Nefes alamıyorum.

Yatakta oturuyorum, hareket etmeden duvara bakıyorum.

Sonsuza dek orada kalacak. Benim adım, onun adı, ilişkimiz internette lekelenecek.

Her şey bitti.

İtibarımı ve ilişkiyi mahvettim. Her şeyi mahvettim. Tristan mahvolacak ve Danny ile araları bozulacak, bunun için onu suçlayacak. Annem yine evini taşımak isteyecek. Ailenin ikinci utancı. Bir daha asla işe gidemeyeceğim.

Gece 11'de yataktaki pozisyonumdan hiç kıpırdamadım ve ona mesaj attım.

"Lütfen konuş benimle. Özür dilerim.

Korkuyorum." Bekliyorum. Ve bekledim.

Ve bekledim.

Gece 1'de telefonum çaldı. "Yarın ofise gitme." Bu kadar.

Gözyaşlarım sel olup akıyor ve o kadar yüksek sesle hıçkırıyorum ki Cat içeri giriyor, yatağa uzanıyor ve beni kucaklıyor.

Sabahları her şey daha iyi görünür derler.

Ben saçmalık diyorum. Benim durumumda, acı daha kötü. Bütün gece yatağın etrafında yuvarlandım, hiç gelmeyen bir mesajı bekledim.

Günümü zombi gibi geçiriyorum, yemek yemiyorum, zar zor su içiyorum, evin içinde volta atıyorum. Giyinmenin bir anlamı yok.

Numarasını birkaç kez aradım ama telesekretere düşüyordu.

Telefonlarımı hiç geri çevirmedi, hatta bir keresinde benimle konuşmak için tüm yönetim kurulunun katıldığı bir toplantıdan bile çıkmıştı.

Cat beni yalnız bırakmak istemedi, bileklerimi keseceğimden falan korkuyordu ama yalnız daha iyiydim. Sabah 9'da hasta olduğumu belirten bir e-posta göndermek için giriş yaptım. Ancak Çözüm Mimarı rolünün bana teklif edildiğini söyleyen bir e-posta buldum. Kendime bir rol ayarlamayı başarmıştım. Ürünleri yeniden tasarlayan ekibin bir parçasıydım. Bu, üç aylığına New York ofisine taşınmak anlamına geliyordu ve kendi evimi mi bulmak istediğimi yoksa personel için Manhattan'daki dairelerinde mi yaşamak istediğimi bilmek istiyorlardı.

Acı tatlı bir zaferdi. Pazartesi günü bunun bir önemi kalmayacaktı; teklif geçersiz olacaktı. Bu haber ortaya çıktığında ofise asla geri dönmeyecektim.

Hâlâ söylemem gereken bir kişi vardı ve bu neredeyse Danny'ye söylemek kadar zor olacaktı.

Tristan'a söylemek zorundayım. Kara korku beni ele geçirdi.

Danny

"Seni lanet olası pislik." Yumruğu çeneme saplanınca kapıya doğru geriye doğru sarsıldım.

Burnumdan kan akıyor.

"Kız kardeşim." Tristan hırlıyor, yüzü öfkeyle çarpılmış. Onu daha önce de oğlunu kaybetmek üzere olduğu için bu kadar öfkeli görmüştüm ama bana karşı, benim yaptığım bir şey yüzünden hiç bu kadar öfkeli olmamıştı.

Bana bir yumruk daha atınca geri çekildim.

"Herhangi bir kıza sahip olabiliydin. Sen kız kardeşimi sikmeyi mi seçtin?" "Bu sadece bir sikiş değildi. "Kısık sesle fısıldadım. "Ona değer veriyorum."

"Adını çamura bulayacak kadar ona değer veriyor musunuz?"

"İçeri gelir misin, bunu konuşabiliriz?" Kapıyı açık tutarak kısık bir sesle sordum. Yerde kan damlıyordu.

"İçeri girersem, evinizdeki her şeyi parçalarım."

"Neydi o, yapmaman gereken birinin peşinden gitmenin heyecanı mı?"
Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta bağıyor. "Aletini pantolonunun içinde tutamadın mı?"

"Bana kız kardeşimle yatmanın neden arkadaşlığımızı mahvetmeye değdiğini açıkla."

"Söylediklerimde ciddiym, onu önemsiyorum."

"Saçmalık." Yüzü buruşmuş bir halde tıslıyor. "Onu önemsiyor olsaydın, ofiste ondan faydalanmazdın. Bu kirli hikâyenin ortaya çıkmasına izin vermezdin."

"Bununla başa çıkıyorum."

"Tristan. Özür dilerim." Kısık sesle söyledim. "Arkandan iş çevirdiğim için özür dilerim."

Charlie'ye asla kasten zarar vermem."

"Onu Shetlands'a götürdüm," diye ekliyorum. İki kez baktı. "Neden?"

"Sana nedenini söyledim. O benim için bir şey ifade ediyor."

"Bok gibi görünüyorsun." Espri yapmadan gülüyor. "Umarım bunun için de uyumuyorsundur."

"Hikayeyi öğrendiğimden beri uyumadım." Hafifçe yatışmış görünüyor.

En eski, en yakın arkadaşına bakıyorum, gözlerim af diliyor.

"Bundan kurtulabilir miyiz?"

"Bak, şimdilik uzak dur. Benden uzak dur. Charlie'den uzak dur."

"O nasıl?" Çekingen bir şekilde soruyorum.

Gözlerini kısar. "Nasıl olduğunu sanıyorsun? Paramparça olmuş.

Sürekli ağlıyor."

Gözlerimi kapattım ve nefes . Charlie'nin acı çektiğini düşünmek beni öldürüyordu.

Charlie

D-Day.

Midemde sürekli yatan ve yükselmeyi bekleyen sıkıcı bir huzursuzluk var. Bugün Cumartesi sabahı ve Perşembe gününden beri tam bir saat bile uyumadığımı söyleyebilirim.

Danny'den hiç haber yok. Sıfır. Hiç. Ne olur ne olmaz diye telefonumu ve e-postalarımı kaç kez kontrol ettiysem de, iş e-postama bir e-posta gönderdi.

Neredeyse parmaklarımı kemiriyordum. Tırnaklarım kesildi. İki gündür duş almadım ve neredeyse hiç uyumadım. Muhtemelen yürüyen bir zombiyim.

Ortaya çıkacak melodrama nasıl hazırlanacağım? Annemi ve Callie'yi uyarayım mı? İnkâr mı edeyim? Bugünün haberi yarının yonga kağıdudur dedikleri doğru mu? Basılı dünyada bu iyiydi; şimdi ise dijital ayak izimiz ömür boyu bizimle kalıyor. Biri beni ararsa, bunu tekrar tekrar görecektir.

Beynim en kötü senaryolarla dolup taşıyor. İşler çirkinleşecek mi? Danny o kadar kızgın ki bana hakaret davası mı açacak?

Yüzünü görmeye, bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini, bundan daha güçlü olduğumuzu söylemesine ihtiyacım vardı.

Julie'nin medya departmanlarının yeni hikayelerini yüklemesine dakikalar kaldı.

Cat ve Suze kanepede iki yanımda oturuyorlar.

Julie dizüstü bilgisayarında her 10 saniyede bir yenileme tuşuna basıyor ve sitenin bugünkü makaleleri yayınlamasını bekliyor. Benim için ne kadar kötü olduğunu ekrana getirecek; yayınlanır yayınlanmaz trol yorumlarını görmememin en iyisi olduğunu düşündük.

"Serbest bırakıldı." Yüksek bir ses tonuyla söylüyor ve ben de gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Cat ve Suze iki yanımdan elimi tutuyor.

"Anlamıyorum," diyor Julie.

Gözlerimi açtım.

"Ne?" Tersledim. "Neyi anlamıyorsun?"

Dizüstü bilgisayar ekranını incelerken kaşları birbirine çarpıyor.
"Bu sensin, ama sen değilsin."
"Ne demek istiyorsun?" Eğildim ve dizüstü bilgisayarı aldım.
"Adını göremiyorum."
Ezbere bildiğim makaleyi hızlıca okudum.
İki gün içinde yüzlerce kez okuduğum aynı makale. Olumlu bir şey bulmaya çalışıyorum.
Ama bir sorun var.
Tekrar tekrar okudum.
Cat ve Suze'a "Şunu okuyun" dedim. "Ne haltlar ?" Her yerde onun adı var.
Ama ben? İsimsiz, yüzsüz bir çalışan oldum.
"Aman Tanrım." Julie bir elini ağzına kapattı. "Seni bunun dışında tutmanın bir yolunu buldu."
"Kimse benim olduğumu bilmiyor mu?" Göz kırpıyorum. "Nasıl? Bunu nasıl yaptı?" Biri musluğu açmış gibi içime bir rahatlama doluyor.
Duraklıyor, düşünüyor. "Hiç mantıklı değil. Senin adının geçtiği bir hikaye daha kazançlı olur."
Gözleri büyüdü. "Senin adını bu işin dışında tutmak için onlara çok para ödemiş olmalı."
"Beni korudu mu?" Kısık bir sesle soruyorum. "Ama neden hikayeyi tamamen durdurmadı?"
"Bilmiyorum." diye omuz silkiyor. "Belli ki kendisini bir pazarlık yöntemi olarak kullanmış. Hikayeyi yayınlayın ama içinde siz olmayın. Hayati bir tehdit olmadığı sürece bir hikayeyi durdurmak neredeyse imkansızdır. Tek yapabileceğiniz daha sonra bununla başa çıkmak."
İki gün boyunca yaşadığım yürek burkan duygular ve yorgunluk üzerime çökerken koltuğa yığılıyorum.
Bu çirkin skandal hikayesi hala herkesin görebileceği bir yerde ve onun adı var. Bunun için beni asla affetmeyecek. Onun tarafından bir daha asla kucaklanmayacağım ya da öpülmeyeceğim.
"Danny, benim için ne yaptığını biliyorum." Mesaj gönderdim. "Lütfen benimle konuş." Okundu mesajı beliriyor ve bekliyorum.
Yanıt yok.

Kapının şifresini biliyorum, bu yüzden beni içeri alması için ona zil çalmak yerine ben giriyorum. Çıkmaya başladığımızdan beri bana şifreyi verdi ve ben de her geldiğimde kendim girdim.

Şimdi... Bunun doğru bir şey olduğundan pek emin değildim. Bugün Pazar öğleden sonra, makalenin yayınlanmasının üzerinden tam 24 saat geçti ve hiçbir mesajıma yanıt vermedi.

Ama konuşmayı dahili kapıdan yapmak istemedim. Ya beni içeri almazsa? Hayır, yüzümü görmesini, ne kadar üzgün ve kırgın olduğumu görmesini istiyordum. Ne kadar kırıldığımı görmesini.

İşte buradayım, kapısının önündeyim, korkudan ve sinirden hastayım. Derin bir nefes aldım ve büyük tokmağa vurdum.

Kuru, boşuk bir İskoç bekliyorum ama koridordan duyduğum tanıdık kadın sesi on kat daha korkutucu.

"Paket servis bu mu bebeğim?"

Kimin sesini duyduğumu fark ettiğimde kanım donuyor.

Ayak sesleri kapıya yaklaşıyor.

İçimdeki panik yükseliyor ve merdivenlerden aşağıya, araba yolundan geçip kapıdan dışarıya koşuyorum, taşlar ayaklarımın üzerinden uçuyor. Nefes nefese, geriye yaslanıp büyük sütunlardan birinin arkasına saklanarak gözden kayboluyorum.

Dışarı baktığımda, Danny'nin tişörtünü ve bir çift gömleği giymiş olarak kapıda dururken en kötü kabusumu izliyorum. Bana giymem için verdiği bir tişört.

Etrafına bakar, kafası karışmıştır.

"Kim o?" diyor kapıya yaklaşan tanıdık İskoç sesi. Çığlıklarımı bastırmak için bir elimi ağızıma kapatıyorum.

"Hiç kimse," diye omuz silkiyor ve gülümsemeye başlıyor.

Kapı kapanıyor ve bir an için donup kalıyorum, az önce olanları hatırlayamıyorum. Sonra içimde bir şey koptu ve yere yığıldım.

Tuttuğum durmuş hava bir gargara halinde ciğerlerimden dışarı çıkıyor.

Her şey bitti. Bundan asla kurtulamayız, asla geri dönemeyiz. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Hayatına devam etmişti.

Sokakta otururken kontrolsüzce hıçkırmaya başladım.

Danny Walker içimi açmış ve kalbimi ortadan ikiye bölmüştü.

Cat, Suze ve Julie beni izlerken kanepede oturuyorum. Öyle bir durumdaydım ki, Cat beni Richmond'dan aldı ve daireye kadar eşlik etti.

"Jackie." Cat'in şaşkın gözleri benimkileri buluyor. "Evet."

"Ciddi misin, Jackie?" Bir oktav daha yüksek sesle tekrarlıyor.

"Güzel olduğunu biliyorum ama çok sinir bozucu biri. Oraya gittiğine inanamıyorum."

Omuz silktim, gözyaşı lekeli yüzümü sildim. O kadar çok ağlamıştım ki yanaklarım kızarmış ve acımişti.

Suze yerdeki pozisyonundan bana bakıyor. "Senden çok hoşlanıyordu."

"Kendisi için çalışan insanlarla çıkmakla ilgili böyle bir sorunu vardı...şimdi yine mi yapıyor? Bu hiç mantıklı değil."

Neşesiz bir kahkaha attım. "O CEO. İstedikini yapabilir. Hoşuna giden bir şey görürse onu alır."

"*Biliyordum.* İşaretleri gördüm. Çok aptalım." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ve Cat kolunu bana doluyor. "Her iki ayda bir yeni bir kız arkadaşı oluyordu. Ne bekliyordum ki? Oturup benim peşimden mi koşacaktı?"

"Bunların hepsi benim suçum," diye fısıldıyor Julie köşeden, gözleri yerde. "Hikaye, senin ayrılman. Her şeyi berbat ettim."

Eğildim ve elini tuttum. "Hayır Julie, öyle değil. Jackie ile devam etmesini sen sağlamadın. Eğer bu kadar çabuk devam edebiliyorsa, düşündüğüm gibi değilmiş."

"Normale dönmen gerek." Gözyaşlarımın arasından ona gülüyorum. "Bana bu kadar iyi davranman beni . Bana büyük kız pantolonumu giymemi ve bununla başa çıkmamı söylemen gerekiyordu."

Bana küçük, rahatlamış bir gülümseme attı.

"Ne yapacaksın?" Cat nazıkçe soruyor. "New York'taki işi geri mi çevireceksin?"

Durakladım. "Sanırım kabul . Uzak kalmak iyi gelecek." "Tek başına mı?" gözleri kocaman. "Şu an en iyi zaman mı?"

Aralarına baktım. Bir yanım Danny Walker'ı bir daha görmemek için Nexus'tan ayrılmak istiyordu. Ama bir yanım da bu işi istiyor; bunun için çalıştım. Bu benim işim. Beni bir kenara atmış olması, diğer her şeyden vazgeçmem gerektiği anlamına gelmiyor.

"Evet diyorum." Sertçe başımı salladım. "Makalede benim adım geçmiyor. Aslında, kolayca Jackie olabilirdi. İnsanlar buna inanırdı. Bu doğru hissettiriyor... yeni bir başlangıç. Kafamı toplamak için üç ay uzakta."

"Şu anda tek başına olman fikri hoşuma gitmiyor. Senin için endişeleniyorum... Çok... perişansın." Cat bana bakıyor. "Seni hiç böyle görmemiştim."

"İyi olacağım." Hüzünle gülümsedim. "Bu benim için iyi olacak." Yarı ikna olmuş bir şekilde başını sallıyor.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Onlarla ayrıntılar üzerinde çalışmam gerekiyor ama önümüzdeki hafta gelebileceğimi söylediler. New York ofisinden çalışabilirim ve mevcut görevlerim için bir geçiş planı yaparken tasarım rolünde yarı zamanlı olarak başlayabilirim. Benim rolümü Nexus ekibiyle birleştirecekler, dolayısıyla bu onlara çok uygun."

Neşesiz bir kahkaha atıyorum.

"Danny'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Rolümü kesip beni işten çıkaracaklardı. Belki de bana bir iyilik yapmaya çalışıyordu."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, iyileşme umudum varsa yapmam gereken acil bir şey olduğuna karar verdim.

Danny, bu makale aracılığıyla seni utandırdığım için özür dilemek istiyorum. Bunların hiçbirisi benim niyetim değildi. Kardeşimle dostluğunuzu yeniden inşa etmenizi içtenlikle diliyorum. Araya girmek isteyeceğim son şeydi. Bir hata yaptık ama eminim siz de Tristan'ın iyiliği için medeni olmamız ve birbirimizle iyi geçinmeyi öğrenmemiz gerektiğini kabul edersiniz... Belki bir gün arkadaş bile olabiliriz. New York'taki işi kabul ediyorum, böylece seni görmek zorunda kalmayacağım... İkimiz de yolumuza devam ediyoruz ve bu en iyisi. Umarım sebep olduğum onca dramaya rağmen pozisyonu almama izin verirsin. gibi şımarık olmayacağım. Tekrar karşılaştığımızda, sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak.

Telefonum yerine onun kişisel e-posta adresine gönderiyorum. Bu şekilde, ne zaman okuduğunu bilemem.

Tamamdır.

Sonra yatağa uzanıyorum ve cansız bir şekilde tavana bakıyorum.

E-postamda yalan söylüyordum. Onu asla unutamayacağım. Kimden Biz.

Charlie

Bir ay sonra.

Ellerimi yazılabilir beyaz tahtanın üzerinde gururla gezdirerek, "İşte bunlar da temel özelliklerin neye benzeyeceğini gösteriyor," diye açıklıyorum.

"Mevcut müşterilerimizden bazılarıyla kullanıcı araştırması yapmamız gerekecek, ancak dahil olmayı çok isteyecek müşteriler tanıyorum. Bize dürüstçe geri bildirimde bulunacaklar ve biz de prototipi geliştirebileceğiz.

Joe'ya bakıyorum ve tereddüt ediyorum.

"Harika," diyor ve inci gibi gülümsemesini tüm gücüyle bana veriyor. Nasıl oluyor da New York'taki her Amerikalı Hollywood gülümsemesine sahip olabiliyordu? Bu bende bir kompleks yaratıyordu.

Oturduğu yerden kalkıp beyaz tahtayı inceliyor. "Cidden Charlie, bunlar harika. Ürün için sağlam vizyonlar."

Ona bakıyorum. Joe klasik olarak uzun boylu, esmer ve yakışıklı. New York'ta bu tiplerle çok karşılaştım. İnci beyazı, kare çeneli, kaslı erkeklerden oluşan bir sosis festivali. Kısacık bir an için bakması güzeldi ama parçalanmış kalbimi onarmak için hiçbir şey yapmadılar.

Haftalardır gözlerime ulaşan ilk gülümseme bu. Julie'yi kanepede ağlarken bulduğum geceden beri.

"Yani bunlarla bir prototip yapabilecek misiniz?"

"Kesinlikle. Yarın üzerinde çalışırız ve Perşembe günü Karl'a gösteririz?"

"Elbette." Ona mutlulukla gülümsüyorum. "Şimdi şarap , değil mi?"

"İçtenlikle öyle düşünüyorum." O da sırtıyor. "Ben gidip diğerlerini getireyim, tamam mı?"

Odayı toparlayıp dizüstü bilgisayarımı kaldırırken başımı salladım. Saatime bakıyorum ve akşam 7 olduğunu görüyorum. Evde neredeyse gece yarısı oldu, muhtemelen Tristan'ı geri aramak için çok geç. Geçtiğimiz hafta boyunca birbirimizin aramalarını kaçırdık.

Her gece yaptığım gibi duvardan tavana pencerelere doğru yürüyorum ve ağzım açık bir şekilde duruyorum.

Bu benim akşam ritüelim. Ne kadar geç saate kadar çalıştığım önemli değil; iş gününü bununla bitirmek için her zaman zamanım var. Dinginlik hissettiğim tek zaman bu.

20. kattayız ve karanlıkta Manhattan silüetine, gökdelenlerin birbirleriyle dans eden renkli ışıklarına asla alışamayacağım. Uzakta, ikonik Rockefeller merkezini görebiliyorum. Görünüşe göre, birkaç hafta içinde Noel ağacını da görebileceğiz. Bu arka planla her gün burada çalışmak? Hiç eskimiyor.

"Hazır mısın, Charlie?" Joe elini omzuma koyuyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "Ölü Tavşan'a gidiyoruz."

Başımı sallıyorum, paltomu giyiyorum, sonra şapkamı ve atkımı alıyorum. Her zaman yaptığım gibi tereddüt ediyorum, daha önce oradaki kokunun ipucunu kokluyorum. Shetland'da ateşin yanında geçirdiğimiz hafta sonunun kokusu. Onları burada her gün takıyorum, sadece New York kışları acımasız olduğu için değil, zorlama bir şekilde beni ona yakın hissettirdikleri için.

"Ne yiyoruz?" Tereddütle sordum.

Omuz silkiyor. "Ölü Tavşan'da yiyeceğiz."

Bir inilti çıkardım. "Bakın, New York'un bir yemek cenneti olduğunu biliyorum ama bu porsiyonlar... Burnum ve kuyruğum uzuyor."

İçeri girdiğimizde Dead Rabbit dolup taşıyor ve ekipten en az beş kişinin köşedeki kabinlerden birinde oturduğunu, birkaç kişinin de dart oynadığını görüyorum.

Eski usul talaş zeminleri ve içki yasağı dönemi tarzı bar kabinleriyle bu Amerikan tarzı barları seviyorum. Bazen cumartesi günleri tek başıma gider ve saatlerce şarkı sözleri yazar, barmenlerle sohbet ederim. Burada, New York'ta barmenlik ve garsonluk bir sanattır; barmenler birer danışman, garsonlar ise zihin okuyucudur; size ne zaman yaklaşacaklarını ve ne zaman yer vereceklerini çok iyi bilirler.

Kalabalığın arasından sıyrılarak kabine doğru ilerliyoruz.

"Charlie, Joe," Karl sırtarak bizi yanına çağırıyor. "Ne alırdınız?"

"İki eski moda lütfen, patron," diyor Joe.

Grubun etrafına bakıyor. "İki eski moda, iki viski sours, G & T... hemen geliyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı Karl?" Müziğin üzerine bağıryorum.

"Elbette." diye gülümsüyor ve bara doğru ilerlerken elini belime koyuyor.

"Nasılsın, Charlie?" Gerçekten endişeli görünüyor. "New York'un tadını çıkarıyor musun?"

"New York'u seviyorum." Bu yalan değildi; New York'u gerçekten seviyordum. Gösterişli beton ormanının ve parklarının her santimini dolaştım. Dikkatimi dağıtan şeyler.

"Tasarım ekibine şaşırtıcı derecede hızlı uyum sağlamış görünüyorsun." Bana bakıyor ve ben bu iltifat karşısında parlıyorum. "Geçtiğimiz hafta iyi olduğundan emin olmak için yanında olamadığım için üzgünüm." Bir teknoloji konferansı için Singapur'da olduğunu duydum.

"İyi olduğumdan emin olmana gerek yok Karl." Kaşlarımı çattım. "Ofiste ilgilenmen gereken 100 kişi var."

Gözleri benimkilerden kayıyor, bir şey yapmak istiyor ama kendini tutuyor. *Danny ile olanlardan sonra bana dikkat etmesi gerektiğini düşünüyor.*

New York'a geldiğimden beri konuşulmayan bir kural var. Danny'den bahsetmeyiz. Karl ilk birkaç haftamda beni birkaç kez öğle yemeğine çıkarmıştı. Onu daha önce hiç doğru dürüst tanıma fırsatım olmamıştı; yollarımız sadece Tristan'ın partilerinde kesişmişti. Sadece yüzeysel olarak tanışmıştık ama burada, New York'ta onunla vakit geçirebildim. Dunley ürünleri için yeni planlar hakkında saatlerce konuştuk.

Barmene kartını uzatırken "Hafta sonu planlarınız nedir?" diye sorar.

"Aslında Cumartesi günü biraz çalışacaktım," diye itiraf ediyorum utanarak.

"Hafta sonu çalışmak mı?" Kaşlarını kaldırıyor. "Seni çok mu çalıştırıyoruz?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Joe'nun prototipleri inşa edebilmesi için bazı tasarım fikirlerini tamamlamak istiyorum."

Başını yana eğip beni inceliyor.

"Bu rolde gerçekten gelişıyorsun Charlie. Sana çok uygun. Bu kadar yaratıcı bir yönün olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Teşekkürler, Karl." Kızardım. "Bunu senden duymak çok anlamlı."

"Bak, bütün hafta sonunu çalışarak geçirme, olur mu?" Bana iki eski moda bira uzatırken soruyor.

"Gitmeyeceğim," diye söz veriyorum. "Pazar günü Joe beni Brooklyn Müzesi'ne götürecekt."

Karl kaşlarını kaldırdı. "Joe, ha?" Brooklyn'de yaşamıyor mu?"

"Evet," diye yanıtlıyorum bir parça kızgınlıkla. Ne ima ediyor? "Bana şehri gezdiriyor."

"Seninle ilgilendiğini biliyor musun?"

"Hiçbir şey olmuyor Karl." Kaşlarımı çattım.

İlgisi gözlerinde titreşiyor ve sonra kayboluyor. "Sana etrafı gösteren birinin olmasına sevindim."

"Burada tanıdığın başka biri var mı?"

"Hayır," diye omuz silkiyorum. Ve bu benim için sorun değil. Çünkü müzelere, sanat galerilerine, komedi kulüplerine ve hamburgercilere gitmek için sokakları arşınlamayı bıraktığımda, güzel çatı katı dairemin kapısını kapatıyorum ve ağlamak için yalnız kalabiliyorum.

"Yakında öğle yemeği için dışarı çıkalım, tamam mı?"

"Bu hoşuma giderdi." Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. Old Fashioned'ımdan büyük bir yudum alıyorum.

Nefes borumdan aşağı inerken yakıyor ama daha çabuk uyumama yardımcı olabilir.

Hah. Demek böyle alkolik oluyorsun.

Eve dönüp ayakkabılarımı çıkardığımda saat gece yarısını bulmuştu. Yarın yapmam gereken işlerle dolu bir okul gecesi için çok geç.

Cat'i ve kızları özlesem de, Nexus sahip olmasaydı asla karşılayamayacağım çıplak tuğlalı ve yüksek kirişli tavanlı bu güzel dairede tek başıma yaşamayı seviyorum.

Isıtıcıyı açıyorum, eşofmanlarımı giyiyorum, sonra dizüstü bilgisayarımı bacaklarıma dayayarak ve bitkisel uyku hapımı sıcak suda eriterek kanepeye bağdaş kurup oturuyorum.

Sonra profesyonel fotoğraf makinemle çektiğim fotoğraflara bakıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Birbirimize aitmişiz gibi dünyanın en mutlu çifti gibi görünüyorduk.

Dört haftadır bu ritüeli yapıyorum.

Eğlenceli zamanlar, kendi kendime alaycı bir şekilde düşünüyorum.

Gündüzleri, New York'un en iyi yerlerini keşfeden 'mutlu ve şanslı' Charlie'yim, geceleri ise dairemde tek başıma, kendime yas tutma izni veriyorum.

Şimdiye kadar yaşadığımız her etkileşimi mikroskobik ayrıntılarıyla yeniden canlandırıyorum, sonra kendime şimdiki zaman senaryolarıyla işkence ediyorum - Jackie ile kaç kez yattı? Sadece seks miydi, yoksa ondan hoşlanıyor muydu? Onu seviyor muydu? Onu Shetland'a mı götürecekti? Bu düşünce kalbimi dondurdu.

Stevie bana Londra'da olanlardan kesitler veriyordu. Ona işine devam edebileceği söylenmiş. Jackie'nin hastalık iznine ayrıldığını ve Danny'nin sürekli kötü bir ruh hali içinde dolaştığını söyledi. Julie, medya şirketini karakterine hakaretten dava edeceğini söyledi.

İş yerinde her şey eskisi gibi, o CEO ve ben sadece bir çalışanınım, maaş çeklerimi alıyorum, onun şirket genelindeki motivasyon e-postalarını alıyorum ve ayda bir kez 700 çalışanıyla birlikte yayınladığı canlı videoyu acı içinde dinliyorum.

Fotoğraf koleksiyonumdan çıkıyorum ve müzik yazılımına tıklıyorum.

Son birkaç haftadır, her zamanki neşeli şarkılarımdan çok daha karanlık yeni materyaller yazıyorum çünkü acı hakkında sözler yazmak acıyı geri getiriyor ve sadist tarafım mümkün olduğunca uzun süre bu karanlıkta debelenmek istiyor.

Onları OpenMic'e yüklüyorum. Bunlar ilgi çekiyor, izlenme sayıları her geçen gün artıyor. Sanırım dışarıda yas tutan, kalbi kırık bir sürü insan var.

Gelen Kutusu'nda bir mesaj yanıp söner.

Samantha Dalton, Kreatif Direktör, DreamWorks Pictures

Samantha müziğimi kullanmak hakkında konuşmak istiyor... Tabii Samantha, eğer gerçek adın buysa.

Her gün bunlarla dolup taşıyorum. Samatha şarkılarımı bana sadece beş bin dolara pazarlayacak ve bana milyonlar kazandıracak!

Başımı yana eğip ekranı inceliyorum. "İnanılmazlar, Joe." "Sırıttıyor.

"Biliyorum, değil mi? Yönetim kurulu havalara uçacak."

İrkildim. Bir hafta içinde ürünlere ilişkin yol haritamızı Nexus yönetim kuruluna sunmamız gerekecekti. Danny'nin de bunun bir parçası olma ihtimali vardı, ancak Danny'nin programı, ekibi katılması gereken en önemli etkinlikleri belirledikten birkaç gün öncesine kadar kesinleşmez. Genelde dört katı doludur ve bu kayıtlara geçmeyecektir.

öncelik listesinde önemli bir yer tutuyor. Karl zaten varlığının olası olmadığını doğruladı.

Üç haftadır bu sunum için gece gündüz çalışıyoruz ve bunu berbat etmemeye kararlıyım. Kırık bir kalbin insanı işkole çevirmesi çok komik.

"Bir dakika Joe." Telefonumda Tristan'ın adı yanıp sönüyor ve mahremiyet için ofisin yan tarafına doğru yürüyorum.

Londra saatiyle akşam 10.

"Hey, abla." Sıcak sesi telefona doluyor.

"Hey." Ağabeyimin sesini duyduğum için mutlu bir şekilde manzaraya gülümsüyorum. "Yine beni görmezden geliyorsun," diye azarlıyor.

"Biliyorum, özür dilerim. Yeni yol haritası üzerinde çok çalıştım. Gelecek hafta yönetim kuruluna sunum yapacağız ve tasarımı çok fazla zamanımı aldı." Heyecanla söyledim.

"Sesindeki tutkuyu yeniden duyduğuma sevindim. Senin için endişeleniyorum Charlie, New York'a geldiğinden beri mesafelisin."

"Mesafeli olduğum için özür dilerim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı... her şeyden sonra...."

Uzun bir duraklama oldu.

"Belki de başka bir iş aramalısın? Şirketimde doldurmamız gereken bazı IT pozisyonları var. Olanlardan sonra onun için çalışmak sağlıklı değil. Bu normal değil."

"Onu hiç görmüyorum. değil. Şu anda rolü seviyorum. Londra'ya döndüğümde başka bir şirket arayacağım."

"Charlie, gelecek hafta New York'ta olacak." Hay sikeyim.

Sunum. Katılmayacağına güveniyordum. Bir nefes aldım. "Nereden biliyorsun? Yine mi konuşuyorsun?"

"Hayır." İç çekiyor. "Ondan uzakta zamana ihtiyacım var. Jack söyledi."

"Keşke onunla konuşsan, Tristan. İlişkinizi mahvetmeden de yeterince zarar verdim zaten."

"Bunların hiçbiri senin hatan değildi." diye karşılık verir. "O daha yaşlı, daha bilge, CEO o, Tanrı aşkına."

"Jack başka ne dedi?" Soruyu sorarken midem bulanıyor. Uzun bir iç geçiriyor.

"Jack kötü olduğunu söylüyor."

"Makalenin stresi mi?"

"Hayır." Yavaşça söylüyor. "Bu onu yıkadı. Jack'e pek bir şey anlatmıyor ama biz bunun seninle ilgili olduğunu düşünüyoruz."

Sertleştım. "Bundan şüpheliyim, Tristan. Beni çabuk unuttu." "Bunu nereden biliyorsun?"

Bu konuşmayı kardeşimle yapmak istemiyorum.

"Olaydan üç gün sonra resepsiyonistimizle yattı," diye boğuk bir sesle söyledim. "Jackie."

Adını yüksek sesle söylediğimde kan yüzümü terk ediyor. Nefesinin altında küfrediyor,

"Lanet olası pislik, onu katledeceğim."

"Yine de onu etkilemiş olmalısınız ki adınızın makalede yer almaması için yarım milyon ödedi."

"Ne yaptı?" Yüksek sesle sordum.

"Adının makalede yer almaması için para ödedi," diye tekrarlıyor. "Bunu bildiğini sanıyordum? Muhabire yarım milyon ile bir milyon arasında bir para ödemek zorunda kaldı."

"Bunu bilmiyordum," diye fısıldadım, aklım başımdan gitmişti.

"O doğru yaptı." İsteksizce ekliyor. "Bunu ona vereceğim."

"Senin için olmalı," diyorum kısık bir sesle. "Arkadaşlığın için."

Homurdanıyor.

"Lütfen, Tristan. Danny ile aramızdaki ilişki mahvoldu. Ama ona 20 yıllık sadakat borçlusun. Kaltak Gemina'yla yaşadığın onca drama rağmen senin yanında olduğunu düşün."

"Makale onun hatası değildi. Benim hatamdı." Devam ettim. "Ben yetişkin bir kadını ve bu duruma ikimiz düştük. Onu cezalandırmaya devam edemezsin."

"Sadece zamana ihtiyacım var," diye homurdanıyor.

"Arkamdan iş çevirdi." "Bir hata yaptı."

"İkinizin arasında ne oldu?" diye soruyor usulca. "Daha önce hiç bir kızı Shetland'a götürmemişti."

İç çektim. "Özel olduğunu sanıyordum. Yanlış okumuşum."

"Dinle, gitmem gerek," diyorum ekranda başka bir arama belirlediğinde. "Hoşça kal, kardeşim. Bir dahaki sefere çağırma cevap ver."

Bilinmeyen numaraya bağlan tuşuna basıyorum; New York alan kodu ya da İngiltere numarası değil.

"Alo?"

"Charlotte Finnegan'la mı görüşüyorum?" diye soruyor Amerikalı bir kadın sesi telefonda.

"Evet?" Sorguladım.

"Merhaba Charlotte, ben Dreamwork Pictures'dan Samatha Dalthan."

Danny

"İçeri gönderin" Laura, Ürün Müdürümüz, Tracey'e başını sallıyor.

20'nci kattaki toplantı odasında oturmuş Charlie ve tasarımcılardan birinin yeni nesil Dunley ürünleri için fikirlerini sunmalarını bekliyoruz.

Parmaklarımı masaya vuruyorum ve Karl durmam için kaşlarını kaldırıyor. Vurmaya devam ediyorum.

Tracey, Charlie ve beyaz dişleriyle Ken Doll'a benzeyen Joel tarafından işaretlenerek odaya geri gelir.

Tüm vücudum tepki olarak sertleşiyor. Gözlerinin mavi/yeşilini vurgulayan kraliyet mavisi dar bir elbise giyiyor.

Tanrım, nefes kesici.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve onun varlığının beni ne kadar rahatsız ettiğini saklamaya çalışıyorum.

Kendilerini tanıtırken gözleri benim dışımda odadaki herkese kayıyor.

"Bay Walker." Ken Doll heyecanla bana hitap ediyor. "Bugünkü sunumumuzu dinlemeniz benim için büyük bir onur."

"Sunulan yeni özelliklerle her zaman ilgilenirim," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum, onu görmezden gelip Charlie'ye bakıyorum.

Şimdi sırtı bana dönük, dizüstü bilgisayar ile ekran arasındaki kabloları karıştırıyor. Ellerinin titrediğini görüyorum ve gergin olduğunu fark ediyorum.

"Bu kuruluma yardım edecek birini bulabilir miyiz?" Sinirlenerek sordum. "Burada 30 dakikam var ve geri sayıyorum."

Ken Doll dikkatini toplayıp ona yardım ederken gözleri dehşet içinde açılır. Kabloyu almak için onun üzerine eğilir ve elini sırtının alt kısmına koyar,

mırıldanma

Kulağında bir şey var.

Ona yumuşak bir gülümseme veriyor ve içimde kıskançlık dalgaları yükseliyor.

Çok fazla tanıdık, evlat. Ağgözlü küçük ellerini onun üzerinden çek. Karl bana uslu durmam için bir uyarı bakışı atınca derin bir iç geçirdim.

Boğazını temizliyor ve uzun, gergin hareketlerle elbisesini düzeltiyor.

"Öncelikle yol haritasını geliştirme yaklaşımımızı açıklayacağım. Mevcut müşterilerimizden 10'u ve yazılımı kullanmayan bazı büyük şirketlerle kullanıcı araştırması yaptık. Son beş yıldaki müşteri memnuniyeti sonuçlarını analiz ettik ama daha da önemlisi ürünün yönü için bir vizyon geliştirdik, bu ürünün 5 yıl içinde nerede olmasını istiyoruz."

Karl ona kocaman bir başparmak işareti yapıyor ve o da Karl'a gerilim dolu bir gülümseme ile karşılık veriyor.

Bakışlarımı onun yüzüne çeviriyorum. Bu lanet odadaki her erkek onun büyüsü altında mı?

Biraz bocalıyor, boğazımdan istemsizce çıkan hırıltıdan şüpheleniyorum, sonra toparlanıyor.

"Minimum uygulanabilir ürün için 1. yılda önerdiğimiz şey bu." Görsel üzerinden konuşarak açıklıyor. Sesindeki gururu duyuyorum. Deneyimi göz önüne alındığında bu onun için büyük bir rol. Karl uzun saatler ve hafta sonları çalıştığını söyledi.

Bunun karşılığını almış gibi görünüyor; fikirler ve strateji özlü, ulaşılabilir ve yenilikçi.

"Güzel," diye yanıtlıyorum sözünü bitirdiğinde ve bakışları toplantı boyunca ilk kez benimkini buluyor ve yanaklarının kızarmasına neden oluyor.

Sanki biri mezarının üzerinden geçmiş gibi görünüyor.

"Sırada... işte... bunlar özellikler." Kelimeler arasında tökezleyerek bir sonraki slayta geçer.

Gözlerimin onu yiyip bitirmesinin onu rahatsız ettiğini biliyordum ama bakışlarımı .

Ekip onu çalıştırıp atışının her ayrıntısını incelerken yüzü kıpkırmızı olur.

Acımasızlardı; haklarını vermeliyim. Bazı yıpratıcı yorumlar karşısında şok geçirmesini izliyorum ve deneyimsiz ama kararlı bir şekilde kendini tutmaya çalışıyor.

Onu toplantı odasındaki masanın üzerinde, elbisesi beline kadar kıvrılmış, bacaklarını açmış, yumuşak pembe teni ıslak ve dilime hazır, onu doldurmam için yalvarırken hayal ediyorum.

O inlemeleri özledim.

Sikim tepki olarak seğiriyor.

Aşağı çocuk.

"Danny, çok sessizsin. Hiç sorunuz yok mu?" Laura kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Tereddüt ediyorum, kendimi sunuma geri getirmeye çalışıyorum.

"Fikirleriniz iyi, sağlam. Ancak sunumunuz üzerinde çalışmanız gerekiyor. Sunumunuz dalgalı, kaba ve olgunlaşmamıştı."

Fiziksel olarak irkilir ve geriye doğru bir adım atar,

"Umut vaat ediyor." Ses tonumu yumuşatarak, "Devam etmek için izin aldınız. Laura bunu alfa aşamasına geçirmek için sonraki adımlarda size rehberlik edecek."

"Teşekkür ." Beceriksizce başını sallıyor. "Bay

Walker." Yani artık Bay Walker benim.

Laura, "Bay Walker'ın tüm zamanı bu kadar," diyor. Bana döndü. "Danny, şimdi Senatör Williams ile bir görüşmen var."

Senatör Williams'ı sikeyim.

Charlie ve Joe'nun ekipmanlarını toplamasını izliyorum ve Joe bir şey söylerken Charlie'nin ona hafifçe kıkırdadığını duyuyorum. Charlie eğilip onun kolunu okşuyor. Ellerimi yumruk yapıp onları izliyorum.

Bu Joel denen adam beni deli ediyor.

Bu saha üzerinde çalışırken ne kadar yaklaştılar?

Odadan çıkıp koridora yığıldık, Charlie ve Ken Doll sola dönerken ben de ekibin geri kalanıyla birlikte asansörlere gitmek için sağa döndüm.

Laura benimle kripto ürünlerimizden birinin yeni nesil lansmanı hakkında konuşuyor ama ben odaklanamayacak kadar sarsılmış durumdayım.

"Charlie." Arkamı dönüyorum ve istemsizce sesleniyorum. Herkes yürümeyi bırakıp benim konuşmamı bekliyor.

"Sorun yok." Onları kovmak için bir el salladım. "Charlie ile biraz konuşmak istiyorum."

Gözleri büyür ama başını sallar ve yürümeyi bırakır.

Aramızda bir metre kalana kadar ona doğru ilerliyorum. Ken Doll bir kucak köpeği gibi onun yanında kalıyor.

Bu adam kime karşı olduğunu sanıyor?

"Yalnız." Ona ters ters baktım.

"Ben tasarımcıyım, efendim. Sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarım." Adamın cesareti var; hakkını vermeliyim.

Gözlerim ona dikildi. "Beni duymadın mı?"

"Elbette, efendim." Üzgün görünüyor ama isteksizce koridorda ilerliyor.

Dikkatimi uyukumu mahveden nefes kesici yaratığa veriyorum. Gözleri isteksizce benimkilere kilitleniyor.

"Danny." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. O iri yeşil gözler bana bakarken sikim kasılıyor. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyorum. *Odaklan Walker.*

"?" Yumuşakça soruyorum. "Daire iyi mi?"

"Bu çok güzel." Konuşurken yüzü aydınlanıyor, ben de elime alma isteğime direniyorum. "Yüksek tavanları ve çıplak tuğlaları seviyorum. Spor salonu, ağaçlarla kaplı geniş cadde, yakındaki kafeler... Harika."

"Onayladığınıza sevindim."

Gergin bir konuşmaya başlar.

"Bana bir şirket daresi isteyip istemediğim sorulduğunda, bu kadar lüks bir yerde kalacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Her gün içeri girdiğimde, kapıyı benim için açan bir kapıcı olduğuna hâlâ inanamıyorum. Kendimi bir filmdeymişim gibi hissediyorum."

"Çalışanların orada bedava kalabildiğine inanamıyorum." Ekliyor.

"Yok," diye itiraf ediyorum, bakışlarım elbisesinin V çizgisine inmemeye çalışarak. "Daire benim kişisel dairem, şirketin değil."

Saçlarını parmaklarının etrafında döndürüyor, bunun onun gergin seğirmesi olduğunu anlıyorum.

"Ben... Senin olduğunu hiç fark etmemiştim." Kekeliyor. "Neden bu kadar güzel olduğu anlaşıldı. Sizi rahatsız ettim. Bunu fark etseydim asla evet demezdim."

"Beni asla rahatsız edemezsin, Charlie." Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarını tutuyorum.

Omuz silkiyorum. "Ayrıca Karl'ın evi 10 kişi için yeterince büyük." "Jackie nasıl?" Kelimeler ağzından dökülüyor.

Ona iki kez baktım. "Karl mı söyledi?" "Evet."

Kırılğan bir gülümsemeyle söylüyor.

"Açıkçası planlı değildi ama hatalardan iyi şeyler doğar.

Çok heyecanlıyız. Ailemizin ilk Walker bebeği olacak."

Öyle bir güçle geriye doğru sarsılıyor ki ona doğru bir adım atıp bileğini kavırıyorum.

"İyi misin?"

"Hamile mi?" Boğuk bir sesle.

"Evet. Bunu bildiğini sanıyordum."

Dudağını ısıyor ve yere bakıyor. "Bunun sadece seks olduğunu sanıyordum." "Genelde bebek böyle yapılır." Kuru bir şekilde gülümsüyorum.

"Gitmem gerek Danny." Bileğini tuttuğum yerden çekti.

"Bir dakika." Sesimi yükseltiyorum. "Şu dişleri olan adamla mı çıkıyorsun?"

Yüzünde bir gülümseme titreşimi beliriyor. "Çıktığım bütün erkeklerin dişleri var. Benim bazı standartlarım var."

"Kimi kastettiğimi biliyorsun," diye . "Ken Doll."

Kahretsin, bu hiç profesyonelce değildi. Tanrı aşkına, o benim personelimin bir üyesi.

"Joe'yu mu kastediyorsun?" Geri adım atarak sordu. "Hayır, tabii ki Joe'yla çıkmıyorum."

Güzel. O zaman ben onu başka bir bölüme atamadan önce o orospu çocuğu geri çekilse iyi olur.

"Ama ben çıkıyorum." Ayaklarıma bakarak ekliyor. "Gerçekten çok mutluyum.

Belki de New York'ta kalmalıyım. Beni Londra'da tutan bir şey yok."

Çenem sıkıştı. "Sanırım hayır. O zaman belki de New York ofisine taşınmalısın. Eminim ekip bunu kolaylaştırabilir."

kaldırdığında, gözlerinde biriken yaşların başlangıcını gördüğümü sandım. "Hoşça kal Danny, kendine iyi bak."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve içimde bir şey binlerce parçaya ayrılıyor.

Charlie

Daha önce acı çektiğimi düşünüyorsam, kendimi kandırıyormuşum. Şimdi acı içinde boğuluyorum.

Kalbim göğsümden sökülmüş gibi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Babamın bizi terk etmesi bile bunun yanında sönük kalıyor.

Bebeği öğrendiğimden bu yana geçen yedi gün boyunca, Londra'da olduğum ve Jackie ile Danny'nin çocuklarıyla birlikte orada oldukları bir kabus görüyorum. Sonra soğuk terler dökerek uyanıyorum ve saniyeler içinde rahatlıyorum, bunun bir kabus olduğunu fark ediyorum ancak her şeyin doğru olduğu gerçeğiyle tekrar sarsılıyorum. Bazen mutlu bir rüya olarak başlıyor; bebeğine hamile olan benim, sonra bebek sadece bir hava çuvalına dönüşüyor. Birkaç kez hıçkırarak uyandığım oldu. Durdurulamaz dalgalar halinde gelen, vücudu sarsan kocaman hıçkırıklar.

Gün içinde de durum daha iyi değil. Gözyaşlarımın izin vermiyorum ama ne yaparsam yapayım kara bulutlar beni takip ediyor.

Joe ve benim tasarımlarım güçlenerek ilerliyor. Proje alfa aşamasına geçti ve önümüzdeki birkaç hafta içinde yeni yazılım üzerinde çalışmaya başlamak üzere geliştirme ekipleri seçiliyor. New York'a taşınma seçeneğim var. Mutlu olmalıyım. Ancak her şeyden zevk alma duygusu emildi. Şimdi sadece hayatın hareketlerini yaşıyorum.

Onu bir daha asla öpemeyeceğim. Ya da ona bir daha dokunamayacağım. Ona asla benim diyemeyeceğim.

Onun bebeğini asla taşıyamayacağım.

Ben olmalıydım.

Dairenin önünde sarı bir taksi durur ve uzun boylu, tedirgin sarışın bir kız iki bavulla dışarı çıkar.

Gülümsüyorum ve basamaklardan zıplayarak iniyorum. "Julie."

Alçak sesle ılık çalıyor. "Siktir git kızım, burası güzel bir bina."

"Bu onun; tabii ki onun." Onu kocaman bir sarılma için kendime çektim.

"Seni çok özledim."

"Ooh." Yüzünü buruşturuyor. "Seni buraya koyduğuna göre vicdan azabı çekiyor olmalı. Çıkarken zarar verebilir miyiz?"

"Hayır." Gözlerimi deviriyorum, bir bavulu merdivenlerden yukarı çekiyorum. Burada ne işi var? "Hâlâ onun şirketinde çalışıyorum, şimdilik, unuttun mu?"

"Uçuşunuz nasıl?" Döner kapıyı iterek açtım.

"Bellboyunuz var mı?" Kapıcımız Tom selam verirken çok yüksek sesle Ben.

"Bellboy'un doğru terim olduğunu sanmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Birisi değil mi ayak işlerini kim yapar?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bellboyun Amerikalı biolduğunu sanıyordum." "Tom da uşak değil Julie." Asansöre binerken homurdandım.

"Burası harika bir yer."

"Daha daireyi bile görmedin." Gülüyorum.

Benim katıma ulaştığımızda "Daire mi şimdi, dairelerin nesi var?" diye yakınıyor.

Anahtarı çevirip kapıyı iterek açıyorum.

"Vay *anasını*." Çığlık atarak bavullarını yere bırakıyor ve açık mutfaklı oturma odasının etrafında daireler çiziyor. "Burayı kiralamak bir bombaya mal olur, biliyor musun? Ayda binlerce dolar!"

Pencereye doğru o kadar hızlı koşuyor ki, pencereden fırlayacak diye endişeleniyorum. "*Lanet olsun, bu manzara!*"

"Evet, inanılmaz." Ben de aynı fikirdeyim. "Ama şimdi bana onu hatırlattığı için lekeli."

Dudakları ince bir dudak haline geliyor. "Şaraba ihtiyacımız var. Şarap senin ilacın."

"İnanın bana, bunu denedim... Bağımlı olma riskiyle karşı karşıyayım." Şarap rafından bir şişe kırmızı kaldırarak söylüyorum. "Tek yaptığım kendimi işe vermek ve üzüntülerimi içerek atmak."

"Bu dairede kullandığım her şey, bu mutfaktaki her donanım, yatak, banyo," diye kuru kuru gülüyorum. "Jackie'nin benden sonra üçü mutlu aileleri oynamak için burada kalmaya geldiklerinde burayı nasıl kullanacağını düşünüyorum."

"Zihnimde, arka planda kolay dinlenen caz eşliğinde, Noel süveterlerini giymiş, ateşin yanında oturan üç kişilik bir aile var. Cazı sever. Sonra Thames Nehri'ne bakan güzel malikanelerine dönüyorlar ve ara sıra da Shetlands'da tatil yapıyorlar."

"Hepsinin hayatını ." Bana bakıyor, endişeli. "Tanrım Charlie, kendine işkence etmeyi bırakmalısın."

Ona kırmızı bardağı uzatıyorum ve kendi dolduruyorum. "Burada olman çok güzel." Bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum.

"Burada olduğum için çok mutluyum," diyor. "Evde senin için çok endişeleniyoruz."

Mesajların... her zaman üzgün görünüyorsun."

Küçük bir gülümseme takınıyorum ve gözlerimi .

"Gittikçe kolaylaşacak." Şaraptan bir yudum alıyor.

"Güzel şarap."

"O nasıldı? Geçen hafta onu gördüğünde?"

Durakladım. "Çok... etkilenmemiş... çok normal görünüyordu. Senatörle yapacağı bir sonraki toplantıya geç kalmamak için programa uymaya çalışıyordu."

"Bu arada ben acınası bir enkazdım." Gözyaşlarıma engel oluyorum. "Onun onayını istiyordum, fikirlerimin iyi olduğunu söylemesini istiyordum. Orada öylece oturdu. Sonra da bana gelişigüzel bir şekilde bebek sahibi olacağını söyledi."

Yarı homurtu, yarı ağlama şeklinde bir ses çıkardım. "Kalbimi milyonlarca küçük parçaya ayırdığı anı fark etmedi bile."

"Sanki dünyadaki en sıradan şeymiş gibi söyledi." Burnumu çektim. "Hey, kahvemi yanlış yapmışlar ama hoşuma gitti gibi."

"Oh, Charlie." Şarabı bıraktı ve beni kucaklamak için çekti. "Korkunç olduğunu biliyorum. Ama o pislik yüzünden Londra'yı terk etme."

"Özür dilerim." Gözyaşı lekeli yanaklarımı silerek hıçkırıyorum. "Sen beni New York'ta ziyarete geldin ve ben burada oturup hüngür hüngür ağladım. Hiç de istediğin gibi bir tatil değil. Ağlamaktan çok sıkıldım."

"Umarım her geceni Danny Walker için ağlayarak geçirmiyorsundur."

"Tabii ki hayır." Yalan söylüyorum, başka tarafa bakıyorum. "New York'ta çok şey gördüm. Büyüleyici bir yer. Dürüst olmak gerekirse Julie, burası inanılmaz."

"Ne kadar zamanın kaldı?"

"Sadece bir hafta." Hesapladım. "Yedi haftadır buradayım. Sonra gerçekliğe dönmek zorunda kalacağım."

Londra'ya, Danny'nin, Jackie'nin ve doğmamış bebeğinin şehrine döneceğimi düşünmek istemiyorum.

"Giynelim ve bir şeyler yiyelim, tamam mı?" Ben .

Başını sallıyor. "Çok kilo vermişsin Charlie. Beslenmeye ihtiyacın var. Yani, harika görünüyorsun ama bir deri bir . Eğer yemeye , memelerinin yerinde sivilceler çıkacak."

Kısa bir kahkaha attım. "Bütün umutsuzluk içimi kemirirken, çalışmayı bıraktılar. Yemek artık sadece bir angarya."

"Bu kadar üzüntü yeter." Elini masaya vurur. "Dreamwork'ün gönderdiği şu sözleşmeye bir bakayım. Yüz bin pound. Bu gerçek mi?"

Sırıtiyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. "Başarılı avukat arkadaşımın bunu anlamama yardımcı olabileceğini umuyorum. Muhtemelen bir aldatmaca, bu yüzden fazla umutlanmıyorum."

"O biliyor mu?"

"Danny mi? Tabii ki hayır." Omuz silkiyorum. "Bilmesi için bir neden yok. Artık konuşmuyoruz."

Kaşlarını kaldırıyor. "Etkilenecektir."

"Konuyla alakası yok." Başımı sallıyorum. "Onu etkilemeye çalışmak anlamsız.

Bundan ne hayır gelir ki? Bir çocuk... geri döndürülemez."

"Al." Dizüstü bilgisayarı ona çeviriyorum ve midemde sinirler uçuşuyor. Gerçek an.

Gözlüklerini takar ve okumaya başlar.

"Bir bit yeniği olmalı?" Çekinerek soruyorum, onu izliyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Dreamworks, şarkılarımdan birini bir filmde kullanma haklarını satın almak istiyor.

O okumaya devam ediyor ve ben nefesimi tutmuş bekliyorum. Sessizlik yarı kahkaha, yarı çığlıkla bozuluyor. "Yakalamak yok. Charlie, bu yasal."

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra sessizlik histerik bir sesle bozuluyor.

"Benim şarkım mı? Benim mi?" Mutfakta aptallar gibi dans ederken bağıriyorum.

"Walker'ı sikeyim!" Julie, pahalı döşemesine şarap sıçratarak bağırır.

"Charlie, bu film çıktıktan sonra film yıldızlarıyla çıkmaya başlayacaksın."

Ben de sıırıtiyorum. Danny Walker'ın canı cehenneme. Ona ihtiyacım yoktu. Bana getirdiği tek şey acı oldu.

New York'ta Noel zamanı büyüldür. Noel'e beş gün var ve eve dönüş uçağına tekmeleyerek ve çığlık atarak bineceğimi biliyorum.

Julie bu sabah eve geldi ve kış köylerini ziyaret etmekten, Rockefeller'da paten kaymaya, Broadway şovlarını izlemekten Greenwich'teki bir gece kulübünde seksi Noel Baba'nın dizine oturup bu yıl yaramaz kızlar olduğumuz için bizi affetmesini söylemeye kadar her şeyi yaptık.

Kalbi kırık bir turistseniz New York'ta ne yapmanız gerektiğine dair çok satan bir rehber yazabilirim. Çoğu sert içki içeriyor.

Bu gece New York şubesinde ayrılış partim var. Noel tatili için Londra'ya dönüyorum ve buraya taşınmak isteyip istemediğimi düşüneceğim. En hafif tabiriyle kararsızım.

Şu anda gerçek bir ilerleme kaydediyoruz, geliştirme başladı ve altı ay içinde seçilmiş birkaç müşteriyle beta testi için ilk sürümü çıkaracağımızı düşünüyoruz. Şimdiye kadar bir iş projesi için duyduğum en büyük heyecan bu ve ilk kez kendimi değerli hissediyorum. Laura harika bir patron; sizi geliştiren ve fikirleriniz konusunda cesur olmanız için sizi cesaretlendiren bir kadın. Yıllarca sık suratlı Mike'ın altında çalışmaya tahammül ettiğime inanmıyorum.

O zamandan beri Danny'yi tüm personel toplantıları dışında ne gördüm ne de duydum.

Acı yavaş ama emin adımlarla azalıyor; sanırım zamanın her şeyi iyileştirdiğine dair söylenenler doğru. Dikkatimi dağıtacak daha fazla şey buluyorum ve üzüntünün yerine biraz mutluluk koyuyorum.

Birkaç randevuya bile çıktım ama hafifçe flört etmekten bir şey yapamayacak kadar acemiyim. Eğer seks yapmaya çalışsaydım, sanırım hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlardım. Haydut bir penis görürdüm ve vücudum onu fiziksel olarak reddederdi. Bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşattığı için Danny Walker'a lanet olsun. Şu andan itibaren bekar kalabilirim.

Ölü Tavşan dolup taşıyor. New York'taki her ofis bu gece burada Noel partisi vermeye karar vermiş gibi görünüyor. Sarhoş, terli sardalyalar gibi tıkkış tıkkışız.

Tanımadığım insanlar, arkadaşlarımdan arkadaşları ve bedava içki kervanına katılmak isteyenler var.

Laura, Joe ve bazı geliştiricilerle çekimler yapıyorum. New York'ta çekim boyutu Londra'dakinden çok daha büyük ve onları oksijen kadar hızlı bir şekilde boğazıma tıkıyorum.

İyi ki birkaç günlük tatil rezervasyonu yaptırmışım. İki gün sonra dönüyorum, o zamana kadar akşamdan kalmalığımı atlatmış olurum.

"Bizimle kalacak mısın, Charlie?" Laura, Pogues'un Fairytale of New York şarkısına eşlik eden tüm bardan daha yüksek sesle konuşmaya çalışarak bağırır.

"Bunu kesinlikle düşünüyorum." Ona sırtıyıyorum.

"Güzel." Bana garip yeşil bir shot uzatıyor. Kokladım ve yüzümü buruşturdum. "Çünkü buraya çok iyi uyum sağladın. Terfiye doğru yelken açıyorsun. Kararını etkilemek istemem ama New York'ta kalmanı çok isterim."

"Tanrım." Karl yaklaşıp yeşil shot tepsisini kokluyor. "Karl!"

Kolumu boynuna doladım, biraz fazla sarhoştum.

"Sakin ol kızım." diye gülüyor. "Eğer o yeşil şeyi ayakkabılarımın üzerine , seni ülkeye geri almam."

"Siz ikiniz birbirinizi daha önceden tanıyordunuz, değil mi?" Laura merakla aramıza bakıyor.

"Doğru," diye bağırıyorum müziğin üzerine. "O benim kardeşimin arkadaşı." "Danny ve Tristan, Charlie'nin kardeşi, daha yakınlar. Yakındılar.

yirmi yıldır arkadaşız...." Karl ne söylediğini anladığında sesi hiçliğe karışır.

Hâlâ yakın arkadaşlar mı? Bunu mahvetmeyi başardım.

Yeşil shot'ı yutuyorum ve sıvı mideme çarptığında titriyorum. Danny Stills'den bahsedilmesi fiziksel tepki vermeme neden oluyor. En azından burada, bunu shot'larla gizleyebiliyorum.

"Ekibe ne söyledin, Charlie?" Joe Laura ile konuşmaya başlarken Karl bana döndü. Grup içinde sohbet etmek için çok gürültülü.

Dudağımı çiğniyorum. "Noel'de karar vereceğim. Bu çok zor çünkü rolü Londra'dan ya da New York'tan oynayabilirim. İki şehri de seviyorum. New York yeni bir başlangıç olur."

Başını sallıyor, kaşları birbirine dolanıyor. "Yani Danny ile aranızdaki her şey gerçekten bitti. Ha?" Başını sallar. "Mesafeyi aşacağını düşünmüştüm."

Sözlerini kafamda iki kez kontrol ederken ona inanamayarak bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Neden olmasın?" Omuz silkiyor. "Birlikte iyi görünüyordunuz. Seninle birlikteyken çok mutluydu. Haber makalesi üzerinde çalışabilirdiniz. Sanırım ilgilenmiyorsun?"

Gözlerim fincan tabağı gibi açıldı. O gerçek mi? Bana bunu gerçekten soruyor mu? "Bir haber makalesi üzerinde kesinlikle çalışabilirim. Bir haber makalesi üzerinde

bebeğim." Geri zekâlıymış gibi gözlerimi deviriyorum.

"Ne?" Bana şaşkın bir bakış attı. "Bebek neden bir şeyleri değıştirsın ki?"

"Danny'nin bebek sahibi olması neden bir şeyleri değıştirsın ki?" Sesim bir oktav yükseldi. "Karl, komik olmaya mı çalışıyorsun?"

En az bir dakika boyunca bana baktı.

"Charlie, sen ciddi misin?"

Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşma. Bu yeşil içecekler mi? İçlerinde bir çeşit halüsinojenik ilaç mı var? Beynim bu konuşmayı yanlış mı yönlendiriyor?

"Siktir git." Elini ağzına kapattı. "Şaka yapmıyorsun." "Neden

Danny'nin bebeği olduğunu düşünüyorsun?"

"Ne? Ne kadar sarhoşsun?" Ona bir bakış attım. "Bana söyledi, Karl."

"Bundan emin misin?" Sana tam olarak ne söyledi?" "Hatırlamıyorum," diye homurdandım. Bana nasıl söylediğinin ne önemi var?

"Çok garip davranıyorsun Karl. Bak, Jackie'yi onun evinde gördüm." Danny'ye söyleme ihtimaline karşı bunu itiraf ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Ne zaman?" Alnında derin bir çizgi oluşur.

"Haberden sonra. Yüz yüze özür dilemek istedim, bu yüzden evine gittim ve kapıyı çaldım." Telaşla söyledim. "Ama sonra... Bir kadın sesi duydum ve kapının arkasına kaçtım. Jackie onun tişörtünü giyerek dışarı çıktı. Sesini duyunca ortadan kayboldum."

Karl kıpırdamadan duruyor, sanki bir uzaylıymışım gibi bana bakıyor. "Sesimi duyduğunda Charlie, sesimi duydun."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ağzımdaki kaslar felç oluyor. Komik olmaya mı çalışıyor?

"Bebeği doğuracak olan benim." Bana kuşkulı bir bakış attı. "Bu yüzden son birkaç haftadır Londra'daydım. Jackie ve ben tek gecelik bir ilişki yaşadık. Bununla gurur duymuyorum ama bebeğe ben bakacağım. O benim. O gece onu Danny'ye götürdüm. Bunun için bana çok kızdı."

Şimdi tüm kaslarım felç oldu. Bebek Karl'ın mı? Danny, Jackie ile birlikte değil. Danny'nin bebeği olmayacak. Düşündüğüm gibi devam etmedi... en azından Jackie ile değil.

Beynim bu yeni bilgiyi hesaplamaya çalışırken başım dönüyor.

Lanet olsun.

"Affedersin, Karl." Sarhoş insanları yolumdan iterek bardan dışarı fırladım ve yeşil mermi kusmuğunun tam zamanında temiz havaya çıktım

kaldırımda. Karl yanımda.

Yere çömelıyorum, öğürüyorum ve Cat'in gurur bir bira geçirmesi çıkarıyorum. "Özür dilerim," diyorum, çenemdeki yeşil yapışkanı utangaç bir şekilde silerek.

Kendimi açık, atılmış bir kebabın yanındaki basamağa bırakıyorum. O da geçici olarak beni takip ediyor.

"Ben iyiyim Karl. Oturmana gerek yok. Kıyafetini mahvetmeni istemiyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bunun için biraz geç," diye kıkırdıyor ve kusmuk lekeli ayakkabılarını göstererek başını sallıyor. "Ah." İrkildim. "Bunun için üzgünüm."

"Bebek için heyecanlı olduğunu söyledi." Sokağın karşısına boş boş bakıyorum. Konuşmamızı tam olarak hatırlamaya çalışıyorum. Bunu nasıl bu kadar yanlış anladım?

"Öyle. İkimiz de öyleyiz...şimdi şoku atlattık ve bunu kabullenmeye başladık."

"O bir baba olmayacak." "Hayır."

"Bunca zamandır... hayatına devam ettiğini sanıyordum."

"Artık çok geç, değil mi? Kısık bir sesle soruyorum. "Sunumda çok soğuk ve mesafeliydi. Londra'ya dönmem umurunda değil. Bunu neredeyse kendisi söyledi."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim." Duraksıyor ve ben de ona dönüyorum. "Dürüst olmak gerekirse. Çok geç olup olmadığını bilmiyorum. Belki birkaç hafta önce, ama ona çıktığınızı ve New York'ta kaldığınızı söyledikten sonra... Bu konudaki kapıyı kapatmış gibi görünüyor."

"Charlie." İnsanlar ona bağırırken Joe bardan dışarı koşar. "Büyük ekranda filmin reklamını oynuyorlar. *Senin lanet şarkını* çalıyorlar. Kıçını buraya getir!"

"Ha?" Karl bana baktı, kafası karışmıştı.

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Dreamworks, filmleri için şarkılarımdan birinin haklarını satın aldı."

"Lanet olsun." Ağzı gevşiyor. "Hangi film?"

Ağzım şaşkın bir sırıtışa dönüşüyor. "Bond, Karl. Yeni James Bond."

Charlie

Üç uçuş, dört viski, iki ağlayan bebek, altı havayolu yemeği, beş film ve bir dakika bile uyumadan Sumburgh havaalanına indim. Aceleyle yaptığım planın soğuk ve sert gerçekliği yüzüme çarptı.

Tabelaya bakıyorum. "Shetland'a hoş geldiniz."

Ne yapıyorum ben?

Bu aklıma gelen en aptalca fikirdi. Sadece kısa bir romantizmdi ve sonra bitti. Şimdi de tavşan kaynatan çılgın bir sapık gibi dünyanın öbür ucuna mı gideceğim?

Deli olduğumu düşünecek. Noel'den iki gün önce kim davetsiz gelir ki? Karl kapının kapandığını söyledi. Ne yapacağımı sanıyordum ki? Kapıyı çalıp Noel Baba'nın özel bir sürprizi olduğunu mu söyleyecektim?

Ho ho ho bloody ho

Eğer bu geri teperse, Noel'i koyunlarla çevrili bir tatil evinde tek başıma geçireceğim ve hindi yok, sadece o garip balık haggisi var.

Annem, Tristan ve Callie yarın Londra'ya uçacağımı sanıyorlar. Kendimi bulmak için Bali'de bir inzivaya çekildiğim gibi bir şey uydurmam gerekecek, böylece onlara gerçeği söylemek zorunda kalmayacağım.

Belki de vazgeçmek için çok geç değildir? Hâlâ havaalanındayım, ilk uçakla Londra'ya dönebilirim.

Gerçi şimdi de ışıkları kapatıyorlar... oluyor?

Havaalanlarının hiç kapanmadığını sanıyordum.

İnişten sonraki hayati detayları çözememiştim. Şimdi ana şehirden 20 mil uzakta ıssız bir havaalanındayım ve bir taksi ofisi bile yok.

"Hey," diye soruyorum yerleri silen bir adama. "Şimdi şehre gitmenin en hızlı yolu nedir?"

Çıkışa doğru başını sallıyor. "6 numaralı otobüs Lerwick'e gidiyor. Sonuna kadar bekleyin."

"Harika." Rahatlayarak iç çektim. Kutup koşullarında 20 mil yürümeyeceğim. "Bir sonraki ne zaman?"

Duvardaki büyük saati kontrol ediyor. "Şanslısınız, yaklaşık 50 dakika mı?"
Bu adam 50 dakikalık beklemenin 'şans' olduğunu düşünüyorsa, belli ki hiç metro sistemi kullanmamış.

"Ne kadar sürer?"

"Birkaç durak var. Yaklaşık bir saat."

"Teşekkürler."

Lanet olsun.

Çok yavaş, Karl bu hızla Lerwick'e benden önce varacak ve yarına kadar New York'tan ayrılmayacak.

Doğruca bara gitmem gerekecek, ki bu planın bir parçası değildi. Kendime gelmek istedim. Sadece uzun mesafeli uçuşlarda elde edebileceğiniz o seksi, bitkin, darmadağın uçak görüntüsüne sahibim. Zombi gibi 45 derece eğik bir şekilde oturmak zorunda kaldığınızda saatler süren salyalar çenenizde birikir.

Ben de zombi gibi
kokuyorum. Ho ho ho
bloody ho.

Otobüs geldiğinde kesinlikle 50 dakikadan daha uzun sürüyor ve otobüsteki tek kişi benim. Makyajımı karanlıkta yapmaya ve uçak teri kokusunu kat kat deodorantla maskeleymeye çalışıyorum.

Lerwick'in ışıkları yaklaştıkça kendimi daha da hasta hissediyorum. Danny'yi tanıdığı için beni reddetmekle kalmayacak, aynı zamanda beni İngiltere'ye geri gönderene kadar Shetland'da bana bakmak zorunda hissedecek... Tek ihtiyacım olan bu... onun acıması ve ilgisi.

Sonra Tristan'a mesaj atacak, o da gerçekten endişelenecek ve şüphesiz bir müdahale düzenleyecek. Benim delilik anım önümüzdeki on yıl boyunca utanç kaynağı olacak... tabii ben daha da aptalca bir şey yapana kadar.

, Charlie.

"Son durak." Otobüs, ölümümün gerçekleştiği yer olan 'The Lounge'un birkaç kapı aşağısında durdu.

Canlı müzik ve gece mikrofonlarının açık olduğu küçük bir kasaba barı, kasabadaki tek barlardan biri.

Transatlantik bir ziyaretçinin konuk olarak gelmesini beklemiyor.

İki bavulumu ve gitar çantamı otobüsten sürükleyerek çıkardım ve
Bar.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Kapıyı açan adam evsiz şıklığıma şüpheyile bakıyor.

"Açık Mikrofon gecesı mı?"

"Evet." Bavullara bakarak söylüyor. "Bir grubun parçası mısın?" "Hayır.

Sadece benim, New York'tan geldim." Tereddüt ediyorum. "Buraya Birini şaşırtmak."

Bana deliymişim gibi gülüyor. "Vay anasını! Gerçekten uçaktan mı indin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yer bulamama riskini göze alamazdım." "Yani?" Ben soruyorum. "Bir yer alabilir miyim?"

"Ta New York'tan. Elbette." Sırıttıyor, "Timmy işini bitirdikten sonra yukarı çıkabilirsin."

Timmy gayda ile o korkunç sesi çıkaran kişi olmalı. "Beş dakika mı?"

Panik kalbimi ele geçirdi.

"Çok fazla talep almıyoruz." Bana hayali biriymişim gibi bakarak açıklıyor. "Çoğunlukla Timmy ve Unst'tan gelen grup."

"Herkes sana şok olacak... ta New York'tan!"

"Uh-huh." Törpüledim. "Bak, beni arkadan gizlice sokabilir misin? Ön kapıdan girersem sürpriz bozulur."

Sırıttıyor. "Beni takip edin."

Aniden döndü ve benim ona çarpmama neden oldu. "Ünlü değilsin, değil ?"

"Hayır." Barın boyalı duvarlarına bakıyorum. Ünlü olsam neden burada çalayım ki?

Bavulları ve gitarı ara sokaktan arka girişe doğru sürüklüyorum ve tüm bavullarımı taşımaya çalışırken gitarı duvara çarpıyorum.

"Burada bekle, Timmy iki dakika içinde çıkacak?" Başımı salladım ve barın kapısına bir göz attım. *Geldi.*

Danny burada.

Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum, sanki biri boğazımı sıkıyor ve havayı kesiyor.

Boğazımı ovuyorum. Ağzım o kadar kuru ve gergin ki şarkı söylemeyi bırakın konuşamıyorum bile.

Bunu yapamam.

Hasta olacağım.

Bayılacağım.

Kalbim göğsümde patlayacak.

Tam bir panik atak geçiriyorum.

Tekrar içeri bakıyorum. Hayatının şokunu yaşayacak; umarım kötü bir şok değildir.

Bara yaslanmış, Edme'nin yanında oturduğu bar taburesine tünemiş, dinginliğin timsali gibi görünüyor. Bir haftalık kirli sakalı var ve üzerinde delikli bir yün kazak var. Seksi bir koyun çiftçisi gibi görünebilir.

İndiğimden beri kırk bininci kez, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar nasıl saçmalayabildiğimi merak ettim.

Gülüşüyorlar ve birlikte viski içiyorlar.

Edme bir Noel ağacı gibi birbiriyle uyumsuz takılarla kaplıdır ve gaydaya ritim tutmadan ellerini çırpmaktadır.

"Bu istek kimin için?" Timmy son bir acı darbesi indirirken barmen sorar.

"Danny." Boğuluyorum "ve

Edme!" Başını salladı. "Peki ya
senin adın?"

"Charlie."

Timmy'nin gaydasını topladığı küçük sahne alanına geri dönüyor.

"Sırada millet, ta New York'tan gelen biri var! Bu Eddie ve Tammy için çok özel bir istek!"

Ne!? Hayır, seni aptal.

"Lütfen....Charlie'ye hoş geldin deyin!"

Bana doğru dönerek beni alkışlıyor ve bardaki yirmi kadar kişi de gönülsüzce ona katılıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ışığa doğru yürüyorum.

Charlie

Sanki biri onu taşa çevirmiş gibi hareketsiz oturuyor, ifadesi okunamıyor. Yanında, Edme çığlık atıyor. "Sevgilim, bu Charlie!"

"Merhaba Danny, Edme," diyorum titrek bir sesle mikrofona.

"*Danny*," diye tıslıyorum barmene, o da omuzlarını silkiyor. "Tammy değil. Tammy bir isim mi ki?"

Gitarın kayışını omuzlarıma doluyorum ve başım geriye düşüyor. Saçlarım kayışa takılıyor. Acı verici bir süre boyunca onunla uğraşıyorum ve insanların huzursuzlandığını duyuyorum.

Tekrar yukarı bakamam. Eğer gözlerine baktığımda korku, acıma ya da utanç görürsem, bu şarkıyı asla teslim edemem.

"Yani ben, umm." Sesim kesiliyor ve boğazımı temizliyorum. "Bu şarkıyı yakın zamanda yaşadığım bir aşkla ilgili hislerimi açıklamak için yazdım."

Yanlışlıkla şaka yaptığımı düşündükleri için barda birkaç kişi titriyor.

"Buna 'Sen gittin' denir." Törpüledim. Bunu geçtiğimiz birkaç ay boyunca New York'taki dairemde karanlıkta tek başıma yazdım.

Benim günlük versiyonum.

Hiç kimse duymadı. Evin dışında hiç çalmadım. Kimsenin duymaması gerekiyordu.

Açık Mikrofon değil.

Julie, Cat, Stevie, Suze değil.

Özellikle de Danny.

Yine de .

En kötü bir grup koyun çiftçisine, hayatımın aşkına ve onun eksantrik büyükannesine söylemek.

İlk mısıraya patladım ve bu çok çiğ, o kadar çiğ ki, sanki onların önünde duruyormuşum, çıplakmışım ve ağlıyormuşum gibi hissettim.

Kalbi kırık yüklü acı-tatlı şarkı sözlerim barda dalgalanıyor. Sesim yüksek ve şiddetli, dinlenmeyi talep ediyor.

Bütün gözler bana, acıma dikilmişti. Onunki de dahil.

Nakarat benim için bile tiz, ama her notayı o kadar uzun tutuyorum ki, barda nefesler tutuluyor ve hıçkırıklar yükseliyor.

Verdiğim her nefesle, tutunduğum her notayla daha fazla acı salıyorum.

O zaman işim bitti. Ciğerlerimde hava kalmadı. Söyleyecek başka bir şey yok.

Bar taburelerinden tiz bir çığlık yükselir. Edme heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor, ısıklık çalmak için parmaklarını ağzına sokmaya çalışıyor.

"Woah." Barmen'in gözleri kocaman. "Gerçek bir Amy Winehouse olayı yaşıyorsun, değil mi?"

Tepkisini görmek için beklemiyorum. Bekleyemem. Gitarımı aldım ve ön kapıdan bardan çıktım.

"Bagajınız!" Barmen bağılıyor.

Soğuk hava ciğerlerimi ısıtıyor ve sokağa çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun lan?" Tanıdık, derin bir ses arkamdan sesleniyor.

Keskin bakışlarıyla, haftalardır rüyalarım giren fırtınalı kara gözleriyle buluşmak için dönüyorum.

Birbirimizden iki metre uzakta, donmuş gibi duruyoruz. Ona doğru hareket etmek için kendime güvenmiyorum.

"Özür dilerim." Kelimeler ağzımdan tökezleyerek çıktı. "Aptalca, çılgınca bir fikirdi. Partiden ayrıldığım için hâlâ sarhoş olmalıyım. Seni utandırdığım için gerçekten üzgünüm. I -"

"Sus." Bana doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Vücudu benimkini gölgede bırakırken, o ürkütücü kahverengi gözler tüm dikkatimi talep ederek bana bakıyor.

Beni ne kadar gerdiğini unutmuştum.

"Artık oyun yok, Charlie."

"Aramızdaki bu şey yanlış varsayımlar, kıskançlık ve inatçılıkla doluydu. *Jackie'nin* bebeğinin babası olduğumu düşündün, Tanrı aşkına. Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Sözlerindeki bariz öfkeyi duyunca midem bulanıyor. Çok kızgın.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum, ayaklarımı inceleyerek. "Anlıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," diye homurdanıyor ve elini çenemin altına koyuyor.

"Bana bak."

Gözleri benimkilere kilitleniyor, talepkâr bakışları hafifçe yumuşuyor.

"Geçmişî temizliyorum. Seni seviyorum, Charlie. Daha önce hiç kimseyi böyle sevmemiştim. Sevgilim olmanı istiyorum; *son* sevgilim olmanı istiyorum."

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni 10 yıldır istiyordum. 41 yaşındayım. Çok uzak olmayan bir gelecekte bir gün birlikte yaşamak istiyorum. Bir gün karım, çocuklarımla annesi olmanı istiyorum."

Nefes alıyor.

"İşte böyle. Tüm bunları şu anda istemeni beklemiyorum ama dünyanın öbür ucuna geldiğine göre senin de bir şeyler istediğini umuyorum."

"Tüm kartlarım masanın üzerinde." Sesi alçak ve hırçın. "Kalbim sende. Onunla ne istersen yap."

Bana bakıyor, bekliyor, kolları hafifçe açık.

Kafamdaki her nöron aynı anda ateşleniyor.

"Danny." Gözyaşlarımı tutamıyorum ve parmak uçlarımda yükselip onu karşılıyorum. "Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Beni sıcak bedeninin içine çekiyor, kolları kalçalarımı sarıyor ve dudakları dudaklarımda, çaresiz ama şefkatli.

Tüm iniş çıkışlar, tüm acılar buna değdi. Bunun için. Şu an için.

Gözlerime bakmak için geri çekiliyor ve yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Güzel, bu ikimiz için de hayatı kolaylaştırıyor."

Başımı ait olduğum yere, onun göğsüne gömüyorum.

"Koktuğum için özür dilerim." Göğsünden mırıldanıyorum. "Şimdi gidip duş alabilir miyim, lütfen?"

Danny

Noel Günü

"Ne yaptığımı biliyorum Danny. Bana embesil gibi davranmayı bırak." Geçiş hakkımı engellerken gözleri alev alev yanıyor.

İçimde öfke kabarıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Alay ediyorum. "Natalia senin için her şeyi yapıyor, kışını silmek de dahil. Bu operasyonu senin yönetmene izin vereceğimi sanıyorsan, başka bir şey daha var."

Fırının kapağını açmak için hareket ederken beni biraz itiyor. Sertçe nefes alıyorum. Bu adam çok sinir bozucu.

Kapı aralığından alaycı bir ses, "Daniel, işte buna *tavus kuşu* deniyor," diyor.

İkimiz de ona ters ters bakarken çenem geriliyor.

Dört hanım mutfak kapısından endişeyle bizi izliyor. Noel süveterleri ve başlarına sardıkları cicili bicili süslerle çok gülünç görünüyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde, Charlie ve bana Sumburgh Hall'da Noel için katılmak üzere son dakikada plan değişikliğini kabul etmişlerdi.

Charlie genç Daniel'ı vahşi hayvanlardan korur gibi kucaklıyor.

Kafası karışmış bir şekilde ona bakar.

"İki hindi bir hindi için kavga ettiğinde," diye açıklıyor. "Burada gösterildiği gibi."

Dikkatini tekrar bize çeviriyor ve ağzı kocaman açılıyor. "Izgara ayarında olduğunu biliyor musun? Bunca zamandır böyle miydi?"

Ne?

Gözlerim tekrar fırına kaydı.

"Siktirkkkkkk," diye bağırıp ellerimi tavana doğru sallıyorum, sonra kendimi tutup büyükanneme ve Bayan Finnegan'a özür dileyen bir bakış atıyorum. Burada tam olarak zafer kazanmış sayılmam.

Yüzleri toplu olarak düşer.

"İşe yaramaz sersemler," diye mırıldandı büyükanne. "Buraya gelmeden önce yemek yemeliydim."

Charlie'nin gözleri aramızda gidip geliyor. "Sanırım akşam yemeği birkaç saat daha sürecek."

Callie arkasından tiksintiyle iç geçiriyor.

"Çekilin!" Büyükanne, Bayan Finnegan'ı peşine takarak ilerliyor. "Dışarı! Dışarı!"

"Bence dediklerini yapmalısın."

Tristan'a bakıyorum ve o da yenilgiyle nefes veriyor.

"Peki." Mutfağın diğer tarafına doğru itilirken gözlerimi deviriyorum.

Charlie ikimizin arasında sırtlıyor. "Tristan'la benim yerime kavga edecek başka bir şeyiniz olmasına sevindim."

Tristan iki bardak viski doldurup birini bana uzatırken, "Lanet olası hindiyi ben halledebilirdim," diye homurdanıyor.

Barış teklifini kabul ediyorum ve kadehimi ona kaldırıyorum.

"Hayatında bir gün bile yemek pişirmedin,

Finnegan." "Bu yapamayacağım anlamına gelmez,"

diye mırıldanıyor.

Yumuşak kollar belime dolanıyor ve ona genişçe gülümseyerek daha da yaklaşıyorum. Bu kadına sıırsıklam aşığım.

Artık bunu saklayacak kimse yok... İK müdürüm Cheryl'dan aldığım konuşma dışında birlikte olmamamız için bir neden yok elbette... ama o da sonunda yola geldi.

"Woah," diye kıkırdıyor Callie. "Bu çok seksi bir bakış."

Arkamı döndüğümde ağabeyimin elleri kalçalarında kapının girişinde durduğunu ve kadınlar kiltine bayılırken ilginin tadını çıkardığını görüyorum.

Büyükannem yüksek sesle ıslık çalıyor ve Charlie Karl'a gözlerini dikmiş bakarken acınası bir kıskançlık duygusu hissediyorum.

"Dikkatli ol," diye homurdanıyorum, kaburgalarını dürtüyorum. "Yanlış kardeş."

Kafasını çevirip parlak yeşil gözlerini bana diyor. "Eğer aynı ilgiyi istiyorsan ne yapacağını biliyorsun, kendi eteğinin içine gir."

Telefonum cebimde yüksek sesle öterken Tristan, "Lütfen yapma," diye araya giriyor.

Charlie sinirlendi

Alnı kırışıyor. "Cidden, bugün mü? Noel günü mü?"

"Sadece bir iş görüşmesi, söz veriyorum." Onu yatıştırmaya çalışarak serbest bırakılmasından çıkıyorum.

Bu meseleyi halledersem günün geri kalanında rahatlayabilirim. Şirket birkaç gün içinde özel sektörden halka açılacak ve borsa Noel hindisini beklemez. İşleri yoluna koyduğumuzdan emin olmalıydım.

Parmaklarım hızlıca baş avukatım Martina'ya geri yazıyor ve iki dakika içinde arayacağımı söylüyor. O da benim gibi işkolik olduğu için hemen cevap veriyor.

"Martina?" Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak söylüyorum.

"Danny. Sigortacılar için bu formları imzalaman gerekiyor." Dedi. "Şimdi sana e-posta ile gönderiyorum."

"Oh, ve mutlu Noeller."

Sonradan aklıma gelince gülümsedim. "Mutlu Noeller

Martina." "Onları gönder. Şimdi imzalayacağım."

"Teşekkürler, patron."

Telefonun bitiyor ve dizüstü bilgisayarımı açıp ona biraz güç veriyorum.

Kapı hafifçe çalındı.

Baskı altında olmama rağmen, odaya her girdiğinde yüzümü kaplayan aptal gülümsemeyi gizleyemiyorum.

"Tatlım, yapmam gereken kritik bir iş var." "Evet, var."

Öne doğru yürüyüp bacaklarını etrafıma doluyor ve ben itiraz edemediğim dizüstü bilgisayarımı elimden alıyor.

Bakışlarını onun dolgun ve tatlı dudaklarına, sonra da yüzümde sergilenen o muhteşem göğüslere iniyor.

Ne yaptığını, nasıl basacağını çok iyi biliyor. "Charlie-"

"Sadece beş dakika."

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ben de yenik düşüp ağzımı genişleterek onu tamamen tadıyorum.

Ellerim kalçalarında dolaşarak, sonra ileriye doğru gidip yumuşak yoga pantolonunun paçasını buluyor ve sanki teni dokunuşuma aşırı duyarlıymış gibi yumuşak bir şekilde iniyor.

Öpücük sabırsızlaşıyor, daha talepkar oluyor.

Ben gidiciyim.

Sikim anında tüm dikkatini topluyor.

Yumuşak, ıslak etine dalıyorum, şimdiden ne kadar ıslak olduğunu görüp inliyorum. Vücudu dokunuşuma karşı titriyor, beni çok azdırıyor, ama zamanımız olmadığını biliyorum, herkes aşağıda beklerken, Martina Atlantik'in ötesinde yavru kedi doğururken olmaz.

Hepsinin canı cehenneme; onlar bekleyebilir, bu bekleyemez.

Yoga taytlarını ve yumuşak dantelli pantolonunu aşağıya doğru çekiyorum, böylece aşağıdan aşağıya çıplak kalıyor ve kendi pantolonumu hızla indiriyorum.

Kısa iniltiler çıkararak beni yatağa doğru itiyor, şaftımı avucunun içine alıyor ve kendini üzerime doğru itiyor.

Onu derinlemesine doldururken ikimiz de coşkuyla inliyoruz.

Bana binerken ağzımız açık kalıyor, bacaklarını sıkı tutuyor, böylece kontrol tamamen onda oluyor.

"Seni seviyorum tatlım," diyorum kırık akorlarla, o da öyle bir duyguyla bakıyor ki ciğerlerimde kalan tüm nefesler siliniyor.

Ellerim kalçalarının etrafında sıkışıyor ve her itişimde klitorisine sürtündüğümü yüzünden anlayabiliyorum.

Kahretsin, bunu istiyor. Bu onu daha çok istememe neden oluyor.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ona öfkeyle fişkirirken bir okul çocuğu gibi haykırıyorum.

Kendimi geri çekip nefes almaya çalışıyorum.

"Şimdi, şirketin başarısının bağlı olduğu bu kritik işi bitirmeme izin verecek misin?" Onu öpmek için başımı arkaya eğerek soruyorum.

Gözlerinde muzip bir parıltı var. "Sadece gerçek bir İskoç gibi İskoç eteği giyersen."

"Mümkün değil," diyorum kararlılıkla. "Büyükannem, öz annen ve küçük kız kardeşin alt katta. Pantolonlar açık kalsın."

"Senin için buraya gelebilmek için üç uçuş yaptım Danny." Suratını asıyor. "Benim için değer bu kadar. Ben senin için neye değerim?"

Bu kadın benim felaketim olacak.

"Peki." Nefes veriyorum. "Pantolon yok."

Kocaman bir kucakta boğuluyorum.

"Bu şimdiye kadarki en iyi Noel, Danny."

Sonsöz

Charlie

Bir yıl sonra.

Laura görüntülü arama üzerinden sohbet ederken telefonum öfkeyle yanıp sönüyor.

Telefona bakıyorum, otomatik bildirimi gönderiyorum, **üzgünüm, şu anda konuşamam.**

Çok kızacak.

Ne düşünürse düşünsün onu kışkırtmaya çalışmıyorum... yine de bir parçam o sıkılmış çene, burun deliği seğirmesi ve alev alev yanan Walker duruşundan tahrik oluyor.

Gerçekten çok meşgulüm, 5 gün içinde yeni nesil ürünlerin lansmanını yapacağız ve tüm yıl boyunca bunun için çok çalıştım.

Bu onun şirketi, anlayacağını düşünürsünüz.

Kafamı kaldırmadan yaklaşan o olduğunu anladım. Atmosferdeki değişim bunu ele veriyor. Tüm kat, koltuklarında dik oturuyor ve örnek çalışanlar gibi davranıyor.

"6. katta ne işi var?" Biri mırıldanıyor.

Masamın yanında durdu ve boğazını temizledi. Başımı kaldırıp kaşlarımı kaldırıyorum ve bana ters ters bakıyor. Üzerinde alametifarikası olan lacivert koltuklarından ve parlak beyaz gömleklerinden biri var ama şu anda kendimden geçecek vaktim yok.

"İş görüşmesi yapıyorum," diyerek ağızımdaki baklayı çıkarıyorum. Onun CEO olduğunu biliyorum ama geri kalanımızın da yapacak işleri olduğunu fark etmiyor mu?

Kollarını masamın üzerine sarkıtarak yüksek sesle nefes veriyor. "Laura?" Diye soruyor, sesindeki kızgınlık belli oluyor.

Başımı salladım.

"Onu geri arayacağını söyle. Seni çağırıyorum."

"Beni mi çağırıyorsun?" Yüksek sesle tekrarlıyorum, ona inanamayarak bakıyorum. Bu adamın cesareti.

Açık planlı ofiste ona tüm öfkemi kusmamak için dilimi ısırđım.

"Masanın yanında, değil mi?" Laura video bağlantısı üzerinden gülüyor. "Çok özür dilerim Laura, evet" diye yüzümü buruşturuyorum.

"Ben-?"

"Evet, git, sorun değil." Elini umursamazca salladı. "Bir saat içinde alalım." Ayağa kalkıyorum, zeminin her açıdan bana bakan gözlerle dolu olmasını görmezden geliyorum.

"Yürümeye başla," diye mırıldanıyorum, koridorda ilerliyorum ve o da arkamdan geliyor.

Ben.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun?" Sahte gülümsememi yüzümde sabitleyerek Herkesin iyiliği için yüzümü. "Masama gelip taleplerde bulunmak mı? Bu mantıksız."

İlişkimiz hala gizli, çünkü bu şekilde kalmasını istiyorum. Yönetim Kurulu'na ve tabii ki Stevie ve ekibine açıklamanın yanı sıra, şirketteki diğer herkes için ben sadece iyi bir günde saçlarına fırça sürebilen, küfürbaz bir Çözüm Tasarımcısıyım.

CEO'nun kız arkadaşı değil.

Asansörlerin önünde duruyoruz ve ben makul bir duruyorum.

Kollarını kavuşturmuş bana bakıyor.

"Seni görmeme izin verseydin mantıksız davranmama gerek kalmazdı."

"Özür dilerim." İç çektim. "Sadece bu lansman. Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum."

Karanlık ve fırtınalı gözleri benimkileri tutuyor.

"Seni üç gündür görmedim ve yarın New York'a gidiyorum." Ses tonu sinirli bir şekilde cevap veriyor.

"Özür dilerim Danny, sadece yoğun bir dönem. Biraz aşırı tepki mi veriyorsun?"

Drama kraliçesi olduğunu ima ettiğimde her zaman olduğu gibi çenesi seğiriyor.

"Hayır, lanet olası değilim."

"Eğer buraya taşınsaydın, böyle bir sorunumuz olmazdı." Havlıyor. "Her gece birbirimizi görürdük."

"Artık kendi dairemi alacak kadar param var." Takılıyorum.

Dreamworks'ten gelen ödeme güzel ve sağlıklı bir depozito olmuştu.

"Benimle dalga geçmeyi bırak, Charlie," diye homurdanıyor. "Bir daire alıp kiraya verebilirsin. Sana yanımda ihtiyacım var."

Son altı aydır, önceki ay daha ısrarlı bir şekilde yanına taşınmamı istiyordu.

Biraz aşırı tepki gösteriyordu; genelde onu haftada en az üç kez görmeye çalışırdım.

Yakında onun yanına taşınmak istiyordum. Hangi kız Danny Walker ile yaşamak istemez ki?

Şu anda bir ayağım tepedeki o güzel Richmond malikânesinin kapısında, bir ayağım da yirmili yaşlarımın en güzel yıllarını geçirdiğim ve büyümeye hazır olmadığım farelerden etkilenmiş evimdeydi.

O haklıydı. Arkadaşlarımla düz paylaşım yaptığım günleri geride bırakmam gerekiyordu.

Çünkü bu artık sadece benimle ilgili değildi.

Midem bulanıyor.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var ve bunu burada yapmak istemezdim ama Stevie ve Cat'in nişan partisini kaçıramam," diye fısıldıyorum ona.

"Ne?" Sesi çelik gibi. "Hadi ofise gidelim."

Asansör açılır ve iki yazılımcı garip atmosferi yararak dışarı çıkar.

Önce beni asansöre bindirmek için elini uzatıyor ve kapıya dönmeden önce aynada gözlerimiz kilitleniyor.

İnsanlar gelip giderken 6. ve 15. katlar arasında neredeyse her katta durur ve herkes Danny'ye hitap eder.

Asansörde bana yandan bir bakış atıyor. Gergin olduğumu anlıyor.

Panik içimde yükseliyor.

Ne hakkında hiçbir fikri yok.

Koridorda sessizce ofisine doğru yürüyoruz, sonra beni içeri sokuyor ve kapıyı kapatıyor.

Donmuş gibi duruyor, kara gözleri benimkileri arıyor. Sürprizlerden hoşlanmaz. Kontrol manyağı bir şey.

" oluyor, Charlie?"

Dudağımı ısırarak tereddütle gözlerinin içine bakıyorum.

Bu sahneyi kafamda yüzlerce kez canlandırmıştım.

New York'tan dönene kadar beklemek niyetindeydim, böylece evde prova edilmiş bir konuşmayla ona söyleyebilirdim. Şimdi doğaçlama yapmam gerekecek.

Başlıyorum. Bunu etkili ve açık bir şekilde yapmaya karar verdim. "Danny, ben hamileyim." Ağzımdan kaçırdım.

Çenesi yere çarparken nefesimi tutarak bekliyorum. "Şaka değil mi?" Fısıldıyor.

"Bu konuda şaka yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Delirdin mi sen?" Dudağımı çiğniyorum. "Bir hapi atlamış olmalıyım. Ya da hastayken falan. Çok özür dilerim."

Yüz ifadesi hemen yumuşuyor, sonra yüzü parlak bir gülümsemeye dönüşüyor ve sinirlerim bozuluyor.

"Deli olduğumu nasıl düşünebilirsin?"

"Tanrıya şükür." . "Bunu planlamadığınızı biliyorum ama-"

Dikkatle bana doğru ilerliyor, beni kucaklıyor ve başımı yukarı kaldırıyor, böylece gözlerimiz buluşuyor.

"Sus, tatlım," diye mırıldandı. "Bu hayatımın en güzel haberi." Yüzümden mutluluk gözyaşları dökülüyor ve ben onun gülünç sırtıtışına bakıyorum.

"Seni çok seviyorum Charlotte Finnegan," diye fısıldıyor ıslak yüzümü ellerinin arasına alarak. "Beni yaşayan en mutlu adam yaptığın için teşekkür ederim."

Dudakları, ofiste olduğunu unutmuş ya da belki de artık umursamıyormuş gibi dudaklarımı kavlıyor.

Eli koruyucu bir şekilde karnıma inerken heyecan dalgaları yükseliyor. "Ne kadar sürecek?"

"Sadece birkaç hafta. çok erken." Başını sallıyor.

"Sen Biliyorum Bu anlamına gelir o I ısrarcı sen ve yumru hareket et hemen."

"Biliyorum." Başımı göğsüne yaslayarak kıkırdıyorum.

"Kahretsin." Derin bir nefes alır. "Bayan Finnegan beni öldürecek. Evlenmeden önce seni hamile bırakmak."

Yukarı baktığımda, gerçekten korkmuş görünüyor... olması gerektiği gibi.

Bir kahkaha attım, "Tristan'ı unutma. Ve İK'ya çalışanının hamile olduğunu söyleyebilirsin."

Beni daha yakına çekti. "Sanırım Shetlands'a çekilme vakti geldi."

Yazar Hakkında

Rosa Lucas

İskoçya'nın Edinburgh kentinde doğup büyüyen Rosa Luca, kocasıyla birlikte İngiltere'ni güney sahilinde yaşıyor ve sahil kenarında oturup yeni kahramanlar hayal etmeyi seviyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.